

Đồ Đệ Nhà Ta Lại Treo Rời (Đồ Đệ Của Ta Lại Chết)

Contents

Đồ Đệ Nhà Ta Lại Treo Rời (Đồ Đệ Của Ta Lại Chết)	2
1. Chương 1: Nông Phụ Trên Núi Có Chút Ruộng	2
2. Chương 2: Tiên Nhân Chọn Đồ Đệ	5
3. Chương 3: Tò Mò Hại Chết Mèo	9
4. Chương 4: Bước Vào Sơn Môn	11
5. Chương 5: Đại Ca Người Là Vị Nào	15
6. Chương 6: Bái Sư Phụ Ngọc Lâm Phong	17
7. Chương 7: Đường Lớn Không Đi Lại Đám Đầy Vào Ngõ Cụt	19
8. Chương 8: Đỉnh Núi Ngọc Lâm	22
9. Chương 9: Một Căn Nhà Vàng, Một Căn Nhà Bạc Và Một Căn Nhà Tranh	24
10. Chương 10: Gặp Lại Tiểu Hải Tử Xấu Xa	27
11. Chương 11: Kỹ Năng Mới Của Sư Phụ	30
12. Chương 12: Xuyên Không Làm Kinh Nguyệt Tối Chậm	32
13. Chương 13: Sư Phụ Thật Có Tay Nghề	34
14. Chương 14: Phiên Nào Của Chưởng Môn	37
15. Chương 15: Tạm Biệt Tiểu Bằng Hữu Họ Vương	40
16. Chương 16: Chuyện Quái Quỷ Gì Đang Xảy Ra Vậy!?	43
17. Chương 17: Tiểu Bàn Đã Chết Từ Trên Trời Rơi Xuống	45
18. Chương 18: Tư Tưởng Lệch Lạc	48
19. Chương 19: Có Thể Làm Người Yêu	51
20. Chương 20: Sư Phụ Gọi Người Về Nhà Ăn Cơm	54
21. Chương 21: Người Xui Xẻo Đụng Vào Hạc	56
22. Chương 22: Ngọc Lâm Phong Bạo Động	59
23. Chương 23: "đi Tả Đại Pháp" Của Ngọc Lâm Phong	61
24. Chương 24: Người Tu Tiên Không Biết Bay	64
25. Chương 25: Khi Dễ Người Không Ai Biết	67
26. Chương 26: Tam Sư Huynh Của Tiểu Quỷ	70
27. Chương 27: Câu Chuyện Vượt Khó	73
28. Chương 28: Vương Tử Chi Vs Tiêu Dật	76
29. Chương 29: Một Trăm Khó Cũng Không Cho	79
30. Chương 30: Nam Nhân Có Thân Thể Cường Tráng Khỏe Mạnh	83
31. Chương 31: Lời Đạo Đầu Không Khác Gì Chó Mèo Đánh Nhau	86
32. Chương 32: Song Hỷ Lâm Môn	89
33. Chương 33: Dẫn Xuất Trời Sinh	92
34. Chương 34: Đồng Đội Gì Mà Ngu Như Heo	94
35. Chương 35: Bắt Cóc Trẻ Em	99
36. Chương 36: Trẻ Con Thích Ăn Gì	102
37. Chương 37: Trình Tiết Bị Chà Đạp	105
38. Chương 38: Sau Này Nuôi Đồ Đệ Như Thế Nào Đây!?	108
39. Chương 39: Sư Phụ Người Như Vậy Thì Làm Sao Ta Tin Tưởng Đây!?	110
40. Chương 40: Đứa Con Nít Dị Hợm	113

41. Chương 41: Không Hâm Hại Đồ Đồ Không Được Sao!?	116
42. Chương 42: Mở Ra Hình Thức Thêu Dệt Chuyện Xưa	119
43. Chương 43: Giải Thích Khúc Mắc	122
44. Chương 44: Hào Quang Nhân Vật Chính Tồn Tại Để Lừa Người	125
45. Chương 45: Cái Gọi Là Hình Thức Vô Định	127
46. Chương 46: Cứu Với Thế Giới Khỏi Nhân Vật Chính	130
47. Chương 47: Kim Đan Ngọt Ngào	132
48. Chương 48: Tu Hành Khó Hơn Thi	135
49. Chương 49: Tiến Vào Thức Vân Hải	138
50. Chương 50: Đứng Ngoài Xem Náo Nhiệt	141
51. Chương 51: Đây Là Cỗ Gì	144
52. Chương 52: Hộ Bảo Yêu Thú	147
53. Chương 53: Tái Hiện Lại Đội Ngũ Ngu Như Heo	150
54. Chương 54: Vẫn Còn Một Con Nữa	154
55. Chương 55: Xinh Xắn, Thực Dụng, Rất Hợp Để Đeo	159
56. Chương 56: Sư Phụ Ra Ngoài Mà Còn Mang Kim Thêu??	163
57. Chương 57: Lần Đầu Tiên Gặp Gỡ Đã Cầu Hôn	168
58. Chương 58: Vòng Ối Mở Cửa Ra	173
59. Chương 59: Tiên Nhân Đánh Mất Mặt Mũi	177
60. Chương 60: Sư Phụ Tại Ngọc Lâm Phong Chờ Người	182
61. Chương 61: Linh Bản Chúc Diêu	187
62. Chương 62: Khám Phá Bản Thân	191
63. Chương 63: Hâm Hại Dã Man, Không Có Thương Lượng	198
64. Chương 64: Mắc Kẹt Tu Vi	204
65. Chương 65: Tiến Lên Kết Anh	209
66. Chương 66: Lại Vào Khâu Cổ Phái	213

Đồ Đồ Nhà Ta Lại Treo Rồi (Đồ Đồ Của Ta Lại Chết)

Giới thiệu

Thể loại: huyền huyền, ngôn tình, tiên hiệp, cổ đại hài hước. . . Ở trong tu tiên giới thì hẳn được xưng danh đệ nhất nhà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-de-nha-ta-lai-treo-roi-do-de-cua-ta-lai-chet>

1. Chương 1: Nông Phụ Trên Núi Có Chút Ruộng

Chúc Diêu cảm thấy hình như mình xuyên không, hơn nữa là xuyên không không điểm báo trước, một giây trước nàng còn ngồi trước máy tính chat với bạn, thảo luận vài sơ sót của game online công ty mới ra mắt. Ngay sau đó nàng đã ngồi trong căn phòng cổ tranh này, trong tay vẫn còn cầm con chuột màu trắng.

Nàng ngồi vờn vờn mười phút không chút phản ứng, nhìn chăm chú con chuột trong tay, theo bản năng tìm kiếm màn hình cùng CPU đột nhiên biến mất. Lại chỉ nhìn thấy một cái bàn cũ nát phía trước, từ đầu đến chân không có màn hình và CPU, chết tiệt ngay cả bàn phím cũng không tìm thấy.

“Nha đầu thối, còn ngốc trong này làm gì?”

Có người đẩy cửa vào, giơ tay định đánh nàng. Theo bản năng nàng né tránh, con chuột trong tay bị đánh bay ra ngoài, lăn lông lốc mất hút.

Chúc Diêu ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, đây là một nữ nhân thật gầy, nếp nhăn khắc sâu trên trán, quần áo màu đậm điểm vài vệt xám trắng, có vẻ đã giặt rất nhiều lần nên phai sắc. Cả người tỏa ra khí chất ‘Ta

là phụ nữ nông thôn'. Quan trọng nhất là bà ấy mặc trang phục cổ.

“Bà là ai?”

Nữ nhân kia phát hỏa,

“Ta là ai, ngủ ngơ người luôn rồi à, ta là lão nương người chứ ai! Nhanh đi nấu nước, nắng chiếu đến mông rồi còn ngồi trong phòng, muốn bị đánh hả?”

Nữ nhân đánh phát đầu không trúng, không hỏi han lập tức xách Chúc Diêu ra cửa.

Chúc Diêu nghĩ mình cần phải giải thích rõ ràng, đáng tiếc không có cơ hội, khi lấy lại tinh thần nàng đã bị ném vào bếp.

Xem xét gian phòng chất đầy củi cùng bếp lò, Chúc Diêu cảm thấy nhất định phương pháp xuyên không của mình có vấn đề. Trên người rõ ràng mặc áo ngủ, chẳng thay đổi cái gì, chứng minh thân thể nàng xuyên không, thế thì bà mẹ kia từ đâu bay ra? Rõ ràng thân xuyên mà lại dùng bối cảnh như hồn xuyên, như vậy được sao? Quan trọng nhất là, ngay cả nhóm lửa nàng cũng không biết, đun nước cái rắm!

Tuy biết gần đây xuyên không nhiều như cải trắng ngoài chợ, đang rất lưu hành, nhưng nghĩ thế nào cũng không đến lượt nàng mới phải. Nàng từ trong ra ngoài là chuẩn trạch nữ mà.

Bởi vì từ nhỏ có đam mê với máy tính, sau khi tốt nghiệp nàng nhận công việc khám phá game online. Đi theo một đồng bạn bè FA chăm chỉ cày game. Cũng theo chân game online “Tiên Ngự” đang hot nhất toàn quốc, càng chơi càng giỏi, công việc chủ yếu của nàng ở công ty tiến thành bảo trì.

Truy tìm bug trong game đồng thời ra tay sửa chữa. Chính là GM trong truyền thuyết. Con người như vậy, xuyên không đến, một chút ưu thế cũng không có sao? Rốt cuộc là đứa chết tiệt nào làm bà xuyên không, mi ra đây, bà cam đoan không đánh chết mi bà không là người!

Ba tháng sau. Chớp mắt một cái Chúc Diêu đã xuyên không đến thế giới này được ba tháng, tình huống xung quanh đã biết đại khái, nơi nàng ở là một thôn nhỏ trên núi, bởi vì phần lớn người trong thôn họ Chúc, cho nên gọi Chúc gia thôn, mà tên nàng cũng là Chúc Diêu, phụ nữ trung niên hôm đó chính là mẹ nàng, một quả phụ trong thôn này, nghe nói hai mẹ con nàng sống nương tựa lẫn nhau hơn mười năm nay rồi.

Nàng từng có ý đồ giải thích thân thể của mình với bà mẹ trên danh nghĩa này, đáng tiếc bà không tin, còn mạnh tay vác nàng đến Vương đại phu ở cửa thôn, nói phải đi châm cứu. Đại phu trung niên vẻ mặt hiền lành, vừa vuốt râu vừa lấy ra hơn mười ngân châm to bằng ngón tay.

Trong nháy mắt Chúc Diêu quên luôn tiết tháo là cái gì, ôm cổ bà mẹ nhặt được, khóc lóc nức nở:

“Mẹ, mẹ đúng là mẹ ruột con rồi!”

“Cuối cùng cũng tỉnh táo? Không còn nói mê sảng nữa.”

Mẹ nhặt được vẻ mặt đau lòng lau nước mắt Chúc Diêu, vừa không quên quay đầu khen Vương đại phu:

“Vương đại phu đúng là thần y, chỉ mới lấy châm ra nữ nhi ta đã khỏi luôn rồi.”

“Nào có nào có!”

Vương đại phu cười rất đắc ý, lắc lắc ngân châm trong tay nói:

“Chúc gia nương tử khách khí rồi, để chắc chắn hay là ta vẫn đâm mấy châm cho Diêu nhi đi, tránh tái phát.”

“...”

Tái phát cái beep.

Tóm lại, chuyện cũ nghĩ lại thấy sợ, từ đó về sau, Chúc Diêu không dám nói đến chuyện mình xuyên không nữa, an tâm ở lại Chúc gia thôn làm gái lơ thì! Không sai, nàng là gái lơ thì, khi xuyên không đến nàng đã 28 tuổi, 28 tuổi còn chưa lập gia đình, là cô nương già không thể già hơn được nữa.

Về phần nguyên nhân không lập gia đình, mẹ nhất được chưa từng đề cập qua, nàng thấy thế cũng được. Nàng chỉ sợ một ngày nào đó có phu quân từ đâu bật ra, thì cho dù Vương đại phu có lấy chày gỗ đâm, nàng cũng mặc kệ.

“Diêu nhi đi giặt quần áo à?”

Đang định ra bờ sông lại gặp Vương đại phu giữa đường, ông ấy nhìn nàng cười tươi như hoa hướng dương, mà có mùi hoa cúc.

“Vương... Vương thúc!”

Theo bản năng Chúc Diêu lùi lại một bước, chỉ sợ ông ta từ chỗ nào lấy ngân châm ra.

Nàng chậu gỗ dừng quần áo lên chắn.

“Mẹ nói hôm nay nắng đẹp, bảo cháu đi giặt đệm chăn.”

“VẬY Ạ!”

Vương đại phu cười ha ha, cảm thán:

“Đúng là cô nương chăm chỉ, nếu không vì...”

Nói một nửa thì dừng lại, hình như nhắc tới chuyện gì không nên nói, ánh mắt có lỗi nhìn nàng.

“Vương thúc có việc gì tìm cháu sao?”

Thấy dáng vẻ ông muốn nói lại thôi Chúc Diêu đành chủ động hỏi.

Vương đại phu cười xin lỗi, đẩy tiểu nam hài bên người:

“Là thế này, nghe nói hôm nay trên trấn có tiên nhân chọn đệ tử, tất cả mọi người đi thử xem, ta muốn cho tiểu tử nhà ta đi thử thời vận, nhưng vừa lúc thím con bị bệnh, ta không đi được, vậy nên...”

Lúc này Chúc Diêu mới nhìn đến tiểu nam hài nắm tay ông, tầm 7, 8 tuổi, rất thanh tú, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính đang phùng má, tức giận nhìn nàng, làm người khác chỉ muốn bẹo mấy cái.

Chúc Diêu ngẩng đầu nhìn Vương đại phu, không rõ cho lắm.

“Vương thúc muốn cháu dẫn nó đi?”

Vương đại phu gật đầu, càng thấy ngượng ngùng:

“Ta cũng biết có khả năng làm lỡ việc của con, nhưng tiên nhân mười năm mới đến chỗ chúng ta chọn người một lần, tuy số người được tuyển chỉ đếm trên đầu ngón tay nhưng tốt xấu cũng là cơ hội, nếu được chọn sẽ trở thành tiên.”

Thành tiên? Chúc Diêu không tin tưởng mấy vụ không khoa học này. Mờ ản nghĩ thấy có mùi lừa đảo.

Nhưng Vương đại phu lại cùng thôn với nàng, trong thời gian ngắn chắc không có khả năng xuyên không về, mọi người ngẩng đầu không thấy cú đầu gặp, giúp chút việc nhỏ cũng là chuyện nên làm. Vì thế không nói thêm gì nữa, lập tức đáp ứng.

Vương đại phu ngàn ân vạn tạ một lượt, nhận chậu gỗ trong tay nàng, tỏ vẻ sẽ giúp nàng đem về nhà, lại đẩy tiểu hài tử rõ ràng đang tức giận kia ra chỗ nàng. Phời phời quay lưng rời đi.

Đợi đến khi ông ấy đi xa, tiểu nam hài vùng tay nàng ra, hừ lạnh một tiếng, bĩu môi ghét bỏ,

“Ta nói cho ngươi biết, cho dù ngươi có chăm sóc ta, ta cũng sẽ không lấy ngươi.”

Chúc Diêu ngạc nhiên, thấy buồn cười, duỗi tay bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng hào,

“Trẻ con chưa đủ lông đủ cánh, nói vớ vẩn gì thế hả?”

“Ta không nói đùa!”

Nam hài né tránh tay nàng, xoa xoa hai má bị bẹo đau:

“Ta nghe người ta nói, trong thôn không ai dám cưới người cho nên 28 tuổi vẫn không gả ra ngoài. Nam nhân đều muốn cách xa, bằng không bị người dính lấy sẽ hủy cả đời.”

Nàng có bụng đói ăn quàng cũng không thể xuống tay với một thằng nhóc con.

“Nói rõ ràng, ta làm sao mà hủy cả đời người ta?”

Nhóc con càng nói đúng lý hợp tình:

“Người không sinh được con, cưới người sẽ đoạn tử tuyệt tôn, đương nhiên hủy cả đời.”

Vô sinh! Chúc Diêu bị sét đánh ngây người, không có khả năng, tuy nàng là trạch nữ nhưng tốt xấu gì hằng năm đều đi kiểm tra sức khỏe, sao nàng không biết mình bị vô sinh? Ông trời cho dù muốn tìm lý do hợp lý hóa chuyện nữ thanh niên xuyên không 28 tuổi vẫn chưa thành hôn cũng không cần phải bôi đen nàng thế chứ.

“Nhà ta chỉ có mình ta là con trai, ta sẽ không lấy người, người chết tâm đi!”

Nhóc con hai tay vòng ra sau lưng, nghiêm trang nhấn mạnh.

“A A A! Tức chết ta!”

Quả nhiên là oắt con, ba ngày không đánh sẽ leo tường dỡ ngói, đáng đánh đòn! Xấn tay áo, xéch ngang nhóc con, mạnh tay đánh thẳng vào mông,

“Ai bảo người không biết lễ phép, còn dám nói bậy, dám nói ta vô sinh, người mới vô sinh, cả nhà người mới vô sinh!”

Nhóc con biết sợ, sống chết giãy dụa, mà tiểu hài tử bảy tám tuổi sao so được với người trưởng thành đã 28 tuổi (chưa kết hôn), đánh mấy chục phát xong, mông tuyết trắng của nhóc con đã nở hoa đỏ au.

Nhóc con ban đầu còn giãy dụa sau đó gào khóc, cuối cùng bỏ cuộc không chống cự nữa. Người kêu đi, kêu nữa đi, dù sao Vương đại phu đã sớm đi xa, người có kêu rất cổ hợm cũng không ai tới cứu, moaz ha ha ha ha ha ha ha... Hừm... lời này hình như có chỗ nào không đúng?

Nửa nén hương sau, Chúc Diêu buông nam hài đã khóc thành mặt hề kia ra, nhìn nó vừa lau nước mắt vừa kéo quần. Dạy dỗ đứa nhỏ quả thật không nên chiều chuộng.

“Lần này bỏ qua, lần sau còn không lễ phép như vậy, ta sẽ...”

Chúc Diêu kéo dài giọng cảnh cáo, vừa lòng thấy nhóc con cả người run lên, nàng cười ha hả càng thêm sung sướng:

“Ta sẽ khiến người không xuống giường được, biết chưa?”

Gi, những lời này có chỗ nào là lạ? Thôi mặc kệ đi!

“Đi thôi, chúng ta lên trấn, nhớ theo sát!”

Chúc Diêu dẫn đầu bước lên đường lớn, khoảng năm bước sau nhóc con mới tập tễnh đi theo, cái môi nhỏ nhắn kia dẩu lên có thể cắn được cả đĩa.

2. Chương 2: Tiên Nhân Chọn Đồ Đệ

Không biết có phải vì tiên nhân chọn đồ đệ hay không mà dọc đường đi nàng thấy không ít người dắt tiểu hài tử chạy đến trấn trên, đều vẽ mặt hưng phấn thảo luận toàn chuyện tiên nhân nào hạ xuống, chọn đồ đệ như thế nào. Chúc Diêu lặng lẽ bội phục năng lực hiệu triệu của tên lừa đảo này, có thể làm nhiều người tin tưởng không chút nghi ngờ như vậy.

Chúc gia thôn thật ra cách trấn không xa, đi bộ nửa canh giờ đã đến, bởi vì người vào trấn quá nhiều nàng đành phải nắm tay tiểu hài tử tránh lạc đường. Nhóc con lúc này lại không phản kháng, chỉ tránh né đôi lần tượng trưng rồi yên lặng mặc Chúc Diêu lôi kéo. Có điều khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn khó chịu.

Thật vật vả nhích được đến nơi tuyển chọn, thấy chỗ đó đầy người chen lấn. Chính giữa dựng một đài cao, bên trên đứng bốn người đều mặc bạch y thuần sắc, chân áo, cổ tay thêu hoa văn Tường Vân, có vẻ tiên phong đạo cốt. Bất ngờ là bốn người còn rất trẻ, thuận mắt hơn lão già râu bạc Chúc Diêu tưởng tượng ra.

Chúc Diêu khen thầm đối phương một câu, không ngờ đám lừa đảo rất có đạo đức nghề nghiệp, vừa nhìn đồng phục đã biết người ta tuyệt đối là tổ chức có kỷ luật. Chỉ bằng sự phô trương này, trách sao dọa nạt được nhiều người đến vậy xem cỡ này.

Đám người xếp hàng thật dài phía bên phải đài cao, tuy có nam có nữ nhưng đều dất một đến hai tiểu hài tử, nhỏ tuổi vừa mới học đi, lớn thì cũng cao nửa người lớn. Nhưng phần lớn là chưa đủ mười tuổi. Chúc Diêu đoán phỏng chừng là xếp hàng đăng ký, tuy nàng không hứng thú với hoạt động rõ ràng là lừa gạt này, nhưng Vương thúc đã nhờ vả thì phải hoàn thành, dù sao lừa cũng không phải tiền nàng, vì thế không chút do dự đứng cuối hàng.

Nhóc con lúc này khá nghe lời, ngoan ngoãn đứng cùng chỗ với nàng, khuôn mặt vừa mới khó chịu hiện tại đã thay bằng chờ mong, thỉnh thoảng rướn người nhìn chằm chằm hàng lối phía trước. Nhóc con mà, luôn tò mò những thứ mới mẻ.

Một trong bốn người trên đài, tuổi tầm trung niên đứng lên, tiến về phía trước vài bước, cất cao giọng:

“Các vị, hôm nay là ngày Khuư Cổ phái đến thu đồ đệ mười năm một lần, không giới hạn nam nữ, không giới hạn xuất thân, mời các vị theo thứ tự bước lên thử nghiệm.”

Người này rất sòng phẳng, Chúc Diêu còn tưởng hẳn phải thao thao bất tuyệt lừa dối cả ngày, không ngờ nói xong câu đầu tiên đã trực tiếp bắt đầu. Làm Chúc Diêu cũng thấy tò mò, rốt cuộc là vị thần lừa đảo nào tổ chức mà vênh váo thế.

“Người đầu tiên!”

Nam tử trung niên vừa dứt lời đã thấy phụ nhân đứng đầu hàng mỗi tay dắt một tiểu hài tử bước lên. Một vị tiên nhân bạch y trẻ tuổi vung tay lên. Thấy chính giữa đài đột nhiên xuất hiện viên cầu thủy tinh. Người trên đài kinh ngạc than một tiếng.

Thanh niên vẻ mặt không thay đổi, lạnh lùng nói với hai tiểu hài tử:

“Đặt tay lên!”

Hai tiểu hài tử có chút sợ lùi lại một bước, cuối cùng vẫn là mẫu thân đưa nhỏ đẩy sau lưng:

“Sợ cái gì, nếu được lựa chọn sẽ một bước lên trời, mau đặt tay lên đi!”

Hai tiểu hài tử lúc này mới đặt tay lên viên cầu lơ lửng giữa không trung, đáng tiếc viên cầu không biến hóa gì hết.

Bạch y trung niên lắc đầu:

“Không có linh căn, người tiếp theo.”

Phụ nhân thở dài, trên mặt lập tức có mấy phần thất vọng, nhưng không nói thêm gì, nắm tay con xuống đài.

Chúc Diêu ngậy người, cảnh này... sao cảm thấy rất quen mắt? Hợ, đây không phải là trường hợp tuyển người thông thường ở truyện tu tiên sao? Mở đầu truyện tu tiên đều xuất hiện một cảnh tượng, đo linh căn! Nàng luôn nghĩ mình xuyên không đến truyện chủng điền cả đời làm dân phụ núi rừng có ít ruộng sống đến cuối đời. Theo tình huống hiện tại, chẳng lẽ nàng phải đi con đường tiên hiệp? Nhưng mà... Chúc Diêu nhìn mình, lại nhìn một loạt củ cải nhỏ xếp hàng phía trước, có phải nàng xuyên không hơi muộn không? Lấy tuổi lớn đi tu tiên, cho dù có tu cũng tu không lại đàn củ cải nhỏ này!

Lần đầu tiên từ khi xuyên không đến nay, Chúc Diêu thấy ưu thương thật sâu.

“Này này này...”

Tay Chúc Diêu trầm xuống, quay đầu nhìn mới thấy nhóc con bên cạnh vừa kéo nàng.

“Làm sao?”

Đừng có quấy nhiễu nhiều người đang tập trung ưu thương.

Nhóc con chỉ đài cao phía trước:

“Đi nhanh, sắp đến lượt chúng ta rồi.”

Chúc Diêu phát hiện phía trước trống không một mảnh lớn, nhanh chân dẫn nhóc con tiếp bước hàng ngũ.

Tốc độ đo linh căn rất nhanh, đáng tiếc phần lớn tiểu hài tử không có linh căn, nam tử trung niên cũng lần lượt lặp lại:

“Không có linh căn, người tiếp theo.”

Một số lớn tiểu hài tử đi lên, đứng lại trên đài chỉ có ba bốn người. Hơn nữa đều là tứ linh căn, ngũ linh căn. Nhìn về mặt bốn người trên đài chắc không phải linh căn tốt gì.

“Người tiếp theo!”

Một tiểu hài tử toàn thân bắn thủ đi lên, thật sự rất gầy yếu, phẳng phất như gió thổi qua sẽ bay, quần áo rách tung tóe, không tìm nổi chỗ nào lành lặn hoàn chỉnh, cũng không có người lớn đi cùng, rõ ràng là ăn mày. Người phía dưới bịt mũi lại, mang vài phần ghét bỏ.

Nhưng bốn người trên đài sắc mặt không đổi. Giống như không nhìn thấy dáng vẻ khốn cùng của đứa trẻ. Bọn họ tu tiên nhiều năm, không trông mặt mà bắt hình dong. Hôm nay khốn cùng, ai biết ngày mai người ta không phải một bước lên trời?

Người trung niên chỉ viên cầu,

“Đặt tay lên đi!”

Tiểu hài tử tuy bắn nhưng không hề để ý đến ánh mắt người khác, đi thẳng đến giữa đài, đặt tay lên. Thấy viên cầu vừa rồi trong suốt chậm rãi xuất hiện tia sáng màu lục, sắp chiếm lấy toàn bộ viên cầu thì thoáng hiện một đường màu vàng khác, cứ thế đến khi lấp đầy viên cầu.

“Kim Mộc song linh căn!”

Ba vị thanh niên ngồi phía sau đồng loạt đứng lên, vừa rồi vẻ mặt đạm mạc chớp mắt đã thay đổi. Vui mừng nhìn thiếu niên nghèo túng kia.

“Không ngờ năm nay lại gặp được đệ tử song linh căn!”

Bốn người đồng thời gật đầu, đến ngay cả giọng nói cũng trở nên khách khí, song linh căn chắc chắn sẽ được chọn vào nội môn,

“Vị tiểu sư đệ này, trước tiên mời đứng bên cạnh nghỉ ngơi, chờ kiểm tra kết thúc có thể theo chúng ta về phái.”

Bé ăn mày gật đầu, không biểu hiện mừng rỡ như bốn người kia, chỉ nghe lời đứng lại bên mấy tiểu hài tử trên đài. Vẻ mặt như sớm dự đoán được việc này.

Chúc Diêu xem xét bé ăn mày vẻ mặt trấn định, trong khoảnh khắc có cảm giác là lạ, khó nói nên lời, cảm thấy có gì đó không đúng.

“Tiếp theo đến chúng ta rồi!”

Nhóc con bên cạnh hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của Chúc Dao, ngược lại kích động lôi kéo tay nàng.

“Người tiếp theo!”

“Đến chúng ta!”

Nhóc con kéo nàng hưng phấn chạy lên đài. Không chút khấn trương căng thẳng, trực tiếp đặt tay lên viên cầu.

Chúc Diêu cúi đầu nhìn nhóc con bên cạnh, lại nhìn bé ăn mỳ, nàng hình như hiểu ra, linh căn xem ra càng ít càng tốt, song linh căn đã quý trọng như vậy, không biết đơn linh căn sẽ thế nào?

Mới nghĩ đến đây đột nhiên nghe xung quanh xôn xao. Đến ngay cả bốn tiên nhân bạch y đứng xa xa lập tức vây xung quanh, vẻ mặt không tin nổi nhìn – nhóc con bên người nàng.

“Thiên... Thiên linh căn!”

Nam tử trung niên còn nói lắp, cướp tiểu hài tử trong tay nàng, đáng vẻ như muốn ôm,

“Không ngờ là Thiên linh căn thuộc tính Hỏa!”

“Nè nè nè ông làm cái gì thế hả?”

Chúc Diêu khấn trương, không quản người ta là tiên nhân thật hay tiên nhân giả, cướp tiểu hài tử là không được. Nếu nàng làm mất nhóc con, quay đầu Vương đại phu còn không đâm chết nàng! Mạnh tay cướp nhóc con về, bọn buôn người chết tiệt cách xa ra!

Nhóc con cũng bị dọa, chui vào lòng nàng trốn tránh.

Bốn người này bình tĩnh lại, nhìn Chúc Diêu đầy mặt cảnh giác, vẫn là nam tử trung niên kia ho một tiếng:

“Cô nương hiểu lầm, chúng ta nhìn thấy lương tài ngàn năm khó gặp một lần nên mới kích động, hài tử của cô nương là Thiên linh căn, vạn người mới có một.”

Phải biết rằng đừng nói Khuru Cổ phái, cho dù toàn bộ giới tu tiên mấy ngàn năm nay chưa từng xuất hiện Thiên linh căn. Đứa nhỏ này một khi nhập phái chắc chắn sẽ là đệ tử thân truyền của tất cả các trưởng lão, bọn họ có thể không kích động sao?

Chúc Diêu khoe miệng giật giật, nháy mắt bị mấy chữ “hài tử của cô nương” đã kích. Nàng giống người có con lớn như vậy sao? Hồi tưởng lại tuổi sinh con thời cổ đại, được rồi, có chút giống.

“Nó không phải tiểu hài tử của ta!”

Điểm này phải nói cho rõ ràng.

Nam tử trung niên sững sốt, đánh giá Chúc Diêu một lượt từ đầu đến chân, mỳ khê nhíu lại.

Này này này, ánh mắt người như nhìn bọn buôn người là thế nào?

“Ta được cha mẹ nó nhờ vả, dẫn nó đến.”

Người mới là đồ đồ cáng buôn người ấy!

Nam tử trung niên gạt đầu hiểu ra, có điều vẫn hơi nghi ngờ:

“Hài tử này linh căn ưu việt, tương lai tất có thành tựu, chúng ta sẽ ở lại nơi này một ngày, đến lúc đó cũng kịp cáo biệt cha mẹ.”

Ai biết các người giữ tiểu hài tử lại có phải vác đi bán không, không được, phải nhanh mang nhóc con trở về.

“Ý tiên nhân là, ta được lựa chọn?”

Thời khắc mấu chốt, nhóc con lại chui ra, thấy bốn người gạt đầu lập tức chui ra khỏi lòng Chúc Diêu, khi nàng chưa phản ứng lại nó đã tràn ngập phần khởi đứng giữa loạt tiểu hài tử được chọn. Vừa chạy còn vừa ngẩng cao đầu lắm lắm thật tốt quá.

Đội hữu như heo! Trên đầu Trúc Diêu yên lặng xuất hiện hắc tuyến. Cũng may bọn họ sẽ ở lại một ngày, đến lúc đó giao nhóc con cho Vương đại phu sẽ không liên quan đến nàng.

Chẳng còn cách nào đành phải đi theo nhóc con lùi ra phía sau hai bước, xem nó hưng phấn buồn chuyện với đứa nhỏ khác, lặng lẽ thở dài.

“Người đừng quá thương tâm!”

Nhóc con như nhận thấy tâm trạng nàng sa sút, đột nhiên sấn lại gần, kéo tay nàng:

“Yên tâm, ta vừa mới hỏi bốn thúc thúc, bọn họ nói ta có thể mang một người đến tiên môn. Ta miễn cưỡng mang theo người vậy!”

Chúc Diêu sững sốt, nghi ngờ nhìn tiểu hài tử chỉ cao đến nửa người nàng, nhóc con muốn dẫn nàng đến tiên môn, từ lúc nào nó biến thành sấn sóc như vậy?

3. Chương 3: Tò Mò Hại Chết Mèo

Dưới ánh nhìn chăm chú của nàng, nhóc con chậm rãi đỏ mặt, ấp a ấp úng:

“Dù... dù sao, người đã sờ... sờ ta rồi, cha ta nói, nam tử hán phải đỉnh thiên lập địa, ta... ta sẽ phụ trách. Trên đường đi ta đã quyết định, nếu ta được chọn, nhất định sẽ dẫn theo người!”

Chúc Diêu càng thấy ngạc nhiên, chẳng lẽ nhóc con đang nói... về chuyện đánh mộng nó? Bởi vì nàng sờ mộng nó cho nên phải phụ trách nàng? Chúc Diêu không còn gì để nói, nhóc con người tuổi nhỏ nào đã lớn như vậy, người nhà người có biết không?

“Dù sao... dù sao ta sẽ không bỏ lại người!”

Nhóc con dậm chân một cái, càng thêm không được tự nhiên.

Chúc Diêu đột nhiên muốn trêu đùa nó:

“Thế nếu người không được chọn thì sao?”

Nhóc con sững sốt, gãi đầu, miệng nhỏ dẩu lên rõ ràng mất hứng, bất mãn thái độ của nàng không tin tưởng nó, hừ hừ:

“Nếu không được chọn ta vẫn sẽ phụ trách, chờ ta trưởng thành nhất định sẽ lấy người.”

Chúc Diêu còn chưa kịp cảm động, hần ngẩng đầu liếc nhìn nàng, lại chêm thêm một câu:

“Làm thiếp!”

Shit, rất muốn đấm nó cho mẹ nó không nhận ra con luôn! Hình như nhóc con đoán được nàng sẽ tức giận, xoay người chui vào giữa đám tiểu hài tử nhanh như chớp, còn quay đầu làm mặt quỷ.

Chúc Diêu giơ nắm đấm, nàng nhịn, nhóc con người chờ đấy cho ta. Lát nữa trở về, ta cam đoan sẽ không đánh chết người. Hít sâu mấy hơi, nàng bình tĩnh lại, nhìn dưới đài phát hiện hàng người không hề có xu thế giảm bớt, ngược lại càng lúc càng đông. Mà tiểu hài tử trên đài vẫn không nhiều lắm như trước.

Bao gồm cả nhóc con thì chưa đến mười người. Xem ra đứa nhỏ có linh căn vẫn là số ít. Phỏng chừng xác suất chưa đến 1%. Hơn nữa trong số đó tứ linh căn và ngũ linh căn chiếm đa số.

Nhìn viên cầu lơ lửng bên cạnh, Chúc Diêu có chút tò mò, không chỉ tự động trôi nổi còn có thể biến màu, vừa rồi lúc bé ăn mỳ vuốt là màu lục thêm vàng, còn nhóc con là màu đỏ, không biết nàng sẽ mang màu gì.

Ma xui quỷ khiến, duỗi một ngón tay, đâm đến. Viên cầu lập tức trở nên màu sắc sặc sỡ, bao gồm năm loại màu lục, lam, vàng, nâu, đỏ.

“Ngũ linh căn.”

Nam nhân trung niên phụ trách thí nghiệm thấy động tác của nàng nhưng không tức giận. Thịnh thoảng cũng có tộc trưởng đưa tiểu hài tử đến thấy tò mò, muốn đo linh căn của mình, hẳn đã quen rồi. Huống hồ vị cô nương này còn mang theo thiên tài Thiên linh căn đến, tất nhiên sẽ không so đo với nàng. Cũng là

người có linh căn, đáng tiếc chỉ ngũ linh căn kém cỏi, hơn nữa lớn tuổi như vậy, cho dù tu tiên cũng không có tiền đồ.

Nghe thấy đối phương nói ngũ linh căn, Chúc Diêu thở dài, tốt xấu gì nàng cũng là người xuyên không đến, cứ tưởng rằng mình có cái linh căn hoành tráng, bá đạo, khủng bố lắm, hóa ra là ngũ linh căn kém cỏi nhất, xem ra nàng vẫn thích hợp con đường – dân phụ rưng rú có ít ruộng. Ông trời cũng thật là, sao không cho nàng chút linh căn đặc biệt chút!

Chúc Diêu hơi thất vọng, vừa định thu ngón tay lại. Đột nhiên viên cầu nhiều màu sắc kia bắt đầu vặn vẹo, năm màu trộn lẫn vào nhau, một tia chớp nhỏ xuất hiện, tràn lan ra toàn bộ viên cầu, rồi lách tách một tiếng, viên cầu lừng lờ bỗng nát bấy.

Hợ...

Chúc Diêu vẫn duy trì trạng thái duỗi một ngón tay, cứng đờ tại chỗ. Không phải... không phải tại nàng chọc nát đấy chứ! Rõ ràng... rõ ràng vừa rồi nhiều hài tử đặt tay lên đều không có vấn đề gì, vì sao nàng vừa chọc cho cái đã nát?

“Ta... hiện tại xin lỗi có tác dụng không?”

Yếu ớt ngẩng đầu nhìn bốn vị bạch y, thấy bốn người đều không trả lời, vẻ mặt đại ra nhìn nàng. Trong khoảnh khắc Chúc Diêu có xúc động bỏ của chạy lấy người, chẳng lẽ định bắt nàng bồi thường! Nàng là nông phụ! Rừng núi với ruộng đồng đủ bồi thường không?

“Ta... ta không cố ý!”

Tóm lại thử nhận sai xem sao.

“Người... người người là...”

Nam nhân trung niên duỗi tay run run chỉ vào nàng, mặt vẫn đang đại ra.

Chúc Diêu yếu ớt lùi lại một tiếng, bị dọa sắp khóc:

“Ta không có tiền!”

“Vừa rồi nhìn thấy... Chẳng lẽ là?”

Một nam tử bạch y khác đứng lên bước lại gần. Nhìn chằm chằm Chúc Dao, giờ nàng chạy cũng không kịp rồi.

“Hắn là không sai!”

Bạch y nam thứ ba, cũng là vị trẻ nhất trong bốn người, trịnh trọng đánh giá nàng.

“Chuyện này quan hệ trọng đại, chúng ta lập tức lên đường về phái.”

“Dạ, Lí sư thúc.”

Ba người đồng thanh đáp lời.

Hiện tại Chúc Diêu không có tâm tình quan tâm vì sao môn phái này người càng trẻ tuổi bồi phạt càng cao, bởi vì nàng sắp bị bốn người họ bắt cóc.

Người trẻ tuổi nhất kia, tên Lí sư thúc, vung tay tung ra một vật. Lập tức, mảnh lá cây thật lớn xuất hiện. Vững vàng nổi giữa không trung, mà ba người còn lại hai tay làm một số động tác, đám tiểu hài tử mới được lựa chọn trên đài cộng thêm nàng cả người nhẹ bẫng, bay về phía phiến lá cây kia.

Lấy lại tinh thần nàng đã đứng trên lá cây. Này này, không phải đã nói sẽ lưu lại một ngày sao?

Không lẽ... bọn họ muốn trói nàng về phái hỏi tội!

“Đợi chút... ta có thể giải thích.”

Ta thật sự không cố ý mà, sản phẩm thấp kém không thể trách người sử dụng.

Đáng tiếc bốn người không nghe nàng nói, giống như sốt ruột bắt nàng về môn phái báo cáo. Chỉ vẫy tay tạo một tầng kết giới trong suốt xung quanh nàng và đám tiểu hài tử, sau đó bốn người bước ra phía trước thi pháp bay lên cao. Hoàn toàn không cho Chúc Diêu có cơ hội giải thích.

Chúc Diêu hắc tuyến đầy mặt, bảy tám bé củ cải tụ tập xung quanh, nàng mờ ẫn có dự cảm không tốt.

Quả nhiên toàn bộ bé củ cải nổi giận bưng bưng nhìn nàng chằm chằm. Nè nè đám trẻ con hôi sữa này, đừng có dùng ánh mắt hình viên đạn này nhìn ta.

“Người làm hỏng bảo vật của tiên nhân! Người là người xấu.”

Một tiểu cô nương búi tóc hai bên gắn hoa vấn tội đầu tiên.

“Hơ... tỷ tỷ không cố ý!”

“Đã làm sai còn không thừa nhận, quả nhiên là người xấu.”

Một tiểu nam hài khác chạy đến hỏi tội.

Định mệnh, liên quan gì đến người!

Thấy có người ra mặt, đám tiểu hài tử khác cũng vây xung quanh, bảy miệng tám lời bắt đầu chỉ trích. Chúc Diêu đau đầu, làm ơn đi, ngay cả nàng cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, đám oắt con các người kích động cái rầm gì.

“Chúng ta sẽ bồi thường, các người không được bắt nạt nàng! Ai bắt nạt nàng ta sẽ đánh kẻ đó!”

Thời khắc mấu chốt, Vương nhóc con đột nhiên xông ra, đứng trước mặt nàng còn giơ nắm đấm nhỏ uy hiếp. Chúc Diêu cảm động, tính tiểu tử người có chút lương tâm, quả nhiên không nhọc công ta giúp người.

“Nàng tương lai sẽ là thiếp của ta, bắt nạt nàng chính là bắt nạt ta!”

Chết tiệt, rất muốn đấm nó!

Có lẽ bị Vương nhóc con dọa, đám củ cải không vây lại nữa.

“Ta đã nói sẽ phụ trách người!”

Thấy mọi người tan đi, nhóc con vẽ mặt kiêu ngạo nói với nàng.

Chúc Diêu chà đạp khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng:

“Đa, tạ, người, Vương, tiểu, phu, quân.”

Nhóc con liều mạng giãy dụa, yếu ớt lùi ra sau hai bước, rời xa móng vuốt của nàng, xoa mặt uất ức:

“Ta có tên, gọi là Vương Từ Chi, chúng ta... chúng ta còn chưa thành thân, người không thể... gọi như vậy!”

Nói xong đỏ mặt chạy đi.

Ô, còn mặt đỏ nữa? Chúc Diêu không còn gì để nói lắc đầu.

4. Chương 4: Bước Vào Sơn Môn

Xem xét bốn người phía trước đang tập trung thi pháp, trong lòng thấy chột dạ, rốt cuộc những người này định làm gì. Viên cầu kia thật sự quan trọng như vậy sao? Trong thể giới tu tiên, vật phẩm đo linh căn không phải là đầy đất sao? Cho dù hỏng rồi cũng không cần phải bắt nàng về hỏi tội chứ!

Ngẫm lại nàng một người thanh bạch thế này, bỗng chốc mất hết tài sản, nửa đời sau phỏng chừng phải sống để trả nợ, cả con người trở nên nghèo nàn. Mommy... con rất muốn về nhà.

Ngay tại lúc Chúc Diêu chan chứa bất an, phong cảnh xung quanh biến đổi trong nháy mắt, vừa rồi bay trên cao chỉ nhìn thấy mây trắng mênh mông bát ngát, đột nhiên giống như bức rèm sân khấu được kéo ra, mây trắng tan hết. Từng ngọn núi lớn nhỏ nhẹ nhàng trôi nổi giữa không trung. Có dòng thác từ ngọn núi chảy xuống, giống những đường chỉ bạc kéo dài tinh tế rồi gia nhập vào hồ nước.

Chúc Diêu bị hình ảnh như cảnh tượng trong game làm sợ ngây người, không ngờ nàng có thể nhìn được cảnh sắc như vậy ở hiện thực.

Bọn họ đứng trên lá cây bay về phía ngọn núi lớn nhất, dừng lại tại nơi cách đó mấy trăm thước, Lí sư thúc trẻ nhất trong bốn người kia từ trong lòng lấy ra thẻ bài gỗ, ném vào không trung, thấy ngoài ngọn núi một tầng vật chất mỏng như cánh ve vỡ ra thành khe đủ cho thuyền lá cây đi vào. Sau khi thuyền bay qua thì tự động khép lại, trở nên vô hình. Chúc Diêu đoán cái này giống hộ sơn đại trận gì đó.

Nhìn gần mới biết, ngọn núi lênh bênh giữa khoảng không này có rất nhiều cung điện lớn nhỏ, mà nơi các nàng đến chính là quảng trường của cung điện lớn nhất.

Chân thật vất vả mới chạm được đất, nàng phát hiện quảng trường tràn ngập đầu củ cải. Cẩn thận tính có tầm trăm người tách thành vài hàng, bốn người bạch y đứng đằng trước mỗi hàng. Chúc Diêu hiểu ra, đây là từng nhóm đi chiêu sinh trở về.

Lí sư thúc đáp xuống đất, chào hỏi vài câu với đồng nghiệp, không biết thì thăm chuyện gì. Chỉ chốc lát sau, bạch y trên quảng trường nhất tề nhìn về phía nàng.

Chúc Diêu lập tức cảm thấy áp lực nặng như núi đè, muốn trốn tránh sau đám người, nhưng ở đây tất cả đều là đầu củ cải cao tầm nửa người, nàng muốn trốn cũng trốn không nổi, trừ phi chồng hai củ cải lên nhau. Quay đầu nhìn tiểu bằng hữu Vương Tử Chi đáng người nhỏ gầy, suy nghĩ tính khả thi biện pháp này.

Đối phương như biết được ý tưởng của nàng, nhanh như chớp chui vào đám người, cách rất xa.

Đồ nhóc con! Không nghĩa khí gì cả!

“Lí sư thúc, việc này quan hệ trọng đại, không cần để ý đến quy củ, nhanh vào thông tri chương môn đi.”

Mấy người bạch y hình như đã thương lượng ra phương án, một vị nữ đệ tử trong đó chỉ đại diện phía trước đề nghị, lại quay đầu nhìn Chúc Diêu rất quái dị.

Bạch y họ Lí có vẻ tiếp thu ý kiến đối phương, cũng liếc nhìn nàng sau đó xoay người bước nhanh vào điện.

Chúc Diêu trong lòng trống rỗng, sao cảm thấy chuyện này càng lúc càng trở nên nghiêm trọng thế này. Hiện tại chạy còn kịp không? Tuy bên dưới núi là biển, nhưng nàng biết bơi...

“Ta là đệ tử Hân Vinh Đường Kiếm phong, Trần Oánh. Vị sư muội này, không biết nên xưng hô thế nào?”

Nữ tử vừa mới nói chuyện với Lí sư thúc đi tới, cười khê hời.

Đến rồi, bắt đầu hỏi tội:

“Ta tên là Chúc Diêu! Là thế này... Trần cô nương, vụ thủy tinh cầu kia, ta thật sự không cố ý.”

Muội muội người phải tin ta!

Trần Oánh lại cười càng thêm dịu dàng,

“Bước vào Khuru Cổ phái chính là đồng môn, sư muội gọi ta là sư tỷ được rồi. Sư muội không cần lo lắng, chuyện trong phái chương môn lát nữa sẽ ra quyết định.”

“Hả, còn phải gặp chương môn nữa.”

Sẽ không phải giữ nàng lại làm công gán nợ đấy chứ.

Trần Oánh gật đầu:

“Lấy quy củ trong phái, đệ tử mới nhập môn trước tiên đến Giới Luật đường học môn quy bốn phái một tháng, rồi để Phong chủ các phong nhận đồ đệ, giữ lại đào tạo thành tài. Có điều tình huống sư muội có vẻ đặc biệt, cho nên cần thông tri chương môn định đoạt.”

Đặc biệt... đặc biệt hồng hét sao? Vừa bước vào đã có nợ.

Trần Oánh còn nói vài chuyện khác, đáng tiếc cả đầu Chúc Diêu chỉ có chuyện viên cầu nát, hoàn toàn không nghe vào. Đối phương cũng nhìn ra nàng bất an, đơn giản không mở miệng nữa. Chỉ chốc lát sau, sự thúc họ Lí đã đi ra.

“Chương môn có lệnh, bảo người đi vào.”

Lí sư thúc nói với nàng.

Chúc Diêu hít sâu một hơi, dù sao sớm hay muộn cũng phải bồi thường, đi thì đi, cần rằng một cái theo sau.

“Xin hỏi... Lí sư thúc, chương môn có tức giận lắm không?”

Để nàng còn chuẩn bị tâm lý.

Hắn quay đầu nhìn nàng, không lạnh mặt như lúc ở thị trấn mà nhẹ nhàng trả lời:

“Chương môn chúng ta tính tình nhã nhặn, điềm đạm, sao có thể tức giận.”

“Ồ.”

Không tức giận thì tốt, mọi chuyện còn có thể thương lượng.

Đi vào trong điện nàng mới biết bên trong có sáu người. Năm người ngồi bên dưới, một người chính giữa, hẳn là chương môn. Nhìn qua tầm bốn mươi tuổi, khuôn mặt mỉm cười, đúng như lời Lí sư thúc nói, có vẻ là người điềm đạm.

“Nữ tử này là...”

Thấy Chúc Diêu vào, chương môn nghiêng đầu hỏi Lí sư thúc phía trước dẫn đường.

“Bẩm chương môn, đúng là nàng!”

Chương môn nghe vậy càng thêm kinh ngạc, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, mở miệng nói:

“Tuổi nàng... sao có thể...”.

“Lớn?”

Khóe miệng Chúc Diêu giật giật, lập tức không vui, người không ghét bỏ mình là đủ rồi, người có mặt mũi gì nói ta tuổi lớn:

“Đại thúc, ta năm nay mới 28, cảm ơn!”

Không biết hỏi tuổi nữ nhân là điều cấm kỵ sao?

Chương môn sững sốt, không ngờ nàng sẽ tranh luận, hoặc là nhận thấy câu hỏi của mình có chút không ổn, ho một tiếng, vung tay lên, chính giữa điện đột nhiên xuất hiện viên cầu giống hệt cái nàng chọc nát. Chỉ khác là lớn hơn trong suốt hơn cái trước.

“Tiểu cô nương, đặt tay lên đi.”

Chúc Diêu mở to hai mắt, nhìn viên cầu, yên lặng lùi lại một bước, nàng bị chứng sợ hãi viên cầu.

“Là thế này... lúc trước ta vô ý làm hỏng một cái, ta sợ...”

Nàng yếu ớt duỗi một ngón tay,

“Cho nên... hay là đừng đặt lên thì hơn.”

“Không sao, cứ thoải mái đặt lên đi!”

Chương môn cho rằng nàng sợ hãi, cười cổ vũ nàng,

“Đừng sợ, ta đảm bảo tiểu cô nương sẽ vô sự.”

“Hỏng rồi không trách ta?”

Xem ra người ta tồn kho hơi bị nhiều, thế vì sao lại mang nàg về?

“Tất nhiên không trách.”

“Thế còn cái bị phá trên trần?”

“Cũng không trách!”

“Sao không nói sớm!”

Hại tim gan người ta đập loạn một đường, hóa ra không phải bắt nàg bồi thường thủy tinh cầu. Chúc Diêu ấn tay lên viên cầu, chỉ cần không bắt nàg bồi thường, đừng nói là đặt tay, bảo nàg ôm luôn cũng được.

Tay Chúc Diêu vừa chạm vào viên cầu, tia chớp nháy mắt tràn ngập, chưa đầy năm giây viên cầu giống hệt cái trước, tách tách vài tiếng nát báy.

“Quả thế!”

Đại thúc chưởng môn đột nhiên đứng lên, kích động đầy mặt, quay đầu nhìn Lí sư thúc bên dưới:

“Nhanh đến Ngọc Lâm phong, thông tri việc này với sư thúc tổ.”

“Dạ!”

Đợi Lí sư thúc ra khỏi cửa, chưởng môn mới tạm thời bớt kích động, khuôn mặt vốn hiền hòa, lúc nhìn Chúc Diêu càng thêm âm áp:

“Tiểu cô nương tên gì.”

“Thế đại thúc tên gì?”

Biết mình không cần trả nợ, tâm tình Chúc Diêu chớp mắt sáng như ánh mặt trời, cất lời.

Mổ đại thúc: “...”

“Lớn mặt!”

Một nữ tử hồng y ngồi bên dưới lớn tiếng quát, vẻ mặt chỉ trích nhìn Chúc Dao.

“Người có biết người ngồi phía trước là ai không?”

“Không biết!”

Biết thì nàg còn hỏi làm cái búa gì.

“Người...”

Nữ tử hồng y chán nản,

“Cuồng vọng như thế sao thành tài được? Người bây giờ chỉ là một phạm nhân, nếu về sau tu luyện có chút thành tựu còn không khi sư diệt tổ. Sư huynh, sư muội cảm thấy việc này cần bàn bạc lại.”

“Sư muội, bình tĩnh chớ nóng nảy.”

Chương môn giờ tay lên,

“Sư muội cũng biết tư chất này hiếm có đến mức này, vạn năm nay cũng chỉ xuất hiện một người.”

Nữ tử bạch y vẫn bất mãn đầy mặt:

“Tuy là thế nhưng nàg ta tuổi tác đã cao, cho dù tư chất tuyệt hảo sợ cũng khó kết đan trước khi hết tuổi thọ. Đến lúc đó chẳng phải uổng phí tâm tư.”

“Sư muội, chuyện này...”

“Này này! Hai người nói chuyện có thể suy nghĩ đến tâm tình đương sự một chút được không?”

Chúc Diêu không nhịn được nữa giờ tay, có ai nói xấu người khác lại nói ngay trước mặt không, đây là đo mức độ chịu đựng hay đo dung khí.

5. Chương 5: Đại Ca Người Là Vị Nào

Nữ tử hồng y càng thêm tức giận:

“Lớn mật, đã sai còn không biết hối cải. Lại còn tái phạm, ngắt lời người khác nói chuyện, mẹ ngươi không dạy ngươi hai chữ văn hóa hả?”

A a a! Ta điên lên! Chửi đổng ai chẳng biết!

“Còn mẹ ngươi thì học môn văn hóa kia giỏi đến mức nào, có dạy trước khi tẻ bậy vào người khác thì phải soi gương nhìn mình không?”

Định mệnh, lớn từng này mà lần đầu bực như vậy.

“Ngươi...”

Nàng ta khó thở.

“Vị cô nương mặc hồng y này.”

Chúc Diêu kiên quyết không cho nàng ta có cơ hội mở miệng:

“Nếu ngắt lời người khác chính là không có văn hóa, như vậy vừa nãy ngươi ngắt lời ta hỏi chương môn là có văn hóa? Hai người xa lạ hỏi tên nhau vốn chính là chuyện bình thường, ngươi đột nhiên nhảy ra mắng ta lớn mật là thế nào? Ta không biết nên hỏi tên thì coi như lớn mật? Như vậy xin hỏi văn hóa của ngươi ở chỗ nào?”

Nữ tử hồng y mặt tái xanh:

“Ngươi... một cái đệ tử chưa bước vào môn phái đã trực tiếp hỏi tặc danh chương môn, còn nói không lớn mật.”

“Là ông ấy hỏi tên ta trước, trước khi hỏi tên người khác phải nói tên của mình ra, không phải là lễ phép bình thường sao? Hơn nữa ngươi cũng nói ta là đệ tử chưa vào môn phái, chưa vào môn phái có nghĩa không phải đệ tử các ngươi. Ta chỉ là người qua đường, đối phương có phải chương môn hay không liên quan gì đến ta? Ta làm chi không trực tiếp hỏi thẳng.”

“Ngươi... già mồm át lễ phải!”

“Không nói lại được người ta bảo già mồm át lễ phải, lúc nói lại được thì bảo người ta lớn mật, xin hỏi vị cô nương này, mẹ ngươi dạy văn hóa như thế này đây hả?”

“Ngươi ngươi...”

“Xin khuyên vị cô nương này một câu, đừng có nghĩ mình là cái rốn của vũ trụ, không phải tất cả mọi người đều nể mặt ngươi, ngươi cho rằng cả thế giới này là mẹ ngươi chắc!”

“Làm càn!”

Cô nương hồng y khó thở, tay giơ lên tạo thành ngọn lửa ném về phía nàng.

Chúc Diêu nghĩ đây là thẹn quá hóa giận định đấu võ.

“Sư muội!”

Thời khắc mấu chốt đại thúc chương môn ra tay, bàn tay tạo ra một dòng nước dập tắt ngọn lửa.

“Đừng xúc động.”

Nữ tử hồng y hít sâu mấy hơi mới bình tĩnh lại, có điều ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Chúc Diêu, như kiểu sẽ lao tới ăn thịt nàng bất cứ lúc nào.

Chúc Diêu nghĩ lại mà sợ, chết thật, sao nàng lại quên mất đây là thế giới tiên hiệp, những người này chỉ cần giấy lát đã xóa bỏ được sự tồn tại của nàng. Nhưng mà ai bảo đối phương vừa mở miệng đã mắng mẹ nàng? Cha mẹ nào không phải là cấm kỵ trong lòng con gái, huống chi nàng là nhân sĩ xuyên không có lẽ cả đời này không thể gặp lại cha mẹ. Nàng ta còn cố tình nhắc đến, nàng không tức giận sao được!

“Tiểu cô nương cũng tỉnh tâm lại, nói vậy cô nương đã đoán được bản thân tư chất phi phàm.”

Chưởng môn hỏi,

“Nếu gia nhập môn phái chúng ta chắc chắn sẽ tận lực bồi dưỡng, cô nương có đồng ý không?”

“Không đồng ý!”

“Khụ khụ khụ...”

Chưởng môn thiếu chút nữa bị sặc...

“Cô nương... nói cái gì?”

Với tư chất của nàng nhất định sẽ được vào Ngọc Lâm phong, Ngọc Lâm phong là nơi những người nổi bật nhất toàn bộ giới tu tiên đều muốn tiến vào. Tuy rằng hiện tại nàng lớn tuổi một chút, nhưng dựa vào bản lĩnh hai vị kia, kết đan trước khi hết thọ hoàn toàn không có vấn đề.

“Cô nương có biết nơi mình sẽ ở là Ngọc Lâm phong.”

“Ta không muốn biết!”

Chuyện vợ vẫn liên quan gì đến nàng.

“Vì sao?”

Chúc Diêu khách khí vút ánh mắt xem thường cho đại thúc,

“Đại thúc cho rằng ta là kẻ khờ khạo? Hôm nay ta đặc tội sư muội ông, nếu ta thật sự bước vào môn phái, nàng ta còn không chính chết ta!”

Mặt đại thúc chưởng môn hơi vặn vẹo, tuy rằng chuyện cô nương nói không phải không có khả năng, nhưng mà... nói cũng quá thẳng đi? Xem xét sư muội bên cạnh mặt hết xanh lại biến đen, loại chuyện này thật sự thích hợp nói ra miệng sao? Thật sự thích hợp sao?

“Khụ khụ, cô nương thật không muốn tu tiên, đây chính là đại cơ duyên đấy!”

“Không muốn!”

“...”

“Cứ vậy đi...”

Chúc Diêu buông tay nói:

“Ta từ đây đến thì về chỗ đó, bye bye ngài!”

“Đợi... đợi chút!”

Chưởng môn còn chưa kịp ngăn cản Chúc Diêu đã phớt phơ chạy ra cửa, cô nương này sao chẳng giống người bình thường tí nào?

Đột nhiên một cơn gió lốc thổi đến, ngoài cửa bỗng xuất hiện một vị nam tử bạch y, Chúc Diêu chưa kịp nhìn rõ người đã lao đầu đụng phải.

Sau đó... đầu sưng lên một cục, cơn tức cọ cọ bốc lên.

“Không có mắt à! Tránh ra!”

“...”

Toàn điện lập tức yên tĩnh.

Lát sau nam tử bị đâm kia mới chậm rãi dời một bước sang bên cạnh. Chúc Diêu đi ra cửa, trước khi đi còn không quên vút cho đôi phương ánh mắt xem thường, có cơ bắp giỏi lắm chắc, hừ!

“Thái sư thúc tổ, vị cô nương kia chính là người có Lôi linh căn!”

Chưởng môn kịp thời mở miệng.

Nam tử ngoài cửa nghe vậy duỗi tay kéo lại người vừa mới đi qua, Chúc Diêu đi nhanh rồi bị kéo mạnh, theo quán tính lại đâm vào người nam tử, vì thế... đầu sưng thêm cục nữa.

Chúc Diêu sờ hai cục sưng đối xứng đột nhiên xuất hiện, ngẩng đầu nhìn nam tử vẻ mặt lạnh lẽo như hàn băng,

“Ta nói đại ca... ta với người có thù oán sao?”

Nam tử sửng sốt, sau đó vô cùng nghiêm túc trả lời:

“Không có!”

“Không có người kéo ta làm cái lông gì!”

Thích gây sự có phải không!

Nam tử cúi đầu trầm tư, sau đó trả lời càng thêm nghiêm túc:

“Ta không kéo lông, ta kéo là tay người.”

“...”

Hít sâu một hơi... không khí, không khí, thời tiết tuyệt vời thế này, tính tình không nên nóng nảy!

“Coi như ta xui xẻo, phiền đại ca người nhẹ nhàng tránh ra, đừng chắn đường ta có được không? Cảm ơn!”

Nam tử nhú mày, quyết đoán cự tuyệt nàng:

“Không được.”

“Rốt cuộc người muốn gì?”

Làm đầu nàng sưng hai cục còn chưa ngừng, chẳng lẽ muốn gõ thành Thích Ca Mâu Ni?

“Quỳ xuống, bái sư!”

“Bái con em người!”

Ai nói muốn bái sư?

Mấy nam tử càng nhú chặt, vẫn lạnh lùng nói:

“Là bái ta, ta không có em gái!”

“...”

Đại ca người thắng, rốt cuộc người từ hành tinh nào rút xuống? Hoàn toàn không thể giao tiếp nổi.

6. Chương 6: Bái Sư Phụ Ngọc Lâm Phong

“Xin chào Thái sư thúc!”

Chưởng môn đại thúc cùng người còn lại cũng đi ra. Rất là cung kính hướng nam tử ở phía cửa hành lễ. Sau đó nhìn Chúc Diêu một chút nói:

“Thái sư thúc muốn thu cô gái này làm đồ đệ sao?”

Hắn lúc đầu còn tưởng rằng với độ tuổi của cô gái này, Thái sư thúc cùng lắm là thu nàng vào làm nội môn đệ tử trong ngọn núi, không nghĩ tới sư thúc là trực tiếp thu nàng làm đồ đệ?

Thái sư thúc bình thần, không một gợn sóng nhìn cả đám, sau đó mở miệng đính chính lại:

“Đệ tử thân truyền.”

“Cái gì?”

Nữ tử hồng y mang vẻ mặt không thể tin tưởng, tiến lên một bước nói:

“Thái sư thúc, tuy rằng nàng là Lôi linh căn vạn năm khó gặp, nhưng đệ tử thân truyền, chỉ có thể thu một người, tuổi của nàng lại... Không thích hợp làm đệ tử thân truyền cho lắm?”

Thái sư thúc xoay người nhìn về phía nữ tử hồng y, mặt lạnh như băng, nghi ngờ hỏi:

”Liên quan gì tới người?”

“...”

Nữ tử hồng y nghẹn lời, không thể làm gì khác hơn là dời ánh mắt sang chỗ khác, hung hăng trừng mắt nhìn về phía Chúc Diêu bên cạnh. Ngay lập tức một cỗ khí tức điên cuồng chĩa súng vào nàng, cùng nàng không chết không thôi.

“Bái sư!”

Thái sư thúc thay đổi đầu súng, tiếp tục hướng Chúc Diêu nã pháo.

Chúc Diêu yên lặng một lúc.

“Điều này... Đại ca nghe ta nói này, hai ta thương lượng một chút. Tại sao ta nhất định phải bái người làm thầy đây?!”

“Bởi vì ngươi là Lôi linh căn!”

Thái sư thúc lãnh khốc nói.

“Ồ!”

Chúc Diêu gật đầu,

“Xin hỏi có luật pháp nào quy định Lôi linh căn nhất định phải bái người làm thầy không?!”

Thái sư thúc nhíu mày thật sâu, nhưng vẫn tiếp tục lắc đầu.

”Vậy mẹ ngươi chứ, ngươi lấy đâu ra sự tự tin là ta nhất định bái người làm thầy đây?!? Ta phỉ nhổ nước bọt vào mặt ngươi bây giờ ngươi có tin không??”

Thái sư thúc giống như bị vấn đề này làm cho nan giải, nghĩ ngợi một lúc rồi mới chậm rãi nói:

“Chỉ có ta ở ngọn núi Ngọc Lâm này, mới có công pháp tu luyện Lôi linh căn, cho nên ngươi phải bái nhập chúng ta rồi.”

Hắn cúi đầu, nhìn thẳng tắp về phía nàng:

“Cô nương nói xem điều này cùng cô nương có quan hệ gì không?”

“...”

Chúc Diêu hít thật sâu, bình tĩnh lại, không thể cắn người:

“Ta vì sao phải nhất định tu hành cái công pháp kia?”

Hắn đương nhiên nói:

“Muốn thành tiên, nhất định phải luyện môn công pháp này.”

“Ha ha ha!”

Chúc Diêu rút tay ra, cười nhạt một tiếng:

“Thật không biết ngưỡng, ta không muốn trở thành tiên, cảm tạ, hẹn gặp lại!”

Thái sư thúc dường như bị lời nói của nàng làm cho chấn kinh, ngậy ngốc đứng im tại chỗ. Chúc Diêu cũng nhân cơ hội này khoái trá chuồn mất. Đáng tiếc còn chưa đi được hai bước. Thái sư thúc đột nhiên đuổi theo, không phải do nàng không nỗ lực, mà là quân định quá mạnh mẽ. Tuy rằng Chúc Diêu chạy trốn trước, Thái sư thúc lại như là một cơn gió, thoáng cái liền đuổi kịp Chúc Diêu. Lần này hẳn không có nói nhảm nữa. Sau khi bắt được nàng liền phi thân lên, hướng về ngọn núi cao nhất trong không trung bay đi.

Chúc Diêu cảm thấy đầu óc choáng váng muốn xỉu, ngay lập tức nàng đánh một đòn lên người Thái sư thúc, không ngoài dự đoán.... Quá dữ.

Cha mẹ tiên sư nó chứ!

Sau khi thanh tỉnh lại, nàng đã thấy mình đứng ở trên mặt đất, Thái sư thúc còn đang đứng ở trước mặt nàng.

“Bái sư.”

“Băng đại ca, người có thể dùng từ khác mới mẻ hay không?”

Thái sư thúc dừng lại một chút, lại nói:

“Ta thu đồ đệ!”

“...”

”Có gì khác nhau sao?”

“Ta họ Ngọc, không phải họ Băng.”

“...”

“Tên ta là Ngôn. Người đã vào nơi đây, tự nhiên theo họ của ta. Ta ban thưởng cho người chữ... Vượng.”

”‘Vượng’ em gái người!”

“Ai muốn người ban thưởng tên, ta đã bảo ta không muốn tu tiên”.

” Người tên là ‘Ngọc Vượng’, ta nói rồi ta không có muội muội.”

“...”

Thật hết biết mà, nàng sống tới chừng này tuổi rồi không nghĩ tới tiếng phổ thông lại khó câu thông tới như vậy, Chúc Diêu khóc không ra nước mắt:

”Đại ca, ta van người, tha cho ta đi. Ta thật sự không muốn tu tiên. Hãy để ta bình an trở về đi!”

Ngọc Ngôn ngẩn người, vẫn lạnh băng như cũ trả lời:

“Ta thu người làm đồ đệ, chứ không bảo người làm em gái của ta, người nên gọi ta là sư phụ, không phải là đại ca.”

“...”

”Cửa xuống núi nơi nào gần nhất, mau nói cho ta!”

7. Chương 7: Đường Lớn Không Đi Lại Đâm Đầu Vào Ngõ Cụt

Hiện tại Ngọc Ngôn có chút không hiểu cái đồ đệ mới thu nhận này, mặc dù trời phú cho Lôi linh căn, đã định trước là thể chất đặc thù một phát lên trời.

Dù tuổi tác có chút lớn, nhưng cũng không phải là chuyện gì to tát lắm. Người tu tiên, thân thể chỉ là chuyện nhỏ, tuy rằng tuổi tác càng nhỏ, thì thành tựu tu vi ngày sau càng cao, nhưng hẳn tự tin rằng, lấy khả năng của hẳn ở Ngọc Lâm phong này, sau khi trợ giúp nàng kết đan thành công, đến lúc tu bỏ lại thân thể, thì vấn đề về tuổi tác này không còn là gì nữa.

Ở đỉnh Ngọc Lâm Phong này, hẳn đã được truyền thừa trăm ngàn năm rồi. Nhưng môn hạ đệ tử chỉ vven có mấy người, một nửa trong số đó cũng đã phi thăng Tiên giới. Tất cả đều là Lôi linh căn đệ tử. Lôi linh căn là linh căn kỳ lạ nhất thế gian. Phàm là người tu tiên phải trải qua 6 giai đoạn: Luyện khí, Trúc cơ, Kim đan, Nguyên anh, Hóa thần, Phi thăng. Mà mỗi một cái giai đoạn như vậy lại phân làm 10 tầng. Từ 1-5 là sơ kỳ, từ 6-9 là trung kỳ, 10 tầng trở lên là đại viên mãn, trong đại viên mãn này còn chia làm 4 giai đoạn nhỏ nữa.

Từ Kim đan trở xuống mỗi một lần tiến cấp tu vi, đều chắc chắn phải nghênh tiếp lôi kiếp. Tiến cấp chậm thì chỉ hứng chịu 3 tiểu lôi kiếp, tiến cấp nhanh thì phải chịu tới 9 lần đại lôi kiếp. Thế gian này thiên lôi chính là linh lực chí thuần, tinh khiết nhất, có thể hủy diệt tất cả sinh linh. Cho nên lúc gặp lôi kiếp chỉ có thể vận dụng tu vi toàn thân để chống đỡ lại những lôi kiếp này thì mới có thể sống sót.

Nếu có thể sống sót qua những lôi kiếp này thì còn có những lôi kiếp lúc phi thăng, đó là chín chín tám mươi một đường tử cực thiên lôi đầy uy lực. So với mấy đường lôi kiếp bình thường thì mạnh hơn gấp mười triệu lần. Thế gian này có biết bao nhiêu đại năng giả đều phải bỏ mình trước đường tử cực thiên lôi trên, rất nhiều đại năng giả thọ ngang trời đất cũng không dám đương đầu đối mặt với đường tử cực thiên lôi. Ngoại trừ Lôi linh căn!

Lôi linh căn trời sinh có thể hấp thu lôi linh lực, cho nên thiên kiếp đối với bọn họ mà nói không phải là kiếp nạn mà là một lần hấp thu linh lực loại lớn mà thôi. Có linh căn nghịch thiên như thế, không muốn phi thăng đều không được.

Nhưng loại linh căn này lại cực kỳ hiếm thấy, lần trước lôi linh căn xuất hiện, là cách đây mười sáu ngàn năm trước, người đó là Ngọc Ngôn.

Hắn ba tuổi bái sư, năm tuổi Luyện khí đại viên mãn, mười tuổi Trúc cơ, hai mươi tuổi Kết đan, trăm năm thì Nguyên anh đại thành, ngàn năm Hóa thần, sáu ngàn năm thì đã Hóa thần đại viên mãn, thành tựu đệ nhất nhân Tu Tiên giới. Không thể không nói tốc độ tu tiên khủng khiếp như vậy chính là Tu Tiên giới truyền kỳ. Truyền kỳ hết lần này lại tới lần khác như vậy chỉ có vven tròn 10 ngàn năm nhưng vẫn dừng lại ở Hóa thần. Không phải do hắn phi thăng không được, mà toàn bộ Tu Tiên giới, hẳn rốt cuộc không tìm được đệ tử nào có lôi linh căn. Mà trong toàn bộ Tu Tiên giới, cũng chỉ có phái Khâu Cổ ở Ngọc Lâm phong này mới có phương pháp tu luyện Lôi linh căn, nếu như hẳn phi thăng, thì nhất mạch truyền thừa không có ai kế thừa. Cho nên tuy rằng thân thể hẳn là tiên nhân, những vẫn lưu ở Hạ giới, chỉ vì chờ một người để truyền thừa.

Mà người truyền thừa hẳn chờ đợi kia rốt cuộc đã xuất hiện, thế nhưng nàng có vẻ như không tình nguyện, ngay cả khi hẳn ban tặng tên cho nàng, nàng đều lộ ra một biểu tình cổ quái, nhất nhất chỉ muốn trở lại nhân gian. Chẳng lẽ hẳn đường đường là người đứng đầu Tiên giới Ngọc Lâm Phong lại kém cái thế gian ô uế kia?

Ngọc Ngôn quả thực không vui chút nào.

“Ta van người, ta thực sự không muốn tu tiên, xin tha cho ta, người muốn ta lăn lộn ra sao người mới vừa lòng đây! Hu hu...”

Chúc Diêu khóc lóc van xin, nàng giả bộ kêu gọi lòng từ bi từ hẳn.

Ngọc Ngôn khẽ cau mày, tâm ý khẽ động, niệm một cái khẩu quyết, mới vừa rồi còn đang nỗ lực thuyết phục Chúc Diêu, thì dùng một cái đã bắt nàng quỳ trên mặt đất.

“Người muốn làm gì!”

Chúc Diêu cả kinh, hẳn không phải thẹn quá hóa giận mà muốn giết nàng đó chứ? Đang muốn đứng lên thì thân thể không thể khống chế hướng nam tử lạnh như băng phía trước này đập đầu lạy ba lạy. Chưa kịp để nàng phản ứng, Ngọc Ngôn lại duỗi hai ngón tay ra hướng mi tâm nàng điểm nhẹ một cái. Nàng chỉ

cảm thấy một cổ khí lạnh lẽo từ mi tâm rót vào, trong nháy mắt cảm thấy toàn thân có một dòng nước âm dâng lên. Mà trán của nàng lại hiện ra một cái ấn ký hình cánh hoa.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi là đệ tử thân truyền của ta, cái ấn đó là căn cứ để xác minh thân phận đồ đệ của ngươi. Sáng sớm ngày mai ngươi đến đỉnh núi Ngọc Lâm thì ta sẽ truyền thụ cho ngươi tu tiên thuật.” Nói xong thân hình lóe lên, trước mắt Chúc Diêu đã nhìn không thấy thân ảnh của hắn.

Đưa tay sờ sờ vẫn còn một tia lạnh lẽo ở trên trán, Chúc Diêu khóc không ra nước mắt, nàng không ngờ nàng bị người ta ép mua ép bán như vậy.

Bị cưỡng ép tu tiên như vậy, Chúc Diêu quả thực chẳng vui vẻ gì.

Nàng thở dài thật sâu, xem ra mình cùng người kia nói rõ lí lẽ quả thật không thông. Hai người bọn họ căn bản không chung tần số. Nàng quay đầu nhìn chung quanh, chỉ thấy một bãi cỏ xanh um tươi tốt giống như là đã mọc từ rất lâu, càng muốn khóc hơn, đây là đâu a, tốt xấu gì thì cũng chỉ đường cho ta một chút chứ.

Không thể vô trách nhiệm biến mất tung mất tích như vậy chứ?

Cũng không biết tiểu hài tử xấu xa kia như thế nào rồi? Ngẫm lại thì mình vốn chỉ muốn làm chuyện tốt, kết quả là lại lấy dây buộc đá vào chân mình, thật sự là đen đủi quá đi. Hiện tại xem ra chỉ có một con đường là bái sư tu tiên.

Vấn đề bây giờ là... Nàng biết đi như thế nào đây?

Mới vừa rồi nam tử lạnh băng bảo nàng lên đỉnh Ngọc Lâm tìm hắn. Chúc Diêu nhìn nhìn ngọn núi cao vút trong mây phía trước, nhất thời nổ tung. Định mệnh!

Đỉnh núi này vừa cao vừa xa như thế! Người đùa ta à???

Chúc Diêu giờ này mới hiểu được cái gì gọi là đường lớn không đi lại thích đâm vào ngõ cụt. Nàng thật sự hối hận khi đã cự tuyệt thỉnh cầu thu đồ đệ của Ngọc Ngôn, kết quả là trong cơn tức giận, nàng bị ép mua không bán không nói làm gì, đằng này lại còn ném nàng ở nơi hoang vu để mặc nàng tự sinh tự diệt thế này.

Không phải là bái sư sao, nàng cũng không lỗ gì, hơn nữa lúc mới vào đại diện thái độ của mọi người đối với hắn rất tôn trọng chứng tỏ người sư phụ này cực kỳ trâu bò. Người như vậy làm chỗ dựa cho nàng cũng không phải là việc gì xấu, coi như là nàng vừa mới đắc tội nữ tử hồng y đi chẳng nữa, phỏng chừng nữ tử kia cũng không dám tìm nàng chuốc lấy phiền toái. Thế nhưng nếu bây giờ nàng trở về phạm trần, thì không phải để người ta chỉnh lại nào sao. Đây giờ à, rõ ràng hắn chính là cứu tinh của mình mà!

Nghĩ thông suốt những thứ này, oán niệm của Chúc Diêu đối với vị sư phụ kỳ tài tuyệt thế này trong nháy mắt tiêu mất không còn một mảnh, trái lại dâng lên một cổ cảm kích, ngay cả việc leo núi cũng hăng hái lên nhiều.

Nhưng mà loại cảm kích này cũng bị mài sạch sẽ khi bò mãi không tới được đỉnh ngọn núi kia. Mẹ nó chứ, nàng rút cuộc hiểu vì sao Ngọc Ngôn để cho nàng sáng sớm ngày mai đi tìm hắn. Bởi vì nàng bò hết một ngày một đêm tròn.

Mãi đến ngày thứ hai, khi mặt trời đã ở ngay giữa đỉnh đầu, nàng mới bò lên được đến đỉnh núi chết tiệt kia, kém tí nữa hóa thành chó rồi. Lúc này nàng đang phải quỳ rạp trên mặt đất không động đậy được chút nào.

Mà Ngọc Ngôn thì ngồi trong phòng nhập định cả đêm, chờ mãi chờ mãi cũng không thấy đồ đệ đến báo danh, đang chuẩn bị tự mình đi kiểm tra ở chỗ Mỗ sư phụ. Mở cửa ra thì thấy trên mặt đất có một người nằm ngay đơ thẳng tắp, không nhúc nhích té ngay trước mặt bọn họ. Một thân bùn lầy, tóc tai xộc xệch, ngay cả trên mặt cũng thấy xanh xanh đỏ đỏ giống như là vết tích đụng phải cái gì.

Nếu không phải hắn cảm giác được trên người nàng vẫn còn sinh khí, thì cái Lôi linh căn đệ tử vất vả lắm mới xuất hiện được cứ như vậy mà mất đi rồi.

8. Chương 8: Đỉnh Núi Ngọc Lâm

Mới trôi qua một buổi tối luyện công, nàng tới cùng là làm thế nào mà đem bản thân mình chật vật như vậy? Ngọc Ngôn nhú nhú mảy, phát tay búng ra một cái bí quyết. Mới vừa rồi Chúc Diêu đang còn cảm giác mệt gần chết thì cảm thấy một dòng nước ấm tràn ngập toàn thân, thân thể mệt mỏi uể oải bị quét sạch một cái, ngay cả hô hấp thở ra phù phù cũng bình ổn lại, đây là pháp thuật, thật quá thần kỳ.

Nhìn đồ đệ mới cuối cùng cũng bò dậy được, Ngọc Ngôn lúc này mới yên tâm, quan sát từ trên xuống dưới nàng một lượt, đột nhiên nghĩ tới, chẳng lẽ...

“Người đi bộ lên núi?”

Chúc Diêu bĩu môi,

“Không phải như thế à?”. Nàng khinh thường nói.

Ngọc Ngôn cổ quái nhìn nàng một cái,

“Vì sao không dùng trận pháp truyền tống ở dưới chân núi?”

Chẳng lẽ là muốn rèn luyện, để chứng minh cho hắn thấy quyết tâm tu tiên của nàng? Ngọc Ngôn vừa nghĩ như vậy, sắc mặt trong nháy mắt đã khá nhiều,

đối với cái đồ đệ bình thường nhìn ngu ngu này mà nói cũng có chút thỏa mãn, xem ra tên đồ đệ này tuy rằng không được thông minh cho lắm, nhưng ít ra cũng chịu khó.

Đồ đệ ngu ngu: “...”

Trong lòng đã có vô biên tức giận, mẹ nó chứ, có truyền tống trận pháp sao người không nó sớm! Hại ta! AAA...

Hít thở sâu nhiều lần, Chúc Diêu mới nhịn xuống không để khói bốc lên đầu, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hướng chỉ đối phương còn là chỗ dựa vững chắc sau này của mình.

“Ồ nhi, bái kiến sư phụ.”

Chúc Diêu cúi người, khuôn phép cúi chào một cái.

“Ừm!”

Ngọc Ngôn gật đầu, trong lòng tràn đầy thỏa mãn, hơn một vạn năm, hắn cuối cùng đã có đồ đệ truyền thừa. Cuối cùng cũng không phụ lời căn dặn của sư phụ đã phi thăng trước, Ngọc Lâm phong này cũng có người kế nghiệp.

Hắn nhìn người đồ đệ trước mặt này càng nhìn càng thuận mắt, hận không thể xông lên ôm một cái. Hắn quan sát trên dưới một chút đồ đệ nho nhỏ này, nếu như đối phương nhỏ đi một chút thì tốt rồi. Ai! Vì sao nàng không tới bái sư sớm sớm một chút chứ? Tâm tư Ngọc Ngôn bách chuyển liên hồi, nhưng mà trên mặt của hắn vẫn lạnh như băng không một chút biểu tình gì.

Hắn vung tay lên, y phục rách nát, bẩn thỉu của Chúc Diêu trong nháy mắt khôi phục lại hình dáng ban đầu, ngay cả vết bẩn mà trước đây nàng đánh mãi không sạch cũng biến mất không còn dấu vết gì.

“Thật là lợi hại.”

Chúc Diêu ngạc nhiên lời kéo y phục sạch sẽ, thật bá đạo quá đi, nguyên lai tu tiên lại tốt như vậy chứ,

“Sư phụ muốn dạy đồ đệ pháp thuật này sao?”

Có cái này, sau này cũng không cần phải giặt quần áo nữa, quá sướng.

“Bí quyết Phủ bụi chỉ là pháp thuật nhập môn, chờ người học xong dẫn khí nhập thể đã, sau đó thì sẽ học nó.”

Ngọc Ngôn thản nhiên nói:

“Người mới nhập môn, đầu tiên nên làm quen hoàn cảnh một chút đã, sáng sớm vẫn là thời điểm linh khí đầy đủ nhất, sáng sớm ngày mai ta sẽ dạy người dẫn khí nhập thể.”

Chúc Diêu gật đầu, cho dù phải ở chỗ này giả bộ ngu ngốc một thời gian đi chẳng nữa. Mặc dù đối với tu tiên hiếm kỳ, nhưng không cần phải vội vã.

“Đi theo ta.”

Ngọc Ngôn lướt qua trước mặt đồ đệ, hướng theo con đường mà nàng đã đi lên núi.

Bây giờ sẽ học làm quen hoàn cảnh? Chúc Diêu lên tinh thần, hấp tấp đi theo. Ven đường nàng nỗ lực ghi nhớ hoàn cảnh chung quanh, để tránh sau này bị lạc đường.

Buổi trưa ở đỉnh Ngọc Lâm rất là an tĩnh, thỉnh thoảng có vài tiếng côn trùng kêu cùng tiếng chim cất vang, còn tất cả ngoài trừ cây cối ra thì cũng là cây cối. Chúc Diêu muốn ghi nhớ một chút, nhưng không có hơi đâu mà ghi nhớ, nàng không thể ghi nhớ hình dáng của từng cái cây có hình dáng ra sao được? Không còn biện pháp nàng khác nàng đành yên lặng theo ở phía sau.

Ngọc Ngôn không phải là người nói nhiều, nhìn khuôn mặt lạnh như băng thế kia là biết liền. Mà Chúc Diêu cũng không thân quen với người này, cho nên dọc đường đi hai người không trò chuyện gì.

Hai canh giờ sau, Chúc Diêu thật sự là không nhịn được,

“Sư phụ còn chưa tới sao? Đi thêm nữa thì trời đã tối rồi.”

Ngọc Ngôn quay đầu lại nhìn nàng một cái,

“Phía trước chính là nơi chúng ta cần đến.”

Chúc Diêu im lặng, lại trôi qua một đoạn thời gian, coi như là còn một đoạn nữa đi chẳng nữa, chân của nàng sắp gãy tới nơi rồi. Hết lần này tới lần khác người trước mặt cũng không có ý định dừng lại.

Thuyết phục kiểu gì đây? Trong lòng nàng tràn đầy hoài nghi, nhưng chỉ biết cắn răng chịu đựng, lơ đãng liếc nhìn khung cảnh xung quanh con đường.

A, cái cây xiên xiên vẹo vẹo kia nhìn quen quen thế nhỉ, còn có khối đá to to nhìn giống con rùa này nữa chứ, ngay cả con khỉ dẹt dẹt nữa giống như mình thấy qua rồi.

“Đến nơi rồi!”

Người phía trước ngừng lại, Chúc Diêu nhìn mọi nơi một chút, mẹ nó chứ đây không phải là địa điểm ngày hôm qua nàng đứng hay sao? Sư phụ mang nàng đi đến trưa, lại nhớ tới sự tình từng xảy ra ở nơi đây? Nhìn nàng bò lên đẹp đẽ như vậy, chắc không muốn nàng bò lên núi lần nữa chứ?!? Không phải vì tư thù riêng mà hãm hại đồ đệ đó chứ!?

“Sư phụ...”

Nàng thật sự muốn khóc.

Ngọc Ngôn nhìn nàng làm khuôn mặt đáng thương, nàng bày ra vẻ mặt này là có ý tứ gì, chắc đồ đệ của hần lại tính bày trò ngu xuẩn gì nữa đây. Bình tĩnh không nhìn nữa, Ngọc Ngôn chỉ chỉ bụi cỏ bên phải to như hình tròn: “Đó chính là truyền tống trận pháp, bên trong ngọn núi Ngọc Lâm không thể ngự kiếm, người đi vào trận pháp này là có thể tới đỉnh núi.”

A, nguyên lai hần cho nàng đi lại đường cũ, chính là vì để cho nàng nhìn thấy trận pháp này a. Chúc Diêu nhìn bụi cỏ xanh sum suê bên kia một chút, thoạt nhìn không có gì khác biệt a.

Ngọc Ngôn chỉ chỉ, ý bảo nàng đi qua đó, đứng vững ở đó. Đột nhiên dưới chân một trận loang loáng, một cái trận pháp hình tròn sáng lên, trong sương khói mờ ảo đó có sấm chớp đùng đùng. Ngay sau đó là bạch quang càng ngày càng sáng, cảnh vật trước mắt thoảng cái đã đổi khác. Nàng đã đứng ở đỉnh núi rồi, thật là một trận pháp thần kỳ.

Chúc Diêu nổi lên hứng thú, vòng qua vòng lại vài vòng xung quanh cái trận pháp vừa lóe lên kia, nhưng nhìn đi nhìn mãi mấy lần nàng cũng không hiểu được nguyên lý vận hành của nó, quả nhiên tu tiên thật sự là vĩ đại, thần kì.

”Trận pháp hỗ trợ này hỗ trợ song song với nhau, người cũng có thể dùng nó để truyền tống xuống núi.”

Thấy đồ đệ có hứng thú với trận pháp, Ngọc Ngôn chủ động giải thích.

“Phải không vậy!”

Chúc Diêu có chút hưng phấn, vội vã đi vào, quả nhiên tia sáng kia lần nữa lại sáng lên, vừa “vèo” một cái nàng đã đứng ngay trận pháp dưới chân núi rồi. Sau đó nàng lại tiếp tục đứng vào trận pháp, lại “vèo” cái nữa, nàng đã đứng trên đỉnh núi. Chúc Diêu đi tới đi lui chơi đi chơi lại mấy lần. Nàng không thể không bội phục cái pháp thuật thần kỳ này, nếu mà so sánh với ô tô hay máy bay, quả thực giống như đom đóm đi so với mặt trời.

A, chờ chút! Nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua nam tử mặt lạnh như băng ở phía sau kia,

“Dĩ nhiên trận pháp này có thể hỗ trợ truyền tống, vì sao sư phụ lại dẫn ta đi đường núi vất vả hết cả một buổi chứ!?”

Ngọc Ngôn bị nàng trách đến sững sờ, tựa hồ hắc cũng nghĩ đến vấn đề này, hơi đổi mặt một chút che giấu, hắc mở miệng nói:

“Người nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai ta sẽ dạy người dẫn khí nhập thể.”

Nói xong hắc liền quay người đi vào phòng, sau đó khép cửa phòng lại. Hắc chắc chắn là bị đồ đệ ngu xuẩn làm ảnh hưởng đến chỉ số thông minh rồi, chứ không phải là hắc không nghĩ tới có thể dùng trận pháp để có thể xuống núi.

Chúc Diêu khৌi bốc lên đỉnh đầu, sư phụ còn có một kỹ năng khác là chuyên môn hãm hại đồ đệ nữa sao?

Nàng im lặng nhìn nhà tranh trước mắt, đúng, chính là nhà tranh này, nàng nhìn cái nhà tranh mà sư phụ bá đạo, gian ác này đang ở, ở trong một cái nhà tranh, hơn nữa là cái nhà tranh duy nhất trên đỉnh núi này. Bốn phía là một mảnh hoang vu...

Như vậy vấn đề là, không có kỹ thuật xây dựng... A mẹ nó chứ, hắc muốn tới hôm nay nàng lên đó nghỉ ngơi ư? Sư phụ người có đúng hay không đã quên điều gì rồi?

Nàng yên lặng nghiên cứu địa hình nửa ngày, xác định đỉnh núi ngoài nơi này không còn nơi khác có thể để ở được nữa. Chúc Diêu đành chỉ có thể nhận lệnh sư phụ đi tới gõ cửa.

Sau ba âm thanh ngắt ngủ, cửa phòng tự động cọt kẹt mở ra. Bên trong phòng đồ vật bày biện rất là đơn giản, ngoài trừ một cái giường thì không còn cái gì khác, mà sư phụ của nàng thì ngồi chính giữa cái giường đã tọa.

”Có chuyện gì?”

”Sư phụ, hôm nay ta nghỉ ngơi ở đâu?”

Chúc Diêu thành thật hỏi.

Ngọc Ngôn ngó người, lúc này mới nhớ ra đồ đệ của mình chỉ là một người phạm trần, không giống người tu tiên như hắc, tùy ý chọn một động phủ là có thể tu luyện, hắc quá sơ sót rồi.

9. Chương 9: Một Căn Nhà Vàng, Một Căn Nhà Bạc Và Một Căn Nhà Tranh

Ngọc Ngôn đứng dậy theo đồ đệ đi ra ngoài. Hắc ngoái đầu nhìn lại vị trí nhà tranh một chút, sau đó từ từ móc ra một vật trong túi đồ ở bên hông, hướng xuống đất ném một cái. Trong nháy mắt một lầu tháp

ba tầng toàn thân dát kim quang hiện ra ngay bên cạnh ngôi nhà tranh. Cả lầu tháp dưới bầu trời sao lấp lánh ẩn hiện lên một vẻ đẹp hoàn mỹ.

“Sư...Sư.... Sư phụ!”

Tay Chúc Diêu run rẩy chỉ vào tòa tháp có thể làm mù đôi mắt chó của nàng.

”Ồ... phòng ốc như vậy, người không thích à?”

“Không thích?”

Ngọc Ngôn nhú mày. Phòng ốc của tòa tháp này là từ một con cóc tu luyện ngàn năm mà trước đây hẳn thu được mới có, mặc dù hẳn không thích lắm, nhưng nhìn con cóc thành tinh kia chết không nhắm mắt hẳn không đành lòng. Nói vậy chứ đồ vật này cũng không tệ. Hẳn còn tưởng đồ đệ của hẳn sẽ thích chứ!?

Ngọc Ngôn cúi đầu, tiếp tục móm móm trong túi đựng đồ, tiện tay lại tung ra một vật. Lại một cái đình viện hiện từ một viên ngọc. Đình viện này dưới ánh trăng chiếu rọi nhàn nhạt tỏa ra ngân quang, mơ hồ có thể thấy được phòng ốc bày biện xa hoa ở bên trong.

Chúc Diêu không thể không lấy tay chống đỡ thân mình, nàng thật sự sắp ngã lăn ra đất vì sợ rồi. Nàng dường như...muốn lấy sư phụ giàu có này nhưng mà không được vì còn phải giữ thể diện cho mình. Chúc Diêu nhìn một chút căn phòng bằng vàng bên trái, lại quay sang nhìn căn phòng bằng ngọc bên phải, lại nhìn căn nhà tranh rách nát ở chính giữa.

”Người thích tòa tháp nào, thì vào đó mà nghỉ ngơi”.

Ngọc Ngôn nhàn nhạt nói.

Chúc Diêu ngơ ngác nhìn sư phụ của mình, lúc này đây nàng thấy sư phụ mình giống như là bụi giáng trần. Một tay cầm căn phòng bằng vàng, một tay cầm căn phòng bằng bạc, rồi nói: ”Cô gái đừng cảm, người chọn căn phòng bằng vàng, hay là chọn căn phòng bằng bạc?!?”

Chúc Diêu nuốt nước miếng cái ”ực” một cái, nàng cố gắng đè ép lòng tham của mình xuống, chuyện ”Ba chiếc rìu” nàng cũng biết quá, tốt nhất nên khiêm tốn một chút. Sư phụ mình thì ở nhà tranh, đồ đệ thì ở nhà vàng, nhà bạc có vẻ không được ổn cho lắm.

“Sư phụ... Người cho con một ngôi nhà tranh như người là được rồi.”

Ngọc Ngôn hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn đồ đệ mình một cái có chút không hiểu. Hẳn thở dài một hơi, quả nhiên đồ đệ của ta thật ngu xuẩn. Hẳn liền vung tay thu lại hai ngôi nhà, sau đó không biết dùng một bí quyết gì lại thấy một ngôi nhà tranh liền hiện ra lấy tốc độ của đôi mắt cũng thấy được.

Chỉ sau một lát, một ngôi nhà tranh giống như đúc đã xong. Chúc Diêu cảm ơn sư phụ, bước vào căn phòng của mình. Bước vào nàng liền phát hiện căn phòng này bày biện y hệt căn phòng của sư phụ, ngoài trừ một cái giường bằng gỗ, một cái chăn, thì không còn cái gì cả.

Sau hai ngày vật vã, Chúc Diêu nằm xuống liền lâm vào mộng đẹp.

Ngày thứ hai, Chúc Diêu dậy thật sớm, cũng không phải nàng chịu khó, mà là do cái giường kia cứng quá, làm nàng ngủ không ngon. Nàng thật sự hối hận vì quyết định sai lầm từ bỏ hai căn phòng bằng vàng, bạc kia. Quả nhiên cuộc sống không nên quá khiêm tốn, có thời cơ liền nên xuất thủ đoạt lấy mới được!!

Mở cửa phòng, Chúc Diêu phát hiện sư phụ đã chờ sẵn nàng ở trong sân. Nhìn thấy quầng mắt thâm đen vì mất ngủ, hẳn khẽ nhú mày một cái. Sau đó hẳn liếc mắt vào vùng đất trống ở giữa sân ý bảo nàng ngồi vào đó.

Cái này có phải là muốn bắt đầu tu tiên? Tinh thần Chúc Diêu lập tức tỉnh táo, nàng nhanh chóng chạy tới, ngồi xếp bằng ở trước mặt sư phụ.

“Hôm nay, ta sẽ dạy cho người dẫn khí nhập thể.”

Ngọc Ngôn chỉ vào mi tâm của Chúc Diêu nói:

“Nhắm mắt lại!”

Chúc Diêu nghe lời nhắm mắt lại. Nàng cảm thấy một cỗ khí lưu quen thuộc từ mi tâm dần dần tiến vào, sau đó chậm rãi lưu chuyển toàn thân. Tiếp đó chúng tụ hội lại ở vùng đan điền. Nàng cảm thấy thân thể mình ấm áp, tinh thần sảng khoái.

”Đây chính là phương thức linh khí vận chuyển, người hãy nhớ kỹ phương pháp này, chờ sau khi cảm ứng được linh khí, có thể vận dụng phương pháp này để dẫn linh khí nhập thể.”

Thấy nàng lĩnh hội xong, Ngọc Ngôn mới thu hồi tay lại.

”Vậy cảm ứng linh khí như thế nào đây?”

Chúc Diêu hỏi.

”Điều này còn phụ thuộc vào ngộ tính của từng cá nhân.”

Ngọc Ngôn thản nhiên nói, linh khí là thứ mơ hồ nhất thế gian này, không phải ai cũng giống ai, mỗi người có một trải nghiệm riêng biệt. Có người trong nháy mắt cảm ứng được, có người cả một đời cũng không bắt được một nửa điểm linh khí.

Hắn làm sư phụ chỉ có thể chỉ dẫn cho nàng, không thể thay nàng cảm ứng được.

”Người nhắm mắt lại, thả lỏng tinh thần, dùng tâm để cảm ứng, tự nhiên có thể cảm ứng được.”

Chúc Diêu liền nhắm mắt lại, từ từ thả lỏng, thế nhưng nàng chỉ thấy một vùng đất tối tăm, nửa tiếng trôi qua, đừng nói là cảm ứng được linh khí, bây giờ nàng chỉ cảm thấy buồn ngủ.

Sư phụ trước khi đi cũng cho nàng một lời khuyên là không cần phải gấp. Sau đó nàng một mình yên lặng đả tọa ở đây.

Thế nhưng nàng đả tọa từ sáng đến trưa, vẫn như cũ không có thu hoạch gì, có mấy lần nàng còn suýt ngủ gật trong lúc đả tọa nửa kia. Ngoài trừ cảm giác đau lưng, mỗi eo thì cái gì nàng cũng không cảm giác được. Chúc Diêu không được nữa, quyết định đứng dậy đi ra ngoài giải sầu một chút, rồi sau đó về lại tiếp tục.

Nàng từ trận pháp truyền tống xuống dưới chân núi, mới vừa bước ra liền thấy xa xa có một người đang ngự kiếm bay tới, nhìn bộ dáng có vẻ là một nam đệ tử, mặc một cái áo bào màu trắng, chắc tầm khoảng trên dưới 20 tuổi gì đó nhìn khá quen mắt.

Người nọ nhìn thấy Chúc Diêu ở dưới đất, liền hướng nàng lễ phép chào hỏi. Chúc Diêu lúc này mới nhớ tới hắn là ai.

”Lý sư thúc”. Người này không phải là người thanh niên dẫn các nàng tới môn phái hay sao?

Thanh niên kia dừng lại, hoảng sợ nhìn nàng rồi thì lễ một cái.

”Đệ tử thật sự không dám nhận nổi một tiếng sư thúc từ ngài, xin Thái sư thúc đừng gọi đệ tử như vậy, ngài gọi đệ tử là Tử Lâm là được rồi.”

“A?”

Không phải tất cả đệ tử ở đây đều gọi như vậy đó chứ?

Nhìn nàng có vẻ nghi hoặc, Tử Lâm liền nói:

”Ngọc Ngôn thái thượng trưởng lão ở trong môn phái là người có bối phận cao nhất, ngay cả chương môn cũng cần phải gọi một tiếng Thái sư thúc, ngài là đệ tử của Ngọc Ngôn thái thượng, ứng với thân phận đệ tử nên gọi ngài một tiếng Thái sư thúc.”

Nguyên lai thân phận của nàng bá đạo như vậy, Chúc Diêu trong nháy mắt cảm giác được điều kì diệu của việc trợ giúp khi xuyên không là như thế nào.

Sau đó nàng lại dò hỏi Tử Lâm một ít tin tức nữa.

Nguyên lai môn phái của nàng có tên gọi là Khâu Cổ phái, là một trong tám môn phái đứng đầu nổi danh nhất Tu Tiên giới, cũng là môn phái có đệ tử tu tiên nhiều nhất. Trong môn phái có 3 vị Hóa Thần trưởng lão, có hơn 10 vị Nguyên anh. Môn phái chia ra làm ngoại môn và nội môn. Nội môn lại phân thành thành

6 ngọn núi gồm có Đan phong, Kiếm phong, Ngự Thú phong, Phù phong, Luyện Khí phong cùng với Ngọc Lâm phong nơi nàng ở. Mỗi một ngọn núi am hiểu cho mình một kỹ năng riêng, ví dụ như Kiếm phong am hiểu về kiếm. Phù phong chuyên chế ra các loại phù.

Mỗi một ngọn núi đệ tử cũng tầm 1 vạn người. Trong đó Kiếm phong là nhiều nhất, Kiếm phong không thể nghi ngờ là ngọn núi có năng lực mạnh nhất, toàn bộ người trong ngọn núi đều là kiếm tu, phong chủ là trưởng môn của Khâu Cổ Phái, Tử Đan chân nhân. Chính là người ở trong đại điện cho nàng trải nghiệm linh căn bị vỡ kia.

Mỗi một ngọn núi đều có một vị có tu vi Nguyên Anh làm phong chủ, ngấm lại ngày đó ngồi ở đại điện còn thấy những người khác, khẳng định là mấy vị phong chủ của mấy ngọn núi còn lại.

Mà cái nữ tử mình đắc tội kia, chính là phong chủ Đan phong, Hồng Trù chân nhân. Đan phong am hiểu luyện chế tiên dược, phong chủ ở trong Tiên giới ít nhất là cửu cấp luyện đan sư. Phàm là người tu tiên khó tránh khỏi dùng đan dược để đề cao tu vi, tất nhiên là phải nhờ đến sự trợ giúp của Đan phong, có thể nói, không ai dám đắc tội với một vị luyện đan sư, huống gì là cửu cấp. Người mà nàng hết lần này tới lần khác đắc tội.

Biết được chân tướng, Chúc Diêu nước mắt lưng tròng.

10. Chương 10: Gặp Lại Tiểu Hài Tử Xấu Xa

Tử Lâm lần này lên núi, là tới tìm Chúc Diêu để làm thủ tục nhập môn, linh ngọc bài thân phận dành cho nàng. Ở trong Khâu Cổ Phái đối với đồ đệ mới nhập môn tất cả đều phải trải qua một tháng tiếp thu tri thức về môn phái, sau đó là bắt đầu rèn luyện.... Một khoảng thời gian sau các ngọn núi sẽ tuyển chọn ra vài đệ tử có tư chất tốt để trở thành môn hạ đệ tử của mình. Những người còn lại không được tuyển chọn trúng, liền sắp xếp thành ngoại môn đệ tử. Đợi sau khi bọn họ tiến lên Trúc cơ, lại cho tiến nhập nội môn đệ tử. Nhưng những đồ đệ này cũng không chắc là được những vị phong chủ thu làm đệ tử thân truyền. Vốn Chúc Diêu cũng phải trải qua tuần tự từng bước như vậy, nhưng do mang linh căn đặc thù, nên bị bắt làm đệ tử luôn, hơn nữa còn là đệ tử thân truyền.

Tử Lâm nhìn một chút cái ấn trên mi tâm của Chúc Diêu kia mà hàm mộ không thôi, cái ấn kia là Tiên Ấn biểu thị cho đệ tử thân truyền. Nội tâm hắn không tự chủ được thầm ước ao có được một cái ấn như vậy. Đối với người tu tiên thì họ chỉ có một đệ tử thân truyền, trừ khi đối phương chết, chứ không sẽ không thu ai làm đệ tử thân truyền nữa. Nhưng mà ai bảo người ta có Lôi linh căn chứ!!

Do Chúc Diêu chưa biết ngự kiếm, Tử Lâm không còn biện pháp nào khác là lấy ra một tấm đại Diệp Tử, sau đó chở nàng hướng tới một ngọn núi cao ở xa xa.

”Thái sư thúc, mời ngài đi bên này.”

Tử Lâm dẫn Chúc Diêu đi vào một cái đại đường. Thấy thái độ cung kính của hắn như vậy làm cho Chúc Diêu thấy ngỡ ngàng.

”Người gọi ta là Chúc Diêu là được rồi.” Bị một người ngang tuổi với mình gọi một tiếng sư thúc, nàng cảm giác lạ lẫm.

Tử Lâm chỉ biết cười trừ, không dám phản bác, cũng không dám đáp ứng. Hắn một đường đi tới bên cạnh người quản sự đại đường, sau đó dặn dò vài câu.

Vị đại thúc quản sự này tuổi đã cao, nghe thấy như vậy trong nháy mắt liền khẩn trương. Hắn ở phía xa xa liền quỳ xuống làm một cái đại lễ, sau đó kêu lên một tiếng:

”Thái sư thúc tổ”

Chúc Diêu: “...”

”Thái sư thúc không cần để ý, trong tu tiên giới tu vi vi tôn, ngài bái tôn thượng Ngọc Ngôn làm sư phụ, đối với loại sự tình này sau này sẽ cảm thấy bình thường. “

Tử Lâm an ủi vài câu, sau đó dẫn nàng ngồi vào một chiếc ghế ở phía trên, sau đó cho vị đại thúc kia lui xuống, rồi hẳn lại tiếp tục giải thích với nàng:

“Đối với ngọc bài thân phận của Ngọc Lâm phong, cần một chút thời gian mới có thể làm xong, vì vậy xin sư thúc ngồi chờ ở đây một chút.”

Chúc Diêu gật đầu. Nàng ngồi ở trên ghế tò mò quan sát xung quanh, nơi này chắc là nơi chuyên môn xử lý ngoại giao, đối ngoại nên người không có nhiều. Thỉnh thoảng lại có hai vị đồ đệ đi ngang qua, lại hướng Tử Lâm hành lễ, sau đó tiếp tục đi về phía quầy hàng ở phía trung tâm. Bọn họ tới đó giao ra một vật gì đó cho chủ quầy, rồi lại rời đi.

“Đây là nơi tiếp nhận và thông báo nhiệm vụ cho các đồ đệ “.

Thấy nàng có hứng thú, Tử Lâm chỉ chỉ vào tấm bảng treo xung quanh bốn bề bức tường, rồi giải thích:

”Bình thường môn phái sẽ thông báo một số nhiệm vụ, chỉ cần có năng lực đều có thể tiếp nhận nhiệm vụ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ có một số điểm cống hiến môn phái tương ứng. Họ sẽ dùng điểm cống hiến đó để đổi lấy đồ vật mà họ ưng ý trong thư khố.”

Thì ra đó là một địa điểm giao dịch, ánh mắt Chúc Diêu sáng ngời ra vẻ hiểu hiểu.

Lại có một số người tiến về phía Tử Lâm hành lễ, có người gọi sư thúc, có người gọi sư thúc tổ. Sau khi bái kiến xong cũng có một số người nhìn về phía Chúc Diêu nhưng không ai có hỏi han gì.

May mắn Tử Lâm không có hướng những người này giải thích thân phận của nàng, chứ không thì nàng phải nhìn một đồng già trẻ lớn bé phải gọi mình là tổ tông, thật sự là nàng tiếp nhận không trôi. Bất quá thân phận của Tử Lâm, có vẻ cũng rất cao à nha. Cũng không biết là môn hạ của vị chân nhân nào, đừng có phải là Đan phong nha, đừng tưởng ta vào sổ đen của bọn họ rồi, thì không thể cùng người của Đan Phong đùa giỡn được.

“Tử sư thúc!”

Nàng đang nghĩ ngợi, đột nhiên một người đi tới, nhìn có vẻ rất là cấp bách, hình như là một đường chạy thực mạng tới. Người nọ nhìn Chúc Diêu một cái, sau đó tiến sát người Tử Lâm rỉ tai vài câu. Mới vừa nãy Tử Lâm còn phong đạm khinh vân, bỗng nhiên biến sắc nghiêm túc đứng lên.

”Thái sư thúc, Kiếm phong xảy ra chút chuyện, người xem....”

” Người đi đi, ta ở nơi này chờ. “

Chúc Diêu phát tay một cái.

Tử Lâm do dự một chút, sau đó đi tới dặn dò đệ tử đại đường, bảo quản sự sau này mang nàng trở về, nói xong hẳn liền dẫn đệ tử vừa tới ra khỏi cửa.

Chúc Diêu đợi khoảng nửa canh giờ, cũng không thấy vị quân sự kia tới, xem ra cái ngọc bài thân phận kia đích thực cần thời gian dài. Đang định đi chung quanh một chút, mới vừa ra khỏi cửa, thì thấy một đoàn cây củ cải đi tới trước mặt nhìn có vẻ quen thuộc. Đặc biệt là người đi đang cúi đầu đi ở hàng đầu tiên. Tiểu hài tử có gương mặt tròn xấu xa kia không phải là con trai của Vương đại phu hay sao?!?

“Là người!”

Tiểu bằng hữu Vương Từ Chi cũng nhìn thấy Chúc Diêu ở phía trước, trong nháy mắt hai mắt sáng lên. Hẳn liền lao tới như một viên đạn. Chúc Diêu giang hai tay ra dự định ôm lấy hẳn vào lòng. Cây củ cải đầu đó đang phóng nhanh như vậy liền phanh cái kít ngay trước mặt nàng. Hẳn chăm chú nhìn nàng, sau đó cái miệng nhỏ bắt đầu mở ra, hung hăng giáo huấn nàng:

”Người chạy đi nơi nào vậy?!? Ta.... Ta đi tìm người đã nửa ngày. Ta cho người biết, nếu như mà người chết, ta.... ta... ta sẽ không đi tìm người nữa! Hừ!”

Oạch... Tiểu hài tử này có vẻ ăn nói lộn xộn, lúc thì nói tìm nửa ngày, một lúc sau thì nói không đi tìm ta nữa. Chúc Diêu lúng túng thu hồi hai tay ở giữa khoảng không lại, sau đó ôn nhu xoa đầu tiểu bằng hữu này. Xem ra tiểu hài tử xấu xa này vẫn còn lo lắng cho ta!

Nhìn cái khuôn mặt bánh bao nhỏ nhắn kia chỉ chốc lát nữa thôi là hai hàng nước mắt rơi lả tả, Chúc Diêu nhất thời mềm lòng, đầu óc nàng liền rối tung rối mù cả lên. Nàng ngồi xổm xuống, véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của hắn:

”Khóc cái gì? Không phải ta đã ở đây rồi sao, có vẻ lo lắng cho ta quá nha?!“

Vương Tử Chi sững sờ, trong nháy mắt nóng đầu, thở phò phò nói:

”Ai thèm lo lắng cho người chứ? Nếu không phải tương lai người gả cho ta, thì ta đã mặc kệ người từ lâu rồi! Cha ta đã nói, nếu như người đột nhiên biến mất, tức là người không còn trong trắng.“

Chúc Diêu nổi điên lên, liền véo véo khuôn mặt xinh xắn của hắn vài cái, không còn trong trắng cái đầu nha người chứ! Quả nhiên là hài tử xấu xa, một ngày không ăn một trận đòn là không yên.

”Đau, đau, đau...“

Tiểu hài tử xấu xa liều mạng kéo tay nàng ra, nhưng đáng tiếc không thành công.

Chúc Diêu véo véo đã nghiền cái đã, sau đó mới buông tay ra khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đỏ ửng kia. Rồi nàng chỉ chỉ vào một dãy đầu củ cải ở hàng phía sau hỏi:

”Các người tới nơi này để làm gì vậy??“

Tiểu bằng hữu họ Vương hai tay xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, vẻ mặt ủy khuất trả lời:

”Tần sư huynh dẫn chúng ta đến lĩnh ngọc bài thân phận.“

Hắn chỉ chỉ vào một người thanh niên đang chỉ huy xếp hàng cho bọn trẻ.

Thì ra bọn họ cũng đến lĩnh thẻ căn cước. Chúc Diêu cũng muốn hỏi một chút hai ngày hôm nay bọn họ đã làm những gì. Lại thấy mấy củ cải đầu đỏ này ồn ào náo loạn tung bồng. Rồi một củ cải đầu đỏ bị người ta đẩy ngã trên mặt đất.

Rồi sau đó một tiểu hài tử có thân hình mập mạp cười lên củ cải đầu đỏ vừa bị ngã kia, quơ quơ nắm đấm, cô bé ở bên cạnh thì thút tha thút thít khóc. Những hài tử khác có mặt ở đó khần trương hẳn lên, không ai dám lại gần ngăn cản, ngay cả người dẫn đội hình này đi cũng quay mặt đi chỗ khác, làm như mọi chuyện không có liên quan đến mình.

”Các người làm trò gì vậy!“

Chúc Diêu còn chưa kịp hiểu tình huống, thì tiểu bằng hữu bên cạnh đã chạy ra quát mắng, thành công làm tiểu hài tử đang đánh kia dừng tay lại.

Tiểu bằng hữu họ Vương tức giận đi tới, chỉ vào hài tử mập mạp kia hỏi:

”Triệu Tiểu Bàn, người tại sao lại đi đánh người khác???“

Hài tử Tiểu Bàn có vẻ không phục, nhưng vẫn đánh một quyền lên thân hài tử kia, rồi chỉ vào hài tử dính đầy bụi đang nằm dưới mặt đất, nói:

”Tiểu tử này dám chui vào đội của ta, ta phải giáo huấn hắn một trận!“

”Không phải vậy... Không phải...“

Tiểu cô nương đang khóc lóc một bên, vội vã lắc đầu,

”Là Tiểu Bàn nói hắn muốn là người đầu tiên lĩnh ngọc bài, còn không có cho ta lĩnh ngọc bài, đại ca Tiêu Dật là vì giúp ta nên mới nói lại.“

11. Chương 11: Kỹ Năng Mới Của Sư Phụ

Hài tử Tiểu Bàn bị vạch trần tại chỗ, lại càng thêm đắc ý: "Tu vi của ta đã là Luyện khí tầng một, các người một chút tu vi cũng không có. Cho nên vị trí thứ nhất phải là của ta là đúng rồi."

Thì ra là do tranh giành xếp hàng mà xảy ra đánh nhau, Chúc Diêu đang định tiến lên, thì tay áo bị một đệ tử áo trắng kéo lại, chính là cây cải đầu đỏ mang bọn nhóc đến lĩnh ngọc bài, Tiểu bằng hữu họ Vương dường như gọi hắn là Tần sư huynh.

"Vị sư muội này, loại sự tình này tốt nhất đừng nên nhúng tay vào."

Đệ tử họ Tần đệ tử kia nháy mắt với nàng một cái, rồi chỉ chỉ hài tử Tiểu Bàn kia, thấp giọng nói:

"Hắn là con trai của đại đệ tử Luyện Khí Phong, thủy mộc song linh căn, nhất định là được vào nội môn, tốt nhất không nên đụng vào miễn rước họa vào thân."

Thì ra là có bố làm quan to, hỏi sao không ai dám quấy. Hài tử còn nhỏ như vậy, đã có thói đánh người rồi, không ai giáo dục nó sao, để nó hư hỏng như vậy sao? Nàng con đang chần chừ, bên kia tiểu tử họ Vương đã đem sự tình giải quyết xong, xếp hàng theo thứ tự cao thấp, ai thấp thì được đứng trước. Nàng nhìn ra được tiểu tử họ Vương này trong bầy trẻ cũng có uy tín, rất được lòng bọn củ cải, vì vậy mà bọn củ cải tôn hắn làm thủ lĩnh.

Cuối cùng thì hài tử Tiểu Bàn xếp vị trí thứ hai từ dưới lên, Vương Tử Chi cao nhất, đứng vị trí cuối cùng. Mặc dù hài tử Tiểu Bàn có chút không phục, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

"Vợ, vợ, người lại đây đứng."

Vương Tử Chi xếp xong, chỉ chỉ phía sau, hướng về phía Chúc Diêu vẫy vẫy tay.

Nàng tròn tròn mắt, há hốc miệng nhìn hắn, rồi lại nhìn bọn đệ tử xung quanh quay lại nhìn nàng, làm nàng tức lộn máu muốn giết chết hài tử này đi cho rồi. Tiểu bằng hữu họ Vương vẫn thản nhiên không biết mây đen đang kéo đến, hắn nhìn thấy nàng vẫn đứng im, cho rằng nàng không hài lòng với vị trí mình chỉ, bèn cắn răng, nhịn đau lui về sau một bước, chỉ chỉ vị trí ở phía trước:

"Được rồi, ta nhường người đứng trước ta!"

Chúc Diêu đen mặt lại, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm túc của tiểu hài tử kia. Nàng tức mình không nói gì, nhanh chóng bước tới, rồi nhắc tiểu bằng hữu kia lên, ra sức đánh "bóp bóp" vào mông thật mạnh.

Tiểu bằng hữu họ Vương đau đến không thở được, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài, thần sắc quái dị nhìn Chúc Diêu một cái, rồi hắn quay mặt đi.

Wei wei wei, còn nhỏ tuổi thì đỏ mặt cái gì??

Chúc Diêu không hiểu trong lòng tiểu tử này đang nghĩ gì, nàng quyết định không nhìn hắn nữa, tiếp tục đánh, đột nhiên nàng cảm thấy có ai va vào nàng từ phía sau. Quay đầu lại nhìn, đứng phía trước là hài tử Tiểu Bàn, mà thật trùng hợp chính là, hài tử bị Tiểu Bàn đánh, lại vừa vặn đứng trước hắn một bậc. Hài tử Tiểu Bàn lợi dụng mọi người không chú ý, chen chen cái mông, thuận lợi chen lên vị trí thứ ba từ dưới lên, sau đó hắn quay đầu lại lêu lêu hài tử vừa bị chen xuống.

Hình như tiểu tử bị chen xuống tên là Tiêu Dật thì phải, hắn đứng không có vững, thiếu chút nữa thì sấp mặt xuống đất. Gian lao đứng lên, hắn căm tức nhìn hài tử Tiểu Bàn trước mặt, sau đó che giấu nắm đấm lại, nhàn nhạt nói một câu gì đó. Thanh âm rất nhỏ, những người khác không có nghe thấy, nhưng Chúc Diêu đứng sau lưng hắn lại nghe rõ mồn một.

"Một ngày nào đó, ta sẽ bắt cả thể gian này phủ phục dưới chân ta."

Trong nháy mắt, Chúc Diêu có một cảm giác quen thuộc quái dị, không nói nên lời, nàng thấy có chỗ là lạ, cảm giác rất không hợp lý. Chăm chú nhìn hài tử trước mặt một chút, lúc này nàng mới nhận ra, hắn không phải là tiểu tử song linh căn rách nát hồi trước ở chỗ kiểm tra linh căn sao?? Trước đây hắn là một tiểu hài tử bình thường, rất bình tĩnh, kiên định. Rất được Tử Lâm xem trọng, hắn bảo rằng không biết tương lai sẽ bái nhập vị sư phụ nào?

Chỉ là khi nàng nhìn thấy hắn, đã cảm thấy quái dị? Nhưng lại không biết quái dị ở chỗ nào?

Chúc Diêu bắt đầu phán đoán, nhưng cũng không nghĩ ra được nguyên do đâu. Mãi đến khi quân sự đi tới cung kính dâng lên một khối ngọc bài giao cho nàng làm nàng bình tĩnh.

Sau đó hướng tiểu bằng hữu họ Vương giải thích vài câu đơn giản rằng mình với hắn không ở cùng một sự môn, sau đó hứa sau này sẽ bồi thường cho hắn.... Nhưng về mặt của đối phương thì "người lại không trong trắng" kèm theo ánh mắt nhìn nàng cùng vị quân sự rời đi về phía đỉnh núi Ngọc Lâm.

Cuộc sống Tu tiên kỳ thực khô khan, từ khi sư phụ dạy nàng phương pháp dẫn khí nhập thể, hắn liền không có xuất hiện nữa, cũng không biết hắn đã đi đâu rồi. Chúc Diêu ở trong phòng cảm ứng linh khí cả ngày, rốt cuộc không chịu đựng được nữa, nếu còn ngồi như thế này, đừng bảo là linh khí, nàng sẽ chết vì đói trước.

Chúc Diêu tìm khắp nơi trong gian phòng, cũng không tìm thấy cái gì có thể ăn được, kể cả là gian phòng của sư phụ nàng cũng đã tìm qua, đừng nói là đồ ăn, ngay cả người cũng không thấy. Đây không phải là muốn nàng chết đói sao?? Sư phụ không phải là hãm hại không cho nàng ăn đó chứ?

Lại nhìn rừng cây dưới chân núi đầy hoa thơm, chim hót, nàng liền nghĩ có phải hay không là muốn mình tự lực cánh sinh. Thế nhưng chỉ dựa vào nàng chỉ biết cắm mỗi cái nồi cơm điện, còn lại không biết nấu cái gì, coi như là sẵn được thú rồi, cũng sẽ không biết nấu như thế nào, chớ nói chi là nàng không biết sẵn bắt thú. A...a...a...

Sư....ư....phụ. Người mau trở lại, đồ đệ của ngươi sắp chết đói rồi.

Cho nên, ba ngày sau, Ngọc Ngôn sau khi bế quan xong bước từ động phủ ra, lại thấy đồ đệ của mình nằm ngay đơ trước cửa. Ngọc Ngôn nhú nhú mày, tên đồ đệ này thật là cổ quái, động một chút là quỳ rạp trên mặt đất?

Ngọc Ngôn ngắt một cái bí quyết phát tới chỗ đồ đệ, sau khi linh khí chui vào, Chúc Diêu nằm quay đơ trên mặt đất lúc này mới dần dần tỉnh lại.

Nàng nhìn thấy Ngọc Ngôn, đã không nhận được lệ rơi đầy mặt, nàng liền ôm lấy bắp đùi Ngọc Ngôn nói:

"Sư phụ!"

Ngọc Ngôn đơ người, hắn chưa từng bị ai ôm hắn như vậy, nhưng ngẫm lại người ôm bắp đùi mình là đồ đệ mà hắn mong chờ mãi, lại nhận xuống không có đem nàng đá ra. Tiểu đồ đệ xem ra rất quý hắn, mới đi có mấy hôm mà đã cảm động như vậy (Ta ngắt).

"Người cuối cùng cũng đã trở lại, ta sắp chết đói rồi."

Chúc Diêu nước mắt nước mũi tùm lum bắt đầu lên án, nếu như không phải nàng vẫn còn tự trọng, gắng chịu đựng được thì nàng đã phải đi gặm cỏ rồi. Lớn như thế này rồi nhưng chưa từng đói bụng tới như vậy, quả thực có phần không quen.

"Ta muốn ăn cơm!"

Ngọc Ngôn theo phản xạ có điều kiện cự tuyệt lại.

"Người tu tiên, không nên ăn nhiều thức ăn, thực vật trên thế gian tạp chất nhiều, ảnh hưởng tới việc tu hành."

"Nhưng mà sư phụ, nếu ta không ăn, ta sẽ bị chết vì đói!" Người đã chết rồi, thì còn tu tiên cái rắm à.

Ngọc Ngôn sững sờ, lúc này mới nhớ ra, đồ đệ của mình, ngay cả dẫn khí nhập thể cũng chưa học được. Hình như... không ăn uống không được. Ngọc Ngôn trầm mặc một hồi, lại nhìn một chút đồ đệ càng đang ôm chặt bắp đùi của mình khóc lóc làm nước mắt nước mũi dính đầy lên người hắn, hắn nhăn mặt lại phiền muộn, thở dài một tiếng,

"Sao lại có đồ đệ kém như vậy chứ?" rồi thân hình hắn lóe lên một cái biến mất không thấy đâu. Chỉ còn một mình Chúc Diêu ngồi trên bãi cỏ, gió mát hiu hiu thổi qua người.

Đói quá đi mất....

Nhìn thấy sư phụ đi mất, nàng lại nghĩ có vẻ như sư phụ đã chán ghét mình rồi, thì bỗng nhiên, lại lóe lên một cái, người sư phụ vừa ly khai đã quay trở lại với một cái túi lớn. Tay cầm cái túi thả thả rơi ra nào là rau dưa, củ cải, củ...Thì ra là hẩn đi tìm thực vật cho mình, thế nhưng...làm sao mà ăn được đây??

Còn đang nghi hoặc, sư phụ đã cầm nắm rau, củ đó xách vào trong bếp, bắt đầu bắt tay nấu ăn.

Chúc Diêu tròn mắt há mồm nhìn người mặc áo trắng kia, một tay cầm củ cải, một tay cầm dao, bắt đầu thái thái cắt cắt, sống tới từng này tuổi rồi lần đầu tiên nàng nhìn thấy một người tu tiên nấu ăn. Sư phụ người cũng có kỹ năng nấu ăn nữa à!

12. Chương 12: Xuyên Không Làm Kinh Nguyệt Tới Chậm

Một giờ sau, ngay bàn đá trước nhà tranh, đã bày biện xong bốn món ăn và một nồi súp, mùi thơm tỏa ra bốn phía. Mà toàn bộ quá trình đó, Chúc Diêu vẫn duy trì bộ dạng há hốc mồm ngạc nhiên của mình, còn chưa hoàn hồn lại, lại nhìn vị sư phụ như vị tiên giáng trần kia.

“Ăn!”

Ngọc Ngôn nhàn nhạt nói một câu, liền ngồi phía đối diện, đưa cho nàng một chén cơm, ý bảo nàng ăn.

Chúc Diêu máy móc tiếp nhận, mặc cho dầu chấm than đen cuồn cuộn nhảy lên trong lòng.

“Sư phụ, người cũng biết nấu cơm?”

Ngọc Ngôn thuận lợi đem chiếc đũa đưa cho nàng, ngừng một chút mới mở miệng nói:

“Sư tổ người đã từng dạy.”

A! Thì ra là sư môn truyền thừa. Nàng liền yên lặng, bắt đầu ăn cơm, ăn ăn tù tù liền một mạch 3 bát cơm mới no bụng, liền để bát cơm cùng đũa xuống. Phù! Ăn no rồi, bây giờ nàng mới có cảm giác như sống lại.

Toàn bộ quá trình Ngọc Ngôn chỉ ngồi đối diện nhìn nàng ăn, sau khi nàng buông đũa xuống, lại bắt đầu thu dọn chén đũa trên bàn, Chúc Diêu còn chưa kịp ngăn cản hẩn lại, thì hẩn đã mang toàn bộ xuống bếp rửa sạch. Thuận tay còn cầm một bó rau ở trước cửa đem vào bếp cắt đi nữa.

Hai mắt Chúc Diêu sáng lên, chỉ muốn xông lên ký lên trán sư phụ hai chữ “hiền lành”.

Sư phụ của nàng chính là toàn năng như thế!

Ngọc Ngôn nhìn thần sắc Chúc Diêu một chút, biết là nàng vẫn chưa dẫn khí nhập thể thành công, lại cũng không có giục, hẩn liền dặn dò nàng vài câu, để cho nàng không nên nóng lòng tu luyện các loại khác. Chúc Diêu càng nghe càng cảm động, cảm giác như mình gặp được vận may, tự nhiên lại gặp được sư phụ hiền lành, toàn năng như thế.

Đối với chuyện tu tiên thì tâm ý nàng càng thêm vững tin, tràn đầy nhiệt huyết, lòng tin thành công. Nàng liền quay lại bắt đầu cảm ứng linh khí.

Đáng tiếc là tuy lý tưởng tràn đầy nhưng hiện thực rất tàn khốc. Chúc Diêu ngồi hết cả đêm, tuy rằng lần này không có ngủ gật, thế nhưng lại không cảm ứng được nửa điểm linh khí nào. Nhìn mặt trời bên ngoài đã lên, Chúc Diêu cảm giác mình thật vô dụng.

Lần trước ra khỏi đây, nàng cũng biết, mấy củ cải đỏ cùng nàng lên núi hồi đó, đều đã cảm ứng được linh khí, cho nên mới phải đi lĩnh ngọc bài thân phận, bởi vì đồ trong ngọc bài đó thì cần phải có linh khí rót vào mới lấy được. Mà tiểu hài tử Tiểu Bàn thì đã tu luyện tới Luyện khí tầng một rồi. Mà tiểu bằng hữu họ Vương thì còn kinh hơn, đã là Luyện khí tầng hai, đây cũng là nguyên do vì sao hẩn là thủ lĩnh của bảy củ cải, chỉ huy bọn hẩn, giống như là thiên lôi, sai đâu đánh đó. Mà nàng thì đến cả đánh mở ngọc bài thân phận cũng không làm được.

Thật mất mặt quá đi mất, cái gì là Lôi linh căn đứng đầu tất cả loại linh căn cơ chứ?

Chúc Diêu thở dài, cảm thấy mình nên tìm sự phụ ở sát vách tâm sự cuộc sống, an ủi một chút tâm linh nhỏ bé, đáng thương của nàng. Vừa mới đứng dậy, một dòng nước ấm quen thuộc từ hạ thân tràn ra. Như vụn mã bôn đàng hùng hổ, liên miên bất tuyệt.

Sắc mặt Chúc Diêu tái nhợt, khóc không ra nước mắt, đã lâu lắm rồi kinh nguyệt không có thăm hỏi nàng, còn chưa kịp chuẩn bị, thì từ dưới bụng liên tục truyền tới từng trận đau thắt làm hồn bay thất đảm. Mẹ nó chứ, tại sao lại đau như thế này chứ!!!

Nàng có một căn bệnh là khi kinh nguyệt đến sẽ vô cùng đau đớn. Cho nên mỗi khi đến kinh nguyệt, trước đó mấy ngày, nàng đều rất cẩn thận không động tới nước lạnh, khả năng vượt qua kinh nguyệt bình an là vô cùng cao. Chỉ cần dính một chút khí lạnh, thì đau đớn này nàng không tới bệnh viện nhanh thì chỉ có muốn chết đi sống lại.

Thế nhưng từ khi chuyển kiếp tới thế giới này đã qua mấy tháng, kinh nguyệt của nàng thần kỳ mất tích, nàng còn tưởng may mắn chứ, nghĩ rằng cái thế giới này không có kinh nguyệt hung ác tàn bạo sinh vật này chứ. Ngờ đâu rằng là do thủy thổ bất phục làm kinh nguyệt xuyên không đến chậm. Mấy tháng nay kinh nguyệt nó ẩn mình chờ đợi thời cơ để hành thích nàng!

Hơn nữa hai ngày trước nàng bò lên núi cả đêm giữa khí trời trăng thanh gió mát, lúc này đau do kinh nguyệt xem ra ghi hận với nàng không chết không thôi!!!

Mới trôi qua một lúc, mà Chúc Diêu đã đau đớn như đứt thành hai đoạn, nhưng nàng vẫn không có cách làm giảm đi cảm giác đau đớn này. Mà trên giường thì cũng dính máu đỏ lấm tẩm từ kinh nguyệt. Khi nàng cảm thấy đau như muốn chết, thì cửa bỗng nhiên mở ra cái rầm. Một thân ảnh màu trắng xuất hiện trước giường nàng.

Khuôn mặt lạnh như băng, hai hàng lông mày sắc bén nhăn lại, kinh ngạc nhìn cái thân ảnh đang lặn qua lặn lại, Ngọc Ngôn trong nháy mắt tức giận hỏi:

”Người bị thương?”

Là ai, là ai dưới sự dăm sát của hắc lại dăm dả thương đồ đệ của hắc.

”Sư...phụ...” Chúc Diêu lặng lẽ kéo chân lại, đắp lên hai chân, kinh nguyệt bị nhìn thấy, thì quả thật nàng chỉ còn nước nhảy xuống hồ tự tử cho rồi?

” Là ai dả thương người?”

Ngọc Ngôn đưa tay, nắm giữ lấy cổ tay của nàng, sau đó bắt mạch. Khí huyết lộn xộn, xem ra bị thương rất nghiêm trọng.

”Không... không phải!”

Chúc Diêu rút tay lại, chắc hắc chưa nhìn thấy đâu, nàng chỉ là đến kì kinh nguyệt thôi mà, “Sư phụ người ra ngoài đi, một lúc là ta khỏi thôi, nếu sư phụ có lòng tốt, có thể giúp ta nấu một bát chè đậu đỏ được không?”

”Chè đậu đỏ?? Đó là cái gì??” Ngọc Ngôn không hiểu, nhìn khuôn mặt muốn nói lại thôi của nàng, hắc đoán không ra, chẳng lẽ nàng có điều gì nên không thể nói rõ ra? Hay là do người đã dả thương nàng uy hiếp nàng không cho nàng nói ra? Ngọc Ngôn thực sự nổi giận rồi, trên thế gian này có người lại dám cả gan uy hiếp đồ đệ của hắc sao??

”Người không cần sợ hãi, nói cho sư phụ biết chuyện gì đã xảy ra, ta sẽ đòi lại công đạo cho người.”

“....”

Nàng thật sự không biết giải thích với hắc về kinh nguyệt như thế nào đây.

” Sư phụ, ta thực sự không có bị làm sao cả?”

Chân mày Ngọc Ngôn càng nhăn lại hơn, nhìn thấy nàng kiên quyết không chịu nói, hắc không thể không làm gì khác ngoài việc kiểm tra vết thương của nàng

” Để vì sư xem vết thương của người một chút nào?”

” A! Không được!” Không thể nào, vết thương ở đâu ra cơ chứ?

Ngọc Ngôn cũng đã tự mình vén chăn lên, nhìn về phía đùi của nàng. Bởi vì động tác kéo chăn kia, kinh nguyệt Chúc Diêu càng mãnh liệt tuôn trào, chỉ sau một lúc, kinh nguyệt dọc theo bắp đùi chảy xuống, dính đầy ống quần. Ở trong mắt Ngọc Ngôn, lại thấy thương thể có vẻ trầm trọng hơn do mùi máu tanh càng nồng đậm hơn. Hắn thò tay định cởi quần đồ để ra để kiểm tra vết thương.

Lúc này, Chúc Diêu mới mạnh mẽ phản ứng, dè tay hẳn lại, khuôn mặt nàng lúc này đã trắng bệch ra rồi.

“Sư phụ, ta thật không có chuyện gì, đây là điều bình thường.”

Ngọc Ngôn lại vẫn nghiêm túc nhìn nàng, trong mắt ánh lên sự trách cứ, kéo tay nàng xuống:

“Bị thương nghiêm trọng như vậy, sao lại bảo là bình thường? Buông ra, để vi sư nhìn.”

“Không được!”

Chúc Diêu sợ đến ngay cả đầu cũng quên mất, nhảy ngược lên, trốn vào góc giường. Đến từng tuổi này rồi, đây là lần đầu tiên bị một người ”cây ngay không sợ chết đứng” kéo quần, ai có thể bình tĩnh được cơ chứ.

Ngọc Ngôn mặt tím lại, vốn là cái mặt hắn đã lạnh như băng rồi, bây giờ giống như là tỏa ra hàn khí khắp nơi.

”Ta tới!”

Chúc Diêu điên cuồng lắc đầu, nói vậy đã tới, chẳng lẽ trình tiết của nàng cứ như vậy mà mất thật sao!

Ngọc Ngôn vung tay lên, Chúc Diêu cảm thấy thân thể cứng đờ, không thể khống chế được hướng phía đối diện bay tới, rồi rơi vào trong lòng Ngọc Ngôn. Sau đó hắn thuận tay kéo một cái, cái quần của Chúc Diêu bị tụt ra, lộ ra một đồng màu máu nhuộm đỏ cả bắp đùi trắng nõn.

Chúc Diêu cảm thấy hạ thân mát lạnh, nhất thời xấu hổ, lúng túng, khiếp sợ, khuất nhục các loại tâm tình bạo phát, không khống chế được. Một tiếng thét chói tai vang tận trời xanh, tay phải theo phản xạ có điều kiện hướng phía người bên cạnh, một cái tát quạt tới.

“A

**!”

13. Chương 13: Sư Phụ Thật Có Tay Nghề

Tương truyền Tu Tiên giới đệ nhất nhân Ngọc Ngôn tôn thượng, đã mấy chục ngàn năm không có bị thương, hay phải nói rằng, đã mấy chục ngàn năm không người nào dám động thủ với hắn. Người dám động thủ với hắn, không phải là người cổ đại, thì chính là người đã phi thăng. Mà sáng sớm hôm qua hắn bị người ta đánh hết lần này tới lần khác. Mà người dám động thủ với hắn, thì lại chính là người mà hắn trông đợi mười ngàn năm mới có được, đồ đệ bảo bối của hắn. Sau khi tát cái “Bốp” thật mạnh vào bên trái mặt hắn, kết quả là mặt của hắn không có việc gì nhưng tay của đồ đệ lại sưng lên.

Ngọc Ngôn suy nghĩ trăm đường vẫn không sao giải thích được, hắn chỉ muốn nhìn vết thương của đồ đệ mình một chút, nàng tại sao lại phản ứng mạnh như vậy? Không để cho hắn nhìn, hắn đã bỏ qua rồi, đằng này lại còn ra tay đánh hắn?? Không thể không nói, hắn thật sự bị một tiếng thét thê lương chói tai kia hù dọa, hắn đành phải quay đầu chạy mất, chỉ lưu lại một lọ thuốc trị thương cầm máu cho nàng.

Vừa chạy hắn vừa suy nghĩ thật kỹ, đồ đệ của mình rốt cuộc bị làm sao vậy? Tuy rằng hắn biết đồ đệ của mình thông minh tuy có thiếu thốn một chút, nhưng phản ứng mãnh liệt như vậy đây là lần đầu tiên hắn thấy, còn có một câu nói chắc như đinh đóng cột “**”, chẳng lẽ là nói hắn sao??

Hắn lớn lên từ nhỏ ở ngọn núi Ngọc Lâm này, tiếp xúc với người lạ rất ít, thế nhưng khi còn trẻ hắn cũng thường xuyên ra ngoài lịch lãm, thế nhưng đó là kỷ ức từ rất lâu rồi, hơn nữa thời gian còn lại hắn một mực

ở ngọn núi Ngọc Lâm này chờ đợi Lôi linh căn đệ tử không có đi đâu. Cho nên đối với một số chuyện của phàm trần, hẳn thực sự biết ít đến thăm thương. “***” rốt cuộc là nói cái gì vậy? Sư tôn không có dạy qua!

Vì muốn bảo hộ uy tín của sư phụ, cũng muốn biết nguyên nhân đồ đệ vì sao khác thường, Ngọc Ngôn tôn thượng quyết định phá giới hơn một vạn năm giữ gìn, đi nhân gian một chuyến.

Tìm kiếm suốt một ngày trời, hẳn bay khắp bốn phương tám hướng, dựa vào thực thể tinh thần tiến hành dò hỏi (đương nhiên dùng ẩn thân thuật). Lúc này hẳn mới biết được rằng, thì ra đồ đệ mình không phải là bị thụ thương, mà là một hiện tượng bình thường ở nữ tử, thể gian tục xưng là “kinh nguyệt”.

Ngọc Ngôn thở ra một hơi, thả lỏng tinh thần, không có bị thương là tốt rồi. Thế nhưng lại một vấn đề nữa phát sinh, vì sao đồ đệ lại không cho hẳn nhìn chứ? Chẳng phải là hiện tượng bình thường, vì sao lại còn che giấu? Lẽ nào nàng sợ hẳn trách phạt? Thế nhưng hẳn chưa từng trách móc nặng nề nàng một câu nào cả? Ngọc Ngôn suy nghĩ thế nào cũng không hiểu được suy nghĩ của đồ đệ, sau cùng chỉ đành gán mác cho đồ đệ của hẳn một câu. Đồ đệ của hẳn thật sự ngu xuẩn! (-.-)

Sau khi biết được một ít sự tình, Ngọc Ngôn liền ly khai nhân gian, hỏa tốc chạy trở về. Mới vừa bước vào căn phòng. Hẳn đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm đến không thở được, Ngọc Ngôn nhíu mày thật sâu, liền ngắt một cái phong hệ pháp thuật, mùi máu tanh mới phai nhạt một chút.

Mà người đồ đệ ngu xuẩn kia của hẳn, nằm trên vết máu loang lổ trên giường ngắt đi rồi.

Ngọc Ngôn tiến tới, dùng phỉ bụi bí quyết xóa vết máu trên giường cùng trên người nàng đi, nâng người nàng dậy, lấy ra một lọ cao cấp dưỡng khí đan cầm máu dứt cho nàng ăn. Nhìn chân mày của nàng giãn ra một chút, lúc này hẳn mới yên tâm. Hẳn để nàng nằm xuống, sau đó đắp kín chăn bông cho nàng.

Hẳn lại nhìn lại, cảm thấy không yên tâm cho lắm, lại lấy nhẫn chứa đồ lấy mấy đồ vật tùy thân ra một cái ngăn năm băng tằm ti, sau đó huyền hóa thành hình dạng cái chăn rồi lại đắp kín cho đồ đệ. Sau khi xác định nàng không có bị cảm lạnh, mới phát tay thấp sáng ngọn đèn, sau đó yên lặng lại móc ra một... cái cuộn chỉ, cùng một tấm vải trắng và kéo.

Chúc Diêu lúc này mới tỉnh lại. Nàng cảm tưởng rằng mọi chuyện xuyên không tới tu tiên giới những ngày qua chỉ là một giấc mộng. Bởi vì nàng hình như đang ở nhà, phía trước là một cái bàn làm từ gỗ sồi, dưới bàn là bốn cái ghế lạnh như băng, mà mẹ nàng thì đang ngồi trên cái ghế đó đang ngồi may vá.

A! Chờ một chút, tại sao mẹ nàng lại biến thành một người đàn ông cơ chứ?? Còn mặc một chiếc áo bào trắng kỳ quái.

“Sư... sư phụ!”

Nàng rốt cuộc nhận ra người ngồi phía trước đang luồn kim may vá kia, nhất thời không khống chế được lại trợn mắt há hốc mồm.

Người trước mắt này liền ngừng tay, chậm rãi nhìn nàng,

”Người đã tỉnh.”

Sau đó ngón tay hẳn khẽ động, lưu loát đánh kết, rồi cắn đứt đầu sợi chỉ. Động tác nhanh gọn, so với mẹ nàng còn thành thạo hơn.

“Sư phụ... Người... Người...”

Trời ạ, nàng đang nhìn thấy điều gì đây, sư phụ của nàng lại biết nữ công gia chánh, sư phụ ngài mau nói cho ta, rốt cuộc tới cùng là có thứ gì người không biết làm!

Ngọc Ngôn hình như không phát hiện ra được nàng đang ngạc nhiên, hẳn bình tĩnh thu lại kim chỉ cho vào chiếc nhẫn trữ vật của mình, sau đó sửa soạn lại mười tấm vải hình chữ nhật đã vá, rồi hẳn đi tới chỗ Chúc Diêu. Đưa tay giữ kinh mạch Chúc Diêu một chút, hỏi:

”Thân thể của người đỡ rồi chứ?”

”Đỡ... đỡ rồi!”

Chúc Diêu vẫn còn bị trạng thái sợ sệt vậy hăm, sau khi hấn nhắc nhở một phen, mới để ý tới kinh nguyệt lúc trước đã hại nàng đau ngắt đi, đã hóa giải đi rất nhiều, nhưng mà vẫn còn mãnh liệt sôi trào. Nàng không tự chủ được lui ra một chút.

Ngọc Ngôn vẫn không để ý tới hành động của nàng, đem thành phẩm nữ công của mình, toàn bộ đưa cho nàng.

Chúc Diêu tò mò tiếp nhận. Tấm vải mềm nhũn trơn bóng, mềm mịn, hơn nữa lại còn rất nhẹ, vừa nhìn liền biết không phải là phàm vật. Hơn nữa thợ may may vá vô cùng tinh tế, rõ ràng bốn phía đều bị khâu lại, nhưng lại không tìm ra đầu sợi ở trong đó, có thể thấy được tay nghề rất cao.

”Tấm vải này là sao?”

Thoạt nhìn có vẻ rất đắt.

”Nam Hải giao nhân tiêu sa”.

Ngọc Ngôn không thèm để ý trả lời.

”Trên tay vi sư hiện giờ chỉ có loại vải vóc này, người trước tiên dùng tạm, nếu sau này người không thích thì sau này ta sẽ tìm cho người thứ khác tốt hơn.”

”Cho ta? Dùng để làm gì?” Chúc Diêu lời kéo tấm vải, nhỏ như vậy? Dùng để làm khăn mặt sao?

Ngọc Ngôn lại một lần nữa kinh ngạc, đồ đệ của mình tại sao lại ngu xuẩn như vậy chứ? Sau đó hấn đành nói:

“Kinh nguyệt đối.”

Chúc Diêu tay run run, thiếu chút nữa ngã lún từ trên giường xuống.

Kinh nguyệt đối!

Kotex sì tin!

Hấn ngồi trên ghế lụi hụi may vá cả nửa ngày, chính là làm Kotex sì tin cho nàng!!!!!!!

Ngọc Ngôn thật sự không có biện pháp tiếp cận đồ đệ đã hóa đá, chỉ có thể kiên trì giải thích.

”Đừng quá lo lắng, ta đã tìm hiểu qua, kinh nguyệt của nữ tử kéo dài không tới năm, sáu ngày. Những thứ này cũng đủ cho người chống đỡ trong vòng một tháng. Nếu như có không đủ... người.. người có thể tìm ta lấy.”

”Nữ tử trong khoảng thời gian này thân thể sẽ suy yếu, uể oải. Cho nên việc tu luyện không cần quá cấp bách.”

”Nếu có điều gì bất tiện, người cứ nói với vi sư, ta sẽ không trách cứ người bất kì điều gì.”

”Người có nói chè đậu đỏ, ta sẽ cố gắng tìm nấu cho người.”

”Hôm nay người cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, vi sư ngày mai sẽ lại tới thăm.”

Nói lưu loát xong, hấn đứng dậy đi ra ngoài.

Mà người nào đó đang bị lấp đầy bởi kinh nguyệt đối còn đang ở trong trạng thái hóa đá, thật lâu vẫn chưa có phục hồi tinh thần lại. Nội tâm sớm đã ngón ngang trăm đường rồi.

Sư... Sư phụ thật không có vấn đề gì chứ?

Sư phụ nhà ta đầu óc không có bình thường, làm sao bây giờ?? Cầu xin ai bây giờ, chờ đợi bao lâu??

.....

Ngọc Ngôn chưa từng làm sư phụ bao giờ, đây là lần đầu tiên. Tại thời điểm lúc mình kết đan, sư tôn cũng đã phi thăng, thời gian quá mức xa xôi, hấn đối với tình tiết thầy trò như thế nào, sớm đã không nhớ rõ ràng. Cho nên việc dạy dỗ đồ đệ hấn hoàn toàn không có kinh nghiệm, giống như tay trắng lập nghiệp, hơn nữa, đồ đệ của hấn có vẻ ngu ngơ, ngờ nghệch, càng làm cho hấn lo lắng.

Cho nên hắn quyết định hướng tới cháu trai có kinh nghiệm sư đồ phong phú học hỏi kinh nghiệm.

Cho nên Chưởng môn Khâu Cổ Phái Tử Đan Chân nhân, trong một ngày làm việc bận rộn mệt mỏi, đang tính đánh một giấc, đột nhiên trong phòng mình xuất hiện Ngọc Ngôn tôn thượng làm cho hắn tỉnh phất dậy. Hắn đã bỏ ra vạn năm để tới Ngọc Lâm phong vô số lần, nhưng gặp được Ngọc Ngôn chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hôm nay, tự nhiên tôn thượng đích thân giáng lâm trong phòng của hắn, lẽ nào tôn thượng muốn chỉ điểm cho hắn một... không hai... không..., Tử Đan chân nhân tỏ ra kích động, đang định biểu đạt sự tôn kính với vị sư thúc tổ này, sư thúc tổ lại ném cho hắn một cái vấn đề không rõ ràng.

Chè đậu đỏ nấu như thế nào?

Cái gì? Chè đậu đỏ? Đây là một môn công pháp tu luyện mới hay sao?

14. Chương 14: Phiền Nã Của Chưởng Môn

”Theo như lời sư thúc tổ nói, đây có phải là.... một loại công pháp?”

”Thức ăn.”

”Thức ăn?? Chẳng lẽ là thiên tài địa bảo không được biết đến?”

”Thực vật.”

”Thực vật? Chẳng lẽ là thiên tài địa bảo không được biết đến?”

”Không phải như vậy!”

Ngọc Ngôn nhíu nhíu mày, chẳng lẽ còn có thiên tài địa bảo nào mà hắn chưa từng nghe qua.

”Là nước uống dành cho nữ tử đến kì kinh nguyệt”

Tử Đan khóe miệng giật giật một cái:

”Theo ý sư thúc tổ có phải là đường đỏ nấu nhuyễn thành nước không?”

Ngọc Ngôn suy nghĩ một chút, gật đầu, thì ra chỉ cần nấu nhuyễn tan ra là được.

”Người có phải có đường đỏ phải không?”

”Không có... Không có.”

Tử Đan ho khan vài tiếng, rồi sau đó mới hồi phục tinh thần lại. Rốt cục buổi tối đặc biệt này sư thúc tổ tới cùng tìm cái này để làm gì? (Thế mà cũng hỏi, không làm chuyện kia thì còn là cái gì nữa (-“-))

”Nhưng mà, nếu như sư thúc tổ cần dùng gấp, đệ tử có thể phân phó người đi lấy... ngày mai có thể đưa cho sư thúc tổ.”

”Ừm.”

Ngọc Ngôn mặt vẫn lạnh như băng, không có biểu tình gì, tùy ý gật đầu một cái, đồng ý với đề xuất của đối phương, sau đó hài lòng rời đi. Mới bước ra vài bước, lại như nhớ ra điều gì, lại quay đầu lại lần nữa. Hắn nghiêm trang hỏi:

”Người thử nói xem, nữ tử thời kì kinh nguyệt ngoài trừ muốn uống đường đỏ, thì còn phải chú ý điều gì nữa không?”

”A?!”

(@_@) Tử Đan một chân khụy xuống, thiếu chút nữa ngã lộn nhào một cái, hắn... Hắn không có nghe lầm chứ. Nữ tử thời kì kinh nguyệt??)

”Sư... Sư thúc tổ..., ngài... ngài hỏi điều này làm gì?”

”Người cũng không có biết?”

Mắt Ngọc Ngôn híp lại, nhàn nhạt liếc xéo Tử Đan, sắc mặt vẫn như cũ lạnh băng, nhưng thần tình thì rõ ràng viết một chữ: Người thu nhiều đồ đệ như vậy có tác dụng gì chứ?

Mồ hôi lạnh trên trán Tử Đan tí tách rơi xuống. Hắn đành phải thành thật nói rõ cho sư thúc tổ biết:

”Chuyện này.... Đệ tử cũng không có nghiên cứu qua, chỉ là... đệ tử có nghe nói nữ tử trong thời gian này, thân thể hao mòn rất lớn, thân thể vô cùng mệt nhọc, không nên để bị lạnh.”

Ngọc Ngôn gật đầu, lặng lẽ ghi nhớ, sau đó hắn suy nghĩ một chút lại nghiêm túc đặt một câu hỏi khác:

”Cái kinh nguyệt đối kia thì cần dùng vải vóc loại gì thì tốt?”

Đồ đệ hắn được hắn cho kinh nguyệt đối làm từ tiêu sa thì có vẻ mặt là lạ, chắc có vẻ không hài lòng lắm về vải vóc.

“ ... ”

Hôm nay sư thúc tổ nhà mình bị làm sao vậy? Tại sao lại đi hỏi chuyện này từ một nam nhân như hắn chứ, đó là một chuyện bí mật của nữ tử cơ mà?? Không nên đề cập tới chứ??? (o_o)

”Đệ tử... Đệ tử cảm thấy... nên là cần hút... à vải vóc nên có có tính hút nước, ví dụ như vải màn thưa làm từ lông chim và tơ.”

”Vải màn thưa??”

Ngọc Ngôn sững sờ, loại vải này hình như từ một loại cấp thấp linh tằm phun ra tạo thành tơ rồi dệt, hẳn quả thật không có, vì vậy hắn quay lại nhìn chằm chằm vào Tử Đan.

“ ”

Tử Đan bị nhìn chằm chằm, cả người hắn run lên, hắn sợ quá đành móc hết tất cả vải màn thưa trong túi đồ ra,

” Đệ tử chỉ có từng này vải, nếu như sư thúc tổ không chê, có thể chọn một trong số đó...”

“Ừm!”

Ngọc Ngôn gật đầu, không đợi hắn nói xong, liền vung tay thu lại tất cả, một thứ cũng không bỏ sót vào trong chiếc nhẫn trữ vật của mình.

Tử Đan còn đang cầm túi đồ: “....”

Hắn còn chưa có nói hết a, sư thúc tổ cũng hào phóng quá đi. Lòng hắn đau như cắt, chẳng lẽ hắn lại không biết xấu hổ đòi đồ lại, thôi đành cho đi vậy (T_T).

”Không biết sư thúc tổ hỏi những điều này?? Có phải là?”

Đối với một người tu tiên hơn vạn năm, tu tiên đến nỗi người sắp thành tiên rồi, đột nhiên lại cảm thấy hứng thú đối với chuyện nữ giới, có đánh chết hắn, hắn cũng không tin.

Ngọc Ngôn nhàn nhạt trả lời:

”Đồ đệ của ta có chuyện, ta chiếu cố một chút.”

A, thì ra là tiểu đồ đệ mới thu được của sư thúc tổ.

Không đúng! Loại sự tình thế này cũng có thể chiếu cố được sao?

”Sư... Sư thúc tổ, tiểu sư thúc... Là nữ tử!”

Ngọc Ngôn lạnh lạnh quét mắt hắn một cái, lời này không phải là thừa sao??

Tử Đan cầm nín buồn bực, do dự không biết nên giải thích cho sư thúc tổ về nam nữ khác nhau về chuyện đó thế nào đây,

”Ý đệ tử muốn nói là, ngài ”quan tâm” tiểu sư thúc như vậy... nàng... nàng không có chuyện gì chứ?”

Ngọc Ngôn cau mày, trả lời: “Nàng chỉ ngắt đi thôi.”

“ ... ”

”Chỉ ra tí máu, không có việc gì.”

Hắn đã đứt thuốc cho nàng ăn, cũng có thi qua pháp thuật giảm đau, đối với pháp thuật của hắn, hắn vẫn luôn tin tưởng.

“ ”

Ý hắn nói không phải là điều này mà,

”Sư thúc cũng biết, kinh nguyệt....”

Hắn ho khan một cái rồi nói,

”Đối với nữ tử mà nói là một chuyện có ý nghĩa như thế nào không?”

Ngọc Ngôn không thèm để ý quét một vòng ống tay áo, đồ đã lấy được, hắn có thể ly khai trở về rồi.

Tử Đan tiếp tục nói:

”Ở nhân gian, hầu hết nữ tử tầm mười hai tuổi, gần tới lúc đó sẽ có...”

Hắn ho khan tiếp, rồi nói:

”Điều này có nghĩa là nữ tử đó đã trưởng thành, có thể.... Lấy chồng.”

”Người nghỉ ngơi sớm đi.”

Không đợi hắn nói xong, Ngọc Ngôn không đợi được nữa, thân hình lóe lên, liền tiêu thất không thấy tung tích.

Đang nói tới thời điểm quan trọng, Tử Đan: ”....”

Hắn sờ sờ túi đựng đồ của mình, lòng càng thêm chua xót.

Sư thúc buổi tối hôm nay giáng lâm, chính là muốn hãm hại chiếm lấy loại vải màn thưa này sao?? Tuy rằng loại vải màn thưa này cũng không có gì quý hiếm, nhưng cũng không phải để cho người bình thường mặc được, huống chi nó còn có tính hút nước mãnh liệt, cùng với năng lực phòng ngự cường đại, loại này thường được dùng để luyện hóa vũ khí hệ thủy. Mà loại vải vóc như vậy lại đi làm kinh nguyệt đối, làm cho lòng hắn cảm giác không yên, quan trọng nhất là, sư thúc tổ cầm hết toàn bộ trữ hàng của hắn, ngay cả một khối nhỏ cũng không có để lại cho hắn.

Tử Đan đau lòng thở dài, ai bảo người đó là sư thúc tổ của hắn cơ chứ, chỉ đành ngậm đắng nuốt cay thôi. Đang trong lúc sa sút tinh thần, Tử Đan nhìn lại phía đầu giường, một khối vải màu trắng lóe lên ánh sáng nhu hòa, giống như là ánh sáng dịu êm của mặt trăng vậy, chắc là đồ của sư thúc tổ lưu lại. Tử Đan cầm lên xem thử, liền cả kinh có chút đứng không vững.

Chuyện này... chuyện này... Đây không phải là tiêu sa sao! Nam Hải giao nhân tiêu sa, đây chính là trân phẩm thế gian khó gặp, có thể luyện hóa thành cao giai linh bảo phòng ngự. Sự trân quý của nó xuất phát từ việc người giao nhân rất là hung hãn. Giao nhân là một bát cấp yêu thú, tương đương với người có tu vi Nguyên anh, hơn nữa thường hay đi thành từng đàn, người bình thường không dám trêu chọc. Tộc giao nhân cả đời cũng chỉ có một cái tiêu sa, quý giá như sinh mệnh. Nói cách khác, nếu như muốn có được tiêu sa, thì không đánh chết không được.

Mà hiện tại, trong tay hắn đang cầm một cái. Tử Đan mặt mày rạng rỡ, vuốt vuốt tiêu sa, mới vừa rồi còn mất đi mất tấm vải mỏng mà đau như cắt, trong nháy mắt bị thay thế bởi niềm sung sướng vô bờ bến. Hắn hận không thể... cho sư thúc tổ mấy trăm tấm vải màn thưa đi.

Thế nhưng lại nghĩ tới đối phương dùng tấm vải vóc kia để làm điều gì, tâm tình của hắn lại trở nên khó coi.

Chờ một chút, sự thúc tổ bởi vì không có vải màn thưa, nên mới dùng tiêu sa để đổi với hần, nói cách khác trên tay hần chỉ có tiêu sa, như vậy tài liệu trước đây để dùng làm kinh nguyệt đới là...

Tử Đan nhất thời cảm giác muốn ói.

Đầu này Tử Đan còn đang mơ mơ hồ hồ, đầu kia Ngọc Ngôn đã về tới đỉnh Ngọc Lâm, chuẩn bị bắt đầu thấp đèn “khâu vá” kinh nguyệt đới. Hần nhìn một chút về phương hướng đồ đệ hần, trong phòng một màu đen xì, xem ra đã đi ngủ rồi. Hần do dự một chút, rồi lòng cảm giác không yên xoay người đẩy cửa phòng bước ra.

Người đồ đệ này của hần thật sự quá yếu, mấu chốt nhất là đầu óc không có được thông minh cho lắm, ban ngày đau như vậy, vẫn không chịu nói ra nguyên nhân với hần, đã yếu lại còn ngu xuẩn, bó tay. Nếu như hần không phải thông minh tìm hiểu một chút thì. Hần thật sự lo lắng cho nàng, không khéo sau này nàng sẽ bị sự ngu xuẩn của mình hại chết.

Trong phòng, Chúc Diêu vẫn đang say ngủ. Ngọc Ngôn thò tay bắt mạch cho nàng, mạch so với ban ngày có vẻ bình ổn đi nhiều, xem ra sau này sẽ không bị đau đớn như vậy nữa. Hần thở dài một hơi, lại nhìn thấy đồ đệ đang cuộn tròn chần đắp từng cái một lên người.

Hần đột nhiên nhớ tới lời của Tử Đan nói rằng trong thời gian này nữ tử không nên để bị lạnh. Hần suy nghĩ một chút... lại móc ra chục cái chần nữa.... đắp lên người nàng. Người phạm dễ bị cảm lạnh vậy sao.

Lại nhìn lại, cảm giác vẫn không ổn lắm, chục cái chần không biết có đủ hay không. Hần lại lạng lẽ móc tiếp ra một... chục cái chần khác lại đắp lên tiếp.

Lại tiếp tục nhìn, dường như vẫn chưa được tốt cho lắm, Ngọc Ngôn cũng không phải là người hẹp hòi, vì vậy lại móc ra một... chục cái chần nữa đắp lên người nàng.

Lại liếc nhìn tiếp nữa, cảm giác vẫn... lại móc ra một chục... cái chần nữa....

...

Do vậy, sáng sớm ngày thứ sáu kể từ khi Chúc Diêu bái nhập sư môn, Chúc Diêu bị nhiệt tỉnh (bất tỉnh do nóng quá).

15. Chương 15: Tạm Biệt Tiểu Bằng Hữu Họ Vương

Nhìn bao nhiêu cái chần chồng chất đê trên người mình, ép tới nàng không nhúc nhích, không thở được, Chúc Diêu cũng không nói nên lời. Mà sư phụ thì không biết đứng ở bên cạnh mình từ bao giờ. Hần bình tĩnh gỡ 100 cái chần lên, giống như là muốn đè lại nàng lần nữa vậy.

“Sư phụ”

Chúc Diêu ưu thương lên tiếng, đây là phát minh mới nhất để nàng có thể rời khỏi giường sao? Không thể không thừa nhận hần đã thắng.

“Ừm!”

Ngọc Ngôn nhàn nhạt lên tiếng, không một tiếng động thu hồi 100 cái chần, khuôn mặt giống như là đã trông nom đồ đệ hần cả đêm vậy. Hần hỏi:

”Thân thể người thế nào rồi?”

Nói xong hần thò tay bắt mạch cho nàng.

Mới sáng sớm đã ân cần hỏi thăm chuyện kinh nguyệt làm khuôn mặt Chúc Diêu không khỏi đỏ bừng lên. Nhưng thấy vẻ mặt đối phương có vẻ thành thật quan tâm, nàng không thể không trả lời lại:

”Ta cũng đỡ nhiều rồi.”

Nàng giả bộ đứng lên giống như muốn chứng minh rằng mình đã khỏi hẳn.

Sau khi xác định mạch của nàng bình ổn, lúc này Ngọc Ngôn mới yên tâm thu tay lại, dặn dò một câu rằng người nghỉ ngơi cho khỏe đi, không cần gấp gáp tu luyện rồi hắt đứng lên. Nhìn mặt trời đã lên rồi, hắt lại nghĩ tới câu nói của đồ đệ ngày hôm qua muốn uống đường đỏ, thế là hắt xoay người đi vào bếp.

”Sư phụ, khoan đi đã!”

Vừa mới xoay người chuẩn bị đi thì bị đồ đệ kéo ống quần. Quay đầu lại thì thấy vẻ mặt của đồ đệ ngu xuẩn của mình khóc không ra nước mắt, làm bộ đáng đáng thương nói:

”Người có thể kéo ta ra được không? Ta lại bị đè, không ra được.”

“...” Sau năm ngày, đúng hạn bà kinh nguyệt cũng nói lời tạm biệt với Chúc Diêu. Năm ngày qua quả thật giống như là nước sôi lửa bỏng, hằng ngày thì sư phụ vẫn thường xuyên làm cho nàng mấy trăm cái kinh nguyệt đối thì không nói. Hằng này cả đỉnh núi Ngọc Lâm đang yên tĩnh thì hết lần này tới lần khác, đồ đệ lần lượt mang đường đỏ lên núi bái phỏng, làm cả đỉnh núi trở nên náo nhiệt hẳn lên. Trước đi rồi đi ánh mắt còn tò mò, hiếu kỳ. Nàng cảm giác như rằng giống như tất cả mọi người trong môn phái đều biết nàng đang có kinh nguyệt vậy.

Lại còn xuất hiện trên bàn hàng ngày ba bữa như một là bát nước đường đỏ. Nàng uống vào liền muốn nôn thốc nôn tháo ra. Mà bên cạnh bát lần nào cũng vậy, cũng có ghi 1 tờ giấy nhỏ: “Sư phụ làm cho.” cho nên nàng không thể không kiên trì tiếp tục uống. Do vậy khi bà kinh nguyệt vừa rồi đi. Nàng liền cứng rắn biểu thị với sư phụ rằng mình không cần những thứ này nữa, khi đó sư phụ của nàng mới tạm dừng hành vi ”hạ độc” này đối với nàng.

Trải qua chuyện này, Chúc Diêu đối với cuộc sống tu tiên sau này cảm giác tràn đầy lo lắng. Không phải nói nàng thích soi mói chứ, người sư phụ này: đáng đẹp trai, tu vi cao, thận phận bá đạo, hơn nữa lại có rất nhiều kỹ năng cuộc sống như may vá, nấu ăn.... Đối với người đồ đệ như nàng thì đối xử rất tốt. Khuyết điểm duy nhất chính là... không phải người bình thường.

Đúng, chính xác là không phải người bình thường. Giống như lúc này đây, nếu không phải do hắt biểu hiện quá chân thật, nàng thật sự đã nghĩ hắt đang muốn hãm hại nàng.

Nàng tự hỏi bản thân rằng nhiều năm như vậy không biết hắt rốt cuộc sống như thế nào?

Vì vậy sau này nàng liền nhắc nhở bản thân mình một chút, dù gì thì mình cũng là người đã sống cuộc sống của hai thế giới (tự đề cao mình một chút). Xem ra muốn làm nữ tu yên ổn, bình an là chuyện không thể xảy ra được, ai bảo nàng bái một người sư phụ không thể không khiến người khác lo lắng chứ.

Nàng thở dài thật sâu, thời gian diễn ra sự kiện kinh nguyệt lần sau, chắc tầm hơn nửa tháng nữa. Vì vậy nàng quyết định xuống núi giải sầu một chút. Sau khi thuận lợi bắt bớ một gã đệ tử, nàng bắt hắt chở mình thăm thú các ngọn núi. Nàng quyết định rồi, nàng tới thăm tiểu bằng hữu họ Vương.

Dù sao đi chăng nữa, hai người cũng được coi là đồng hương, hơn nữa hắt còn là do mình mang vào. Do vậy, đối với tiểu bằng hữu này, nàng cảm thấy mình nên có trách nhiệm, hơn nữa, lần gặp gỡ trước, nàng nhận thấy tiểu bằng hữu này có vẻ lo lắng cho mình. Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng lại có khí phách nam nhân. Chính vì vậy mà nàng cảm thấy tự hào với bản thân mình.

Dọc đường đi, nàng có hỏi thăm qua, biết được nhóm đệ tử kia, đã trải qua nhập môn huấn luyện, đã được phân phối tới các ngọn núi khác nhau.

”Vị huynh đài này, chẳng hay đã nghe nói tới tiểu hài tử Vương Từ Chi được phân phối đến nơi nào không?”

Chúc Diêu tiếp tục thăm dò.

” Vương Từ Chi!”

Ánh mắt của đệ tử bị hỏi sáng ngời lên, mới hồi nãy còn tỏ ra lười biếng thì bỗng nhiên chuyển sang nhiệt tình hẳn lên:

”Ý người có phải là nói tới tân nhập thất đồ đệ của chương môn nhân thu nhận, người mang trong mình hỏa hệ thiên linh căn?”

Chúc Diêu gật gật đầu, tuy rằng không biết chính xác có phải tiểu bằng hữu họ Vương bị chương môn nhân thu nhân hay không, nhưng hỏa hệ thiên linh căn chắc đúng là hẩn rồi.

”Không biết người là...”

”Ta là đại tỷ của hẩn.”

Chúc Diêu tùy tiện lấy một cái lý do, vì không muốn người khác động tí lại gọi nàng là tổ tông. Nàng thật sự không muốn mọi người gọi nàng là như vậy thân phận.

Đệ tử kia vừa nghe xong, thái độ đối với nàng trở nên cung kính hơn vài phần,

”Vương sư đệ bái nhập làm môn hạ của chương môn nhân, lúc này chắc hẩn đang ở Kiếm phong, nếu như sư muội không ngại, ta có thể mang ngài tới nơi đó?”

Chúc Diêu tự nhiên mừng rỡ như vớ được vàng, tự nhiên có người tự nguyện dẫn đường cho nàng, hiển nhiên nàng theo dõi phương tới Kiếm phong. Đến nơi rồi mới biết, Kiếm phong cũng cách đỉnh núi Ngọc Lâm cũng không xa lắm, nó lơ lửng phía dưới Ngọc Lâm một chút. Hơn nữa ở mỗi ngọn núi đều có trận pháp truyền tống, nên cũng không cần phải ngự kiếm phi hành cho mệt mỏi.

Đệ tử kia sau nhiều lần thông qua trận pháp truyền tống cùng với Chúc Diêu, cuối cùng hẩn mang nàng vào một cái tiểu viện. Chúc Diêu liếc mắt nhìn quanh thì thấy tiểu bằng hữu đang ở giữa chính viện với một thanh trường kiếm bên mình. Nàng liền giơ tay vẫy vẫy kêu gọi tiểu bằng hữu.

Sau khi Chúc Diêu cảm ơn, cáo từ người vừa dẫn đường cho nàng. Nàng liền tiến vào sân, mới bước vào một bước, Vương Từ Chi đã phát hiện ra nàng. Khuôn mặt xinh xắn đang tràn đầy mồ hôi, nhễ nhãi liền kinh ngạc vui mừng vô cùng. Hẩn thu hồi kiếm lại, vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa kêu to:

”Vợ của ta!”

Chúc Diêu liền đưa tay ra gõ đầu hẩn một cái, làm cho đối phương u lên một cục to đùng.

”Kêu loạn cái gì thế? Không biết tôn ti trật tự cái gì cả?”

”Ta không có a!”

Tiểu bằng hữu họ Vương vẻ mặt ủy khuất, xoa xoa chỗ đầu bị đau, không phục phản bác:

”Cha ta đã nói, cô gái đã lấy chồng thì phải coi chồng như trời, cho nên ta to hơn người.”

Hẩn tại sao không thể từ bỏ được việc này cơ chứ, Chúc Diêu nhin không được ra sức nhéo nhéo khuôn mặt tròn tròn của hẩn,

”Tuổi còn đang nhỏ không lo học cho giỏi đi, suốt ngày chỉ nghĩ tới việc cưới vợ. Ai muốn làm vợ của người cơ chứ!”

”Tất nhiên là người rồi!”

Vương Từ Chi nghiêm túc nói:

” Nam tử hẩn đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất, nói được làm được. Ta đã nói sẽ lấy người, thì nhất định sẽ lấy người, ta sẽ không từ bỏ người. Còn nữa, ta đã mười tuổi rồi, không phải là một tiểu hài tử nữa!

Ai da, còn cố cãi chày cãi cối.

”Lời này cũng là do cha người dạy?”

Vương Từ Chi lắc đầu.

”Đây là sư phụ dạy cho ta.”

Chúc Diêu cảm thấy buồn cười, sờ sờ đỉnh đầu của hẩn.

”Thế sư phụ người có nói cho người biết rằng người tu tiên thì cần phải thanh tâm quả dục, không nên để tâm tình xấu làm ảnh hưởng chưa. Cho nên cả đời người sẽ không được cưới vợ!”

Vương Tử Chi lắc đầu. Hắn liền nghĩ tới mấy chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn liền nhăn tít lại.

” Thế nhưng... Sư phụ cũng có vợ, đại sư huynh cũng có vợ, đến ngay cả Thư sư huynh suốt ngày vui đùa trong sách cũng có vợ cơ mà!”

Oạch... Hình như nàng giáo dục sai phiên bản rồi thì phải.

” Khục... Khục... Ta nghe nói người báỉ nhập làm môn hạ của chường môn chân nhân.”

Chúc Diêu giả dò lái sang chuyện khác.

Vừa nhắc tới sư phụ, gương mặt tiểu bằng hữu trở nên vênh váo, kiêu ngạo hẳn lên, ngửa đầu lên rồi nói:

”Ta chính là nhập thất đệ tử.”

16. Chương 16: Chuyện Quái Quỷ Gì Đang Xảy Ra Vậy?!

”Nhập thất đệ tử?”

Hình như cũng có nghe cái đệ tử dẫn đường kia nói qua thì phải, chẳng qua những điều này có nói với nàng thì nàng cũng không hiểu rõ ràng lắm.

Thấy nàng có vẻ không hiểu. Tiểu bằng hữu họ Vương nghiêm túc giải thích cho nàng nghe:

” Ta được nghe đại sư huynh nói rằng chỉ có đệ tử nhập thất mới được sư phụ tự mình truyền thụ cho tiên pháp, các nội môn đệ tử khác thì là do các sư huynh chỉ dạy.”

Lại còn như thế này nữa chứ! Có điều cũng có thể hiểu được tại sao lại như vậy. Khâu Cổ Phái có nhiều đệ tử như vậy, ngoài trừ đệ tử tạp dịch ở ngoại môn ra, tất cả đệ tử còn lại đều phân vào 6 ngọn núi khác nhau, mà mỗi đệ tử trong đó đều là môn hạ của một phong chủ, mà mỗi ngọn núi như vậy nhân số đệ tử ít nhất thì cũng 1 nghìn, nhiều thì lên tới hàng vạn. Nếu mà tất cả mọi người đều được phong chủ chỉ dạy, còn không phải bị chết do mệt à?? Cho nên đệ tử nhập thất, thân phận không cần phải bàn cãi.

” Người cũng không tệ, tiểu hài tử xấu xa như người mà cũng được vào nơi đó.”

Chúc Diêu vừa khen vừa xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của hắn.

Tiểu bằng hữu họ Vương được thể càng đắc ý hơn, liền cho nàng một cái ánh mắt ”sau này ta sẽ bảo vệ cho người”, rồi ngẩng cao đầu trông giống như con gà trống nhỏ vừa cất tiếng gáy đầu tiên vậy. Hắn vừa tránh né tay nàng, vừa dương dương tự đắc tiếp tục ca ngợi:

”Ta cho người biết nha, ta đã là Luyện khí tầng 3 rồi, đến ngay cả đại sư huynh cũng không có nhanh được như ta, người nói xem ta có lợi hại hay không???”

“Rồi, rồi, rồi, người giỏi, người là lợi hại nhất.”

Quả nhiên vẫn còn là một tiểu hài tử, cái ánh mắt muốn được khen ngợi kia, sao nàng có thể cự tuyệt được cơ chứ. Tốt xấu gì cũng là do mình mang vào, hắn làm cho nàng cảm thấy được mình có công dưỡng dục, dạy dỗ tiểu hài tử này trưởng thành hơn.

Vương Tử Chi bị nàng thổi phồng đến mức ngượng ngùng đứng ngây như gỗ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn đỏ lên, hắn gãi đầu gãi tai nói:

”Vậy còn người, người được mấy tầng rồi?”

Chúc Diêu cầm nín, khóe miệng co quắp lại. Nàng nhớ tới mình ở Ngọc Lâm phong gần một tháng rồi, đừng nói là nàng đã bước vào luyện khí, đến cả chuyện linh khí nó có hình dạng con tôm con tép gì nàng hiện tại cũng chưa thấy mặt mũi nó đâu! Sư phụ có chỉ dẫn cho dẫn khí nhập thể, nàng đều không có cảm ứng được.

Lẽ nào nàng thật sự già rồi, đến ngay cả củ cải đầu đỏ nàng cũng không sánh nổi sao? Một cảm giác bất lực nhất thời tràn ngập toàn thân nàng khiến nàng không khỏi thở dài thật sâu.

Vương Tử Chi cảm giác được tâm tình nàng có phần sa sút, hai đôi mắt hữu thần nhất thời bị lấy nhiễm, liền lôi kéo tay nàng do dự mở miệng nói:

”Người... Người đứng có thương tâm, tiến vào Luyện khí cũng có ghê gớm gì lắm đâu, họ cho ta một khối Hạo Khải, ta cũng mới cảm ứng được linh khí đấy.”

Oạch, tiểu hài tử xấu xa đang so sánh hần với nàng, có phải là đang an ủi nàng không vậy?

Tâm tình Chúc Diêu lại càng tụt dốc không phanh.

Nhìn nàng không có vui vẻ thêm gì, Vương Tử Chi phiền não vô cùng, hần đi lòng vòng một hồi, rồi lại nói tiếp:

”Cho dù... Cho dù ... Người rất nhanh cũng sẽ lợi hại được như ta. Nếu như người thật sự không thể đến luyện khí, cùng lắm thì... Cùng lắm thì, ta... ta... ta sẽ nuôi người!”

“Ha... ha... ha...ha...” (Nàng ôm bụng cười ngặt)

Bị một cái củ cải đầu đỏ nói rằng sẽ nuôi mình. Nàng một người sống hai mươi mấy năm là lần đầu tiên nghe được. Tuy rằng tiểu hài tử xấu xa này có hận mình đánh vào mông lần trước, mới kiên trì nói nàng là vợ hần, nàng cũng chỉ là đùa giỡn với hần. Lúc này nàng giả vờ sa sút, định trêu chọc hần một chút. Ai dè cái khuôn mặt nhỏ nhắn này lại nghiêm túc nói nuôi nàng, làm cho nàng không nhịn được cười.

”Người đừng có cười ta, ta đang nói thật, người không tin lời ta nói phải không?”

Thấy nàng càng lúc càng cười lớn hơn, Vương Tử Chi gấp đến độ giậm chân tại chỗ.

Chúc Diêu ngồi xổm người xuống, nàng thở hổn hển rồi kéo cây củ cải này vào lòng. Nàng sờ sờ cái đầu nhỏ nhắn của hần. Thật sự hài tử xấu xa này, thật khiến người ta buồn cười mà cảm động. Theo lời nói của hần, nàng mạnh mẽ gạt đầu:

”Ta tin, ta tin. Ta sẽ chờ người sau này lớn lên sẽ nuôi ta.”

Tiểu bằng hữu họ vương ”hừ” một cái, rồi an tĩnh lại, ngoan ngoãn để mặc cho nàng ôm.

”Tiểu sư đệ”

Cách đó không xa một người đi tới, nhìn hần có vẻ tầm mười lăm, mười sáu tuổi. Gương mặt vui vẻ, thoát nhìn có vẻ rất thân thiện. Thấy có người lạ trong viện, hần lộ vẻ nghi hoặc, nhưng bước chân vẫn không có dừng lại mà vẫn tiếp tục đi tới.

”Đỗ sư huynh.” Vương Tử Chi vội vã từ trong lòng Chúc Diêu chui ra, vẻ mặt kinh hãi nhìn người đi tới. Xem ra vị này cũng là một trong những đệ tử nhập thất.

”Tiểu sư đệ, vị sư muội này là??”

Hần nhàn nhạt liếc nhìn Chúc Diêu một cái.

” Đây là... v..” Mắt thấy tiểu bằng hữu họ Vương định nói ra, Chúc Diêu nhanh tay lẹ mắt bịt miệng hần lại không cho hần nói. Tiểu hài tử này mà nói ra, không khéo đến ngày thứ hai cả môn phái đều lưu truyền rằng nàng trâu già gặp cỏ non mất.

” Ha... ha, ta là tỷ hần. Tỷ ruột!”

” Thì ra là gia tỷ (tỷ ở trong nhà)”. Người nọ lễ phép chào hỏi, quan sát nàng một chút, lại phát hiện không ra tu vi đối phương. Tình huống như thế này thì một là đối phương chưa có học qua luyện khí, hai là tu vi đối phương cao hơn mình rất nhiều, cho nên không nhìn ra được sâu cạn. Chỉ là nhìn tuổi của nàng, xem ra nhập môn đã lâu, chắc là về sau rồi. (Mù mịt, hoang mang)

”Tại hạ là Đỗ Nguyên Thần, là đệ tử môn hạ của Tử Đan chân nhân, chẳng biết vị sư tỷ này bái nhập môn hạ của vị chân nhân nào?”

”Ta là Chúc Diêu, là... đệ tử Phù phong.”

Vì để tránh người khác gọi nàng là tổ tông, nàng đành phải nói dối.

Đỗ Nguyên Thần gật đầu một cái, cũng không có tiếp tục vặn hỏi, quay đầu lại nói với Vương Từ Chi.

”Tiểu sư đệ, sắp tới giờ rồi, cùng ta đi tới chỗ sư phụ.”

Vương Từ Chi ngẩn người, sư phụ gọi không thể không đi, nhưng hắn đã lâu chưa được ngắm Chúc Diêu, đành phải luyến tiếc, khổ sở nhìn lại Chúc Diêu.

” Đi đi, ta cũng nên trở về rồi, ta cũng đã ra ngoài được một lúc rồi.”

Lúc này tiểu bằng hữu họ Vương mới thỏa mãn, đi theo sau Đỗ Nguyên Thần. Lâu lâu lại lén lút quay lại nhìn Chúc Diêu một cái, sợ mình quên mất hình dạng của nàng. Hắn một câu rồi lại một câu tán gẫu với nàng trong lúc đi, Đỗ Nguyên Thần thấy vậy liền tham gia vào.

Chúc Diêu từ trò chuyện với hai người mà biết được, đệ tử nhập thất của mỗi ngọn núi rất ít, chỉ có người có tư chất cực tốt, mới có thể trở thành đệ tử nhập thất của phong chủ. Ví dụ như môn hạ của chương môn Tử Đan chân nhân, hiện giờ mới vồn vện có 5 đệ tử, Đỗ Nguyên Thần là đệ tử thứ 4, nhập môn đã được 15 năm rồi, tu vi hiện nay là luyện khí đại viên mãn. Tiểu bằng hữu họ Vương chính là đồ đệ ít tuổi nhất, tu vi thấp nhất. Nhìn bộ dạng của Đỗ Nguyên Thần, xem ra là thích vị tiểu sư đệ này. Có hắn che chở, Chúc Diêu cũng yên tâm hơn.

Dọc theo đường đi, nàng gặp rất nhiều đệ tử Kiếm phong. Bọn họ đều hướng hai người hành lễ, xem ra thân phận nhập thất đệ tử ở trong môn phái cực cao. Mà Đỗ Nguyên Thần cùng tiểu bằng hữu họ Vương nhìn giống như đã thành thói quen, mắt nhìn thẳng cứ vậy mà tiến về phía trước.

Mà tiểu bằng hữu họ Vương này đối với sư phụ của mình sùng bái vô cùng, dọc đường đi hắn cứ kể lể nào là ”Sư phụ rất trâu bò, sư phụ là đệ nhất thiên hạ” với cái bộ dạng vô cùng rầm thối, khó ngửi.

Chúc Diêu bĩu môi, không đành lòng đánh nát sự sùng bái nhiệt tình của hắn. Cũng không biết nếu như hắn biết sư phụ của hắn phải gọi nàng là sư thúc thì hắn sẽ có biểu hiện như thế nào??

”Cho nên nói, sư phụ người có vẻ kém quá, nên người mới không có lợi hại được như ta!”

Sau khi nát óc nghĩ ra một cái lý do hợp lý, tiểu bằng hữu họ Vương thề son hẹn sắt nói với nàng:

”Hay là người cũng bái nhập làm môn hạ của sư phụ ta đi! Sư phụ rất thương ta, nhất định sẽ đáp ứng.”

Tiểu bằng hữu họ Vương càng nghĩ càng thấy mình nói rất hợp tình hợp lý, sau đó liền kéo tay Chúc Diêu hướng động phủ của sư phụ mình đi tới.

Chúc Diêu định ngăn cản, đột nhiên một tiếng động lớn vang lên. Một đạo hắc ảnh bay qua trước mặt nàng, sau đó liền thấy ba người nằm ngã lộn quay ngay trước mặt bọn họ, cả người máu me be bét.

Xác chết từ trên trời rơi xuống, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy!?

17. Chương 17: Tiểu Bàn Đã Chết Từ Trên Trời Rơi Xuống

Người nằm trên đất nằm im không một tiếng động, máu tươi từ trên đầu chảy ra, chỉ một lúc mà đã chảy đầy mặt đất, nàng nhìn thấy mà giật cả mình. Chúc Diêu đã sống được 28 năm rồi, đây là lần đầu tiên nàng trực tiếp nhìn thấy máu tanh gần ngay trước mắt như thế, hơn nữa người nằm trong vũng máu kia chỉ là một đứa trẻ mới có 10 tuổi.

” Triệu Tiểu Bàn”

Tiểu bằng hữu họ Vương là người nhận ra đầu tiên, hần liền kêu lên một tiếng. Chúc Diêu đang còn sợ hãi liền sóc lại tinh thần, nhanh tay che mắt Vương Từ Chi lại. Tiểu hài tử xấu xa vùng vẫy một hồi, sau một lúc lấy đầu húc vào ngực nàng mà vẫn không ra được, liền cảm thấy sợ hãi.

Chúc Diêu cũng sợ, nàng nhớ lại cái người đang nằm trên đất kia chính là người đi lĩnh ngọc bài thân phận cùng lúc với nàng đó là Tiểu Bàn tử. Không nghĩ tới mới trôi qua có 1 tháng, hần lại ngã ngay trước mặt mình, không có hơi thở. Nàng vô ý ngẩng đầu lại thấy xa xa gần chục bước chân lại có một đứa trẻ khác đang đứng, gương mặt nhìn cũng quen quen, không phải là đứa trẻ song linh căn rách nát Tiêu Dật đó sao. Lúc này hần đang trợn mắt há mồm thở hổn hển nhìn Triệu Tiểu Bàn đang nằm trên mặt đất không một tiếng động. Quần áo hần thì rách tả tơi, trên người thì loang lổ các loại vết thương. Ánh mắt tràn đầy lệ khí, điểm máu chót nhất vẫn là trong tay hần đang còn cầm một thanh trường kiếm mà trên thân kiếm thì vẫn còn mang theo vết máu chưa khô. Không cần nói cũng biết, hồi nãy hần vừa mới làm gì.

Lúc này do âm thanh ồn ào làm nhiều người chú ý, hấp dẫn không ít đệ tử hướng phía bên này chạy sang.

” To gan, lại dám ra tay sát hại đồng môn.”

Đỗ Nguyên Thần phản ứng đầu tiên, phi thân lên một cái nhảy tới trước mặt Tiêu Dật, rồi đá rơi thanh trường kiếm trong tay hần ra. Hần gọi ra phi kiếm của mình, chế trụ Tiêu Dật lại, rồi xoay người hướng đệ tử khác phân phó.

” Nhanh gọi sư phụ tới đây”

Tiêu Dật cũng không có phản kháng, hoặc nói là không còn sức lực để phản kháng nữa. hần dễ dàng bị Đỗ Nguyên Thần đè trên mặt đất. Đôi mắt trong trẻo của hần lấp lánh lên vẻ bất khuất.

Càng ngày đệ tử vây xung quanh càng nhiều, chỉ trở vào hiện trường bắt đầu to nhỏ bàn tán. Chúc Diêu ở hiện trường đầu tiên cũng có chút bối rối. Nàng chỉ dám che lại đôi mắt của Vương Từ Chi thật chặt không cho hần thấy.

” Có chuyện gì mà ồn ào như thế?”

Một âm thanh vang dội vang lên từ phía chân trời. Từ trong điện chủ một đạo bóng trắng bay ra, chính là chuông môn của Khâu Cổ Phái Tử Đan chân nhân. Mới vừa rồi mọi người còn đang náo nhiệt ồn ào, trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Ánh mắt Tử Đan quét qua một lượt Triệu Tiểu Bàn đang nằm trên mặt đất. Hần nhanh chóng biến sắc, lập tức ngồi xổm người xuống kiểm tra một lúc, sau đó liền phát tay ngắt một cái bí quyết, trong nháy mắt một màn ánh sáng phủ lên người đang nằm dưới đất. Mới vừa rồi đầu đang còn chảy máu thì hiện tại liền bắt đầu khép lại với một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được. Sau khi ánh sáng tản đi, hần liền cho đối phương ăn một viên gì đó. Một lúc sau thấy tiểu tử khôi phục lại hô hấp, hần mới quay đầu lại chất vấn người xung quanh.

” Tu vi đã mất, là ai đã hạ thủ ác độc như vậy.”

Hài tử bị thương này hần cũng có biết qua, là con của đại đệ tử Khí Phong môn hạ của Tử Duyên chân nhân, nghe nói tư chất cũng không tệ, tại sao lại bị thương như thế này.

“Bẩm sư phụ.”

Đỗ Nguyên Thần cố sức kéo người bên cạnh,

“Là người này.”

Tử Đan nhìn về phía Đỗ Nguyên Thần, rồi lại nhìn hài tử trong tay hần, ánh mắt trở nên lạnh lẽo đi vài phần.

” Chuyện gì đã xảy ra?”

Đỗ Nguyên Thần hướng Tử Đan thi lễ một cái, rồi tiếp tục nói:

” Ta cùng với tiểu sư đệ, Chúc sư muội trên đường tới đây, vừa hay nhìn thấy tiểu tử này ra tay dã thương Triệu sư đệ.”

Tử Đan quay người lại, thấy Chúc Diêu đang còn ôm Vương Từ Chi, nhất thời sửng sốt. Tiểu sư thúc, nàng tại sao lại ở chỗ này! Chẳng lẽ.... Tử Đan phản xạ có điều kiện sờ túi đồ của mình, rồi lại liếc nhìn bốn phương, đến khi không nhìn thấy cái người lạnh như băng đâu cả, mới dám thở dài một hơi. May quá sư thúc tổ không có ở đây.

Hắn giả bộ ho khan một tiếng, rồi hướng đệ tử bên cạnh phân phó một câu:

“Người qua Khí Phong thông báo cho Tử Duyên chân nhân biết nhanh chóng đi tới đại điện”.

Rồi hắn lại nhìn Đỗ Nguyên Thần, lại do dự liếc mắt nhìn Chúc Diêu:

” Các người... Theo ta tới đại điện.”

Nói xong liền ôm tiểu hài tử vào trong lòng, ngự kiếm hướng điện chủ bay. Còn nhân chứng tận mắt chứng kiến Chúc Diêu thì không thể làm gì khác hơn là theo Đỗ Nguyên Thần cũng với tiểu tử Tiêu Dật, cùng nhau đi qua trận pháp truyền tống rồi một đường tới điện chủ.

Sau khi đi tới cửa đại điện, Chúc Diêu mới nhớ ra, liền buông tay che mắt tiểu bằng hữu họ Vương. Tiểu tử họ Vương đang định nổi giận thì ngay lập tức bị tràng cảnh trước mặt hù dọa. Hắn hào hứng nhìn xung quanh điện chủ với thần thái say mê, đôi tay nhỏ bé cũng không tự chủ được nắm lấy vạt áo của nàng.

Chúc Diêu nhìn có chút mềm lòng, mới vừa rồi khi nàng bước vào đại điện cũng bị tràng cảnh này làm cho hết hồn chứ đừng nói chi tới tiểu tử này. Nàng sờ sờ cái đầu nhỏ nhắn của hắn rồi nói:

” Đừng sợ, có tỷ đây rồi!”

Vương Từ Chi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, hồi lâu mới gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Chúc Diêu hít mạnh một cái, rồi kéo tay hắn đi vào đại điện.

Trong đại điện ngoài trừ Tử Đan chân nhân ra, còn có hai người, một người nhìn tuổi có vẻ lớn, cả người toát ra một cỗ cương khí凛冽, chắc là phong chủ của Khí Phong Tử Duyên chân nhân. Người còn lại thì đứng đằng sau hắn, chắc là phụ thân của tiểu tử béo kia tên là Triệu Nguyên Tu. Còn hài tử Tiểu Bàn cũng không thấy đâu, chắc là được đưa đi chữa trị rồi.

Còn Đỗ Nguyên Thần đến trước các nàng một lúc thì đang đem chuyện vừa phát sinh, thuật lại một lần. Mà Tiêu Dật không biết bị pháp thuật, đang bị từng cái dây thừng phát quang vây khốn một góc.

Tử Đan sắc mặt có chút ngưng trọng, chân mày nhăn lại, không biết nên xử lý như thế nào.

” Tiểu hài tử ngông cuồng, tuổi còn nhỏ như vậy mà ra tay tàn nhẫn, phải trừng phạt thật nghiêm khắc.”

Ở một bên, Triệu Nguyên Tu không nhịn được nữa, hai mắt hung dữ nhìn trừng trừng về phía hài tử đang bị trói một bên kia nói:

” Xin chưởng môn sư thúc lấy lại công đạo cho ta.”

Tử Đan giơ tay lên, ý bảo hắn đừng có nóng vội. Hắn đi về phía tiểu tử Tiêu Dật hỏi:

” Nói cho ta nghe, rốt cuộc vì sao ngươi lại ra tay nặng như vậy?”

Gương mặt tiểu bằng hữu Tiêu Dật quật cường, đứng thẳng dậy, trả lời từng chữ một:

” Hắn, Đáng, Chết!”

Triệu Nguyên Tu ngay lúc đó tức giận liền vọt tới:

” Chuyện đã tới nước này, người còn không biết hối cải. Người sẽ bị trừng phạt theo môn qui.”

Tiêu Dật hừ lạnh một tiếng, phản bác,

” Con của người sàm sỡ phụ nữ đã có chồng, ức hiếp đồng môn, dối trên lừa dưới, ta đánh hắn là thay trời hành đạo, ta chỉ hận là mình ra tay còn nhẹ.”

“Ngươi!”

Triệu Nguyên Tu tức giận đến mức muốn động thủ. Lại bị sư phụ của mình Tử Duyên ngăn cản.

Tử Duyên chỉ lạnh lùng nhìn từ trên xuống dưới hài tử này một cái, rồi xoay người hướng Tử Đan nói:

” Sư huynh, trước mắt sự thật đã rõ ràng rành, môn có môn quy, mong rằng sư huynh có thể xử lý công bình.”

” Tử Duyên sư đệ, người cảm thấy việc này xử lý như thế nào mới tốt.”

Tử Đan hỏi.

Tử Duyên vuốt vuốt râu bạc trắng của mình, thoát nhìn có vẻ tùy ý, nhưng trong lời nói hàm chứa lãnh ý,

” Chiều theo môn quy, phế bỏ tu vi, xóa linh căn, trục xuất ra khỏi môn phái.”

Dứt lời, tất cả mọi người ở đây đều sững sờ, ở một bên ánh mắt Tiêu Dật lộ ra vài phần tuyệt vọng, đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, chảy xuống tí tách từng giọt máu. Nhưng mà vẫn như cũ cắn răng, không chịu nhận lỗi.

Tử Đan nhíu mày sâu hơn nữa, hủy bỏ tu vi thì dễ, chỉ là nếu như xóa bỏ linh căn, thì chắc chắn không thể tu tiên. Tiểu tử Tiêu Dật này là một mầm mống tốt, phá hủy như vậy có chút đáng tiếc, thế nhưng mặt mũi của sư đệ không thể không cấp cho. Nhất thời hắn có chút khó xử. Nhìn thoáng qua mọi nơi, lại nhìn về phía đệ tử của mình ở ngoài cửa, ánh mắt hắn liền sáng lên. Liền nghiêm trang hướng về phía cửa thi lễ một cái, cung kính mở miệng:

“Chuyện này, không biết tiểu sư thúc có cao kiến gì không.”

A! Cái quỷ gì vậy?

Trong nháy mắt Chúc Diêu cảm giác giống như bị bóng sao su đập vào.

18. Chương 18: Tư Tưởng Lệnh Lạc

Trong đại điện, sáu đôi mắt đồng loạt nhìn về phía nàng. Đặc biệt là tiểu bằng hữu họ Vương thì biểu lộ ra dáng vẻ không tin vào mắt mình, đôi tay nhỏ bé đang từ trong tay nàng liền rút ra ngoài. Đôi mắt to tròn lấp lánh của hắn phản chiếu lên hai chữ ”lừa dối”.

Wei wei wei... tiểu hài tử xấu xa này lại không dùng cái đầu rồi, ta đã nói với hắn từ trước rồi cơ mà, ai bảo hắn không chịu suy diễn cơ chứ, không thể trách móc ta được nha.

“Xin chào sư thúc!”

“Xin chào thái sư thúc “

Tử Duyên cùng Triệu Nguyên Tu mặc dù có chút không muốn, nhưng dù sao thân phận đối phương cũng cao hơn mình, nên bọn họ cũng vẫn an một chút.

Chúc Diêu phất phất tay biểu thị hai người bọn họ đứng dậy. Nàng cười cười có chút xấu hổ. Đang định bắt đôi tay bé nhỏ của Vương Từ Chi trở lại lòng mình, ai ngờ hắn nhanh nhẹn tránh né mất. Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn tức giận đến nổi phồng mang trợn má hết cả lên. Hắn trừng đôi mắt to tròn với bốn chữ ”Người lừa dối ta!” nhìn vào nàng.

Này tiểu hài tử xấu xa, người đừng tỏ ra khó chịu như thế chứ??

” Nguyên Thần, Từ Chi, hai người lui ra ngoài trước.”

Tử Đan kịp thời giải vây cho nàng. Tiểu bằng hữu cùng Nguyên Thần lặng lẽ rời khỏi điện chủ, khi đi hắn còn không quên tặng cho nàng một cái ánh mắt hình viên đạn. Tử Đan đi vài bước về phía nàng. Hắn nở nụ cười thân thiện dễ gần, rồi quảng cho nàng một câu:

” Tiểu sư thúc cũng có mặt ở hiện trường lúc đó, đối với việc này có tiếng nói nhất, không biết ngài cảm thấy nên xử lý việc này như thế nào??”

Chúc Diêu run lên, nàng làm gì có biết cái gì đâu, tại sao người lại đá quả bóng cao su này về phía ta??

” Ha ha... Hình như sư phụ gọi ta về ăn cơm!”

Nàng đang tính đào tẩu, thì cánh cửa phía sau cột kẹt đóng lại. Chúc Diêu liếc mắt hung hăng nhìn Tử Đan một cái, người, cái lão cáo già này, ta có làm gì đắc tội với người không, tại sao người lại đá quả bóng này về phía ta.

Tử Đan thì nở nụ cười thân thiện, giả bộ làm động tác nghe sư thúc giáo huấn.

Chúc Diêu thở dài một hơi, đành xử lý vậy. Nàng ngồi xổm xuống trước mặt tiểu bằng hữu Tiêu Dật, nhìn toàn thân tiểu hài tử đang còn chảy máu, không khỏi nhíu mày, rồi nói:

” Các người thả hần ra trước đi. Dù sao thì hần cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi”

Triệu Nguyên Tu mặc dù có chút bất mãn, nhưng vẫn phải vung tay lên, giải trừ phép thuật trói buộc trên người Tiêu Dật ra.

Tiêu Dật ngồi xuống đất thở ra một hơi, rồi nhìn mọi người đề phòng.

Mâu thuẫn giữa Tiêu Dật cùng Tiểu Bàn Tử lúc đó, nàng lúc trước ở chỗ linh ngọc bài thân phận cũng lý giải được một chút. Chuyện này rõ ràng là hai hài tử trêu đùa với nhau, thế mà lại leo thang đến nổi tị nã xảy ra án mạng. Là bởi vì nguyên nhân tu tiên sao? Có một câu nói rất đúng: lực lượng to lớn kèm theo đó là trách nhiệm lớn lao. Vì vậy muốn có cuộc sống tốt, thì cần phải có lực lượng to lớn, tính tình cũng phải lớn rồi muốn ra tay lúc nào thì ra tay.

” Tiêu Dật, tại sao người lại muốn giết Triệu Tiểu Bàn?”

Đúng, chính là giết. Nếu lúc đó mà chương môn không có xuất hiện thì không khéo hài tử Tiểu Bàn đã chết thật rồi.

Ánh mắt Tiêu Dật lạnh lẽo, hùng hổ nói:

” Hần đáng chết.”

” Vì sao?”

Chúc Diêu lại tiếp tục gắng hỏi

Hần cắn răng, lại nghĩ tới chuyện mà làm cho hần thống hận.

” Lúc ta mới nhập môn, hần khi dễ ta, lúc đó ta cũng không có tính toán, so đo với hần. Sau đó hần lại được nước lấn tới, lại quay sang khi dễ Hàn Đàm, do vậy nàng mới sinh bệnh nặng, ngàn cân treo sợi tóc. Tiếp đó Triệu Tiểu Bàn lại tiếp tục cướp mất thang thuốc cứu mạng của nàng. Thấy vậy ta bầm báo với quản sự sư huynh, thế nhưng...”

Hần hừ lạnh một tiếng, rồi nhìn về phía Triệu Nguyên Tu ở phía xa xa:

” Toàn bộ bọn họ chỉ vì thấy Triệu Tiểu Bàn là con trai của đại đệ tử Khí Phong, cho nên tất cả đối với chuyện này đều làm như không thấy.”

Chúc Diêu suy nghĩ một chút, cái cô bé bị ức hiếp kia chắc hần là cô bé lần đó đi cùng với hần.

” Chỉ vì nguyên nhân này, người lại muốn giết Triệu Tiểu Bàn?”

Tiêu Dật gật đầu, trong mắt mơ hồ còn hiện lên sát khí.

” Nhưng người có nghĩ tới hay không, coi như là người giết chết Triệu Tiểu Bàn, người cũng không cứu được cô bé đó. Hơn nữa người còn mang trên mình cái tội danh giết người.”

Tiêu Dật trầm mặc hồi lâu, tiếp tục nói:

”Coi như là như vậy, ta cũng vì nàng báo thù.”

”Cho nên người cảm thấy người giết Triệu Tiểu Bàn là đúng?”

Hần tiếp tục gật đầu.

Chúc Diêu có chút bất lực, nàng không nghĩ ra được tại sao đứa trẻ mười tuổi này lại có suy nghĩ cực đoan như vậy. Đối với chuyện giết người này, hắn coi như là bình thường, lại có lối suy nghĩ “ngọc đá cùng tan” là phương thức giải quyết tốt nhất. Tiểu hài tử này xem ra tư tưởng cũng đã lệch lạc.

” Giết người thì đền mạng, người đã nghĩ tới điều này hay chưa.”

” Đáng chết, ta phải giết chết hắn.”

Tiêu Dật gần giọng nói to lên.

Chúc Diêu nhíu mày thật sâu.

” Người nào đáng chết, người nào không đáng chết, người lấy tiêu chuẩn ở đâu mà nói như vậy?? Người đối xử tốt với người là người không đáng chết, người đối xử không tốt với người là người đáng chết sao?? Tiểu bằng hữu à, trên đời này không chỉ có một mình người đâu, người không phải là trung tâm của cả thế giới. Bất kỳ là ai cũng không có quyền quyết định sinh tử của người khác. Người nói Triệu Tiểu Bàn khi dễ người, làm hại cô bé lâm vào trọng bệnh, điều này vốn là lỗi của hắn. Mà người lại muốn giết hắn, dùng một cái lỗi lớn hơn đánh trả lại hắn. Người cảm thấy đối với người như vậy là đúng?”

Tiêu Dật không nói gì, cúi đầu im lặng cắn răng một cách quật cường.

Chúc Diêu cũng biết có nói thêm nữa cũng không đả thông được hắn. Lần đầu tiên nàng trông thấy hắn là một tên ăn mày nhỏ bé, đoán chừng không có người thân nào bên cạnh, cho nên mới dẫn tới tư tưởng coi hắn là trung tâm của vũ trụ. Hơn nữa cái tư tưởng, quan niệm sai lầm này đã ăn sâu tận xương tủy, cho nên chỉ vài lời nói không thể nào thay đổi tư tưởng này của hắn được.

”Tiêu Dật đánh trọng thương Triệu Tiểu Bàn đó là sự thật, cho nên đối với chuyện lần này hắn phải chịu trách nhiệm nặng nề”

Chúc Diêu đứng lên, nhìn về phía Tử Đan.

Ở một bên Triệu Nguyên Tu thần sắc vui vẻ

” Thái sư thúc anh minh”

” Thế nhưng!”

Chúc Diêu lại tiếp tục nói:

”...Triệu Tiểu Bàn khi dễ người khác trước, là nguyên nhân dẫn tới chuyện lần này, cho nên hắn cũng có một phần trách nhiệm cho chuyện lần này.”

Trong nháy mắt sắc mặt Triệu Nguyên Tu trầm xuống, nhưng mà Chúc Diêu cũng không cho hắn có cơ hội nói, lại tiếp tục:

”Còn người nữa!”

Chúc Diêu nhìn về phía Triệu Nguyên Tu,

” Thân là phụ thân của Tiểu Bàn, lại không giáo dục hắn tử tế, để cho hắn bắt nạt đồng môn, dẫn tới họa sát thân. Tục ngữ có câu: Con không được cha giáo dục sẽ trở nên hư hỏng. Nếu như người sớm phát hiện hắn cùng với bạn đồng môn không hợp, thì có thể khuyên can, chuyện lần này cũng sẽ không phát sinh. Cho nên người cũng có một phần trách nhiệm là không giáo dục con cái đàng hoàng.”

Tư tưởng của tiểu hài tử đều xuất phát từ cha mẹ hắn, nếu như Tiêu Dật có tư tưởng cực đoan là do hoàn cảnh không cha mẹ từ nhỏ, thì tư tưởng Triệu Tiểu Bàn là do cha hắn tạo ra.

Sắc mặt Triệu Nguyên Tu triệt để tối sầm lại, khóe miệng giật giật, cuối cùng cũng không dám phản bác lại, chỉ có thể chấp tay lại nói:

” Đa tạ sư thúc đã giáo huấn”

Nhưng hắn vẫn còn hung hăng liếc mắt hù dọa tiểu hài tử đang ngồi trên mặt đất một cái cuối cùng nữa.

” Được rồi, ta đối với môn quy thể nào cũng không có hiểu rõ cho lắm. Tử Đan chưởng môn nhân, người biết rõ môn quy thể nào thì thay ta nói cái.”

Chúc Diêu liếc mắt, đưa tay ra mời Tử Đan giải quyết chuyện còn lại.

Tử Đan nhất thời cười tươi như hoa, bắt đầu cung kính vuốt mông ngựa

” Tiểu sư thúc quả nhiên có cao kiến. Ngài phân tích rõ ràng như thế, mọi chuyện liền dễ dàng rồi.”

Chúc Diêu liếc mắt hừ một tiếng, người dừng tưởng ta không biết, rằng người muốn ta nói như vậy, người đừng cho rằng ta không đọc được suy nghĩ của lão cáo già nhà người. Ta thông minh lắm chứ bộ. Chỉ đáng thương cho ta, ta lại đắc tội với Khí phong, sau này ta biết phải làm sao đây. T_T

19. Chương 19: Có Thể Làm Người Yêu

” Khụ khụ khụ...”

Tử Đan ho nhẹ vài cái, trong nháy mắt trở lại đại diện, trịnh trọng nói:

” Tiêu Dật làm trọng thương đồng môn, ta phạt phế bỏ tu vi của ngươi, trục xuất ra khỏi nội môn, người quay trở về ngoại môn bắt đầu tu luyện lại từ đầu. Người hãy chuyên tâm tu luyện không được chểnh mảng.”

Nói xong hắn liền vung tay lên, một tia sáng đánh mạnh lên người Tiêu Dật. Tiêu Dật đang còn miễn cưỡng ngồi trên mặt đất bị tia sáng đánh tới liền cả người nằm ẹp trên mặt đất. Tất cả tu vi của hắn liền biến mất không còn.

” Nguyên Tu, người dạy dỗ con không tốt, ta phạt người trông nom thật tốt tiểu tử Triệu Bàn kia, không được để hắn càn rỡ đi trêu ghẹo lung tung, nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra liên quan tới hắn, ta sẽ hỏi tội người.”

” Đệ tử tuân mệnh.”

” Về phần Triệu Tiểu Bàn, do thương tích của hắn quá nặng, đợi thương thế của hắn chuyển biến tốt hơn, ta sẽ xử lý hắn sau.”

Tử Đan vuốt vuốt râu mép của mình, phất tay cho gọi hai đệ tử tiến vào:

” Việc này đến đây là kết thúc. Mọi người có thể trở về được rồi. Hai người đem Tiêu Dật trở về ngoại môn.”

Hai tên đệ tử lĩnh mệnh, nâng Tiêu Dật đang nằm trên đất dậy đi ra ngoài, khi vừa đi qua bên cạnh Chúc Diêu. Tiêu Dật hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn nàng một cái.

Trái tim Chúc Diêu chợt nhảy dựng đứng lên, tiểu hài tử xấu xa này, chắc không thù hằn gì mình chứ. Mịa nó chứ, rõ ràng là, nàng vừa cấp cho lão đầu Tử Đan mặt mũi vừa cứu được hắn cơ mà.

Nàng ôm tâm tình nặng nề trở về đỉnh núi Ngọc Lâm. Mới nhập môn có hơn một tháng, mà nàng cảm thấy thật đau khổ, chưa gì đã đắc tội hai đại phong chủ của hai đỉnh núi Khí Phong và Đan Phong, cuộc sống như vậy quả thật là ”tuyệt vời”, cũng không biết sau này khi xuất môn có bị người ta bắt cóc hay không? Vì vậy nàng quyết định sau này tốt nhất mình nên ở trong nhà cho lành, ít đi ra ngoài thì hơn.

Mà nói đi thì nói lại nàng cùng tiểu bằng hữu Tiêu Dật kia, thật đúng là hữu duyên, mỗi lần nàng đi ra ngoài đều gặp phải hắn. Mà với hắn thì nàng có cảm giác thật là quái dị, càng gặp gỡ hắn nàng càng cảm giác mạnh hơn. Nàng thật sự không sao hình dung được loại cảm giác này như thế nào, không phải là chán ghét, cũng không phải là yêu thích, nói chung là quái dị vô cùng.

Hơn nữa tư tưởng của hắn lại lệch lạc, điều này càng làm cho nàng khó có thể thân thiện được với hắn. Đặc biệt là khi hắn đi lại gần nàng, cái ánh mắt kia nhìn nàng, làm cho lông tơ của nàng dựng đứng hết cả lên, tí nữa thì da gà nổi hết cả lên rồi, thật khó có thể tin được đó là ánh mắt của một đứa trẻ mới có 10 tuổi.

” Người đã trở lại?”

Âm thanh trong trẻo nhưng mà lạnh lùng kéo Chúc Diêu trở về thực tại.

Ngọc Ngôn đứng ở trước viện bên cạnh cái bàn đá, trong tay hắn đang bưng một món thức ăn tỏa ra hương thơm ngào ngạt nhìn người đang tiến vào. Ngay lập tức tâm trí Chúc Diêu tràn ngập một loại cảm giác đây là một người vợ đảm đang đang chờ chồng về.

” Lão bà... à, không phải, sư phụ.”

Kẻ tham ăn Chúc Diêu nháy mắt quăng luôn tâm tình đang buồn bực lúc trước, hấp tấp nhảy qua, thì ra là sư phụ thực sự chờ nàng về ăn cơm thật.

Ngọc Ngôn ngồi đối diện im lặng nhìn đồ đệ ngu xuẩn ăn cơm hùng hục, rồi hắn thở dài một hơi rất nhỏ.

Chúc Diêu bây giờ giống như cuồng phong quét lá rụng. Nàng đem toàn bộ thức ăn đánh chén sạch sẽ, sau cùng “ợ” lên một tiếng đầy thỏa mãn rồi mới quay lại nhìn thấy sư phụ mình đang bắt đầu thu dọn chén đĩa để rửa. Nàng thật sự cảm ơn trời đất có một sư phụ toàn năng như vậy, từ lúc bắt đầu tu tiên tới giờ, nàng mới cảm thấy đây là ích lợi lớn nhất của việc tu tiên.

(P/s: Nếu như không phải thường xuyên động kinh thì...)

Nhưng mà tu vi hiện tại của nàng thì...

“Sư phụ...”

Từ đáy lòng nàng dâng lên một cảm giác hổ thẹn. Ngọc Ngôn khẽ dừng tay lại một chút, quay lại nhìn nàng một cái.

” Chuyện kia...”

Chúc Diêu thật sự không biết lúc này nên nói cái gì bây giờ. Nàng có chút lúng túng, kéo kéo vạt áo của mình nói:

” Ta đến bây giờ còn chưa cảm ứng được linh khí, cho nên... Người có hối hận hay không khi thu nhận ta làm đồ đệ?”

Chân mày Ngọc Ngôn nhăn nhăn. Hắn phát tay làm phép thuật một cái thế là tất cả bát đĩa trên bàn liền tự động bay vào trong bếp, rồi sau đó hắn lại ngồi đối diện với nàng, im lặng chờ đợi nàng nói tiếp.

Chúc Diêu lập tức trở nên ngượng ngùng,

” Khụ khụ...Ý ta muốn nói là, có thể... có lẽ ta không thích hợp với việc tu tiên.”

Lần này xuống núi, nàng thấy được đến ngay cả đứa bé kém cỏi nhất cũng đã học xong dẫn khí nhập thể, mà nàng thì đến ngay cả linh khí đều không cảm ứng được. Nàng không bị đả kích trầm trọng mới lạ!

Tuy rằng lúc đầu là nàng bị ép buộc bái hắn làm thầy, nhưng con người ai cũng có tình cảm, ở lâu như vậy với nhau không sinh ra mối lạ, mà Ngọc Ngôn thì chân thành với nàng, làm sao có thể bảo nàng vô tâm với hắn được chứ... Tuy rằng không đến mức coi hắn là trưởng bối của mình, nhưng là bằng hữu, huynh đệ, khụ khụ... người yêu, thì có lẽ cũng đạt đến.

Mà nàng thì biết được hắn muốn có một cái đồ đệ đến cỡ nào, vì nàng cũng từng nghe qua các đồ đệ bàn tán với nhau rằng thì ra sư phụ sớm có thể phi thăng, chỉ vì không có tìm được một cái mầm mống đệ tử nào làm hắn hài lòng, mới áp chế tu vi của hắn lại, không cho phi thăng. Nhưng mà nàng thì...

” Hay là, người lại tìm một đồ đệ khác?”

Nàng cảm thấy tội lỗi khi làm chậm trễ người khác.

Ngọc Ngôn sững sờ, mi tâm thu hẹp lại, ngây người trong chốc lát, rồi đột nhiên hắn vươn tay sờ sờ cái trán nàng, vẻ mặt càng thêm khó hiểu, rõ ràng là không có sốt mà??

“... Sư phụ, ta nói thật.”

Chúc Diêu đẩy tay hắn ra. Người ta vất vả lắm mới dám nói ra sự thật, người cấp cho ta một cái mặt mũi nữa chứ?? Nghiêm túc một chút có được không??

Ngọc Ngôn thở dài một tiếng, rồi nhìn nàng với một cái vẻ mặt: tại sao ta lại có một cái đồ đệ ngu xuẩn như vậy chứ?? Sau đó hắn bắt đầu trình trọng nói:

” Sau này ít xuống núi, kéo lại học cái xấu.”

Nàng mới xuống núi có mấy canh giờ, trở về lại trở nên ngu xuẩn như vậy chứ?? Ngọc Ngôn càng nghĩ càng thấy có lý, quyết tâm thực hiện chiến dịch cấm túc nàng, miễn cho nàng bị người khác làm ảnh hưởng xấu.

Chúc Diêu: “...”

” Từ bây giờ cho tới khi người đạt Trúc Cơ, không cho phép xuống núi!”

Ngọc Ngôn nghiêm khắc hạ lệnh.

” Sư phụ!”

Tại sao nàng lại bị cấm túc chứ.

Sắc mặt Ngọc Ngôn càng thêm lạnh, không chút lưu tình nói:

” Người nhập môn có phần muộn hơn so với những đứa trẻ khác thì làm sao có thể bằng những đứa trẻ tâm tính đơn giản, tâm tư thông suốt được cơ chứ. Vì vậy so với bọn chúng người có phần chậm chạp hơn là lẽ bình thường, không cần quá mức để ý. Trong thời gian này, người chỉ cần vứt bỏ tạp niệm, chuyên tâm tu hành, rồi sẽ linh ngộ. Tu hành vốn là việc nghịch thiên mà đi, sao có thể nóng vội được.”

” Ta có khả năng linh ngộ được không chứ?”

” Thì người vẫn tiếp tục tu hành.”

Ngọc Ngôn kiên định nói,

” Người không cần lo lắng, cho dù người cái gì cũng không biết, vì sư cũng sẽ che chở cho người.”

“...”

Thì ra hắn chưa bao giờ có suy nghĩ từ bỏ mình. Mẹ nó chứ, nàng khóc không ra nước mắt. Người thì cái gì cũng biết hết cả rồi, lại còn muốn hoàn mỹ hơn nữa, chết tiệt!

” À... Sư phụ, lúc này ta xuống núi, dường như đã gây ra họa.”

Chúc Diêu quyết định tung ra lá bài cuối cùng, tuy rằng sư phụ rất bá đạo, nhưng nếu như nàng bị người ta bắt cóc, thì cũng phải để hắn biết nên tìm người nào.

” Ta dường như đắc tội với một người.”

Ngọc Ngôn nghi ngờ nhìn lại.

Vì vậy nên đành phải đem chuyện vừa mới phát sinh kể lại cho hắn một lần. Đề phòng có chuyện xảy ra chứ sao. Hừ, lão đầu Tử Đan dám hãm hại nàng, nàng liền ở sau lưng hắn đi mách lẻo.

” Tuy rằng ta làm theo ý tứ của chuồng môn, bỏ qua cho đứa trẻ kia. Nhưng Tử Duyên chân nhân nhất định đối với ta sinh hận, cho nên...”

Ngọc Ngôn cau mày, trầm tư một hồi. Nàng còn đang tưởng sư phụ mình sẽ vỗ ngực bảo mình bá đạo, rồi lại nói một câu hắn sẽ che chở cho nàng.

Nhưng Ngọc Ngôn thì lại bình tĩnh nhìn về phía nàng, mở miệng nói:

” Tử Duyên là ai??”

Chúc Diêu choáng váng, ngã luôn từ trên ghế xuống cái rầm.

20. Chương 20: Sư Phụ Gọi Người Về Nhà Ăn CƠM

Trải qua chuyện lần này, Chúc Diêu hiểu thêm một chút về sư phụ của mình. Sư phụ của mình không chỉ không giống người bình thường mà còn bị mù mặt* nữa! Ai đời đã sống qua mấy vạn năm rồi mà còn không nhớ được tên của các đại phong chủ cơ chứ. Với tính cách này của hắn, đoán chừng sớm đã đem tất cả mọi người đặc tội hết rồi. Nếu mà so sánh giữa nàng và hắn thì nàng quả thật thiện lương thuần khiết hơn hắn nhiều. Chính vì vậy Chúc Diêu hoàn toàn yên tâm.

*mù mặt: không nhớ được khuôn mặt người khác.

Nhưng mà Ngọc Ngôn nói được thì làm được. Hắn nói không cho nàng xuống núi, y như rằng thoảng cái liền đem truyền tống trận cất đi. Không có trận pháp để rời đi, nàng cũng không biết ngự kiếm, Chúc Diêu đành phải chấp nhận hình thức rèn luyện gian khổ cấm túc mà hắn đã đề ra vậy. Ngày hôm sau, Ngọc Ngôn hắn cũng bắt đầu cả ngày nhìn chăm chăm xem nàng tu luyện. Dù có là như vậy đi chăng nữa, Chúc Diêu nàng vẫn như cũ không có cảm ứng được nửa điểm linh khí, giống như nàng trời sinh là chất cách ly linh khí vậy.

Sư phụ nói, nàng nhập môn muộn, không như tiểu hài tâm tư đơn thuần, thông suốt, cho nên rất khó để vứt bỏ tạp niệm, chuyên tâm tu hành. Hiểu theo nghĩa của nàng chính là, nàng lớn tuổi, nghĩ quá nhiều. Biết được chân tướng sự thật, Chúc Diêu nước mắt tuôn rơi. T_T

Lớn tuổi là lỗi của nàng sao?? Nàng dù sao cũng chưa từng trải sự đời mà, vẫn còn đáng yêu mơ mộng như hài tử mà. So với thế giới tu tiên này động một tí là hơn trăm hơn ngàn người không phải tất cả đều cũng giống như nàng sao.

Sau 3 tháng bế quan kết quả là vẫn như cũ làm cho nàng bị thương thật sâu đậm.

Đột nhiên ở bên ngoài cửa truyền đến mấy tiếng “cộc cộc cộc” như là tiếng đập cửa, làm cho Chúc Diêu cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc là ai đến vậy?? Ở đỉnh Ngọc Lâm này, ngoài trừ nàng và sư phụ ra thì làm gì còn ai nữa đâu, mà sư phụ thì không bao giờ gõ cửa (-.-)

Mở cửa ra, nàng không thấy ai ngoài cửa, chỉ thấy ở dưới đất là một con hạc giấy rất là tinh xảo đang múa may đôi cánh nhỏ không ngừng. Tiếng đập cửa vừa rồi, chính là do nó mổ cửa mà ra. Lần đầu tiên Chúc Diêu được nhìn thấy tiên pháp như vậy, làm nàng cảm thấy tò mò thò tay xuống.

Hạc giấy ngoan ngoãn ngừng lại ở trong lòng bàn tay nàng, rồi nhanh chóng biến thành một tờ giấy có 1 dòng chữ ở trong đó. Thì ra đây là thư tín.

Chúc Diêu cầm lấy tờ giấy kia lên để nhìn. Nàng thấy chữ ở trong đó có chút trẻ con, chữ thì xiêu xiêu vẹo vẹo, lớn nhỏ không đều, chắc hẳn là do tiểu hài tử viết rồi. Chỉ thấy ở trong đó viết rằng:

“Người vợ xấu, ngươi là một kẻ lừa đảo! Sư huynh bảo ta phải gọi ngươi là sư thúc, ta sẽ không thừa nhận, hừ!”

Trong nháy mắt Chúc Diêu liền hiểu ai là người đã viết lá thư này, nhất thời tay chân nàng cảm thấy ngứa ngáy, rất là muốn vồ “đét đét” vào cái mũi của tiểu bằng hữu họ Vương này. Từ khi nào tên nàng lại bị đổi rồi, biến thành người vợ, rồi giờ lại biến thành người vợ xấu???

Cẩn thận nhìn kỹ lại một lần nữa, nàng lại phát hiện ở phía góc còn có một nội dung khác nữa. Nếu như nàng thật sự không nhìn kỹ thì còn lâu mới phát hiện được. Nàng đưa tờ giấy lại gần nhìn chăm chăm một lúc lâu, mới nhận ra ở nơi đó có viết: Lần trước, cảm ơn!

Nàng thở dài một cái, đây chẳng phải là cảm ơn nàng lần trước đã an ủi hắn hay sao? Chúc Diêu lắc lắc đầu. Cái thằng “gấu con” này đến biểu đạt cảm ơn mà cũng lạ lùng như vậy. Nếu nói, ba tháng không đủ để chứng minh người đó là một phế vật thì thời gian 5 năm có thể dành từ phế vật này cho người đó được rồi.

Thoắt cái vậy mà đã 5 năm trôi qua, 5 năm qua, bất luận là Chúc Diêu có chăm chỉ như thế nào để cảm nhận linh khí đi chăng nữa, thì những cái linh khí đó vẫn luôn tránh xa nàng. Chính vì vậy mà nàng bây giờ chả khác gì thanh ” củi mục” vậy. Ngay cả bản thân nàng vẫn luôn hoài nghi rằng hình như nàng xuyên qua có vấn đề, tại sao nàng không có mang theo “ Bàn tay vàng*” chứ.

*Bàn tay vàng: từ ngữ thường được dùng dành cho người xuyên không, ám chỉ người đó kỹ năng, khả năng hơn hẳn người khác, kiểu như tài năng bẩm sinh vậy.

Chẳng lẽ là do thể chất con người ở 2 thế giới khác nhau dẫn tới nàng không thể tu tiên, nhưng mà rõ ràng tiên pháp, đan dược ở thế giới này đối với nàng đều có công hiệu mà??

Chúc Diêu đứng ở đỉnh núi nhìn mây trôi lững lờ trên bầu trời mà yên lặng đau thương.

Từ những chữ viết càng ngày càng đẹp trong thư của Vương tiểu bằng hữu gửi cho, nàng biết được, một năm trước Vương tiểu bằng hữu đã tu luyện tới Luyện khí tầng 10 rồi. Ở trong hàng đệ tử thì tốc độ này là nhanh nhất rồi. Hắn đã được đích thân Tử Đan chân nhân thu làm đệ tử thân truyền.

Chúc Diêu cũng cao hứng hộ cho hắn. Trái lại nàng cảm giác mình thật bất lực, bất lực đến nỗi nàng sắp thành căn bã tới nơi rồi. Ai, rốt cuộc nàng xuyên không điểm tốt nằm ở chỗ nào vậy?? Hỏi thì nhanh vậy, nhưng chờ đợi thì không biết đến bao giờ.

“ Cạc cạc cạc, Sư phụ gọi người về nhà ăn cơm, Sư phụ gọi người về nhà ăn cơm!”

Mấy tiếng hạc kêu cắt đứt sự nuối tiếc buồn bã của nàng. Chúc Diêu quay đầu, trợn mắt nhìn con hạc trên bầu trời đang phát ra âm thanh không khác gì vịt đục kia.

Từ 5 năm trước sau khi nàng thu được hạc giấy của Vương Tử Chi, nhất thời cảm thấy thích thú. Nàng liền đi thỉnh giáo sư phụ về phương thức truyền tin này. Lại làm cho hắn hiểu lầm, tưởng rằng nàng thích phương pháp truyền tin này. Vì vậy Ngọc Ngôn sư phụ liền noi theo, nhưng hắn lại không dùng hạc giấy để truyền tin vì cảm thấy nó thấp kém, không cao quý thanh cao với hình tượng của hắn.

Vì thế thay vì dùng hạc giấy hắn lại dùng hạc thật.

.....

“Sư phụ gọi người về nhà ăn cơm, cạc cạc cạc, Sư phụ gọi người về nhà ăn cơm, kết!”

“Người rốt cuộc là tiên hạc hay là vịt vậy?”

Chúc Diêu liếc mắt nhìn con hạc chỉ biết mỗi một câu kia một cái rồi xoay người bước nhanh trở về. Nếu như nàng không về thì chắc chắn cái con hạc ngu đần kia vẫn ở đó tiếp tục kêu.

Ngọc Ngôn vừa bỏ đồ ăn trên tay xuống bàn, liền nhìn thấy ở phía xa xa đồ đệ của mình đang chạy từ từ trở về. Hắn hài lòng ngồi xuống chờ. Sau khi nàng chào hỏi hắn một tiếng, liền bắt đầu vội vã và cơm. Thấy nàng như vậy hắn liền mở miệng nhàn nhạt nói:

“ Ngày mai, ta sẽ rời khỏi đây một thời gian.”

Chúc Diêu sững sốt, ngược mắt nhìn thẳng hắn. Không phải hắn là một trạch nam tử đã vạn năm không có đi ra ngoài sao.

“ Sư phụ người đi đâu?”

“ Mấy ngày nữa chính là đại hội trăm năm mới có một lần của môn phái. 8 phái 5 môn ở Tu Tiên giới, tất cả sẽ tề tụ về Khâu Cổ Phái.”

Đại hội môn phái là sự kiện quan trọng nhất trong Tu Tiên giới. Khâu Cổ Phái được xưng là đệ nhất đại phái trong Tu Tiên Giới. Chính vì vậy, mỗi một lần đại hội môn phái đều do Khâu Cổ Phái đảm nhiệm.

“ Sư phụ cũng muốn tham gia đại hội à? “

Chúc Diêu cảm thấy hưng phấn, nói thật nàng ở nơi này nhiều năm như vậy, dù đã gặp qua bộ dáng nấu cơm, vá áo của sư phụ nhưng nàng cũng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng đánh nhau của sư phụ.

“ So đấu cùng ai? Sư phụ có đánh thắng được không?”

Mi tâm Ngọc Ngôn nhéo nhéo, nhịn không được mà vươn tay gõ lên đầu đồ đệ ngu xuẩn của mình:

“ Trong giới bây giờ thành viên nhiều, hỗn tạp. Để tránh yêu ma nhân cơ hội này xâm nhập vào, ta phải đi gia cố một chút đại trận hộ sơn.”

Đồ đệ ngu xuẩn của hần sao không nghĩ được từ Nguyên Anh trở lên thì được xưng là những người có khả năng di sơn đảo hải*. Do đó bọn họ cũng không tùy tiện xuất thủ đánh nhau, huống hồ là hần.

*Di sơn đảo hải: dời núi lấp biển

“ A”. Thì ra chỉ là bày trận pháp, thế mà cứ tưởng sư phụ sẽ động thủ chứ.

“ Thế cái đại hội này, rốt cuộc so đấu những gì?”

“ Mỗi một phái tuyển chọn ra ba người Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, quyết đấu với nhau để tìm ra 3 vị trí đứng đầu.”

Tròng mắt Chúc Diêu chuyển động, liền cơm cũng không cần ăn, chọn một chiếc ghế dài gần sư phụ nhất liền ngồi sang:

“ Sư phụ, ngày hôm đó có phải là rất nóng nực không? Ta có thể...”

“ Không thể!”

Chúc Diêu còn chưa kịp nói hết đã bị Ngọc Ngôn bóp nghẹn, thuận tay bỏ thêm một đao nữa:

“ Trừ phi ngươi tới Trúc Cơ”

“ Sư...phụ....”

Chúc Diêu kéo thật dài âm cuối, làm ra vẻ tội nghiệp nhìn người đối diện, muốn nàng Trúc Cơ, điều này tuyệt đối là một cái truyền thuyết, nàng đã bị giam 5 năm rồi a.

Ngọc Ngôn giả bộ như không nhìn thấy.

Biểu tình Chúc Diêu càng thêm bi ai, buồn thảm. Sư phụ người thật là vô tình, vô sỉ, cố tình gây sự.

Người đối diện thấy vậy liền dứt khoát thu thập chén đĩa, đi thẳng vào trong bếp không thèm quay đầu lại

Chúc Diêu thất bại nằm ẹp trên bàn, ngẩng đầu lên nhìn thấy bàn trống trơn, chờ một chút: “ Sư phụ, ta ăn chưa có no mà! A.....a.....a”

21. Chương 21: Người Xui Xẻo Đụng Vào Hạc

Tuy rằng sư phụ đối xử với Chúc Diêu rất tốt, nhưng đôi khi cũng rất cố chấp, đã quyết định việc gì thì không thay đổi được. Chẳng hạn như 5 năm trước, hần có nói không cho nàng xuống núi, thì đúng y như rằng nàng đã ở trên núi 5 năm không được xuống núi. Bất luận là nàng có lừa hần kiểu gì từ giả bộ khóc lóc rồi đến tỏ vẻ tâm sự giảng giải đạo lý.... Hần đều không có hồi tâm chuyển ý. Cũng không biết hần đã làm gì, mà 5 năm qua đệ tử lên ngọn núi Ngọc Lâm này rất ít, có việc gấp gì cũng chỉ sử dụng thư tín mà thôi.

Ngay cả tiểu tử hồn dân Vương Từ Chi kia, cũng đã quên mất người đồng hương duy nhất là nàng này rồi. 5 năm qua, ngoài trừ thỉnh thoảng có vài con hạc giấy mang theo chữ viết bay vào thì hần cũng chưa từng lên núi thăm nàng. Tiểu tử này thật không có lương tâm a. Lần sau mà gặp được hần, nàng nhất định vỗ “đét đét” thật đau cái mông của hần mới được.

Chúc Diêu ưu thương nhìn trăng rằm mà than thở. Khung cảnh xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh một cách lạ thường, chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều của nàng. Trên không trung là mấy con hạc ngu ngốc chuyên tới giờ cơm là gọi nàng về đang còn bay tới bay lui. Hình như có một con hạc rất béo thì phải. Nó bay giống như là say rượu vậy, giống như ở không trung đụng trúng cái gì đó.

A A A! Rơi rồi!

Chúc Diêu vội vã đứng dậy, mở cửa ra rồi chạy tới chỗ con hạc vừa bị rơi xuống. Hình như con vừa rơi xuống, là một con người thì phải! Tiên hạc va phải một con người! Đã lâu lắm rồi Chúc Diêu nàng chưa

được nhìn thấy người ngoài. Nàng chạy thật nhanh tới chỗ người vừa rơi xuống, vừa chạy vừa nghĩ xem rốt cuộc là thằng nào xui xẻo ngự kiếm lại đi va phải tiên hạc vậy.

Chạy một mạch đến sườn núi, Chúc Diêu mới nhìn thấy được cái người xui xẻo vừa ngã xuống mặt đất kia. Người này mặc một bộ đồ môn phái màu trắng. Hai tay thì đang ôm đầu tránh trái tránh phải. Cạnh hắn là một con tiên hạc đang ngẩng đầu xòe cánh, lâu lâu lại mổ vào đầu người nọ một cái.

“ Ai da, ngừng ngừng ngừng, đừng mổ nữa, đừng mổ nữa, còn mổ nữa là ta động thủ đấy.”

Thanh niên này giống như là bị trặc chân, đang ra sức liều mạng bảo vệ cái đầu của mình.

“ Hạc ngốc, dừng lại”

Chúc Diêu vừa nói xong. Cái con hạc đang còn công kích túi bụi kia nghe thấy, liền vỗ cánh bay về phía Chúc Diêu. Sau đó nó kêu lên mấy tiếng, rồi vỗ cánh phành phạch trước mặt Chúc Diêu, ý bảo rằng nó bắt được 1 thằng gian tế, nàng hãy thưởng cho nó.

Chúc Diêu sờ sờ cổ tiên hạc, trấn an nó một chút, rồi sau đó mới quay lại nhìn người thanh niên kia. Tiên hạc là linh thú nhất giai, chỉ có một chút linh trí, tùy tiện một cái đệ tử Luyện Khí đều có thể đối phó, nhưng hắn chỉ né tránh không có công kích lại, có thể thấy được hắn tới Ngọc Lâm Phong cũng không có ác ý gì.

“ Người vợ!”

Người nọ gọi to lên một tiếng, vẻ mặt kinh hãi khi thấy nàng đi tới. Cái xưng hô đặc biệt này, ngay lập tức Chúc Diêu liền nhận ra người đang đứng trước mặt nàng này là ai, còn ai khác ngoài tiểu tử hỗn đản Vương Từ Chi kia nữa.

Vương Từ Chi vui sướng muốn nắm lấy tay nàng, con hạc bên cạnh thấy vậy liền kêu to lên, rồi đứng chắn trước mặt hắn và nàng. Cái mỏ lại muốn hung hăng mổ lên trên người hắn một lần nữa.

“ Được rồi, Hạc ngốc”

Chúc Diêu vỗ vỗ tiên hạc:

“ Là người quen, nơi này không còn chuyện của người, người đi chỗ khác chơi đi.”

Tiên hạc nhìn lại nàng, rồi nhìn lại người kia, sau đó mới vỗ cánh bay đi.

“ Tiểu hài tử?”

Nếu không phải hắn gọi nàng là “người vợ” thì nàng thật sự không thể tin được thiếu niên anh tuấn này chính là “gấu con” năm xưa của nàng.

Vương Từ Chi có chút ngượng ngùng, gãi đầu gãi tai, oán trách nói:

“ Ta đã nói bao nhiêu lần rồi. Ta cũng có tên, gọi ta là Vương Từ Chi.”

Chúc Diêu bật cười, nhìn từ trên xuống dưới hắn một lượt rồi nói:

“ Dạ dạ dạ, tiểu hài tử nay đã lớn rồi, đã thành một thiếu niên đẹp trai rồi.”

5 năm không gặp, trước kia tiểu tử này chỉ đứng tới ngực nàng, thế mà lần này gặp lại hắn đã cao hơn nàng một cái đầu. Lúc trước khuôn mặt tròn như cái bánh bao, hiện giờ thì góc cạnh giống như bị đao kiếm gọt đi vậy. Năm đó nhìn như trẻ con, nay đã lớn đẹp trai ra rồi.

Vương Từ Chi được nàng khen, khuôn mặt liền đỏ ửng lên. Hắn khụ một tiếng, như nhớ ra điều gì, vội vàng quay củ hướng nàng hành lễ một cái:

“ Bái kiến thái sư thúc”

“ Ngoan!”

Theo thói quen Chúc Diêu định vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của hắn, lại phát hiện hình như việc này có vẻ không ổn, giờ hắn đã cao hơn nàng, làm cái động tác này có vẻ mệt thể nên nàng đành rút tay về.

“ Người nha, cái thằng tiểu quỷ này, 5 năm qua cũng không có lên thăm ta, sao hôm nay lại có lòng tốt tới thăm ta vậy??”

“ Ta... ta cũng muốn tới thăm người.”

Vương Từ Chi cuống cuống giải thích.

“ Chỉ là 5 năm trước, Thái sư thúc tổ có thiết lập một trận pháp ở Ngọc Lâm Phong, nếu như sư thúc tổ không đồng ý, thì không ai có thể vào được. Ta... ta lần này cũng chỉ là tùy tiện đi lòng vòng, không ngờ lại có thể vào trong được.”

Thì ra là có kết giới, không trách những năm gần đây đệ tử lên đỉnh Ngọc Lâm Phong chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Còn lại đều là Chương môn phái tới tìm sư phụ. Rõ ràng là sư phụ hấn cố tình cấm đoán nàng còn gì. Chúc Diêu khẽ cắn môi. Nàng cảm thấy mình có lẽ nên tìm sư phụ nói chuyện nhân sinh tươi đẹp một chút.

“ Thái sư thúc... Người, người những năm qua vẫn khỏe chứ?”

Vương Từ Chi liền hỏi thăm. Mấy năm gần đây, những lúc rảnh rỗi hấn thường ngự kiếm đi dạo xung quanh Ngọc Lâm Phong, xem xem có thể nhìn thấy nàng hay không, nhưng chưa lần nào thành công.

“ Người cứ gọi ta hai tiếng tỷ tỷ là được rồi!”

Chúc Diêu kéo hấn ngồi xuống một tảng đá lớn, tuy rằng nàng lớn tuổi hơn hấn, nhưng cứ gọi nàng là sư thúc mãi làm cho nàng cảm thấy thanh xuân của mình một đi không trở lại. Ngày trước hấn cũng là do nàng dẫn đi tu tiên, bây giờ gọi một tiếng tỷ cũng không có gì là quá đáng.

Vương Từ Chi cười cười, nghe lời kêu lên một tiếng:

“ Chúc Diêu tỷ tỷ.”

“ Ngoan!”

Chúc Diêu lại không nhịn được xoa xoa đầu hấn. Cái đầu của hấn đã bị tiên hạc mổ cho đầu tóc lũng bùng, bây giờ nàng xoa thêm nữa thì không khác gì cái tổ quạ.

“ Nói cho tỷ nghe, tu vi hiện giờ của ngươi ra sao? Sống có tốt không? Có bị ai bắt nạt không? Nếu ai dám bắt nạt ngươi, cứ mách với ta, ta sẽ giúp ngươi xử lý hấn cho.”

Hấn lắc lắc đầu, nghe theo trả lời:

“ Sư phụ, sư huynh đối với ta rất tốt. Tu vi của ta cũng có chút thành tựu. Hiện tại đã là Luyện khí đại viên mãn.”

“ Tiểu tử, không tồi!”

Lần trước có nghe hấn viết thư nói rằng đã là Luyện khí 10 tầng. Bây giờ, mới trôi qua được có mấy tháng thể mà đã Đại viên mãn. Bước tiếp theo chính là Trúc Cơ.

Mặt Vương Từ Chi lại đỏ ửng lên, càng thêm ngượng ngùng. Không nghĩ tới mới trôi qua có 5 năm, tiểu tử “gấu con” không sợ trời không sợ đất này lại trở nên thẹn thùng đến như vậy, Chúc Diêu cảm thấy điều này thật là thần kỳ.

“ Người dự định khi nào thì trùng kích lên Trúc Cơ?”

Mỗi một lần tăng lên một đại cảnh giới, thì đều là một lần đại mạo hiểm. Muốn lên được phải lợi dụng tu vi toàn thân để trùng kích, thành công thì một bước lên trời, thất bại thì tu vi sụt giảm, cũng có khả năng ảnh hưởng tới linh căn, tiền đồ ngày sau liền mất. Hơn nữa tu vi càng cao thì càng khó khăn hơn.

Thần sắc Vương Từ Chi liền trở nên nặng nề,

“ Ta dự định chờ thêm mấy năm nữa, khi cảnh giới đã ổn định rồi mới tính tiếp.”

Chúc Diêu gật gật đầu, làm như vậy là chính xác. Khách quan mà nói, từ Luyện Khí lên Trúc Cơ, xác suất thành công tương đối cao, nhưng cũng phải nhờ người ngoài giúp đỡ, tạo ra nền móng tốt thì mới thành công được hơn một nửa.

Đột nhiên nàng nhớ ra một chuyện, liền xoay người lại hỏi:

“ Người định dùng Trúc Cơ đan sao?”

“ Dạ!”

Vương Từ Chi gật đầu.

“ Hai năm trước sư phụ đã sớm chuẩn bị Trúc Cơ đan cho ta. Nhưng ta nghĩ dựa vào thực lực của ta, ta cũng có thể kiếm được. Cho nên kỳ đại hội sắp tới, ta sẽ tham gia vào nhóm Luyện Khí để thi đấu, Phần thưởng cho 3 vị trí đứng đầu chính là Trúc Cơ đan.”

Nghe vậy, lông mày Chúc Diêu nhăn lại thành một đoàn.

“ Chúc Diêu tỷ tỷ, sao vậy? Như vậy không được à?”

Vương Từ Chi nghĩ rằng nàng lo lắng tới sự an toàn của mình, liền vội vàng giải thích:

“ Người không cần lo lắng, đại hội môn phái, chỉ là tuyển chọn người đại diện từ tám đại môn phái tham gia, đánh đến điểm lập tức dừng. Hơn nữa lấy tu vi của ta, mười vị trí đứng đầu có thể nắm chắc.”

22. Chương 22: Ngọc Lâm Phong Bạo Động

“ Ta không phải đang lo lắng về điều này.”

Chúc Diêu thở dài nói:

“ Điều ta lo lắng là về chuyện Trúc Cơ đan. Ta có nghe sư phụ nói qua rằng, Tu tiên là việc nghịch thiên mà đi. Dùng đan được để tăng lên tu vi, cũng chỉ là hình thức tạm thời, cũng không phải là bản lĩnh mình dành được. Nó chỉ có tác dụng trong một thời gian ngắn. Nếu như so sánh giữa tu vi dùng đan được và tu vi tự thân thì tu vi tự thân vẫn đáng tin cậy hơn. Sư phụ hẳn có nói từ trước tới nay hẳn chưa từng dùng qua đan được, tu vi của hắn hiện giờ là do bản thân hắn tự mình nỗ lực đạt được.”

Vương Từ Chi trầm mặc, đạo lý này tất nhiên là hắn hiểu. Đan được cũng là liều thuốc độc. Giai đoạn đầu mặc dù không thấy rõ ràng, nhưng khi tu vi tăng lên tới hậu kỳ, liền sẽ gặp bình cảnh. Chẳng qua là do mọi người thường dựa dẫm vào đan được để Trúc Cơ có tỉ lệ xác suất thành công rất cao, cho nên hắn cũng không có nghĩ tới phương diện này.

“ Chúc Diêu tỷ nói đúng, ta sẽ dựa vào năng lực của bản thân đạt đến Trúc Cơ.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Chúc Diêu hài lòng vỗ vỗ bờ vai của hắn. Bờ vai của tiểu tử “gấu con” này không còn mềm mại như bông nữa, nên khi nàng vỗ vỗ vai hắn, tay nàng cảm thấy đau.

“Tất nhiên, nếu như tới thời điểm đó, người không chịu đựng được, phải dùng tới đan được thì người cũng phải dùng, còn sống thì còn hy vọng.”

“ Vâng, Từ Chi đã rõ.”

Tốt, ngoan! Quả nhiên là tri kỷ tốt, không có uống phí nàng yêu thương hắn.

“ Đúng rồi, Chúc Diêu tỷ, hiện giờ tu vi của người ở cấp độ nào rồi?”

“Gấu con” hỏi một câu bất ngờ làm nàng tí nữa ngã xuống đất. Tim của nàng rất là mỏng manh dễ vỡ đó nha!

Nàng liền yên lặng quay mặt đi. Nàng không muốn mình bị một đao đâm vào ngực đâu!!

Thấy sắc mặt nàng có vẻ không tốt, Vương Từ Chi lẩm bẩm mở miệng,

“ Ta nhìn không ra tu vi của tỷ. Ta nghĩ tu vi của tỷ ở trên ta, chẳng lẽ....”

Trong nháy mắt, khuôn mặt hắn liền bối rối, liền lấp bắp sửa lại câu phía trên,

“ Chúc Diêu tỷ.... ta.... ta không phải cố ý. Ta không biết là tỷ còn chưa có dẫn khí nhập thể.... Tỷ đừng có tức giận. Nếu ta mà biết tu vi của tỷ một chút cũng không có, thì ta thề ta không dám nói ra đâu. Tỷ đừng lo, dẫn khí nhập thể kỳ thực cũng rất đơn giản, ta chỉ cần một đêm là học được. Ta....”

Chúc Diêu chỉ cảm thấy đâm, đâm, đâm mấy cây đao thẳng vào lồng ngực nàng. Rốt cuộc nàng nhịn không được liền lấy tay bịt cái mồm đang nóng lòng giải thích một lô một lốc kia, rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“ Ta không muốn bị đâm thêm mấy đao vào người nữa đâu?”

Tiểu tử này chủ tâm tới đâm ta sao?? Đừng tưởng rằng người đã lớn rồi mà ta không dám đánh người nha! Đêm đã khuya.

Vì không muốn bị tiểu tử nhìn thì giống như thuần lương này làm cho tức chết, Chúc Diêu liền nhanh chóng đá hắn ra khỏi đỉnh núi Ngọc Lâm.

Vương Từ Chi vuốt vuốt cái mông đau vừa bị đá. Rồi vầy vầy tay, nói to:

“ Nhất định phải tới xem ta thi đấu nha”.

Nói xong mới lưu luyến bay trở về. Trên đường về còn bị đám tiên hạc đuổi theo mổ, làm cho hắn bay loạn xạ.

Xem thi đấu cái rắm thôi à! Nàng cũng muốn ra ngoài lăm chút bộ. Nếu như không phải lần này có đại hội môn phái nên sư phụ phải ra ngoài gia cố trận pháp thì tiểu tử hỗn đản Vương Từ Chi kia còn lâu mới vào được trong này.

Ai, quả nhiên tiểu hỗn đản chính là tiểu hỗn đản a! Dù cho nhìn có thuần lương thế nào đi chăng nữa, cũng không thể thay đổi được bản chất đã ăn sâu vào trong máu này. Nàng quyết định, 3 tháng không hồi âm lại cho hắn đáng đời.

Nhớ tới cái tu vi của tiểu tử kia, lại nghĩ về bản thân mình, Chúc Diêu chỉ biết thở dài. Nàng đi vào trong viện, rồi ngồi xếp bằng trên thảm cỏ, tiếp tục công việc cảm ứng linh khí nhằm chán mà 5 năm qua dù có thể nào đi chăng nữa cũng không thể cảm ứng được.

Đêm khuya, trên đỉnh núi Ngọc Lâm, tất cả đều yên tĩnh. Cũng có thể nguyên nhân là do sư phụ đi ra ngoài chưa có trở về nên nó càng thêm yên tĩnh. Chúc Diêu hít sâu một hơi, nhất thời đầu óc nàng trở nên trống rỗng.

Nàng có cảm giác có thứ gì đó lúc ẩn lúc hiện, ôn hòa đang ở xung quanh nàng. Tâm niệm nàng vừa động, nháy mắt liền thấy ở xung quanh mình có vô số điểm sáng nhỏ. Những điểm sáng nhỏ này là cái gì vậy? Rõ ràng nàng không có mở to hai mắt ra mà, tại sao nàng có thể cảm nhận được chúng. Chẳng lẽ đây là linh khí?

Chúc Diêu liền cảm thấy hưng phấn. 5 năm a. Nàng đã đợi suốt 5 năm rồi, cuối cùng thì nàng cũng cảm ứng được linh khí. Quang điểm kia có chỗ thì lẻ tẻ mấy chấm, có chỗ lại thành từng đoàn, ở trong không trung bay múa. Nó giống như sinh vật sống vậy. Nó nghịch ngợm cọ qua cọ lại trên mặt nàng, giống như rất thân mật với nàng vậy. Quang điểm có đủ loại màu sắc, trong đó có một loại mang theo cái đuôi màu bạc. Nó làm cho nàng cảm giác rất là thân thiết. Đây chắc hẳn là Lôi linh khí.

Chúc Diêu đè nén sự hưng phấn của mình xuống, rồi nhớ lại phương pháp vận hành linh khí mà sư phụ đã dạy cho. Nàng dụng tâm cảm ứng quang điểm màu bạc kia, một lòng nghĩ rằng nó tiến vào trong cơ thể của nàng. Suy nghĩ này vừa mới động, thì những quang điểm kia giống như bị thứ gì đó dẫn dắt, liền nhảy nhót hướng về phía nàng bay tới.

Chúc Diêu còn chưa kịp cao hứng lại phát hiện ra rằng nàng giống như một cái bình không có đáy vậy. Lôi linh khí cứ ào ào từng đoàn, từng đoàn nối tiếp nhau chui vào trong cơ thể của nàng, căn bản không chịu sự khống chế của nàng. Chưa đến vài giây, nó đã tràn ngập hết toàn bộ kinh mạch trong cơ thể nàng. Thế nhưng chúng nó vẫn không có dừng lại, mà vẫn tiếp tục chui vào trong cơ thể nàng.

Kinh mạch sưng to rất là khó chịu. Nó làm nàng đau đớn từ đỉnh đầu tới mũi bàn chân. Liên sau đó nàng nghe thấy ở trong đầu một tiếng “ Phụt ” một cái, giống như âm thanh của cái gì bị rách ra vậy, những linh khí chui vào đang bị tắc đường lại cứ thế tiếp tục cuộn cuộn không ngừng nghỉ chui vào trong cơ thể nàng. Sau đó chúng nó tiếp tục lấp đầy, tiếp tục đột phá. Cứ như thế lặp đi lặp lại nhiều lần. Mỗi một lần như vậy nàng đều trải qua cảm giác cực kỳ đau đớn, hơn nữa lần sau còn đau hơn lần trước.

Chúc Diêu không biết là tu vi của nàng đang lấy một tốc độ kinh người điên cuồng tăng trưởng lên, Luyện khí một tầng, Luyện khí hai tầng, Luyện khí ba tầng...

Bỗng nhiên nàng cảm thấy một trận đau đớn rất lớn phủ xuống. Đó là một loại cảm giác đau đớn không thể nào hình dung, diễn tả bằng lời được. Nàng cảm thấy thân thể của mình như bị cái gì đó xé rách ra thành từng mảnh nhỏ vậy. Toàn thân nàng từ mũi chân cho đến sợi tóc, không chỗ nào là không đau. Có thứ gì đó giống như muốn phá thể nàng mà ra vậy. Chúc Diêu ngã trên mặt đất, dù có làm thế nào đi chăng nữa nàng cũng không thể loại bỏ được sự đau đớn này. Máu chảy từ trên mắt, mũi, tai trào ra ngoài cơ thể. Mạch máu bạo liệt, cả người bị máu đỏ nhuộm đầm. Chúc Diêu cảm giác nàng sắp chết tới nơi rồi.

Lúc này, Ngọc Ngôn đang ở dưới mặt biển của Khâu Cổ Phái, cùng với chưong môn gia cổ trận pháp. Bỗng nhiên thần sắc Ngọc Ngôn hần biến đổi, liền sau đó xoay người bay về hướng đỉnh núi Ngọc Lâm.

“ Thái sư thúc!”

Do Ngọc Ngôn đột nhiên thu tay lại, trận pháp liền có dấu hiệu muốn tan vỡ. Tử Đan hần đành phải cản rằng kiên trì bổ sung vào. Tử Đan xoay người nhìn lại cũng không nhìn thấy thân ảnh của sư thúc ở đâu.

Thái sư thúc! Người không thể cứ như vậy mà hãm hại văn bối chứ??

Đại trận hộ sơn mình hần thì không thể chịu đựng nổi a.

Ngọc Ngôn dùng tốc độ nhanh nhất trở về Ngọc Lâm Phong. Trong sát na kia hần cảm giác được ấn ký mà mình lưu lại ở giữa trán đồ đệ ngày ấy nháy mắt phát động. Đó là một thuật pháp cảm ứng mà sư phụ dùng lên đồ tử thân truyền, chỉ khi nào tính mạng lâm nguy mới có thể phát động. Mà rõ ràng đồ đệ của hần đang ở trong Ngọc Lâm Phong, rốt cuộc là thứ gì có thể uy hiếp tới tính mạng của nàng được cơ chứ.

Còn chưa tới đỉnh núi, hần đã cảm giác được Lôi linh khí bạo động. Hần cũng là Lôi linh căn, nên đối với loại linh khí này, hần rất là quen thuộc. Nhưng tình huống này thì giống như là Lôi linh khí ở trong thiên địa phẳng phát bị thứ gì đó hấp dẫn mà ào ào, ùn ùn kéo tới đỉnh núi Ngọc Lâm Phong. Dù cho Tụ Linh trận mạnh nhất trong thế giới này, cũng không có khả năng dẫn dụ tới nhiều Lôi linh khí tới như vậy.

Ngọc Ngôn bay gần tới nơi thì thấy ở giữa trung tâm đám linh khí đang kéo tới kia, chính là người đồ đệ của hần. Cả người nàng toàn là máu đang nằm hôn mê, bất tỉnh trên mặt đất. Xung quanh thì Lôi linh khí đang cuộn cuộn không ngừng chui vào trong cơ thể của nàng. Nếu mà chúng vẫn tiếp tục như vậy, thì nàng chắc chắn sẽ bạo thể mà chết.

Ngọc Ngôn chém ra một kiếm, tạm thời xua tan đi một chút linh khí. Rồi hần nhảy vào trung tâm, nâng đồ đệ của mình dậy, sau đó dùng thuật pháp thanh tỉnh mạnh mẽ thức tỉnh nàng dậy.

23. Chương 23: ”đi Tả Đại Pháp” Của Ngọc Lâm Phong

“Sư...phụ!”

Chúc Diêu vừa mới nhìn thấy rõ mặt sư phụ, thì cơn đau đớn khủng khiếp kia lại trở dậy. Nó làm cho nàng muốn ngất xỉu ngay lập tức.

Ngọc Ngôn nỗ lực duy trì cho nàng tỉnh táo. Hắn liền thi triển trận pháp ngăn cản linh khí. Linh khí xung quanh thật sự quá nhiều. Bọn nó mất người dẫn dắt lập tức bạo động lên. Chúng nó bắt đầu công kích lung tung.

“ Thu hồi tinh thần lại, tâm trí kiên định, nhanh chóng ngừng dẫn dắt linh khí lại.”

Hiện tại chỉ có đồ đệ của hắn mới có thể đình chỉ hấp thu linh khí được, mới có thể ngăn chặn linh khí bạo động, nếu không một khi linh khí bạo động thì toàn bộ Khâu Cổ Phái sẽ bị tàn sát bừa bãi.

Chúc Diêu cũng biết tình huống hiện tại rất là nguy cấp. Nàng liền cố gắng ngồi dậy đả tọa, dựa theo hướng dẫn của sư phụ, nhanh chóng đình chỉ hấp thu linh khí.

Khoảng nửa nén nhang, những linh khí còn đang bạo ngược kia mới chậm rãi yên tĩnh lại rồi từ từ tiêu tán.

Ngọc Ngôn xóa bỏ trận pháp. Hắn nhìn lại đồ đệ của mình một chút thì phát hiện nàng đã Trúc cơ đại viên mãn. Tuy rằng Ngọc Ngôn kiến thức uyên bác nhưng khi nhìn thấy đồ đệ của mình như thế này cũng làm cho hắn kinh sợ. Rốt cuộc hắn đã thu phải một người đồ đệ như thế nào vậy??

Nàng 5 năm qua, đến cả dẫn khí nhập thể đều không làm được, thế mà khi đã học được thì vượt cấp như tên lửa vậy?

“ Sư phụ?”

Chúc Diêu cũng cảm nhận được thân thể của mình khác lúc trước. Chỉ là chuyện vừa mới xảy ra, rốt cuộc là tại sao nó lại như vậy? “Bàn tay vàng” của nàng tới chậm à?

“ Người không cần nghĩ nhiều.”

Ngọc Ngôn liền phóng tới chỗ nàng một cái bí quyết Tẩy Trần. Nó nhanh chóng tẩy rửa sạch sẽ những vết máu đang còn bám đầy trên người nàng. Sau đó hắn bế cái thân thể đang còn suy yếu của nàng vào phòng rồi đắp cho nàng một cái chăn ấm.

“ Người nghỉ ngơi trước đi, chuyện hôm nay người đừng nói cho ai biết là được.”

Chúc Diêu gật đầu. Thấy nàng đã nhắm mắt đi ngủ, Ngọc Ngôn hắn lúc này mới bước ra khỏi phòng. Hắn ngẩng đầu nhìn Lôi linh khí còn chưa tan hết ở trong không trung, lại cảm thấy đau đầu. Tu vi muốn tăng lên thì phải dựa vào linh khí, mà mỗi loại linh căn lại yêu cầu về số lượng linh khí khác nhau. Mà để có thể hấp thu được linh khí nhiều hay ít thì lại dựa vào cảm ứng của mỗi người đối với linh khí đó, hay chính là dựa vào độ thân thiện của người đó với linh khí. Ngay cả hắn vào lúc Hóa Thần, thì cũng chưa bao giờ gặp qua tình trạng Lôi linh khí bạo động khủng bố đến như vậy.

Có thể tạo thành tình trạng khủng bố đến như thế này thì chỉ có hai loại khả năng xảy ra. Loại thứ nhất, đồ đệ hắn có một Thần khí nghịch thiên có thể ngưng tụ được Lôi linh khí. Nhưng hắn đã sống qua nhiều năm như vậy cũng chưa bao giờ nghe nói đến có một Thần khí giống như vậy. Cho dù đó có là những Thần khí từ thời thượng cổ hồng hoang đi chăng nữa, thì cũng chưa từng có một loại như vậy. Huống hồ khi Thần khí xuất thế, thế gian tất sẽ sinh ra dị tượng, không có khả năng hắn không biết được. Hơn nữa dựa vào trí thông minh của đồ đệ hắn thì chắc chắn nàng không dám giấu diếm bất cứ chuyện gì với hắn, bởi vì tất cả tâm tư của nàng đều được viết hết lên trên mặt rồi.

Nếu không thì làm gì có chuyện nàng 5 năm không học xong nổi dẫn khí nhập thể chứ. Do vậy, chỉ còn lại khả năng thứ hai. Đó chính là đồ đệ của hắn đối với linh khí có độ thân mật đạt tới trình độ không thể tưởng tượng nổi. Chính vì điều này mới khiến cho Lôi linh khí biến thành từng đoàn, từng đoàn chui vào trong cơ thể của nàng.

Ai, xem ra hắn đã thu phải một cái phiền toái rất lớn rồi. Nhưng mà ai bảo nàng là đồ đệ của hắn cơ chứ! Chúc Diêu ngủ một mạch một ngày một đêm. Khi nàng tỉnh dậy, nàng cảm thấy thân thanh khí sáng. Cả người cảm giác tràn đầy sinh lực. Giống như trong một đêm, tai của nàng bắt đầu thính lên, mắt của nàng bắt đầu tỉnh lên vậy. Trước kia nàng cảm thấy Ngọc Lâm Phong điều hui, vắng ngắt thì bây giờ nàng cảm thấy nó tràn đầy sức sống. Hiện tại nàng chỉ cần hơi ngưng thần một chút thì có thể nghe thấy tiếng chim hót ở trong rừng, tiếng côn trùng kêu trong ngọn cỏ, tiếng của những con bướm đập chồn đậu trên cành hoa. Thậm chí nàng còn có thể ngẫu nhiên nghe được vài tiếng đệ tử cười đùa, nói chuyện ở dưới chân núi.

Cái loại thể nghiệm mới mẻ này nàng chưa bao giờ được trải nghiệm qua. Nó khiến cho tâm tình của nàng tràn đầy hưng phấn. Nàng đẩy cửa ra, mang theo một sự chờ mong chào đón thể giới mới.

Quả nhiên nàng xuyên không tới đây không phải để đi du lịch, có được “Bàn Tay Vàng” quả thật sướng quá đi. Những Lôi linh khí ở trong không trung kia giống như là cảm giác được tâm tư của nàng liên sinh động hẳn lên.

*Bàn tay vàng là chỉ nhân vật có kỹ năng/khả năng hơn hẳn người khác đó, kiểu như tài năng bẩm sinh ý.

Chúc Diêu đi bộ vài bước thì thấy trong không trung có vô vàn những chấm nhỏ đang thân mật chuyển động xung quanh nàng. Chúng nó lâu lâu lại xếp thành hình chữ S, rồi lại chuyển sang hình chữ H.

Nàng bình tĩnh giang rộng hai tay ra. Rồi hừ một cái, đập “bép bep bep”. Tối hôm qua, tí nữa thì nàng ngỏm củ tỏi chỉ vì bọn nó. Do vậy, từ bây giờ trở đi, nàng sẽ không để cho tụi nó dễ dàng lại gần mình. Cho dù bọn nó có dễ thương, đáng yêu đi chăng nữa cũng vô dụng.

“Sư phụ!”

Ngọc Ngôn vừa bước ra khỏi cửa, thì thấy một vật thể nho nhỏ bay liêu xiêu tới chỗ mình. Theo thói quen hần ngược đầu sang nhìn đồ đệ của mình. Nhưng hần cũng đành trơ mắt nhìn nàng “bép bep bep” mấy cái chấm nhỏ đang bay lượn trong không trung kia. Hần thở dài một tiếng, rồi làm ra vẻ mặt “đồ đệ của hần lại làm ra một chuyện cực kỳ ngu xuẩn nữa rồi.”

Chúc Diêu vỗ vỗ y phục dính đầy đất rồi đứng dậy. Nàng cũng không có tức giận, dù sao thì hần cũng là ân nhân cứu mạng của mình mà.

“Cám ơn sư phụ đã ra tay cứu mạng. Ta thật sự không biết lấy gì để báo đáp ơn huệ này, hay là ta dùng thân mình báo đáp nha??”

Ngọc Ngôn liếc mắt nhìn nàng một cái rồi nói:

“Người vốn là của ta.”

“A, hả??”

Thế nghĩa là sao?

Chúc Diêu liền sững sờ, cái gì mà là “người vốn là của ta” chứ?? Đây là câu nói biểu lộ hần muốn nàng sao??? Đừng nha, nàng chẳng qua chỉ thuận miệng nói chơi vậy thôi, đừng có mà tưởng thật nha.

Ngọc Ngôn lại thấy đồ đệ của mình bắt đầu trở nên ngu xuẩn, liền giải thích.

“Người là đồ đệ thân truyền của ta.”

Vốn nàng chỉ có thể báỉ mỗi hần làm sư phụ được thôi, cho nên nàng cũng chính là của hần, lấy thân báo đáp cái gì hay đại loại mấy câu khác nữa...., những câu nói như thế này căn bản không tồn tại.

Khóe miệng Chúc Diêu liền co quắp lại. Quả nhiên không thể nào nói chuyện bình thường với sư phụ được. May cho hần là hôm nay tâm trạng của nàng rất tốt. Vì vậy nàng không muốn đôi co với hần làm gì cho mệt.

“Sư phụ, hôm nay chúng ta ăn món gì vậy?”

Bây giờ, không phải là tới giờ ăn cơm sáng rồi sao?

“Đói??”

Ngọc Ngôn quay lại nhìn nàng với ánh mắt khó hiểu.

Chúc Diêu sờ sờ cái bụng, rồi nàng lắc đầu. Theo lý thuyết, nàng ngủ nguyên 1 ngày 1 đêm thì bây giờ chắc hần đã rất là đói bụng rồi chứ?? Thế nhưng mà hiện tại, nàng lại không có cảm giác đói bụng là sao??

“Người đã đạt tới Trúc Cơ rồi thì có thể tích cốc. Sau này người không cần ăn cơm nữa!”

“A, không thể ăn cơm nữa sao?? Thế không phải mất đi niềm hạnh phúc của nhân sinh hay sao??”

Một người ham ăn như nàng đối với chuyện này chắc chắn không thể nào chịu đựng nổi.

“Sư phụ, hay là chúng ta thỉnh thoảng ăn một bữa có được không? Dù sao cũng nên trải nghiệm cuộc sống nhân gian một chút!”

Ngọc Ngôn không cảm xúc nói:

“Thức ăn phàm trần có chứa quá nhiều tạp chất, rất bất lợi cho việc tu hành. Người tốt nhất nên tích cốc, điều đó sẽ có lợi cho người sau này.”

Nghe thấy vậy, Chúc Diêu đành im lặng quyết định sau này nàng sẽ vụng trộm. Nàng sẽ lén lút ăn mà không cho sư phụ nhìn thấy là được.

“Người đã đạt Trúc Cơ rồi thì nên đem mấy cái thuật pháp ngày xưa ta dạy cho người ra luyện tập đi.”

Ngọc Ngôn bắt đầu khởi động hình thức dạy học.

“Không có tu vi, không có thuật pháp thì cũng không được. Trước tiên người nên bắt đầu luyện tập phương pháp thanh lọc cơ thể của người trước đã.”

“Vâng thưa Đại Vương, chuyện đó không thành vấn đề!”

Chúc Diêu ngoan ngoãn chụm hai tay lại thành quyền rồi nói.

Ngọc Ngôn hẳn cũng không để ý tới chuyện nàng hồ ngôn loạn ngữ. Hắn liền nâng tay của mình lên rồi điểm chỉ vào mi tâm của nàng. Ngay lập tức, một lượng lớn thông tin tràn ngập vào trong đầu nàng. Đó chính là phương pháp “Thanh thể”. Thật ra cái phương pháp “Thanh thể” này nói cho dễ hiểu chính là dọn dẹp lại kinh mạch của bản thân nàng. Đó chính là loại bỏ tạp chất ở trong cơ thể ra ngoài để cho linh khí vận chuyển thông thuận hơn. Như vậy khi thi triển ra phép thuật cũng sẽ nhanh chóng hơn.

Chúc Diêu nhắm mắt ngồi xuống. Rồi nàng dựa theo phương pháp đã được chỉ dạy trong đầu bắt đầu lần lượt dọn dẹp từng cái kinh mạch của mình. Nhưng nàng quả thực đã đánh giá thấp đồng tạp chất chồng chất ở trong cơ thể gần 30 năm qua của nàng rồi. Nàng mới chỉ dọn dẹp có mấy lần thì ở nơi phía bụng nàng liền cảm thấy đau đau, không sao mà nhịn được. Từ trong bụng nàng liền phát ra mấy tiếng kêu “Phệt! Phệt... phệt...phệt...Bùm...”

Nàng liền lúng túng quay sang nhìn sư phụ thì thấy hắn vẫn bất động như núi nhìn nàng với vẻ mặt “sớm đã biết nàng như thế này rồi”.

Nàng khẽ cắn răng một cái, rồi nhanh chóng đứng dậy chạy thẳng vào trong WC. Tên lừa đảo! Cái gì mà là phương pháp “Thanh thể” chứ?? Đây rõ ràng là “Đi tả đại pháp” mà.

24. Chương 24: Người Tu Tiên Không Biết Bay

Vì vậy, cái đồng tạp chất chồng chất trong thân thể 30 năm qua kia khiến cho nàng ngồi chễm chệ trong WC hết hẳn 1 ngày trời. Cho dù nàng đã có tu vi Trúc Cơ đại viên mãn thì đến lúc đi xong, nàng cũng đứng dậy không nổi. Lúc trở lại sân, nàng phải dựa tường mới đi ra ngoài được. Lúc đó trăng đã sáng, sao đã thưa rồi. Còn sư phụ thì không biết đi tận phương trời nào rồi.

Chúc Diêu dùng một chút khí lực cuối cùng cố gắng đi tới cái ao tắm trên đỉnh núi rồi tắm tấp sập sạch sẽ. Sau đó nàng lết về phòng của mình. Cái phương pháp “Thanh thể” này đúng là muốn giết người mà!

Bắt đầu từ ngày mai, nàng sẽ tích cốc không ăn tạp lung tung nữa. Ở trong phòng Chúc Diêu kiên định ý kiến.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại. Đúng rồi, hình như ngày hôm nay nàng đã bỏ quên cái gì đó thì phải... Thôi kệ, ngủ cái trước đã. Trong 5 năm qua, thành tựu duy nhất mà Chúc Diêu nàng đạt được, đó chính là nàng sở hữu tất cả công pháp tu luyện từ Kim Đan trở xuống. Giống như hồi trước nàng từng dự thi đại đại học

vậy, sau khi vượt qua kì thi tốt nghiệp trung học gian nan khó khăn rồi thì lúc nàng nhận được giấy xác nhận thì nó lại quá dễ dàng.

Do hằng ngày sư phụ thường xuyên giảng giải cách vận dụng công pháp cho nàng nghe, nên 5 năm qua nàng đã tích lũy được rất nhiều kiến thức.

Hiện tại, tu vi của nàng đã tăng lên, cho nên đối với những công pháp này nàng có thể đưa nó vào thực tiễn, mà khi vận dụng nó cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Căn bản nàng chỉ cần thử khoảng 10 lần là thành công. Thỉnh thoảng có công pháp nào khó học quá, thì lại có sư phụ ở một bên giảng dạy, cho nên nó cũng trôi chảy. Chính vì vậy, suốt 3 tháng qua, Chúc Diêu nàng ra sức học tập sử dụng thuật pháp.

Chỉ có một cái công pháp mà nàng học lâu rồi mà vẫn chưa được đó chính là Ngự kiếm thuật.

Nhìn đồ đệ ngự kiếm chỉ bay lên được 4 thước (*) rồi bắt đầu té ngã, Ngọc Ngôn hần chỉ biết thở dài thườn thượt. 1 thước = 0,4 m Chúc Diêu khóc không ra nước mắt. Nàng bò dậy nhặt thanh trường kiếm rơi bên cạnh lên, vẻ mặt tràn đầy thất vọng. Cho dù nàng có là tiên nhân đi chăng nữa thì cái bệnh sợ độ cao cũng không vì thế mà biến mất được!

Không sai, Chúc Diêu nàng mắc bệnh sợ độ cao, chỉ cần trèo lên hơi cao một chút, chân tay nàng đã mềm nhũn. Huống hồ bây giờ còn bắt nàng đứng lên trên một thanh kiếm nhỏ bé này rồi bay tới bay lui. Nó quả thật là một chuyện quá đáng sợ!

“Sư phụ, có thể không dùng kiếm được không?”

Đối với một người tu tiên, không biết bay quả thực quá hạ thấp đẳng cấp. Chẳng qua là do nàng mắc bệnh sợ độ cao, nên nàng đành phải chấp nhận cái mác “người tu tiên không biết bay” vậy.

“Ta thực sự sợ độ cao, vừa đứng lên cao một chút thì chân đã mềm nhũn ra rồi. Đối một cây vũ khí có chiều rộng nhìn lớn lớn một chút có lẽ ta sẽ thành công?”

Ít nhất nó cũng làm cho nàng cảm thấy an toàn.

“Người muốn dùng loại vũ khí nào?”

“Yêu cầu của ta cũng không cao lắm đâu. Chỉ cần một cây vũ khí có chiều rộng lớn lớn một chút là được. Nó có thể sử dụng thuận tay, có thể công, có thể thủ. Tốt nhất là nó có thể co rút lại tự nhiên là được.”

Thế mà còn bảo yêu cầu không cao lắm!! Ngọc Ngôn hần lại thở dài, rồi suy nghĩ kỹ lưỡng một chút

“Chuyện về cây vũ khí này ta sẽ nghĩ cách. Trong những ngày này người nên mang những thứ pháp thuật đã học rồi đem ra luyện tập thêm đi. Một tháng sau theo ta tới dự Đại hội môn phái.”

“Đại hội môn phái!”

Nói như vậy, nàng có thể xuống núi...

“Ta.... ta cũng được tham gia sao?”

Nàng ngự kiếm liên tục suốt nửa ngày trời, sớm đã bị nó hành hạ thành căn bã rồi. Không phải nói muốn được tham gia thì phải tỷ võ thắng và đứng vào 3 vị trí đứng đầu thì mới có thể tham gia vào đại hội môn phái hay sao?

Ngọc Ngôn nhàn nhạt liếc nàng một cái,

“Người xem là được rồi.”

“....”

Thì ra chỉ được nhìn xem, nhưng sao cái ánh mắt kia của sư phụ làm cho nàng cảm thấy hần có vẻ khó chịu vậy nhỉ?

“Người mặc dù đã Trúc Cơ, nhưng do tu vi của người tiến cấp quá nhanh nên rất nhiều phép thuật vận dụng chưa được thành thục. Nhìn mọi người tỷ võ, đối với người mới có lợi.”

Chúc Diêu gật đầu. Đúng là như vậy, kinh nghiệm thực chiến của nàng hiện giờ vẫn bằng không mà. Mặc dù phép thuật nàng có thể dựa vào trí nhớ để học thuộc lòng hết, nhưng cho dù nhớ được tất cả như vậy nhưng nàng lại không biết nên dùng như thế nào.

Còn một vấn đề khó khăn nữa là, cho dù tu vi của đối phương thấp hơn nàng rất nhiều đi chăng nữa nhưng khi đối chiến 1-1 thì chưa chắc nàng đã chiến thắng được hẳn.

Giống như là một người bắt đầu học phép nhân, đối với bảng cửu chương thì ai cũng vậy đều sẽ thuộc lòng. Mà vị trí phép nhân, mọi người không cần nghĩ cũng đọc ra được. Mọi người ai cũng biết 2 nhân 2 bằng 4, nhưng 22222222 nhân 2 thì bằng cái gì?? Muốn tính ra tốc độ nhanh nhất thì cần phải tích lũy kinh nghiệm và tìm tòi phương thức mới có thể làm được.

Pháp thuật cũng giống như vậy, mặc dù mỗi người có một số lượng linh khí không giống nhau. Nhưng tốc độ phóng ra phép thuật và phương pháp vận dụng phép thuật đó lại hoàn toàn khác nhau. Những thứ này mới là điều làm nên chiến thắng. Mà nàng ở phương diện này, vừa vặn là người mới nhập môn.

“ Sư phụ ta hiểu rồi.”

Chúc Diêu nắm chặt tay mình lại. Từ lúc xuyên không tới cái thế giới này, đây là lần đầu tiên nàng đối với chuyện tu tiên nhận thức sâu sắc như vậy.

Ngọc Ngôn gật đầu. Rồi quay lại giải thích cho nàng một số phép thuật mấu chốt, sau đó hẳn xoay người rời đi.

Chúc Diêu cũng nhận thức được vấn đề và bắt đầu chăm chỉ luyện tập những phép thuật này. Phần lớn nàng luyện tập là Lôi hệ phép thuật. Nó có lực công kích rất mạnh. Giống như Dẫn Lôi Thuật là một loại thuật pháp khởi động. Nó dùng linh khí tích tụ ra một đạo Lôi điện. Sư phụ nói rằng, đợi tới khi nàng đạt tới Nguyên Anh thì lúc đó nàng có thể lĩnh hội được Đại Dẫn Lôi Thuật. Đến lúc đó, khi nàng phóng xuất ra không phải là một đạo Lôi điện nữa mà là hàng nghìn hàng vạn đạo Lôi điện. Mà còn có một phép thuật tên là Trời Giáng nữa, đó là một phép thuật mạnh nhất trong những phép thuật nàng đã được học.

Lấy linh lực hiện tại của nàng thì có thể miễn cưỡng thi triển ra một lần. Mà Trời giáng và Dẫn Lôi Thuật khác nhau ở chỗ: Dẫn Lôi Thuật chẳng qua là lấy linh lực hóa thành Lôi điện. Mà Trời Giáng thì trực tiếp dẫn Thiên Lôi từ trên trời phóng xuống. Chỉ bất quá đối với loại phép thuật này, thi triển ra một lần là linh lực của nàng cạn kiệt hết. Cho nên nếu như nàng đánh không trúng đối phương, thì nàng chỉ còn biết nàng sấp trên mặt đất chờ chết mà thôi.

Dĩ nhiên ngoài trừ những thứ này ra, nàng cũng muốn dùng những phép thuật hệ khác nữa. Nhưng mà muốn làm được như vậy thì phải đem Lôi linh lực hóa thành linh lực tương ứng thì mới có thể thi triển ra phép thuật được. Ví dụ như Hỏa Cầu Thuật, đầu tiên nàng phải chuyển Lôi linh lực sang Hỏa linh lực, sau đó nàng mới có thể phóng xuất nó ra được. Như vậy tốn thời gian còn chưa nói, lại còn phí sức nữa.

Nhưng người tu tiên không thể nào chỉ biết dùng một loại phép thuật được. Sư phụ hẳn từng nói rằng, nàng không nên chuyên tâm tu luyện chỉ có mỗi một hệ là Lôi linh căn. Nếu như nàng có thể đem phép thuật khác học tới thượng thừa thì đó mới là bản lĩnh. Một tháng sau. Đại hội môn phái bắt đầu.

Ba ngày trước khi đại hội môn phái bắt đầu, Chúc Diêu nàng cũng cảm giác được bầu không khí sôi sục ở gần đỉnh núi Ngọc Lâm Phong. Từ một ngọn núi suốt ngày đều hiu, vắng ngắt thì nơi này cũng thỉnh thoảng có vài đệ tử đi qua. Mặc dù bọn họ không vào được, nhưng đối với thân thức của Chúc Diêu, nàng vẫn có thể dò xét tới.

Chúc Diêu cảm giác được một làn sóng náo nhiệt đang sắp ập tới. Nhưng mà... Nhưng mà nàng không ra được. Huhuhu....

Từ cái lần nàng làm linh khí bạo động, sư phụ hẳn lại gia cố trận pháp thêm một lần nữa. Lúc này, ngày đến cả con hạc giấy truyền tin còn không vào nổi thì nói chi đến con người. Biết được sự thật, nước mắt Chúc Diêu tuôn rơi lã chã.

Mặc dù sư phụ hẳn từng chấp nhận mang nàng ra ngoài xem thi đấu, nhưng ba ngày qua, nàng tìm mãi cũng không thấy bóng dáng của hắn. Cả đỉnh núi Ngọc Lâm Phong này nàng lật hết cả lên rồi mà bóng dáng sư phụ của nàng vẫn không thấy đâu. T_T

Sư phụ, người nhanh trở về với đồ đệ đi, ta muốn được đi ra ngoài! Rầm Rầm!!!

Chúc Diêu khổ sở đợi tới trưa. Khi gần tới giữa trưa, thì cái bóng dáng mất tăm mất tích kia của sư phụ đang nhàn nhã bước về. Chúc Diêu nhìn không được liền hướng về hắc phóng ra 10 triệu Vôn oán niệm.

Đáng tiếc, Ngọc Ngôn hắc không có nhìn thấy.

25. Chương 25: Khi Dễ Người Không Ai Biết

Ngọc Ngôn thò tay móc ra một cái ngọc bài đưa cho nàng. Chúc Diêu liền nhìn kỹ lại.

A, cái ngọc bài này sao nhìn quen mắt vậy ta. Cái ngọc bài này không phải là cái ngọc bài mà 5 năm trước nàng đi lĩnh ngọc bài thân phận đó hay sao? Lúc đó nàng chưa mở ra được linh lực, nên cái ngọc bài này sớm đã bị nàng ném vào trong cái xô xĩnh nào đó rồi. Đến bây giờ, nàng thật sự đã quên bống mất rằng nàng đã từng có nó.

“Sư phụ người tìm thấy nó ở đâu vậy?”

Ngọc Ngôn cũng không có trả lời, liền đưa ngọc bài này cho nàng rồi nói:

“Vũ khí của người ta để trong tấm ngọc bài này.”

Chúc Diêu nhanh chóng tiếp nhận.

Nàng thả thần thức vào trong ngọc bài tìm kiếm. Rất nhanh nàng phát hiện ra bên trong ngọc bài này có một vài bộ quần áo và một vài công pháp nhập môn. Đây là món quà mà môn phái dành tặng cho mỗi người khi gia nhập môn phái, bên cạnh công pháp có một cây quạt đang nằm bất động. Nàng nhanh chóng lấy cây quạt kia ra ngoài. Cây quạt này không biết làm từ chất liệu gì mà khi nàng cầm nó vào trong tay liền cảm thấy ấm áp. Cây quạt có màu đỏ sẫm. Phía trên nó cũng không có hoa văn gì. Từ trên thân nó có một mùi hương nhàn nhạt tỏa ra. Nó rất là đẹp.

Chúc Diêu quạt quạt hai cái. Thì thấy nó có thể co rút tự nhiên lại được. Lại còn đúng theo yêu cầu của nàng là có thể công được, có thể thủ được. Ngay lập tức, Chúc Diêu liền yêu thích cây quạt này.

“Cây quạt này, sau khi phát động có thể biến thành một cây pháp khí để phi hành. Tốc độ của nó không kém gì ngự kiếm cả.”

Đối với chuyện ngự kiếm, hắc hoàn toàn thất vọng về nàng. Nếu như người đồ đệ của hắc chết do ngã từ trên thân kiếm xuống, thì thể diện của Ngọc Ngôn hắc sẽ mất hết.

Chúc Diêu gật đầu thật mạnh. Nàng càng thêm yêu thích cây quạt. Nàng sờ sờ mặt quạt. Đột nhiên nàng nhớ tới chuyện hắc mất tích mấy ngày qua liền hỏi:

“Sư phụ, không phải một tháng qua người luyện chế cây quạt này giúp ta đấy chứ?”

Ngọc Ngôn nhàn nhạt gật đầu, dường như chuyện một tháng qua hắc mất tích làm ra cây quạt này cho đồ đệ cũng không phải là chuyện gì quá ghê gớm.

Chúc Diêu cầm cây quạt trong tay, rưng rưng nước mắt nói:

“Sư phụ! Người tốt quá! Đồ đệ nhất định nghe lời người cố gắng tu luyện, để cho người có thể an dưỡng tuổi già!”

Khóe miệng Ngọc Ngôn liền giật một cái, đồ đệ của hắc lại ngu xuẩn nữa rồi,

“Không phải người muốn ra ngoài hay sao?? Người nhanh thay quần áo đi còn theo ta tới Diễn võ trường ở Phong chủ.”

“Được rồi Đại Vương, không thành vấn đề thưa Đại Vương.”

Chúc Diêu lập tức xoay người, nhanh chóng chạy vào trong phòng.

Ngọc Ngôn nhìn theo phương hướng nàng chạy đi liền thở dài thật sâu. Tính tình của đồ đệ hẳn cũng không biết là xấu hay tốt nữa. Chuyện gì cũng viết hết lên trên mặt, đối với người khác lại nhiệt tình quá mức. Người tu tiên mà không cẩn thận thì sau này gặp phải người xấu chắc chắn sẽ chịu nhiều đau khổ.

Vào trong phòng, Chúc Diêu liền nhanh nhẹn móc toàn bộ đồ đạc ở trong ngọc bài ra. Mấy quyển công pháp, nàng sớm đã học thuộc lòng. Nàng nhìn thoáng qua liền quảng tụi nó trở lại vào trong ngọc bài. Mấy bộ quần áo kia, chắc là phải dùng tới rồi. Đó mà y phục thống nhất của môn phái. Màu trắng, nhìn rất là tinh xảo, trên đó còn thêu rất nhiều đóa tường vân. Ài, xấu quá!

Mấy năm qua, do không mở ra được cái ngọc bài này, nên tất cả y phục của nàng đều do sư phụ đưa cho. Kiểu dáng còn đẹp hơn rất nhiều so với bộ y phục này. Ai bảo sư phụ của nàng rất là khéo tay cơ chứ.

Nhưng hôm nay là thi đấu môn phái, nàng cảm thấy tốt hơn hết nàng nên mặc cái y phục môn phái đưa cho thì hơn. Học sinh tới trường để thi, không phải đều mặc một đồng phục thống nhất do nhà trường phát cho hay sao. Mà nàng cũng không muốn mình lại lạc loài so với mọi người. Vì vậy, nàng liền mặc cái y phục này vào, rồi theo sư phụ bay ra ngoài.

Sau khi đứng ở trên cây quạt, nàng mới cảm thấy được chỗ tốt của cây vũ khí. Lúc nàng đưa linh khí vào, thì cây quạt này liền biến lớn lên nhiều lần. Cho dù trên đó có 10 người đứng đi chẳng nữa cũng không thành vấn đề. Quan trọng nhất là linh khí mà nàng đưa vào lại không khác gì linh khí khi phải dùng ngự kiếm, nó rất là ít. Trên cây quạt còn có một trận pháp phòng ngự. Nàng phi hành trên không trung, đến ngay cả gió cũng không lọt vào được. Chúc Diêu yên lặng tặng cho sư phụ 30 điểm mười.

Diễn võ trường nơi thi đấu môn phái được bố trí bên cạnh Phong chủ.

Chúc Diêu nhìn thấy cái lôi đài này liền liên tưởng tới cái võ đài Chiêu Thân mà ngày xưa người ta hay dùng. Nó đơn giản không khác gì bàn đánh bóng bàn. Mà không ngờ, cái lôi đài trôi nổi kia lại là một ngọn núi. Núi ngọn núi có chút khoa trương quá, nhưng to bằng ba sân đá banh thì không sai vào đâu được.

Khán đài được xây dựng vòng xung quanh lôi đài.

Đối diện với lôi đài có một cái khán đài vô cùng cao. Phía trên có mấy cái bàn lơ lửng mà không có ghế. Ở đó có vài người đang ngồi lễ tể. Họ mặc những trang phục khác nhau. Có năm vị mặc trang phục màu trắng, không cần phải nói, chắc chắn bọn họ chính là các Phong chủ của Khâu Cổ Phái rồi.

Bên cạnh họ chắc là những vị trưởng môn của các môn phái khác mang đệ tử tới để tham dự thi đấu.

Ngọc Ngôn mang theo đồ đệ nhìn không chớp mắt. Hẳn hiện ngang bay tới chỗ cao nhất ở trên cái khán đài kia.

Tử Đan là người đầu tiên phát hiện ra hắn. Hắn vô cùng kinh ngạc, rồi nhanh nhẹn đứng dậy chào đón.

“ Bái kiến thái sư thúc.”

Vị đại thần này, mấy nghìn năm qua chưa một lần tham gia vào hoạt động thi đấu môn phái. Thế mà ngày hôm nay lại có hứng thú tới xem.

“ Hi! Lão đầu!”

Chúc Diêu từ phía sau Ngọc Ngôn chui ra ngoài. Liền phát phát tay vẫy Tử Đan. Đã 5 năm rồi, lần đầu tiên nàng mới có thể nhìn thấy người quen. Điều này khiến cho nàng cảm thấy thật sự kích động.

Tử Đan cứng đờ, rồi ho khan một tiếng, rồi hiểu ra được chuyện gì đang xảy ra.

“ Bái kiến Tiểu sư thúc.”

Thì ra là do đồ đệ tới quan chiến.

Tử Đan liếc mắt tỉ mỉ nhìn lại Chúc Diêu một chút. Ngay lập tức, hắn phát hiện ra tiểu sư thúc mà 5 năm trước chưa có dẫn khí nhập thể, thế mà ngày hôm nay đã là Trúc Cơ, hơn nữa còn là Trúc Cơ đại viên mãn!

Tốc độ tu luyện này quá khủng khiếp, quả nhiên danh sư xuất cao đồ. Thảo nào mà năm đó sư thúc cố tình thu nhận nàng làm đồ đệ cho bằng được.

Những người khác cũng chú ý tới tình huống bên này. Mắt mọi người liền sáng lên, liền rối rít hành lễ:

“Bái kiến Ngọc Ngôn tôn thượng.”

Thần tình mọi người vào lúc này đều kích động hết cả lên. Đây chính là tu tiên giới đệ nhất nhân Ngọc Ngôn tôn thượng đấy. Vị tôn thượng truyền thuyết này hơn một vạn năm qua chưa từng xuất hiện trước mắt mọi người, thế mà hôm nay mọi người lại có thể gặp được.

Ngọc Ngôn gật đầu, rồi không khách khí đi tới cái ghế ở chính giữa ngồi xuống.

Những người khác thấy hắn không nói gì, chỉ đành sờ sờ cái mũi, rồi yên lặng ngồi lại chỗ cũ. Mọi người im lặng ngồi xuống thấp một chút, nhường cái ghế cao nhất cho Ngọc Ngôn.

Bị cướp mất cái ghế Tử Đan: “...”

Hắn đành phải phân phó cho một đệ tử mang một cái ghế khác lại đây.

Chúc Diêu liền móc ra cây quạt rồi bay tới đứng thẳng tắp ở sau lưng sư phụ. Sư phụ của ta quả thật quá ngông cuồng, bá tuyệt, chói lọi. Mà ta chính là ngông cuồng, bá tuyệt, chói lọi xếp thứ hai.

Đột nhiên nàng cảm thấy lạnh lạnh ở sau lưng. Một cái ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm vào nàng. Nàng quay lại nhìn bốn phía xung quanh, sau đó liền bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của một nữ tử.

A, người này sao nhìn quen mặt vậy ta. Đây không phải là Phong chủ Dược Phong mà năm đó khi nàng nhập môn đã đắc tội hay sao? Hình như nàng tên Hồng Trù thì phải.

Nhớ tới chuyện trước đây nữ tử này từng mắng chửi nàng, khóe miệng Chúc Diêu liền nở nụ cười. Ngay lập tức nàng liền tỏa ra một hơi thở trào phúng rồi nói vọng sang:

“Ê! Tiểu sư diệt!”

Nhất thời nữ tử kia liền chán nản. Nữ tử kia hung hăng liếc mắt nhìn nàng một cái, rồi hừ lạnh một tiếng quay đầu lại, đưa cái ót cho nàng nhìn.

Ai, sao lại kiêu ngạo như vậy chứ. Kiêu ngạo như thế thì ai yêu cho nổi.

Đã 5 năm trôi qua rồi thế mà Hồng Trù này vẫn còn mang lòng thù oán với nàng. Bây giờ lại còn nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lẽo nữa chứ. Nhưng ai bảo nàng là đồ đệ của sư thúc cơ chứ. Đại nhân như nàng không cần so đo với tiểu bối như vậy. Chúc Diêu đang định im lặng xem cuộc vui, lại đột nhiên nghe thấy âm thanh chào đón người mới tới.

Chẳng biết là ai đã lên tiếng nói:

“Ba vị tôn giả đã tới.”

Tất cả mọi người ở chỗ này đều quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy ở phía trên bay tới ba người gồm có hai nam, một nữ. Một người thì đứng trên lưng một con Chim loan cầu vồng. Một người thì đứng trên lưng một con Bạch Hổ. Người còn lại thì đứng trên một cái Ngọc liên có ánh sáng lấp lánh kỳ dị. Trên người ba người này tản mát ra tiên cốt, giống như là tiên từ trên chín tầng trời hạ xuống phạm trần vậy. Đặc biệt là vị nữ tử kia. Nàng đẹp như là ánh trăng sáng vậy. Khí chất thánh khiết mà cao nhã, mà âm thanh chào đón kia chính là từ miệng con chim Loan ở dưới chân nàng phát ra.

Nhìn khí thế kia, đích thị là ba vị tôn giả Hóa Thần của Khâu Cổ Phái mới đến.

Chúc Diêu còn chưa kịp khiếp sợ một màn không khác gì phim của Hollywood thì đột nhiên một trận uy áp phô thiên cái địa liền đập sang chỗ nàng. Nàng mới chỉ Trúc Cơ thể mà phải chịu đựng uy áp của ba vị Hóa Thần Kỳ đệ ở trên người. Ngay lập tức khí huyết trong người nàng quay cuồng, một cổ đau đớn như dùi cưa khoan thẳng vào trong đan điền nàng. Nàng liền cảm giác thấy tu vi của mình sắp bị phế mất.

Một cánh tay liền chạm vào vai nàng, ngay lập tức toàn bộ uy áp trên người nàng đều biến mất.

Sắc mặt Ngọc Ngôn trong nháy mắt liền lạnh đi hai phần. Một cỗ uy áp khủng khiếp hơn nhiều so với lúc này mang theo sát khí nồng nặc ngay lập tức phóng trở lại ba người.

Ba vị kia trong nháy mắt cũng cảm giác được cỗ uy áp khủng khiếp kia. Vì không có chuẩn bị, nên chân của ba người lập tức mềm nhũn ra. Nếu như không phải giữ thể diện thì ngay lập tức bọn họ đã té từ trên linh thú rơi xuống rồi. Bọn họ hoảng loạn vận công chống đỡ. Lúc này mới phát hiện ra Ngọc Ngôn lạnh như băng đang ở trước mặt nhìn bọn họ.

26. Chương 26: Tam Sư Huynh Của Tiểu Quỷ

Sắc mặt của ba người đều có chút khó coi. Ban đầu mục đích của bọn họ khi thả ra uy áp là làm cho mọi người khiếp sợ, sau đó ba người bọn họ có thể dương dương tự đắc với mọi người ở Khâu Cổ Phái một chút. Nào ngờ đầu đại thần lại ở chỗ này, kết quả bọn họ lại đá nhầm vào cục đá to đùng.

Ba vị tôn giả liền cảm thấy lúng túng, nhưng rất nhanh liền vội vàng thu hồi uy áp mà bọn họ vừa mới thả ra, rồi tiến lên hành lễ.

“ Bái kiến sư thúc.”

Ngọc Ngôn liếc mắt nhìn ba người một cái, rồi quay lại vận chuyển một ít linh lực giúp đỡ đồ đệ ngu xuẩn của mình. Sau khi xác định năng không có việc gì nữa liền thu hồi tay lại, sau đó nhàn nhạt lên tiếng.

“ Ừ!”

Tôn giả Nghê Nhiễm là người đầu tiên phát hiện ra Chúc Diêu đứng ở đằng sau Ngọc Ngôn. Hắn là một trong ba vị tôn giả có tính tình hiền hòa nhất. Hắn liền lên tiếng chào hỏi:

“ Đây có phải là tiểu sư muội mà sư thúc mới thu nhận làm đệ tử hay không?”

Hắn liền hiểu ra vì sao Ngọc Ngôn sư thúc lại không nể mặt phóng ra uy áp đối với bọn họ, thì ra vừa rồi bọn họ đã làm tổn thương tới tiểu sư muội.

Nhưng điều này cũng không thể trách bọn họ được. Có thể ngồi trên đài cao này, đều là các vị cường môn nhân của các môn phái, tu vi của bọn họ ít nhất cũng là Nguyên Anh sơ kỳ. Ai mà ngờ tới được Ngọc Ngôn sư thúc tâm trạng hưng phấn lại đưa đồ đệ của mình tới xem náo nhiệt chứ.

Bị người khác điểm danh đến, Chúc Diêu không thể tiếp tục giả bộ chết được nữa. Nàng liền hướng ba người hành lễ:

“ Bái kiến hai vị sư huynh, bái kiến sư tỷ”

Chúc Diêu cũng biết ở trong Khâu Cổ Phái có ba vị tôn giả Hóa Thần Kỳ. Chẳng qua là do họ một mực bế quan nên nàng chưa nhìn thấy bao giờ.

Trừ Nghê Nhiễm ra, hai người còn lại cũng chỉ khách khí gật đầu.

Nghê Nhiễm ha ha cười rồi nói:

“ Vài ngày trước, ta có nghe mọi người nói sư thúc thu một tiểu sư muội, nhưng ta vẫn vô duyên không được diện kiến. Ai ngờ nhanh như vậy đã tới Trúc Cơ, quả nhiên thiên tư bất phàm.”

“ Sư huynh quá khen.”

Ừm, xem ra vị này tính tình cũng hiền hòa. Chúc Diêu cười cười rồi nói:

“ Do sư huynh một mực bế quan, nên tiểu muội cũng không dám tới quấy rầy, mong sư huynh lượng thứ.”

“ Sư muội khách khí quá rồi. Nếu như không chê thì hôm sau tới động phủ của sư huynh chơi một chút.”

Nghê Nhiễm cười một cách sáng khoái, đột nhiên như nhớ ra điều gì, liền hỏi:

“ Đứng rồi, ta còn không biết quý danh của tiểu sư muội. Lúc người mới vào chính là Ngọc Lâm Phong, từ đó suy ra chữ Ngọc đứng ở hàng bối, không biết hiệu là gì?”

Ngay lập tức sắc mặt Chúc Diêu đen lại. Hiền em gái nhà người chứ! Miệng thì cười tươi suốt ngày thế kia mà khi mở miệng liền đâm vào tim người ta đau nhói. Nàng tức giận cắn răng “kèn kẹt”, gần từng chữ một. “ Ta, gọi, là, Ngọc...Diêu!”

Nói xong, bên cạnh Ngọc Ngôn liền nghiêng đầu, khó hiểu nghi hoặc nhìn nàng. Không phải ta đặt người một chữ “Vượng” sao?

Chúc Diêu hung hăng trợn mắt quay lại nhìn hắn. Người mới thích như vậy! Cả nhà người mới thích như vậy!

Ngọc Ngôn liền cau mày lại, hít vào một hơi, im lặng nhìn đồ đệ của mình. Bệnh tình của đồ đệ ngu xuẩn của mình càng thêm nặng rồi, ngay cả đạo hiệu của mình cũng nhớ không nổi nữa. Sau đó hắn liền quay đầu lại nhìn vào sàn đấu. Mà ở sau lưng hắn, đôi mắt Chúc Diêu biến thành cây đao.

Thấy thầy trò hai người có vẻ giống như sắp đánh nhau tới nơi rồi, Nghê Nhiễm liền không hỏi tiếp nữa. Hắn nói khách khí hai câu, rồi quay lại chỗ ngồi của mình. Hắn ngồi trên lưng con Bạch Hổ rồi nhìn về sàn đấu coi mọi người thi đấu.

Cho nên trên đài cao chia làm ba tầng. Tầng một là Ngọc Ngôn, đứng đằng sau hắn là Chúc Diêu. Tầng 2 là ba vị tôn giả. Tầng ba chính là các phong chủ và trưởng môn nhân của các môn phái. Mấy chục người phân chia tầng lớp rõ ràng, điều này làm cho nàng cảm thấy giống vừa mới uống coca vậy, còn trên bàn ăn chính là các món sơn hào hải vị thượng hạng vậy.

Ngọc Ngôn tôn thượng cùng ba vị tôn giả xuất hiện, làm cho các đệ tử chiến đấu ở dưới sàn đấu càng thêm nhiệt tình. Phải biết rằng, đại hội môn phái hàng năm đối với những đệ tử tham gia này mà nói, bọn họ không chỉ... mang về vinh quang cho môn phái, mà đó còn là cơ hội để bọn họ thể nổi bật trong Tu tiên giới.

Hơn nữa nếu như bọn họ giành giải quán quân trong kỳ đại hội môn phái lần này, thì người đó còn có cơ hội được tiền bối Nguyên Anh chỉ điểm cho một lần. Mà ngày hôm nay ở trên khán đài còn có một vị tiền bối lợi hại nhất trong tất cả mọi người tới xem. Cho dù bọn họ không được tu tiên giới đệ nhất nhân Ngọc Ngôn tôn thượng chỉ điểm, thì nếu như bọn họ có thể được ba vị tôn giả Hóa Thần kỳ kia chỉ điểm vài câu, thì đối bọn họ mà nói nó cũng được lợi rất nhiều.

Đối với người tu tiên mà nói tu tiên không chỉ có mỗi việc hấp thu linh khí để tăng lên tu vi mà nó còn dựa vào đạo tâm của từng người đối với thiên địa có cảm ngộ như thế nào nữa. Đó mới chính là tinh túy trong việc tu tiên. Khi bọn họ tu luyện tới cảnh giới Hóa thần, thì bọn họ có khả năng kết nối thiên địa vạn vật với đạo tâm thì đến lúc đó bọn họ không còn là người thường nữa. Vì vậy, có thể được bọn họ chỉ điểm một chút, cho dù bọn họ không thể hiểu được nhưng đối với việc tu hành sau này sẽ bọn họ sẽ được rất nhiều điểm lợi.

Chính vì nghĩ tới những điều này cho nên tất cả đệ tử tham gia thi đấu ở trên sàn đấu càng thêm cố gắng, càng có động lực để chiến đấu hơn.

Đáng tiếc, Chúc Diêu nàng lại nhìn không tới. Đúng vậy, nàng nhìn xem không có tới nơi. Thời điểm tranh tài diễn ra Chúc Diêu nhìn tới, mẹ cha nó chứ, cái bàn bóng bàn này nó cao còn chưa tính, thế mà bọn họ còn mở thêm một cái trận pháp nữa, điều này khiến cho tầm nhìn của nàng giảm xuống thêm. Đối với những người có tu vi cao thì cái trận pháp này không có ảnh hưởng gì tới bọn họ, nhưng nàng mới chỉ có tu vi Trúc Cơ, căn bản nàng không nhìn thấy người ở trên sân đấu đang làm những gì.

Ưu việt hơn người khác để làm gì cơ chứ, cuối cùng lại không thấy được gì! Thảo nào nơi này ngoài trừ các trưởng môn nhân của các môn phái và các phong chủ ra thì không có đệ tử nào đứng ở trên đây cả. Thì ra không phải người ta không muốn dẫn những đệ tử đó lên đây mà mọi người sớm đã biết chân tướng.

“ Sư phụ... ta có thể xuống dưới nhìn xem được không?”

Chúc Diêu đành phải hướng Ngọc Ngôn thương lượng, tạm thời rời xa hắn một chút.

Ngọc Ngôn nhìn nàng một cái, cũng hiểu nàng đứng ở đây cũng không có nhìn thấy được gì, liền gật đầu nói:

“ Xem xong liền trở lại, đừng có lưu lại.”

Tránh cho người học điều xấu, dĩ nhiên câu này hắn không nói ra rồi.

Chúc Diêu gật gầu, rồi nhìn quanh mọi người một cái. Quả nhiên nàng liền thấy một thân hình quen thuộc, đúng lúc đối phương cũng nhìn về phương hướng này. Chúc Diêu lập tức khởi động vũ khí ở dưới chân, vội vàng bay đi.

“ Tiểu quỷ!”

Chúc Diêu vẫy vẫy tay về phía một người thiếu niên đang còn nhìn đông nhìn tây kia.

“ Chúc Diêu tỷ!”

Vương Từ Chi quay đầu lại ngạc nhiên hỏi:

“ Rốt cuộc người cũng được xuống núi?”

Chúc Diêu gật đầu,

“ Ai bảo ta ưu tú chứ!”

Vương Từ Chi cũng không phản bác lại câu nói tự cao tự đại kia. Hắn liền nắm lấy tay nàng, cười một cách vui vẻ.

Một người khác đứng ở bên cạnh cũng chú ý về phía bên này, liền nói vọng sang:

“ Tiểu sư đệ, ai vậy? Sao không qua đây giới thiệu một chút? Tại sao ta không có biết, tiểu tử người lại có số tốt như vậy chứ?”

Sắc mặt Vương Từ Chi liền đen lại. Hắn liền tức giận, nhìn chằm chằm vào người kia:

“ Tam sư huynh, không được thất lễ!”

“ Ô, lại còn tức giận nữa chứ!”

Nghiêm Nguyệt Hoành hất tóc sang một bên, nháy mắt một cái, rồi cười đều nói:

“ Tiểu sư đệ! Người yên tâm đi. Mặc dù sư huynh ta rất đẹp trai, nhưng đối với người mà người thích, sư huynh ta sẽ không chiếm đoạt. Hơn nữa... sư huynh ta cũng không thích người lớn tuổi, thể loại này không hợp với khẩu vị của ta.”

Lúc này, mặt Chúc Diêu cũng đen lại.

“ Nghiêm Nguyệt Hoành!”

Vương Từ Chi giống như mèo bị dẫm phải đuôi, liền lông lộn lên. Hắn muốn xông tới người kia liều mạng sống mái một phen.

Đúng lúc đó, ở không xa, Đỗ Nguyên Thần nhìn thấy Chúc Diêu, lại thấy Vương Từ Chi có vẻ rất tức giận, liền chấp tay hành lễ với Chúc Diêu.

“ Đệ tử bái kiến thái sư thúc!”

Lúc này người đen mặt lại, lại chính là Nghiêm Nguyệt Hoành.

Chúc Diêu ha hả cười một tiếng, rồi gật đầu với Đỗ Nguyên Thần. Nàng quay lại nhìn từ trên xuống dưới cái người tên là Nghiêm Nguyệt Hoành này một chút, rồi nói:

“ Người chính là Tam đệ tử của Chuổng môn sư đệ?”

Nghiêm Nguyệt Hoành liền căng thẳng ấp a, ấp úng nói:

“Vâng, vâng.. Bái kiến thái sư thúc. Nguyệt Hoành lỡ mạo phạm người, xin người bỏ qua cho.”

Oan uổng cho ta quá! Chẳng qua ta vất vả lắm hần mới tìm thấy một cơ hội để trêu chọc tiểu đệ nhìn có vẻ rất là nghiêm túc kia, ai ngờ lại đá nhầm vào thiết bản.

27. Chương 27: Câu Chuyện Vượt Khó

Chúc Diêu cười tươi như hoa nói:

“Thì ra là Tiểu tam. Tiểu tam không cần đa lễ. Tiểu tam chưa gặp ta nên không nhận ra được cũng là chuyện bình thường. Vì vậy thái sư thúc ta đây cũng sẽ không vì vậy mà trách tội Tiểu tam. Có phải vậy không Tiểu tam?”

“Cám ơn Thái sư thúc.”

Nhưng hần cảm thấy hình như cái từ “tiểu tam” có vẻ không hợp lý thì phải.

“Không cần khách khí như vậy, ai bảo ta lớn tuổi chứ! Chính vì lớn tuổi nên ta rất là rộng lượng!”

Nghiêm Nguyệt Hoành:“...”

Nói thế mà còn bảo là rộng lượng??

Phốc! Ha ha ha ha!

Hai người ở bên cạnh cũng không nhịn được cười to.

“Chúc Diêu tỷ, người tới đây xem ta đánh trận chung kết à?”

Vương Từ Chi liền mở miệng chuyển chủ đề. Dù sao thì Chúc Diêu vẫn là Chúc Diêu. Nàng sao có thể dễ dàng tha thứ cho Tam sư huynh được chứ, nên tốt nhất hần nên đánh lạc hướng nàng thì hơn.

“Trận chung kết?? Người đã vào tới trận chung kết rồi?”

Không ngờ Đại hội môn phái đã diễn ra được 3 ngày rồi. Hèn chi hôm nay sư phụ mới mang nàng ra ngoài, thì ra là để cho nàng xem luôn trận chung kết.

“Vâng, ta thuộc nhóm Luyện Khí.”

Thì ra nàng không biết. Vương Từ Chi liền có chút thất vọng. Nhưng ngay lập tức hần liền lấy lại tinh thần,

“Trận tiếp theo chính là trận cuối cùng của vòng này. Ai thắng thì người đó sẽ được vào chung kết.”

Nói cách khác, trận tiếp theo chính là thuộc vòng bán kết?

Ngay lập tức, Chúc Diêu liền xóc lại tinh thần, rồi nhìn về phía sân đấu. Nàng liền phát hiện hình như trận đấu vừa mới kết thúc. Trên sân đấu, các đệ tử đang lau dọn sân đấu. Có lẽ là một trận thuộc nhóm Trúc Cơ. Người chiến thắng là một đệ tử mặc áo bào lam, hần thuộc một môn phái khác.

Chỉ mất có mấy phút, trọng tài liền tuyên bố trận đấu tiếp theo bắt đầu.

Ngay sau đó liền có hai vị bạch y đệ tử nhảy lên sân đấu, đồng phục của hai người giống y như trang phục nàng đang mặc vậy. Trong đó, có một người trung niên chắc tầm 40 tuổi. Người còn lại, tuổi tác có lẽ bằng với Vương Từ Chi. Nhìn hần cũng rất là đẹp trai. Khuôn mặt hiện lên sự kiên nghị. Mà hình như khuôn mặt này nhìn có chút quen thì phải!!!

“Người này?”

“Người này Chúc Diêu tỷ cũng biết đấy!”

Vương Từ Chi liền giải thích,

“ Hẳn chính là người mà 5 năm trước làm cho Triệu Tiểu Bàn bị thương nặng. Tên của hẳn là Tiêu Dật. Bây giờ hẳn thuộc ngoại môn đệ tử.”

Thì ra là cái tên tiểu khất cái kia! Không tránh nhìn hẳn quen mặt tới như vậy. Không ngờ hẳn cũng có thể vào tới vòng bán kết. Hơn nữa tu vi còn bằng với Vương Tử Chi. Cả hai đồng dạng đều là Luyện Khí Đại Viên Mãn.

“ Hẳn quả thực rất là nỗ lực.”

Sau chuyện đó, hẳn có thể tiến tới được bước này quả rất đáng khen ngợi.

“ Vâng!”

Vương Tử Chi cũng gật đầu công nhận. Thân là nội môn đệ tử nên hẳn biết ngoại môn đệ tử khó khăn nhiều như thế nào.

“ Lúc trước hẳn bị sư phụ xóa bỏ tu vi, thế mà mới có 5 năm. Từ tu vi bị phế, lại có thể tu luyện tới Luyện Khí Đại Viên Mãn. Hơn nữa còn muốn xông vào trận chung kết. Người này quả thực rất có thiên phú.”

Còn một người cũng có thiên phú đó là Chúc Diêu thì lại im lặng. Nàng sờ sờ cái mũi của mình, rồi chuyên tâm nhìn vào trận đấu.

Tiêu Dật là Kim Mộc song linh căn. Hai hệ phép thuật một thủ một công, có thể hỗ trợ lẫn nhau. Tư chất là thượng giai. Còn Phương Tắc thì là Thủy Mộc Thổ tam linh căn. Tư chất mặc dù kém hơn so với Tiêu Dật, nhưng cũng may linh căn của hẳn có tính hỗ trợ tương sinh. Phép thuật của hẳn có độ đàn hồi rất cao, tốc độ phóng ra lại nhanh.

Mới vừa bước vào sân, Phương Tắc liền vỗ một chưởng xuống dưới lòng đất. Một cái Mộc hệ thuật Trói buộc liền hiện ra. Chỉ thấy dưới mặt đất liền có một cơn chấn động. Dưới chân Tiêu Dật liền xuất hiện mấy cây dây mây từ dưới đất chui lên nhằm trói chặt hẳn lại.

Tiêu Dật liền nhảy lên né tránh. Rồi đáp xuống mặt đất cách chỗ đó 3 trượng. (*) Ngay lập tức, phía dưới chân hẳn, đám dây mây lại trôi lên. Tốc độ của bọn nó còn nhanh hơn trước rất nhiều. Tốc độ nhanh như vậy, xem ra đối phương rất là thành thục phép thuật này.

1 trượng = 3,33 m

Tiêu Dật chỉ có thể không ngừng nhảy lên tránh né những dây mây này. Hầu như hẳn không có cơ hội dừng trên mặt đất.

Còn Phương Tắc thì lại lộ ra vẻ đắc ý. Tay kia của hẳn liền kết ấn rồi thi triển ra một Băng hệ phép thuật. Hẳn triệu hồi hàng ngàn, hàng vạn chùy băng nhọn hoắt bay tới đâm vào người đang lơ lửng trên không trung kia. Trên mặt đất đã không có cách nào đặt chân, thì vào lúc này trên không trung cũng không còn lối thoát. Đây là một công kích ngay cả một giọt nước cũng không lọt ra được. Có thể thấy được hẳn suy nghĩ rất là chu đáo. Hẳn căn bản không cho đối phương có cơ hội ra tay.

Tiêu Dật chật vật né tránh những cái băng chùy đang lao tới kia. Hẳn vừa phải khởi tạo kết giới nhằm ngăn cản công kích của những băng chùy kia, vừa phải nhảy thật cẩn thận, không để cho những dây mây kia trôi vào chân. Nhưng nếu cứ tránh né như vậy, thì sớm muộn gì hẳn cũng sẽ thua.

Rốt cuộc, kết giới chịu không nổi công kích của những Băng chùy kia. Hẳn liền hét lên một tiếng. Một đoàn linh kiếm được Tiêu Dật gọi ra, đây chính là một chiêu Lạc Kiếm Thuật. Chiêu này lấy linh khí hóa thành mấy chục cây linh kiếm bay về phía đối phương. Linh kiếm này là do linh khí hóa thành. Những cây linh kiếm này còn sắc bén hơn nhiều so với những Băng chùy kia. Trong nháy mắt, nó liền đánh nát mấy cây Băng chùy vừa lao tới. Thời điểm mấy cây linh kiếm sắp đâm được Phương Tắc thì có vô số dây mây từ dưới mặt đất chui lên. Nó tạo thành một bức tường dây mây, rồi đem cái công kích kia cản lại.

Thừa dịp đối phương chuyển sang phòng ngự. Rốt cuộc Tiêu Dật hẳn cũng có cơ hội đặt chân xuống mặt đất. Hẳn lại tiếp tục khởi tạo thêm mấy cây kiếm nữa. Lần này hẳn dùng chiêu Lạc Tinh Thiểm. Nó không còn là 10 cây kiếm nữa, mà là hàng ngàn, hàng vạn cây linh kiếm đồng thời xuất hiện. Chúng nó mang theo khí sát phạt rất mạnh bay thẳng về phía Phương Tắc. Mà những cây mây ở trên mặt đất kia cũng bị những

linh kiếm này chém cho nát vụn. Ngay cả đối phương dùng dây mây kết thành bức tường kia cũng suýt bị phanh thây thành nghìn mảnh.

Tuy là vậy nhưng Phương Tắc cũng không có bối rối. Trên khóe miệng hắn còn nở một nụ cười. Rất nhanh, hai tay hắn kết ấn, tinh quang trong mắt hiện lên:

“ Đốt!”

Chỉ thấy dây mây đang còn xanh tươi trong nháy mắt bốc cháy thành một đám lửa to lớn. Ngay lập tức, Tiêu Dật liền bị vây trong đám lửa to lớn này. Không ngờ Phương Tắc có thể đem những dây mây này thêm vào phép thuật Hỏa hệ vào trong đó. Thủ pháp của hắn thật sự quá nhanh, nhanh đến nỗi không có một ai phát giác ra được. Rồi hắn còn cố tình đợi đối phương chém đứt đám dây mây kia rồi mới ra tay.

Mà Tiêu Dật vừa mới sử dụng Lạc Tinh Thiểm hóa thành hàng ngàn, hàng vạn linh kiếm xong. Linh lực của hắn liền tiêu hao rất lớn. Hiện tại căn bản, hắn không còn nhiều linh khí. Xem ra trận tranh tài này, có lẽ hắn sẽ thua.

Phương Tắc khẽ cười mấy tiếng, rất là đắc ý khi nhìn đám lửa to bùng đang cháy rừng rực kia.

Đột nhiên trong đám lửa to lớn kia có một âm thanh lạnh lùng vọng ra:

“ Phản trận, mở!”

Một trận pháp khổng lồ, từ bên trong đám lửa phát sáng lên. Ngay lập tức, đám lửa to lớn kia liền bị dập tắt. Mà Phương Tắc đang còn cười đối thủ kia, liền cảm thấy khí huyết dâng trào.

Phốc!

Hắn liền phun ra một búng máu. Linh khí trong đan điền của hắn đã tiêu hao không còn gì. Hắn không thể tiếp tục chiến đấu được nữa. Hai con mắt hắn mở to ra nhìn người phía trước không may có một vết thương mà khó hiểu.

Phản trận, trận pháp bắn ngược lại phép thuật vừa mới thi triển ra. Hắn bố trí nó lúc nào vậy?? Chẳng lẽ là lúc hắn nhảy lên tránh né mấy cây dây mây kia sao??

“ Khâu Cổ Phái, Tiêu Dật thắng!”

Trọng tài liền cao giọng tuyên bố.

Tiêu Dật hắn cũng không có nhìn Phương Tắc đang nằm trên mặt đất kia. Hắn liền xoay người bước xuống võ đài, bỗng nhiên hắn liền nhìn về phía chỗ mấy đệ tử nội môn. Cước bộ của hắn liền dừng lại. Một lúc lâu sau mới quay đầu lại rồi bước tiếp.

Chúc Diêu sững sốt, hình như cái thằng Tiêu Dật này vừa nhìn về phía nàng thì phải? Chúc Diêu đột nhiên sinh ra cảm giác kỳ lạ. Cảm giác này rất là quen thuộc. Mỗi lần nàng nhìn thấy người thiếu niên Tiêu Dật kia, nó đều xuất hiện. Trước kia nàng còn nghĩ là trùng hợp, nhưng hiện tại xem ra hình như có vấn đề. Theo lý thuyết, đối với một người sống 20 năm ở cái thế giới khác, thì khi thấy một câu chuyện vượt khó như thế này sẽ vô cùng hứng thú. Nhưng hiện tại, nàng nửa điểm cũng không có cảm giác hưng phấn, rốt cuộc là vì sao?

“ Chúc Diêu tỷ, Chúc Diêu tỷ.”

Vương Từ Chi lay lay Chúc Diêu đang ngây ngốc.

Lúc này Chúc Diêu mới phục hồi tinh thần lại. Trên sàn đấu cũng đã bắt đầu một trận so tài mới rồi. Là một cuộc tranh tài thuộc nhóm Trúc Cơ. Nhìn thì có vẻ đây là một trận tranh tài rất là quan trọng. Khán giả ngồi xem trận chiến càng thêm sôi sục.

“ Tam sư huynh nhất định sẽ chiếm được vị trí thứ nhất.”

Vương Từ Chi tràn đầy lòng tin nói.

Lúc này Chúc Diêu mới nhận ra, cái người đang còn thi đấu trên sàn đấu, chính là thiếu niên vừa mới mở miệng ra nói nàng xấu kia, Nghiêm Nguyệt Hoành. Hắn lên sân thi đấu lúc nào vậy? Nàng ngây ngốc lâu

như vậy sao?

28. Chương 28: Vương Từ Chi Vs Tiêu Dật

“ Đây là trận chung kết thuộc nhóm Trúc Cơ?”

Nghiêm Nguyệt Hoành cũng giống như nàng đều có tu vi Trúc Cơ Đại Viên Mãn.

Vương Từ Chi gật đầu,

” Thật ra Tam sư huynh rất là lợi hại đó! Sư huynh là ứng cử viên cho chức vô địch thuộc nhóm Trúc Cơ lần này đây.”

“ Đánh trận chung kết khó vậy sao?”

“ Vô cùng khó khăn!”

Vương Từ Chi lại tiếp tục giải thích,

“ Các đệ tử được cử tham gia thi đấu đại hội môn phái lần này đều là những người tinh anh trong tinh anh của các môn phái. Trước khi tham dự đại hội môn phái, thì các môn phái đều đã tổ chức một giải đấu vòng loại để chọn ra ba vị trí đứng đầu. Mà đại hội môn phái lần này được chia làm 3 nhóm. Mỗi nhóm lại có 10 môn phái tham gia, chỉ khi đánh bại hết tất cả mọi người ở trong nhóm đó thì mới có thể tiến vào trận chung kết được.”

Thì ra là thế, xem ra cái người tên gọi là Nghiêm Nguyệt Hoành cũng có chút thực lực,

“Nói như vậy, người cũng rất là lợi hại đúng không? Người cũng được đánh trận chung kết mà?”

Vương Từ Chi có chút xấu hổ ngượng ngùng rồi cười cười gật đầu. Tiểu tử này, trước đây coi trời bằng vung, thế mà không nghĩ tới, mới 5 năm không gặp tính cách lại thay đổi như thế này. Nàng mới chỉ khen hắn có một câu thôi, mà hắn đã đỏ mặt như thế kia rồi.

Đột nhiên Chúc Diêu nhớ tới, một tháng trước nàng đã đáp ứng hắn sẽ đến xem hắn tham gia thi đấu môn phái, thế mà nàng tự nhiên lại quên mất.

“Xin lỗi Từ Chi! Lúc trước ta đã đáp ứng với người rằng ta sẽ tới xem người thi đấu, nhưng 1 tháng trước xảy ra chút chuyện, nên không có cơ hội xuống núi.”

Lúc hắn thi đấu mấy ngày trước cũng là lúc nàng làm cho linh khí bạo động, khi nàng khôi phục lại thì hắn đã thi đấu xong rồi.

“ Không sao... không sao mà, không có việc gì!”

Mặt Vương Từ Chi càng thêm đỏ, ngẩng đầu len len nhìn lại nàng,

“ Người... Người vừa gọi ta là gì...”

“Từ Chi?”

Chúc Diêu khó hiểu nhìn hắn một cái,

” Không phải mỗi lần ở chỗ ta, người đều bắt ta gọi tên của người hay sao?”

“Mà cũng đã trôi qua 5 năm rồi, do vậy ta cũng không thể cứ gọi người là tiểu hài tử xấu xa, hay tiểu quỷ mãi được! Thế nào không thích ta gọi như vậy sao?”

“Được! Tất nhiên là được rồi!”

Vương Từ Chi vội vàng vàng gật đầu. Hắn sợ nếu như hắn không gật nhanh, thì nàng lại đổi ý thì chết. Thật là một thằng tiểu quỷ khó để chiều chuộng,

“Người khi nào thi đấu?”

Lúc này trên sàn đấu, Nghiêm Nguyệt Hoành đã giành thắng lợi.

Vương Từ Chi cũng quay đầu nhìn sang,

“Là trận đấu tiếp theo.”

Nhanh vậy?

Chúc Diêu liền giật mình. Đúng lúc nghe thấy trọng tài tuyên bố trận chung kết của Nhóm Luyện Khí sẽ được bắt đầu. Cũng chính là Vương Từ Chi phải so đấu với Tiêu Dật. Người đã chiến thắng trận chiến lúc trước.

“Chúc Diêu tỷ, ta lên trước.”

Chúc Diêu gật đầu. Theo thói quen tay nàng lại sờ sờ cái đầu của hấn rồi cười cười nói,

” Hình như hấn có vẻ rất am hiểu trận pháp, ngươi phải cẩn thận.”

“Vâng, ta sẽ chú ý.”

“Cố gắng lên!”

Chúc Diêu làm ra một tư thế cố gắng,

“Nhớ kỹ thắng thua không quan trọng, quan trọng là đừng để bị thương nặng là được.”

Vương Từ Chi liền sững sờ. Hấn không ngờ nàng lại nói như vậy. Ngay lập tức, trên khuôn mặt hấn liền hiện lên một nụ cười xán lạn, giống như ánh mặt trời rực rỡ sáng ngời vậy.

Chúc Diêu liền lấy tay che mắt lại theo phản xạ có điều kiện. Khi nàng hồi phục lại tinh thần thì Vương Từ Chi đã lên sàn đấu rồi. Hình như lúc này nàng cảm giác sai thì phải? Chứ không thì tại sao nàng lại cảm thấy nụ cười của tiểu quỷ kia nó lại xán lạn chói mắt đến như vậy chứ?

Trên sàn đấu, trận đấu được bắt đầu.

Đối mặt với đối thủ cuối cùng này, Vương Từ Chi hấn không thể không cẩn thận được. Hơn nữa trận đấu này có thể là một trận đấu gay cấn, vì vậy hấn càng phải chú ý hơn, nếu không mất mặt với nàng thì xấu hổ chết mất!

Đương nhiên, Tiêu Dật hấn cũng vậy. Năm năm, hấn đã bị trục xuất khỏi nội môn 5 năm rồi. Rốt cuộc ngày hôm nay hấn cũng có thể rửa sạch mối nhục này, đòi lại cho hấn một cái công đạo. Ngày hôm nay, Tiêu Dật hấn sẽ cho những người đã từng khi dễ hấn biết thế nào là mới là cường giả chân chính?

Cao thủ đối chiêu, ai nhanh tay hơn người đó thắng. Do vậy hai người đồng thời cùng nhau phát động tấn công.

Vương Từ Chi là Hỏa hệ linh căn. Thế nhưng chiêu thức đầu tiên hấn dùng cũng không phải là 1 chiêu thuộc Hỏa hệ mà hấn am hiểu, mà đó là một chiêu Phong nhận. Tiêu Dật hấn cũng vậy, cũng không có phát động kết giới, mà đánh xuống 1 chưởng xuống lòng đất tạo thành một bức tường đỡ đòn Phong Nhận kia.

Thế nhưng chiêu Phong nhận kia của Vương Từ Chi cũng chỉ là hư chiêu. Lúc đối phương gọi ra bức tường thì hấn liền lắc mình di chuyển ra đằng sau đối phương. Hấn gọi ra một phi kiếm, trên thân kiếm có linh khí bám vào, có thể thấy được chiêu này uy lực rất là kinh người. Chiêu này liền bay thẳng xuống người Tiêu Dật. Mà Tiêu Dật lúc đó cũng chưa có quay về phòng thủ được.

“Hay!”

Chúc Diêu không nhịn được lên tiếng kinh hô ủng hộ Vương Từ Chi.

Chiêu kiếm kia xẹt qua thân thể Tiêu Dật rồi rơi trên mặt đất phát ra tiếng coong trong trẻo. Mà cái thân ảnh kia thì dần dần tiêu tán, hóa thành vô hình. Thì ra chỉ là hư ảnh. Vương Từ Chi thấy vậy liền biến sắc, không cần biết chân thân Tiêu Dật ở đâu liền vội vàng lập một kết giới phòng ngự.

Quả nhiên, ngay sau khi kết giới hình thành thì một chiêu kiếm lăng liệt công tới. Chiêu này mạnh mẽ đánh lên kết giới của Vương Từ Chi.

Vương Từ Chi liền múa thanh kiếm bức lui đối phương, sau đó hấn nhảy lui về phía sau. Kết giới phòng ngự vừa hình thành đã nát. Đối thủ quả nhiên rất khó đối phó.

Ở phía bên kia, Tiêu Dật cũng đang cầm một thanh kiếm, nhìn chăm chú vào Vương Từ Chi. Hai người bọn họ đều là những người am hiểu về kiếm, đều là những kiếm tu. Giống như linh căn của mỗi người mà nói thì kiếm thuật đều là sở trường của hai người. Chính vì vậy, hai người bọn họ liền bỏ qua phép thuật, rồi dùng kiếm xông lên so chiêu với nhau.

Tiêu Dật là Kim Mộc song linh căn. Kiếm của hắn có màu vàng nhạt, vô cùng sắc bén. Thanh kiếm này vừa có thể tấn công, vừa có thể phòng thủ. Mà Vương Từ Chi thì lại là Hỏa hệ thiên linh căn, lực sát thương rất mạnh. Hắn đem thanh kiếm biến thành một thanh Hỏa kiếm.

Hai người so đấu đã hơn trăm chiêu, nhưng mà vẫn bất phân thắng bại. Nếu như còn tiếp tục đánh như thế này nữa thì kiểu gì một trong hai bên cũng có người hết linh khí trước mà thua. Thấy vậy hai người liền thay đổi kế sách. Tiêu Dật hấn liền ném ra một trận kỳ hai mặt. Trong nháy mắt, một cái trận pháp liền hình thành.

Vương Từ Chi sớm đã đề phòng đối phương sử dụng trận pháp. Cho nên khi thấy Tiêu Dật ném ra quân cờ kia, hắn liền phi thân nhảy lên. Nháy mắt liền đã bên ngoài trận pháp rồi.

Tiêu Dật thấy vậy liền cười lạnh. Hừ, đúng y như ta nghĩ. Tất cả bọn đệ tử nội môn đều là những đám ham sống sợ chết.

“Tăng linh trận, mở!”

Nói xong, liền có lượng lớn linh khí từ bốn phương tám hướng tụ tập vào trong trận pháp. Trận pháp trên mặt đất liền phát ra quang mang chói mắt.

Vương Từ Chi sắc mặt liền khó coi. Hóa ra hắn lừa mình. Hắn cố tình phóng ra một quân cờ trận pháp, chẳng qua là muốn lừa mình rời xa tâm trận pháp. Chứ thật ra cái trận pháp đó cũng không phải là một trận pháp công kích, mà nó là một trận pháp bổ sung linh lực. Trận pháp này một khi hoàn thành, thì người trong trận trong nháy mắt có thể đem linh lực trở về đầy ắp.

Không được, mình quyết không thể để hắn hoàn thành trận pháp. Mình phải liều thôi, được ăn cả ngã về không.

Nghĩ vậy, Vương Từ Chi liền điều động toàn bộ linh khí còn sót lại trong cơ thể. Nhất thời, 1 vòng khí xoáy bốc lên rất là mạnh mẽ quanh thân thể hắn. Rồi sau đó từng thanh cự kiếm to như tòa nhà từ trên không trung dần dần xuất hiện ra. Nó xuất hiện càng lúc càng nhiều thêm. Kiếm khí rậm rạp cao đến tận trời.

“Đây... Đây không phải là Kiếm trận mà người có tu vi Trúc Cơ mới có thể hoàn thành được sao?”

Bên trên khán đài, các đệ tử vội vàng kinh hô lên. Vương Từ Chi này lĩnh ngộ kiếm thuật cao như thế nào mới có thể thi triển ra kiếm pháp vượt cấp tới như vậy.

Tâm trạng Chúc Diêu càng thêm khẩn trương, tiểu tử xấu xa cố lên! Thành bại chính là đây!

“Vạn thiên kiếm trận, lên!”

Hắn vừa nói xong thì những thanh cự kiếm lạnh thấu xương kia liền biến ảo ra thành hàng ngàn hàng vạn tiểu kiếm. Khí thế của nó như bài sơn đảo hải rồi xông thẳng tới tâm trận pháp kia của Tiêu Dật.

Trận pháp Tăng Linh Trận của Tiêu Dật vẫn chưa hoàn thành, nhưng mà linh khí của hắn cũng khôi phục được khá nhiều rồi. Hắn nhanh chóng lắc mình ra khỏi tâm trận pháp rồi phi thân nhảy lên. Nhưng hàng ngàn hàng vạn tiểu kiếm kia vẫn theo sát không rời.

Thấy vậy, Tiêu Dật không còn cách nào khác đành gọi ra một phép thuật hệ Thổ thêm một lần nữa. Một tường đất vững chắc bao bọc lấy thân thể hắn. Mà hàng ngàn hàng vạn thanh tiểu kiếm kia cũng điên cuồng công kích lên tường chắn mà Tiêu Dật vừa mới dựng lên. Chắc khoảng một lúc nữa là cái tường chắn này sẽ vỡ tan.

Tiêu Dật hần thấy vậy, liền cắn răng một cái. Ánh mắt hần trở nên lạnh lẽo, trong đó hiện lên sự quyết tâm cao độ trong tình thế hiểm nghèo. Cuộc so tài này, hần tuyệt đối không thể thua, tuyệt đối không thua được!

Bị hàng ngàn hàng vạn thanh tiểu kiếm công kích vào tường đất kia, nhất thời xung quanh hần bụi bay mù mịt. Thắng bại sắp phân tới nơi rồi. Bỗng nhiên một luồng kiếm khí từ trong đám bụi kia bạo phát ra. Nó còn đáng sợ hơn thanh cự kiếm mà Vương Từ Chi lúc nãy gọi ra. Thời gian giống như đình chỉ lại vậy. Những thanh kiếm đang còn điên cuồng công kích kia liền trở nên đình trệ ở trong không trung.

Tiêu Dật từ bên trong bức tường chui ra, hần đang kết ấn. Nhìn hần có vẻ rất chật vật nhưng cả người lại toát ra khí thế sắc bén. Hần hô to từng chữ một:

“Lăng, Không, Trảm!”

Hần vung thanh kiếm trong tay mạnh hết sức có thể. Liền thấy một luồng kiếm khí khổng lồ đánh bật hàng ngàn hàng vạn thanh tiểu kiếm ra ngoài. Luồng kiếm khí mạnh mẽ kia bay tới chỗ khán đài khán giả mới chịu dừng lại.

Lăng Không Trảm? Đây chính là một kiếm thuật thuộc tu vi Kim Đan.

Khi chiêu kiếm còn chưa hết chiêu thì Tiêu Dật đã cầm thanh trường kiếm rồi phóng người lên không trung. Trong nháy mắt, một thanh linh kiếm khổng lồ xuất hiện trên bầu trời. Thanh linh kiếm kia nó còn to lớn gấp trăm lần so với thanh cự kiếm mà Vương Từ Chi lúc trước phát động ra.

Tiêu Dật hô lớn một tiếng.

“Giết!”

Linh Kiếm khổng lồ rơi nhanh từ trên trời xuống thẳng hướng Vương Từ Chi không còn có sức phản kháng mà lao xuống.

Trái tim Chúc Diêu liền run lên. Từ lúc Vương Từ Chi bước lên sàn đấu nàng đã có cảm giác không lành rồi. Bây giờ nó lại càng lớn hơn. Một cảm giác sợ hãi xông thẳng lên não làm lông tơ nàng dựng đứng.

Thân thể nàng ngay lập tức liền phản ứng.

“Thiên Giáng!”

Một đạo Thiên Lô từ trên trời rơi xuống, trực tiếp đánh trúng thanh linh kiếm khổng lồ đang còn rơi xuống kia, thanh linh kiếm kia trong phút chốc nát bấy.

Tiêu Dật liền há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

29. Chương 29: Một Trăm Khỏi Cũng Không Cho

Các vị bá bá liền quay lại nhìn nàng với một ánh mắt sắc như dao cạo, kèm theo đó là sự khiển trách. Bọn họ giống như là muốn đem nàng lột da róc xương vậy. Chúc Diêu khóc không ra nước mắt. Mọi người đừng như vậy mà! Chẳng phải tiêu chí đầu tiên của đại hội này chính là tình hữu nghị sao, sau đó mới tới tranh tài mà?? Ta thật sự không cố ý phá hoại cuộc tranh tài mà.

Đang lúc nàng bị những ánh mắt nhìn như ăn tươi nuốt sống kia nhìn chằm chằm vào người, thì có một thân ảnh lóe lên. Thân ảnh đó màu trắng, xuất hiện che chắn trước mặt của nàng. Những uy áp kinh khủng từ bốn phương tám hướng khi thấy thân ảnh này liền không một tiếng động, tất cả trong nháy mắt thu hết cả về.

“Sư phụ!”

Đúng là sư phụ cứu khổ cứu nạn của mình rồi.

Khuôn mặt Ngọc Ngôn vẫn lạnh lùng, nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái,

“Trời sắp tối rồi!”

Hắn vung tay áo lên, không một lời giải thích, liền mang theo đệ tử của mình bay trở về ngọn núi Ngọc Lâm. Khi mọi người có phản ứng lại thì cũng không còn kịp nữa rồi.

Tử Đan nhìn phương hướng hai người biến mất mà lặng cả người. Mồ hôi lạnh rơi đầy đầu. Thái sư thúc! Người tại sao có thể bao che một cách công khai như vậy chứ?? Tại sao người lại để lại cho ta cục diện rối rắm như thế này chứ? Người có còn là đại trưởng phu nữa không vậy??

Hắn thở dài thật sâu, rồi lấy lại tinh thần. Ai bảo hắn chuyên trách chùi dít cho chương môn chứ! Đành chấp nhận thôi!!!!

“Khụ khụ! Cuộc tranh tài lần này, Tiêu Dật là người chiến thắng. Trong kỳ đại hội môn phái lần này, là người đứng vị trí thứ nhất của nhóm Luyện khí.”

Lời này vừa nói ra, mới có thể khiến cho tất cả mọi người trong sân đấu hết bàn tán xôn xao.

Tiêu Dật cố gắng đè xuống khí huyết đang còn quay cuồng trong lồng ngực, miễn cưỡng đứng lên hành lễ:

“Tạ ơn chương môn.”

Vương Tử Chi đứng dậy rời khỏi sân đấu, đây là kết quả đã được dự đoán từ trước. Cuộc so tài lần này đích thực hắn đã thua. Quả nhiên hắn vẫn chưa đủ mạnh. Hắn ngẩng đầu nhìn phương hướng Chúc Diêu rời đi, rồi dâng lên vài phần thất vọng. Hắn hồi tưởng lại tình cảnh thanh cự kiếm khổng lồ kia rơi xuống làm lông mày không khỏi nhăn lên.

Tử Đan đang định tuyên bố phần thưởng cho Tiêu Dật thì bị một tiếng chim cao vút bên cạnh hót lên ngăn cản.

Ngồi trên con chim Loan kia là một vị nữ tôn giả Hóa Thần kỳ duy nhất – tôn giả Phượng Dịch. Nàng chậm rãi đứng dậy, nhìn động tác tuy rất đơn giản nhưng nó không khác gì tiên nữ cả. Tay trái nàng khẽ nâng lên, liền thấy Tiêu Dật đang còn quỳ dưới mặt đất kia đột nhiên bay lên trời rồi hạ xuống một khu vực trống trải ngay dưới đài cao.

“Người tên là Tiêu Dật?”

Một âm thanh như có như không, nghe như tiếng của thần tiên vậy.

Tiêu Dật hắn cảm thấy như bầu trời sụp xuống vậy, từng chữ từng chữ đánh mạnh vào trong lòng, hắn liền quỳ xuống,

“Chính là... chính là đệ tử.”

Đôi mắt phượng của Phượng Dịch nhú lại, một lúc sau nói tiếp,

“Người có nguyện ý làm môn hạ của ta hay không?”

Tiêu Dật sửng sốt, không chỉ... mà còn là hắn. Coi như là mọi người ở nơi này, tất cả đều không tin vào lỗi tai của chính mình. Một vị tôn giả Hóa Thần lại muốn thu nhận đồ đệ. Hơn nữa lại còn là một vị nữ tôn giả Hóa Thần duy nhất. Nghe nói nàng chưa bao giờ thu nhận đồ đệ.

Thấy một lúc lâu Tiêu Dật vẫn chưa có phản ứng, hai hàng lông mày của Phượng Dịch liền nhú lại,

“Người không muốn?”

“Không, đệ tử nguyện ý.”

Tiêu Dật bị sự vui mừng cùng cảm động làm cho tắc nghẹn. Hắn chỉ có thể cố gắng cắn môi mới không làm cho nước mắt rơi xuống. Hắn lúc đầu còn tưởng khi hắn chiếm được vị trí thứ nhất thì có thể sẽ được trở lại nội môn. Không ngờ hắn lại có cơ duyên lớn như thế này. Quả nhiên cuộc sống này vẫn còn đối xử tốt với hắn. Hắn chậm rãi cúi người xuống, rồi dập đầu hành lễ một cách thành kính nhất.

“Đồ nhi, ra mắt sư phụ.”

Phượng Dịch gạt đầu. Một tay kết ấn, liền có một đạo ánh sáng hướng thẳng tới mi tâm Tiêu Dật mà tới, lưu lại trên đó một cái ấn ký hình con chim Loan.

Thế mà lại là một đệ tử thân truyền. Mọi người đồng loạt vang lên tiếng hít thở thật mạnh.

Khi tất cả chuyện này diễn ra thì Chúc Diêu nàng còn đang bị sư phụ xách về không khác gì một con chó con. Nàng hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra với Tiêu Dật.

Mới vừa tới đỉnh núi. Nàng liền làm một khuôn mặt đáng thương, vô tội nhìn sư phụ của mình,

“Sư phụ... ta thật sự không cố ý xuất thủ mà!! Ta không biết lúc đó tại sao ta làm như vậy nữa?”

“Ta xin thề đó là sự thật!”

Chúc Diêu giơ một bàn tay lên trời phát thệ. Nàng cũng không ngờ đến nỗi không biết đó là một cuộc so tài 1-1.

“Nhất định là thanh đại linh kiếm kia có vấn đề.”

“Ta vừa nhìn thấy thanh linh kiếm kia, cả người liền cảm giác có gì đó không đúng.”

“Người làm như vậy không sai!”

Ngọc Ngôn liền trả lời một câu.

“Đúng, đó không phải là lỗi của ta. A! O! Sư phụ, người vừa nói cái gì??”

Sư phụ chán nản nhìn nàng một cái, kèm theo đó là một cái vẻ mặt khinh thường.

“Hắn ngưng tụ ra chính là không linh kiếm.”

“Đó là kiếm ý.”

Ngọc Ngôn thản nhiên nói.

“Kiếm ý!”

Chúc Diêu kinh hãi,

“Kiếm ý! Không phải chỉ có tu vi Kim đan trở lên mới có thể tu luyện được sao?”

“Theo lý thuyết là như vậy.”

Ngọc Ngôn nhú nhú mày, kiếm ý kia ẩn giấu sâu tới cỡ nào, coi như là tu sĩ Hóa Thần cũng rất khó khăn mới có thể nhìn thấy được.

“Hắn có thể gọi ra được Kiếm ý, chắc chắn trong người hắn có một món bảo vật khác thường.”

Đây là câu khẳng định, chứ không phải là câu nghi vấn.

“Chẳng trách, hắn tu luyện tới Luyện khí Đại Viên Mãn nhanh tới như vậy.”

“Hắn không phải là cấp bậc Luyện khí!”

Ngọc Ngôn lại ném cho nàng một cái ánh mắt ngu ngốc nữa,

“Cái dị bảo kia không chỉ... mà còn có thể ẩn giấu kiếm khí. Nó có thể giấu điem tu vi cho hắn nữa. Trước mắt tu vi của hắn chắc là Trúc Cơ trung kỳ.”

Chúc Diêu mở to hai mắt ra nhìn. Trúc Cơ trung kỳ! Trời ạ! Đây không phải chỉ đơn thuần là một câu chuyện vượt khó nữa, mà nó chính là tình tiết trong các câu chuyện được trời giúp đỡ rồi.

Trong đầu nàng linh quang chợt lóe. Nàng rốt cuộc hiểu tại sao mình cảm thấy hắn có chút kỳ quái rồi. Theo kinh nghiệm của nàng, rõ ràng đây chính là đãi ngộ dành cho các nam chính trong các tiểu thuyết rồi!

“Sư phụ có biết nó là dị bảo gì không?”

Nam chính từ nhỏ bị người khác bắt nạt, gặp cơ duyên xảo hợp bắt được dị bảo, sau đó một đường thẳng cấp một cách chóng mặt, rồi từ đó tiến vào nhân sinh tươi đẹp. Chúc Diêu càng nghĩ càng cảm thấy không khác gì cái tên Tiêu Dật kia.

“Ta mặc dù không biết cái dị bảo đó tên là gì, nhưng chắc chắn nó có trợ giúp rất lớn tới linh căn của hân. Cho nên tu vi của hân mới có thể tăng lên nhanh chóng tới như vậy. Hơn nữa nó còn có thể vượt cấp lĩnh ngộ kiếm ý.”

Ngọc Ngôn nhú chân mày lại, rồi quay đầu lại nhìn đồ đệ ngu xuẩn của mình,

“Kiếm ý không thể so với linh kiếm được. Bình thường thì phép thuật này căn bản là không chống cự được. Nhưng thứ người dẫn ra lại chính là Thiên Lôi. Mặc dù không thể so sánh được với Lôi kiếp, nhưng đó vẫn là lực lượng tinh khiết nhất trong thế giới. Cho nên nó mới có thể phá tan được kiếm ý.”

“Sư phụ, ý của người là....”

Chúc Diêu cứng đờ.

“Nếu như không có đạo Thiên Lôi kia, thì tên kia bây giờ đã là một thi thể rồi.”

Sắc mặt Chúc Diêu trong nháy mắt tái nhợt. Đáy lòng nàng dâng lên một trận hoảng sợ. Sợ hãi nhanh chóng xâm chiếm hết toàn bộ cơ thể của nàng. Không ngờ quỷ xui thần khiến thể nào nàng lại ra tay cứu thằng tiểu quỷ kia một mạng. Nàng mặc dù biết đằng sau mỗi nam chính quật khởi thì ở đó có hằng hà vô số đồng phái hội lột đường giúp hân. Nhưng thật sự nàng không nghĩ tới, người bên cạnh của nàng lại trở thành một trong số những phái hội đó.

Thấy đồ đệ một lúc lâu không nói gì, Ngọc Ngôn liền lấy tay sờ sờ lên trán của nàng,

“Không cần lo lắng. Hân tuy có cơ duyên được trời ban cho dị bảo. Nhưng cơ duyên của người cũng không nhỏ so với hân.”

Nàng có thể đối với Lôi linh khí có độ thân mật nghịch thiên tới như vậy, coi như là dị bảo cũng còn kém xa so với nàng.

Chúc Diêu đang còn trầm mặc suy nghĩ tới an nguy của tiểu hài tử xấu xa kia. Nàng gạt đầu qua loa. Càng nghĩ nàng lại càng cảm thấy không yên tâm. Chỉ là một cuộc so tài mà thiếu chút nữa một mạng người đã mất, thế thì sau này sẽ như thế nào đây??

“Sư phụ, người nói tiểu hài tử xấu xa, ý ta là Vương Tử Chi có việc gì không?”

Ngọc Ngôn nhú mày thật sâu, nàng lại có thể quan tâm an nguy của một ngoại nhân tới như vậy sao?

Hân nhớ tới lúc trước đồ đệ ngu xuẩn của mình cùng tiểu tử kia trò chuyện với nhau rất là vui vẻ. Về mặt của hai người rất là thân mật. Thậm chí từ trên đài cao hân nhìn xuống cũng còn cảm thấy khó chịu. Hân cảm giác giống như mình bị bỏ rơi vậy.

“Hân là đệ tử của Tử Đan, có việc gì thì có sư phụ của hân lo.”

Hân chán nản nhìn nàng một cái, rồi lại cho nàng một cái ánh mắt quan tâm.

Chúc Diêu bĩu môi. Không phải hài tử của người, nên người không quan tâm? Chỉ là một cuộc so tài mà thôi, thế mà người kia lại dám ra chiêu lấy đi tính mạng của người khác. Ai mà biết được sau này còn xảy ra chuyện như thế nào nữa. Phòng xa mà nói, dù cho hân có người bảo vệ đi chăng nữa, thì hân cũng có thể bị Tiêu Dật chọc cho một đao sau lưng. Dù sao nàng cũng biết tiểu tử Tiêu Dật kia cũng có tư tưởng lệt lệt rồi.

“Sư phụ, người có pháp bảo gì có thể phòng ngự..., có thể cho ta mượn dùng được không?”

Sắc mặt Ngọc Ngôn đang còn bá đạo liền hạ xuống tới âm độ. Khi nghĩ tới chuyện nàng mượn pháp bảo của mình rồi đưa cho tiểu tử kia càng làm cho hân càng thêm khó chịu.

“Không có!”

Dù hấn có hấn cũng không cho. Hấn cũng không thích thú gì việc nuôi hộ đồ đệ của người khác. Đồ đệ của mình cũng đã rất khó nuôi rồi.

“ A! Ô! Sư phụ! Không phải người nói là tu sĩ tu vi càng cao thì càng có nhiều bảo vật sao?”

Sư phụ người đừng có lừa ta chứ.

“ Những thứ này đều là ngoại vật, tu hành thì phải dựa vào chính sức của mình.”

“ Sư phụ!”

“ Người đi nghỉ sớm đi. Mấy hôm nữa ta sẽ dạy người phép thuật mới.”

Nói xong thân hình hấn chợt lóe, rồi biến mất tăm mất tích luôn.

“ Keo kiệt, hẹp hòi, thật không có tính người gì cả!”

Chúc Diêu đứng im ỏi ra một đồng. Có một trăm khối thể mà cũng không cho ta lấy một khối. Phi! Ta khinh, quá keo kiệt!

30. Chương 30: Nam Nhân Có Thân Thể Cường Tráng Khỏe Mạnh

Từ hôm đó về sau, Chúc Diêu nàng quần lầy sư phụ liền 3 ngày trời. Cuối cùng, nàng không thể kiên trì được nữa đành phải buông tha. Hơn nữa, nàng phát hiện ra rằng nàng càng nói tốt về Vương Từ Chi, thì sư phụ càng cự tuyệt ngay và luôn. Chúc Diêu nàng liền nảy sinh nghi ngờ không biết hồi trước Gấu con có hãm hại gì sư phụ không.

Nhưng về mặt tu luyện của nàng thì hấn lại vô cùng quan tâm tới nàng. Chính vì vậy cảnh giới của nàng cơ bản đã được ổn định. Sư phụ nói có thể không lâu nữa nàng có thể trùng kích vào cảnh giới Kim Đan. Nhưng nàng lại không còn cơ hội để đợi tới lúc trùng kích vào cảnh giới Kim Đan nữa rồi.

Các đệ tử trong cảnh giới Luyện Khí của Khâu Cổ phái đều phải xuống núi để rèn luyện. Những đệ tử đó sẽ do một gã đệ Trúc Cơ dẫn đầu. Rất hiển nhiên Vương Từ Chi cũng là một người trong nhóm đó. Người tu tiên đi xuống núi rèn luyện là phương pháp tốt nhất để tăng trạng thái tâm lý lên. Mà Chúc Diêu nàng một đêm Trúc Cơ thì làm sao có cơ hội để rèn luyện như vậy chứ. Do vậy, lần này bất kể là thế nào đi chăng nữa, nàng cũng phải thử một lần. Sư phụ vào lúc này lại không có ngăn cản nàng. Nhưng hấn lại dặn dò nàng một số công việc trọng tâm rồi sau đó để cho nàng xuống núi.

Khi nàng xuất hiện ở địa điểm tập hợp, trừ ánh mắt sáng lên của Vương Từ Chi ra, thì đến ngay cả Tử Đan chân nhân, khóe miệng cũng phải co quắp lại, nhưng hấn cũng không có lý do gì để cự tuyệt chuyện này. Cho nên hấn đành phải chấp nhận đổi chỗ nàng thay cho Nghiêm Nguyệt Hoành, để nàng dẫn dắt đội ngũ này.

Khi Nghiêm Nguyệt Hoành còn đang tràn đầy oán niệm thì nàng đã đi tới đội ngũ của mình. Mọi người chia ra, phân thành từng đội ngũ nhỏ, mỗi đội ngũ gồm có 5 người. Chương môn Tử Đan rất thức thời liền an bài cho nàng dẫn dắt tiểu đội của Vương Từ Chi.

Chúc Diêu nhìn lại, phát hiện Tiêu Dật cũng có trong đội ngũ của mình. Nàng liền vuốt vuốt trán. Chuyện này quả thật chính là duyên phận ý trời mà.

Chương môn vung tay áo ra. Ngay lập tức liền có mười mấy tấm lá cây bay ra. Chúng từ từ biến thành lá cây khổng lồ xuất hiện trên quảng trường. Tất cả mọi người đều như nhau, khi nhập môn đều ngồi trên lá cây này. Lúc đầu nàng còn tưởng đây là pháp bảo gì đặc biệt, thì ra nó chỉ là một pháp môn phái thường hay dùng để di chuyển.

Tử Đan ra lệnh một tiếng, tất cả đội ngũ liền lên đường.

Làm một đội trưởng tạm thời, Chúc Diêu liền chào hỏi đội ngũ của mình. Vương Từ Chi chào tạm biệt sư phụ của mình một tiếng rồi chạy tới nói chuyện với Nghiêm Nguyệt Hoành mấy câu sau đó bước lên lá cây. Chúc Diêu thấy mọi người đã có mặt đông đủ, liền thúc dục linh khí lâm không của mình, rồi đuổi theo đội ngũ khổng lồ kia.

Chỉ một lát, đội ngũ của nàng cũng đã đi ra khỏi ngọn núi rồi phi hành bên trên biển rộng. Chúc Diêu quay đầu lại nhìn đội viên của mình một chút, ngoài trừ Vương Từ Chi và Tiêu Dật ra thì còn có hai nữ hài nữa. Hai người bọn họ cũng tầm mười mấy tuổi, tuy cùng vào môn phái một lúc nhưng khi so sánh tuổi tác của nàng với hai nữ hài kia, nàng liền sinh ra oán niệm. Xem ra sư phụ cho nàng Kết Đan sớm là chính xác. Kim Đan thì không khác gì tiên trên trời cả, mà Kết Đan thì tuổi thọ của nàng tăng lên tới ngàn tuổi. Tuổi tác sẽ còn tăng lên nữa nếu như phát triển lên thêm.

Chúc Diêu không quen hai muội tử này, nên không còn cách nào khác là nói chuyện phiếm với Vương Từ Chi đang còn giúp đỡ nàng ngự khí kia,

“ Ê, tiểu quý, người cùng Tiểu Tam nói chuyện gì vậy?”

Tiểu Tam? Vương Từ Chi cũng người một lúc, một lúc sau mới phản ứng ra là nàng đang nói tới Nghiêm Nguyệt Hoành. Hắn liền cười khẽ với nàng một cái, rồi móc ra một cái ngọc bài mang bên mình.

“ Chúng ta lần này đi ra ngoài làm một cái nhiệm vụ.”

“ Nhiệm vụ?”

Chúc Diêu có chút ngạc nhiên hỏi

“ Không phải nói đi ra ngoài rèn luyện sao? Tại sao còn có nhiệm vụ nữa?”

“ Nhiệm vụ chính là nội dung của lần rèn luyện này mà!”

Hắn làm một cái vẻ mặt đương nhiên nói,

“ Mỗi một đội ngũ đều có nhiệm vụ của riêng mình.”

“ A!”

Đây không còn là đi chơi nữa rồi! Nhất thời lòng nhiệt tình háo hức ban đầu của Chúc Diêu liền suy giảm một nửa.

“ Sau khi trở về, môn phái sẽ trao phần thưởng tương ứng cho mỗi đội ngũ hoàn thành được nhiệm vụ.”

Nhìn thấy nàng có bộ dạng chán nản, Vương Từ Chi liền quan tâm hỏi han,

“ Chúc Diêu tỷ ngươi có làm sao không?”

Khóe miệng Chúc Diêu liền giật giật một cái. Nàng đang còn dự định đi du sơn ngoạn thủy, ăn uống thả ga, đang định hỏi hắn đi đâu thì đành cầm nín nuốt ngược trở lại.

“ Khụ khụ! Nhiệm vụ lần này của chúng ta là gì vậy?”

Chúc Diêu nhanh chóng lái chủ đề sang việc khác.

Vương Từ Chi liền rút linh khí vào cái lệnh bài ở trong tay để xem xét nội dung nhiệm vụ. Một lúc sau hắn liền trả lời:

“ Nhiệm vụ là đi về hướng Tây Nam, tới một cái trấn nhỏ gần Thành Úc U. Nghe nói gần một tháng qua trong cái tiểu trấn đó đã có gần 50 người mất tích. Nhiệm vụ của chúng ta chính là tìm ra nguyên nhân mọi người bị mất tích.”

Thành Úc U bởi vì nằm gần rừng rậm Úc U nên mới có tên gọi như vậy. Do nguyên nhân có rất nhiều tu sĩ thường xuyên đi vào rừng rậm Úc U bắt linh sủng và hái dược liệu nên Thành Úc U được coi là thành cung cấp nguyên liệu lớn nhất trong vùng này của tu sĩ. Mà địa điểm của nhiệm vụ lần này, thì lại nằm ở trong một cái trấn nhỏ cách cái thành đó không tới vài chục dặm.

Trấn nhỏ này có tên là Úc Trấn. Chúc Diêu thấy vậy liền hỏi một câu,

“Có phải còn một cái trấn nữa tên là Úc trấn hay không??”

Kết quả là Vương Từ Chi liền gật đầu. Ở phương bắc cũng có một trấn nhỏ tên là Úc trấn. Chúc Diêu liền yên lặng ỏi ra một bãi. Vùng này lấy tên địa danh cũng đơn giản quá đi!

Nhân khẩu của Úc trấn cũng không nhiều lắm. Hầu hết mọi người đều là khách vãng lai tới nơi này, đa phần là tu sĩ từ Thành Úc U tới, cho nên trấn này cũng không có phồn hoa gì. Khi trời bắt đầu nhá nhem tối thì nhóm của Chúc Diêu cũng tới được trấn nhỏ này. Chúc Diêu liền cho mọi người chuyển sang y phục bình thường rồi tìm một nhà nghỉ để ở.

Trong lúc rảnh rỗi, khi mọi người đang còn uống trà, Vương Từ Chi liền tự giác hỏi thăm về tình hình mất tích bên trong trấn. Cương Chủ quán thấy mấy người cũng là tu sĩ cho nên liền thao thao bất tuyệt kể hết đầu đuôi câu chuyện cho mọi người nghe.

Thì ra là từ một tháng trước, trong trấn này bắt đầu có người mất tích. Tất cả người mất tích trong trấn cho dù là khách vãng lai qua đường thì tất cả đều là nam tử. Hơn nữa tất cả đều có thân thể cường tráng khỏe mạnh, đích thị là một nam tử đang trong độ tuổi bẻ gãy sừng trâu. Không ai biết vì sao những nam tử này lại mất tích. Mà cũng không có cái gì gọi là khác thường cả, thế nhưng sáng hôm sau, khi mở cửa phòng ra thì thấy những nam tử đó đã biến mất không một dấu vết.

“ Mất tích đều là nam tử”

Một cô bé trong nhóm liền cảm thấy lo lắng quay sang nhìn Tiêu Dật ở bên cạnh.

“ Tiêu Dật ca ca, vậy người...”

Chúc Diêu liền nhận ra cô bé này tên là Linh Lung. Năm năm trước nàng cũng đã gặp qua, thế mà bây giờ vẫn luôn đi theo bên cạnh Tiêu Dật, xem ra là rất trung thành với hắn.

“ Linh Lung sư muội, người không cần lo lắng, Tiêu Dật sư thúc rất là lợi hại, nhất định sẽ không có việc gì.”

Một nữ hài tên là Tô Tử liền an ủi, rồi hai mắt sáng lên nhìn sang Vương Từ Chi ở bên cạnh,

“ Vả lại, chúng ta còn có Vương sư huynh ở đây nữa! Vương sư huynh, người nhất định phải bảo vệ chúng ta nha!”

Chúc Diêu nhìn thấy cô bé này nhìn tiểu quỷ với một ánh mắt lấp lánh. Nàng liền yên lặng nhìn sang tiểu hài tử xấu xa bên cạnh! A! A! Chuyện này rất là thú vị nha! Mối tình đầu, thanh mai trúc mã...??? Những thứ này, lại còn có ở chung một nhóm nữa, quá tuyệt vời rồi! A! Thanh xuân, tuổi trẻ thật là!!!

Mọi người thật giống như bây giờ mới nhớ tới trong nhóm của mình vẫn còn có một “trưởng bối” nữa. Tất cả đều đồng loạt quay về phía nàng xin ý kiến.

“ Mọi người yên tâm, không phải Cương chủ quán đã nói rồi sao?”

Chúc Diêu khoát khoát tay nói, rồi giơ tay vỗ vỗ trước ngực tiểu hài tử xấu xa mấy cái thật mạnh, sau đó nàng gần lên từng chữ một, “ Mất tích đều là những nam tử “ Thân, Thể, Cường, Tráng, Khỏe, Mạnh! Hai người này đều không phù hợp với yêu cầu.”

Bọn hắn chưa đủ lông đủ cánh đâu, lo lắng làm gì.

Vương Từ Chi im lặng ngồi nhìn nàng rút tay lại. Nhưng khi nàng rút tay xong thì bằng một tốc độ quỷ dị khuôn mặt của hắn liền ửng đỏ lên. Ở một bên Tô Tử cũng bĩu môi lên lườm nguyệt, vẻ mặt oán niệm nhìn nàng. Ngay cả Tiêu Dật và Linh Lung cũng có một vẻ mặt quái dị.

Ách... Nàng đã làm ra chuyện gì khiến cho mọi người lại phần nộ với nàng tới như vậy.

“ Khụ khụ, hôm nay các người đi nghỉ sớm chút đi.”

Dù sao thì tốt nhất nên hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhanh một chút

“ Ngày mai mọi người chia nhau ra hỏi thăm một chút manh mối, rồi buổi tối tập hợp lại tại đây.”

“ Dạ!”

Bốn người đồng thanh trả lời rồi quay trở về gian phòng của mình.

31. Chương 31: Lời Đạo Đầu Không Khác Gì Chó Mèo Đánh Nhau

Chúc Diêu cùng Vương Từ Chi ở một gian phòng trên lầu ba. Những người khác thì ở lầu hai. Đợi 3 người đi xa. Chúc Diêu liền làm vẻ mặt bất quá kéo Vương tiểu bằng hữu lại. Sau khi ám muội xem xét dưới lầu một cái rồi nói,

“ Nói mau, có phải người đối với cô nương Tô Tử kia có gì đó ám muội hay không...”

“ Chúc Diêu tỷ, người đừng hiểu lầm. Nàng chẳng qua chỉ là sư muội đồng môn của ta mà thôi.”

Vương Từ Chi vội vàng giải thích.

“ Thật không?”

Chúc Diêu vẫn hoài nghi. Tại sao hắn lại khẩn trương tới như vậy?

“ Thật. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng!”

Vương Từ Chi càng thêm gấp gáp. Vẻ mặt thành thật, giơ tay lên thề,

“ Ta thề! Ta không có thích cô gái khác!”

“ Tại sao người lại khẩn trương như vậy?”

Chúc Diêu kéo tay hắn xuống, làm điệu bộ như là một chị gái rất là sáng suốt nói,

“ Ta không có ý định ngăn cản người. Người nếu thích thì cứ theo đuổi thôi. Yên tâm tỷ còn chỉ người thêm vài chiêu nữa!”

“ Sư, Thúc, Người, Thật, Quá, Đáng!”

Về mặt Vương Từ Chi nhìn lại như ông già, oán niệm nhìn nàng. Về mặt này không khác gì về mặt khi còn bé của hắn.

“ Được rồi, được rồi! Cui như là ta chưa nói gì.”

Hắn nổi đóa lên rồi, tốt nhất không nên trêu chọc hắn nữa. Chúc Diêu nhanh chóng nói sang chuyện khác,

“ Đúng rồi, lúc nãy ta có nghe Tô Tử gọi Tiêu Dật là Tiêu Dật sư thúc? Chẳng lẽ hắn Trúc Cơ rồi sao?”

Tiêu Dật mặc dù có dị bảo ẩn tàng tu vi, nhưng bề ngoài rõ ràng là Luyện Khí cơ mà.

Vương Từ Chi lắc đầu,

“ Lần Đại hội môn phái lúc trước, tôn giả Phượng Dịch thu hấn làm đệ tử thân truyền.”

Tu tiên giới lấy thực lực vi tôn. Nếu là đồng môn, chỉ cần là cùng giai thì là đều là sư huynh đệ. Hơn 10 cấp địa vị thì liền hơn 10 tầng tu vi. Nhưng tôn giả Hóa thần thì lại là ngoại lệ. Mọi người đối với tôn giả Hóa thần rất là kính trọng. Chỉ cần là đệ tử của tôn giả thì bối phận chỉ thua mỗi sư phụ của nàng mà thôi. Cho nên mặc dù Chúc Diêu tu vi so với chưởng môn và các Phong chủ thấp hơn rất nhiều, nhưng bối phận lại cao hơn so với bọn họ, cũng bởi vì nàng là đệ tử thân truyền của Ngọc Ngôn. Tiêu Dật cũng chính là như vậy.

Chúc Diêu ngẩn ngơ. Nhanh như vậy đã được Hóa thần thu làm đệ tử thân truyền, quả nhiên là đãi ngộ của nam chính. Tình tiết đúng như trong phim sẽ là thăng chức, nâng lương, lên làm CEO, cưới vợ tỷ phú, rồi bước vào một cuộc sống tươi đẹp!!

Chờ một chút! Sư phụ từng nói với nàng, cái món dị bảo đó của Tiêu Dật con như là tôn giả Hóa Thần nếu như không nhìn kỹ cũng không có thể nhận ra được. Điều đó có nghĩa là, cũng không phải là không có cách phát hiện ra được. Mà trong thế giới này Hóa Thần ngoài trừ sư phụ ra còn có ba vị nữa!

Như vậy Phương Dịch...

“Chúc Diêu tỷ, Chúc Diêu tỷ!! Người sao vậy??”

Vương Từ Chi đẩy đẩy Chúc Diêu đang ngồi ngẩn ngơ bên cạnh.

“A?”

Trong đầu Chúc Diêu liền nổi lên một âm mưu khủng khiếp, không cẩn thận thì cái âm mưu của nàng sẽ thành hiện thực mất!!

“Không có chuyện gì. Đúng rồi! Từ Chi! Ngày hôm đó trong cuộc tranh tài tại đại hội môn phái, ta lỡ tay phá ngang trận đấu của ngươi, ta thật sự xin lỗi!”

“Không sao, không sao! Ta biết Chúc Diêu tỷ lo lắng cho ta mà.”

Vương Từ Chi phớt lờ trả lời. Đột nhiên hần đường như nhớ ra điều gì, trầm mặc một cái, chân mày cau lại, rồi do dự nói,

“Chúc Diêu tỷ, thật ra thì ngày đó, ta cảm thấy có chút kỳ quái, Tiêu Dật sư thúc ngưng tụ ra cái linh kiếm kia, ta cảm thấy có gì đó sai sai...”

Người tu tiên linh giác vô cùng nhạy bén, mà một khắc kia hần lại cảm nhận được hơi thở của sự tử vong. Hần thật sự hoài nghi, nếu như Chúc Diêu không xuất thủ, hần thật sự có thể...

“Thôi đừng suy nghĩ nhiều nữa!”

Chúc Diêu vượt vượt cái đầu của hần, tốt nhất chân tướng không nên nói cho hần biết. Nếu nói về số mệnh và tâm cơ, thì hần không phải là đối thủ của Tiêu Dật. Nếu như muốn so đấu với nam chính, thì kết quả chưa bao giờ là tốt cả,

“Nếu như ngươi không thích hần thì ngươi có thể cách xa hần một chút là được.”

Vương Từ Chi vâng lời gật đầu.

Chúc Diêu nói chuyện với hần thêm mấy câu nữa, rồi sau đó quay về gian phòng của mình nghỉ ngơi.

Rạng sáng ngày hôm sau. Năm người bọn họ tách nhau ra dò la tin tức. Nhưng suốt 3 ngày trời dò la tin tức, thì những tin tức nhận được không khác những gì Cương chủ quán đã cung cấp. Mà trong trấn thì lại mất tích thêm một người nữa.

Chúc Diêu dặn dò mọi người không nên vội vàng. Mọi người nên về phòng nghỉ ngơi thật tốt rồi mai tiếp tục điều tra. Nhưng mà không ngờ rằng, Vương Từ Chi ngoan ngoãn của nàng lại dám tập kích nàng vào buổi tối.

.....

Một cái bóng đen lén lút tiến vào trong phòng của nàng. Nó còn vọng tưởng bò lên giường của nàng. Nhưng đúng lúc đó Chúc Diêu tỉnh dậy, thiếu chút nữa thì nàng đã bị kẻ gian hãm hại.

Đối phương nhanh tay lẹ mắt lấy tay bịt kín miệng nàng, nói nhỏ:

“Chúc Diêu tỷ, là ta.”

“Tiểu quỷ?”

Nàng liền lấy tay gõ lên đầu hần một cái,

“Đã hơn nửa đêm rồi. Người làm cái gì thế. Vào nhầm phòng à? Tô Tử muội ở lầu thứ hai mà??”

“Chúc Diêu tỷ, ta tìm người có chuyện cần phải bàn bạc.”

Vương Từ Chi móc ra một cái khăn tay và một con hạc giấy từ cái túi đựng bên hông ra.

“ Đây là cái gì?”

Chúc Diêu cầm cái khăn từ trong tay hất lại. Đây là một cái khăn lớn màu đỏ. Màu sắc vô cùng rực rỡ. Ngay cả phía trên thêu một bông Mẫu đơn cũng thể.

“ Cái này là ta tìm thấy bên trong phòng của một nam tử mới vừa mất tích.”

Vương Từ Chi làm một bộ mặt nghiêm túc giải thích,

“ Lúc nam tử kia mất tích, ta cảm ứng được một chút yêu khí còn sót lại, cho nên thi triển một phép thuật truy tung đuổi theo nó. Nhưng con hạc giấy bay ra ngoài một ngày một đêm cũng không có quay trở lại. Ta còn nghĩ lúc đó ta bị ảo giác. Nhưng khi con hạc giấy quay trở lại, thì nó mang theo một cái khăn tay này.”

“ Ý của ngươi là, người đã tìm ra tung tích của kẻ gây ra mất tích cho trấn nhỏ này?”

Vương Từ Chi do dự gật đầu,

“ Ta bây giờ chưa thể xác định chính xác được, nhưng đi theo phương hướng của con hạc giấy chỉ dẫn có lẽ chúng ta sẽ tìm ra được manh mối.”

“ Ngươi làm tốt lắm!”

Chúc Diêu lập tức tung mình xuống giường, mặc thêm một cái y phục, rồi bảo Từ Chi thả con hạc giấy ra,

“ Bây giờ chúng ta cùng nhau qua chỗ đó xem xét một chút.”

“ Chờ một chút!”

Vương Từ Chi móc ra hai tờ giấy bùa từ trong lồng ngực ra,

“ Trước khi xuống núi, sư phụ có cấp cho ta ấn tức phù, chỉ cần dán lên người lập tức biến mất thân hình. Từ Nguyên Anh trở xuống không ai có thể tra xét ra được.”

Lại có thể ẩn thân. Chúc Diêu tò mò nhận lấy. Đột nhiên nhớ tới sư phụ của mình, nàng liền thở dài một tiếng. Sư phụ, người nhìn sư phụ người ta kia, nên học tập một chút chứ!!

Cách đó ngàn dặm, Ngọc Ngôn đang ngồi thiền liền hắt xì một cái. Hắn không hiểu tại sao liền ngó nghiêng xung quanh một chút, rồi lại tiếp tục nhắm nghiền hai mắt tu luyện.

Chúc Diêu cùng Vương Từ Chi đuổi theo con hạc giấy. Họ ra khỏi khách sạn rồi đi vào một rừng cây nhỏ thì dừng lại. Nhìn chung quanh thì không thấy một ai. Phía trước không xa có mấy nóc nhà tranh lưa thưa. Bên trong nhà vẫn còn sáng đèn, chắc là một gia đình bình thường sinh sống ở đây thôi.

“ Xem ra chủ nhân của cái khăn tay này nhất định là ở đây rồi.”

Vương Từ Chi gạt bụi cỏ ở trước người ra.

“ Có lẽ nó đang định tìm mục tiêu kế tiếp.”

Chúc Diêu chỉ vào mấy cái nhà tranh ở phía trước rồi nói,

“ Người tìm kiếm mục tiêu đi. Có lẽ nó nằm trong vài cái nhà tranh ở phía trước mặt đó. Chúng ta tìm một nơi để ẩn núp trước đã, chờ cá cắn câu rồi ra tay.”

Vương Từ Chi gật đầu. Hiện tại cũng chỉ có thể há miệng chờ sung thôi. Hiệu quả của ấn tức phù cũng chỉ có thể kéo dài trong vòng một đêm, không nên lãng phí.

Hai người liền tìm một nơi thật tốt để há miệng chờ sung rụng. Đang định ngồi xuống. Trong rừng liền truyền tới một trận xôn xao.

“ Tô muội muội, người nghe ta giải thích đã.”

“ Ta không nghe, ta không nghe, ta không nghe!”

Ách...Lời đạo đầu không khác gì chó mèo đánh nhau cả, có chuyện gì vậy ta? Chúc Diêu quay đầu nhìn lại. Thì thấy trong rừng cây tối om đi ra hai cái thân ảnh. Thì ra đó là Tô Tử và Tiêu Dật. Tại sao hai người

bọn họ lại ở một chỗ vậy? Hơn nữa lại con ở nơi hoang vu này nữa?? Mà không phải Tô Tử thích Vương Từ Chi sao? Nhanh như vậy đã phản bội rồi à???

32. Chương 32: Song Hỷ Lâm Môn

“ Tô muội muội, người hãy nghe ta nói.”

Tiêu Dật kéo Tô Tử ở phía trước lại,

“ Ta từ nhỏ cùng Linh Lung muội muội lớn lên ở một chỗ, cho nên ta phải có trách nhiệm chiếu cố thật tốt cho nàng.”

“ Người lừa ta. Không phải hai người là thanh mai trúc mã sao. Người rõ ràng là thích nàng mà.”

Tô Tử khóc đến nỗi hai mắt đỏ hoe.

Ôi, thì ra là cuộc tình tay ba. Chúc Diêu liên không xem chuyện vui này nữa. Nàng quay đầu lại nhìn Vương Từ Chi bên cạnh, rồi không một tiếng động vỗ lên vai hắn. Người thích mình cũng muốn, mà muội tử của mình cũng muốn.

“ Người nói đi. Rốt cuộc là người thích nàng hay là người thích ta??”

Tô Tử chất vấn hỏi.

“Tô muội muội.”

Tiêu Dật hắn không trả lời thẳng, nhưng kéo tay Tô Tử lại, đặt lên trên lồng ngực của mình,

“ Trong lòng người còn không rõ sao?? Kể từ ngày hôm đó ở trên quảng trường. Lần đầu tiên ta gặp được người, ta đã yêu người say đắm rồi, đến khi ta trở về, ta không sao mà bình tĩnh được.”

“ Tiêu Dật ca ca...”

“ Mỗi một câu người nói, mỗi một cử chỉ hay thậm chí là nụ cười của người, đều lay động lòng người. Người làm cho ta yêu người say đắm. Nếu như không có người, ta biết sống như thế nào đây?? Ta muốn cả đời này, ta sẽ luôn yêu thương người, chăm sóc cho người thật tốt, người thật sự không tin tưởng ta sao?”

Ồ! Thằng tiểu tử Tiêu Dật này không đi làm trai bao cho mấy bà cô thì thật là đáng tiếc. Chúc Diêu yên lặng móc ra hai cái bánh bao, một cái đưa cho Vương Từ Chi ở bên cạnh, một cái thì nàng gặm.

Quả nhiên một giây sau, muội tử kia đang từ tức giận liên vui vẻ trở lại. Vẻ mặt cảm động nói,

“ Tiêu Dật ca ca... ta, ta tin người, ta tin người. Ta chỉ là ghen tỵ thôi. Ta ghen tỵ với nàng, khi nàng lúc nào cũng ở bên cạnh người mà người đó lại không phải là ta. Ta mới là người mà người thích nhất.”

“ Tô muội muội...”

“ Tiêu Dật ca ca...”

Hai người càng ngày càng tiến lại gần nhau, rốt cuộc cũng ôm lấy nhau, sau đó cùng nhau lăn lộn.

Nhìn thấy cảnh này, cái bánh bao trong tay Chúc Diêu tí nữa thì rơi xuống đất, điều này... tiến triển quá nhanh đi. Làm sao mà đang từ ngôn tình lại chuyển sang thức ăn nhanh rồi. Hơn nữa lại còn là món ăn mặn nữa chứ. Các người mới có mười mấy tuổi thôi đó, đang còn tuổi vị thành niên mà!!

Mắt thấy Tiêu Dật đang dần dần cởi từng cái y phục của Tô Tử muội ra khỏi người. Mà cái bàn tay thì từ trên xuống dưới sờ mó, khiến cho Tô Tử muội thở gấp gấp hơn.

“ Tiêu Dật ca ca... a, ta... ta... Tiêu.... ca... ca... van xin người, cho ta đi!”

Tiêu Dật tà mị cười một tiếng. Hắn dùng đầu lưỡi liếm hết từ trên xuống dưới thân hình Tô Tử muội. Sau một hồi gọi tình, hắn nói,

“ Tô muội muội, đừng nóng vội, ca ca sẽ làm cho người thích nhất.”

Sau đó hắn cởi hết quần áo của mình quăng xuống đất.

Chúc Diêu đang nhìn một cách say sưa, thì trước mắt liền tối sầm lại. Một cái tay đã che đôi mắt của nàng lại. Thằng nhóc chết tiệt này, ngươi làm cái gì thế hả? Đang vào thời khắc gay cấn nhất, ngươi lại cho ta tắt đèn của Ngô Tất Tổ chứ.

Vương Từ Chi hơi thở gấp gấp, ngượng ngùng, khó khăn nói.

“ Thái sư thúc, không nên, đừng có nhìn!”

Đừng có nhìn em gái nhà ngươi à. Nội tâm Chúc Diêu liền găm thét. Tiểu quý thối này, thường thường dưới loại tình huống này hắn tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp gọi nàng là Thái sư thúc. Nàng ở thời hiện đại cũng đã xem qua mấy loại phim như thế này ở trên mạng, thật vất vả lắm mới được tận mắt thấy, thế mà hắn lại không cho nàng xem.

Nhưng mặc dù ánh mắt bị che lại, nhưng âm thanh thì một từ cũng không chạy thoát khỏi lỗ tai của nàng.

“ A....a, Tiêu Dật ca ca..... sướng quá, sướng quá, tiếp tục đi....”

“ Thả lỏng một chút đi, ta sẽ làm cho nàng sướng hơn nữa...”

“ Ách.... cảm giác thật sướng khi cho cái này vào của muội.”

“ Tiêu Dật ca ca.... van xin người.... cho... cho ta.”

“ Đừng vội, đừng vội! Người ấy, tiểu yêu tinh mà.”

“ Tô muội muội...”

“ Tiêu Dật ca ca...”

Bên kia đang còn nhiệt tình, nóng bỏng như lửa đốt. Nhưng bên Chúc Diêu thì vắng lặng như tờ. Điều này làm cho hai người cảm thấy lúng túng. Nội tâm Chúc Diêu càng thêm gào thét hơn. Nàng muốn được nhìn hình ảnh chân thực cơ!

Âm thanh chân thực sống động lại không có hình ảnh. Điều này khiến cho nàng khổ không thể tả! Ta muốn nhìn, muốn nhìn, muốn nhìn, muốn nhìn. Thế nhưng Vương Từ Chi lại che đôi mắt của nàng lại quá chặt chẽ.

“ Tiểu hài tử xấu xa, thả tay của ngươi ra!”

“ Thái sư thúc, không được! Đừng nhìn!”

“ Thúi lắm! Không phải ngươi cũng nhìn sao.”

“ Ta không có nhìn. Ta quay đầu đi chỗ khác mà.”

“ Ngươi nói như vậy ta mới không tin. Ngươi thả tay ra ta mới tin tưởng.”

“ Chúc Diêu tỷ! Ta sẽ không thả đâu.”

“ Ngươi dám ăn mảnh một mình! Tiểu tử hỗn đản!”

“ Tiến vào!”

“ Cái gì!?”

Chúc Diêu mạnh mẽ kéo tay hắn ra một chút.

“ Nhỏ như thế này?? Có to lên được không vậy!”

Vương Từ Chi: “”

Chúc Diêu: “...”

Khung cảnh đang còn tức giận đột nhiên im lặng đến đáng sợ. Nhưng cách đó không xa thì từng đợt từng đợt âm thanh không theo quy luật cứ hài hòa, hài hòa truyền sang chỗ bọn họ, bạch bạch bạch.... bạch bạch bạch....

Vương Từ Chi thở dài một tiếng, giống như đã cam chịu số phận. Hắn nhìn về một phía gia đình ở xa xa,

“ Ta vừa nhìn thấy một thân ảnh màu đỏ vào gia đình kia. Thân hình đó cực nhanh.”

Lúc này Chúc Diêu mới nhớ tới chuyện chính,

“ Đi, chúng ta qua chỗ đó xem xét một chút.”

Cuối cùng thì cá cũng mắc câu rồi.

Đây có lẽ là một gia đình có một người ở. Vì gian nhà này chỉ có một phòng. Bên trong phòng, đèn vẫn đang còn sáng. Chúc Diêu và Vương Từ Chi hồi hộp, cẩn thận nhích tới gần từng chút một. Bởi vì không rõ tình huống bên trong như thế nào. Nên Chúc Diêu không dám buông thần thức ra tìm kiếm.

“ Tiểu ca ca, ta có thể lấy thân báo đáp người được không?”

Bên trong nhà, truyền ra âm thanh của một cô gái rất là yêu mị.

Sau đó chính là âm thanh cởi quần áo ra.

Chẳng lẽ là, lại là nó! Hôm nay là ngày mấy vậy?? Làm sao người nào cũng thích làm việc này vậy?? Chẳng lẽ ai cũng thích làm điều này sao?? Nàng có nhớ mọi người thường hay nói tới thế giới động vật một câu gì nhỉ? A! Mùa xuân tới, lại đến mùa giao phối.

Nhưng bây giờ đang là mùa đông mà??!!

Xem ra hôm nay không tra xét được gì rồi. Chúc Diêu kéo Vương Từ Chi tính rời đi. Thế nhưng Vương Từ Chi lại bất động, hơn nữa hắn còn lấy tay ra hiệu cho nàng im lặng. Ồ! Thành tiểu quỷ này, lại còn làm ra vẻ nghiêm trọng nữa chứ. Rõ ràng là nhìn lén mà không dám thừa nhận chứ!

Vương Từ Chi nhìn nàng giống như đang hiểu sai mình, liền kéo tay nàng lại, rồi chậm rãi viết trên tay nàng ba chữ, “Có yêu khí!”

Mắt Chúc Diêu liền mở to ra, rồi bình tĩnh cảm nhận lại. Quả nhiên nàng cảm nhận thấy một hơi thở khác thường. Nó có mùi âm u, đây chính là yêu khí à?

Hai người cẩn thận di chuyển sang chỗ cửa sổ, rồi cẩn thận nhìn vào trong nhà thăm dò.

Bên trong nhà là một nam một nữ. Nam tử thì nằm trên giường. Nữ tử thì ngồi trên bụng nam tử đang còn dạng hai chân mà nhún nhảy. Hai người đang còn trần truồng. Chúc Diêu còn chưa kịp than vãn, sợ hãi khi thấy tư thế nữ ở trên, nam ở dưới thì đã thấy vậy quanh cô gái là một tầng không khí màu đen. Nó theo từng động tác của nàng mà lớn dần lên.

Một lúc sau, ánh mắt của cô gái kia liền chuyển sang màu đỏ. Hắc khí quanh thân càng thêm nồng hậu. Mà ở bên dưới nàng, có thể nhìn bằng mắt thường thấy được nam tử kia đang gầy đi trông thấy. Cô gái kia đang còn hút tinh khí của nam tử kia. Cô gái gào to lên một tiếng. Phía sau nàng liền xuất hiện ba cái đuôi thật dài.

“ Yêu hồ!”

Chúc Diêu không nhịn được phải thốt lên.

“ Ai?”

Yêu hồ nghe thấy động tĩnh liền quay lại tung chưởng một cách mạnh mẽ. Âm thanh âm âm liền vang lên. Cả bức tường trong nháy mắt sụp đổ. Nếu như hai người không có tốc độ nhanh, thì có lẽ đã nằm gọn trong đồng gạch đổ nát kia rồi. Thân hình cô gái lóe lên, khoác nhanh y phục rồi đi ra. Nhưng bộ y phục kia chẳng qua chỉ là một mảnh vải mỏng màu đỏ quấn quanh người mà thôi. Căn bản nó không có tác dụng che dấu thân thể. Chính vì vậy, cái thân hình mê người kia cứ thế mà ẩn hiện một cách mơ hồ.

Chúc Diêu và Vương Từ Chi thì không dám động đây. Trên người bọn họ có ẩn tức phù, chỉ cần không phát ra tiếng động, thì tu vi dưới Nguyên Anh kỳ trở xuống, căn bản không phát hiện ra được bọn họ. Mà đây chỉ là yêu hồ, nếu như nàng không nhìn lầm thì chắc hẳn là yêu thú cấp 5, tương đương với Kim Đan sơ kỳ.

Quả nhiên, yêu hồ tìm một lúc lâu cũng không thấy ai khả nghi. Đột nhiên thần sắc yêu hồ liền trở nên lạnh lẽo, rồi bay vào rừng cây nhỏ cách đó không xa.

Thôi chết rồi, nó muốn giết đôi uyên ương ở chỗ hoang dã kia!

33. Chương 33: Diễn Xuất Trời Sinh

“Ồ! Ta còn tưởng ai đó rình mò? Thì ra là một đôi uyên ương đang giao phối ở trong rừng!”

Yêu hồ lạnh lùng nhìn hai người đang còn trên mặt đất điên cuồng chống đỡ lẫn nhau. Trên khóe miệng nó liền xuất hiện một nụ cười quỷ dị.

Trên mặt đất, hai người đang còn say trong men tình chợt bừng tỉnh. Bọn họ vội vàng tách nhau ra. Tô Tử thì hét lên một tiếng chói tai, rồi bối rối tìm kiếm quần áo của mình. Còn Tiêu Dật thì bình tĩnh, giờ kiếm của mình lên, đánh vào nữ tử hồng y đang ở trên không trung.

Yêu hồ cười càng thêm điên cuồng. Nó vung tay lên, liền có một đạo ánh sáng bay tới chỗ Tiêu Dật. Tiêu Dật chống đỡ không được, bị đánh lui về phía sau vài thước. Yêu hồ giống như không có ý định giết chết Tiêu Dật. Nó liền ngắt một cái khẩu quyết trời buộc, đem trời Tiêu Dật lại.

Rồi nó từ trên không trung bay xuống, hướng phía Tiêu Dật đi tới. Nó lại cười tươi, càng tăng thêm thập phần quyến rũ. Yêu hồ nâng cằm của Tiêu Dật lên, nói:

“Tiểu đệ đệ, cô nương này có lẽ không thỏa mãn được người rồi. Có muốn tỷ tỷ ta giúp người một chút không?”

Giọng yêu hồ quyến rũ như mật ong. Dương khí của tu sĩ đối với nó mà nói thì thập phần đại bổ. Không nghĩ tới hôm nay nó lại may mắn tới như vậy.

“Thả Tiêu Dật ca ca ra.”

Tô Tử ở đằng sau liền tạo ra một đạo băng nhận công kích yêu hồ. Thân hình yêu hồ chợt lóe lên. Đạo băng nhận kia liền đánh vào cái cây phía đằng sau nó.

Yêu hồ hừ lạnh một tiếng,

“Không biết tự lượng sức mình”

Nói xong, nó vung tay lên. Trong nháy mắt, Tô Tử bị đánh bay. Nàng phun ra một ngụm máu rồi bất tỉnh trên mặt đất.

“Ô muội muội!”

Tiêu Dật ra sức giãy dụa, nhưng không thể thoát được cái dây trời này. Hắn hung hăng nhìn con yêu hồ. Cặp mắt hắn giống như là dù hắn có chết, hắn cũng không để cho con yêu hồ được yên. Cặp mắt kia làm cho khí thế của con yêu hồ sụt giảm không ít.

“À! Tiểu đệ đệ yên tâm, yên tâm. Ta không có giết người đâu.”

Yêu hồ nở một nụ cười càng thêm phần xinh đẹp. Kim Đan sơ kỳ đối với bọn họ tuyệt đối là áp chế. Căn bản bọn Tiêu Dật không thể có sức kháng cự được. Yêu hồ liền tiến lại gần, rồi vuốt vuốt lên ngực Tiêu Dật,

“Tỷ tỷ sẽ luôn yêu thương người.”

Đúng lúc, Yêu hồ định mang Tiêu Dật rời đi. Đột nhiên có một cổ uy áp bài sơn đảo hải đè ép xuống chỗ nó. Cách đó không xa, một thân ảnh nữ tử mặc áo trắng đứng trên thân kiếm đang ở trong không trung. Hai con mắt nàng lạnh như băng nhìn vào yêu hồ.

Trong nháy mắt con yêu hồ liền rút tay lại. Thân bạch y kia chính là dấu hiệu của Khâu Cổ phái. Cho nên nó liền nhận ra ngay. Không ngờ, nó lại xui xẻo gặp phải Nguyên Anh kỳ của Khâu Cổ phái.

“Tiểu yêu không biết tiền bối ở chỗ này, cho nên vô ý mạo phạm, mong tiền bối tha tội.”

Yêu hồ thu liễm yêu mị cùng khí thế bá đạo lúc ban đầu lại, cung kính hành lễ.

“Người lại còn dám nói dối!”

Thần sắc cô gái kia liền lạnh lẽo, rồi vung tay lên. Ngay sau đó là một đạo Thiên Lô thẳng tắp bổ xuống. Nó đánh vào một chỗ không xa nơi yêu hồ. Ở nơi đó, liền cháy đen một vùng to lớn.

“Người dám làm hại đệ tử Khâu Cổ phái của chúng ta, lại còn dám nói là vô ý mạo phạm??”

Yêu hồ nhất thời kinh hãi. Hai chân liền nhũn ra. Yêu tu trời sinh mạnh hơn so với tu sĩ nhân loại cùng giai, nhưng lên cấp lại vô cùng khó khăn. Cho nên tụi nó đối với Thiên Lô của trời vô cùng sợ hãi. Thế nên khi thấy đối phương tiện tay đánh xuống một đạo Thiên Lô xuống. Cả khuôn mặt nó liền tím tái xanh ngắt hết cả lại.

“Tiền bối hiểu lầm rồi. Tiểu yêu chỉ là đùa giỡn bọn họ một chút mà thôi.”

Yêu hồ dè dặt trả lời. May mà lúc này, nó xuất thủ không nặng tay lắm cho nên nha đầu kia vẫn chưa có chết. Dù sao thì vị tu sĩ Nguyên Anh này cũng tình cờ đi ngang qua đây, cho nên chắc hẳn nàng ta cũng không biết chuyện nó gây ra cho trấn kia.

“Đùa giỡn?”

Bạch y nữ tử sửng sốt một chút, rồi suy tư một chút câu nói của yêu hồ.

Yêu hồ biết đây là cơ hội của nó, liền nói,

“Nếu như tiền bối không còn chuyện gì khác, tiểu yêu xin được cáo lui trước.”

Dứt lời, yêu hồ liền vận dụng thuật pháp nhanh nhất thừa cơ chạy trốn.

Bạch y nữ tử vẫn đứng im trên không trung. Nàng ta không hề có ý định đuổi theo nó. Một lúc sau, nữ tử kia liền ngự kiếm chậm rãi hạ xuống đất. Sau đó liền thở phào ra một cái. Trong nháy mắt, cái khí chất ngoại cao nhân vừa mới lúc này liền biến mất không còn lại dấu vết gì. Cô gái kia không có chút gì giữ hình tượng cho mình liền đặt mông ngồi trên đất.

Uy áp kinh khủng của tu sĩ Nguyên Anh cũng trong nháy mắt biến mất hoàn toàn, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

“Mẹ nó chứ! Tí nữa thì chết!”

Bạch y nữ tử thở phào một cái. Người này chính là Chúc Diêu.

“Chúc Diêu tỷ!”

Vương Từ Chi cũng ở một bên bụi cỏ đi ra, đỡ nàng trên mặt đất ngồi dậy,

“Người không sao chứ?”

“Người nói xem?”

Chúc Diêu liếc mắt nhìn hắn một cái. Tất cả chuyện vừa diễn ra, cũng đều là do nàng và Vương Từ Chi sắp xếp cả. Mục đích chính là hù dọa con yêu hồ kia đi chỗ khác. Yêu hồ Kim đan kỳ, dù cho tất cả bọn họ hợp sức lại cũng không phải là đối thủ của nó. Nhưng nếu như có một tu sĩ Nguyên Anh thì lại là chuyện khác hẳn. Cho nên nàng để cho Vương Từ Chi ở trong bóng tối lấy ra mô hình ảo thuật tạo ra một uy áp của tu sĩ Nguyên Anh. Còn nàng thì ngự kiếm, dùng Thiên Lô để hù dọa con yêu hồ. Nhưng lấy tu vi của nàng, cho dù tạo ra một ít Thiên Lô thì nó cũng làm tiêu hao sạch sẽ linh khí của nàng. Nếu như nàng không

kiên trì chống đỡ, thì có lẽ nàng đã bị rơi từ trên cao xuống, còn không thì cũng bị linh khí hao hụt mà té ngã xuống. Hiện tại, nàng ngay cả khí lực đứng dậy cũng không còn.

“ Đa tạ sư thúc đã ra tay cứu mạng.”

Tiêu Dật cũng phản ứng lại. Nàng là đối thủ của mình, mặc dù hẳn không cam lòng nhưng cũng phải cảm ơn nói lời cảm ơn đối với họ.

Chúc Diêu quay đầu, quắc mắt nhìn hẳn một cái rồi nói,

“ Trước tiên, ngươi nên mặc y phục vào đã rồi hãy nói?”

Để thân thể trần truồng nói chuyện với nhau khiến cho nàng cảm thấy rất là áp lực???

“”

“ Tiêu Dật ca ca?”

Lúc này Linh Lung mới từ quán trọ chạy tới nơi này sau khi thấy mọi người đều đã mất tích. Nàng nhìn thấy Tiêu Dật đang ở trần truồng liền hét lên một tiếng chói tai,

“ Tiêu Dật ca ca, người...”

Nàng cảm giác hoảng sợ... Nhưng khi thấy Tô Tử ở một bên quần áo không chỉnh tề, liền hiểu chuyện gì đang diễn ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền chuyển sang màu trắng như tuyết.

Chúc Diêu để cho Vương Tử Chi mang nàng trở về. Nàng cần nghỉ ngơi lấy lại linh khí.

Cho nên ở hiện trường lúc này chỉ còn lại Tiêu Dật đang còn trần truồng, Tô Tử quần áo xộc xệch, cùng với Linh Lung đang khóc sụt sùi chẳng khác gì nước sông Hoàng Hà.

.....

Ngày hôm sau, khi mặt trời vừa lên. Chúc Diêu quyết định lập tức quay trở về môn phái. Với lại mấu chốt chính là, ngày hôm qua, nàng hù dọa con yêu hồ chạy mất dép chính là nàng đã dùng phép thuật “Trời Giáng”. Mà phép thuật như thế thì lại là một phép thuật thuộc về Lôi hệ phép thuật. Ngoài trừ dùng Lôi phù dẫn dắt ra thì cũng chỉ có những người mang Lôi linh căn trong mình mới có thể làm ra được. Mà ở trong Khâu Cổ Phái có tu vi cao, hơn nữa lại là người mang trong mình Lôi linh căn, thì ngoài trừ sư phụ nàng ra không còn ai cả. Cho nên nếu như con Yêu hồ suy nghĩ một chút thì nó sẽ phát hiện ra ngay vấn đề rằng bọn họ đã ngụy trang tu vi lừa gạt nó.

Yêu hồ là một yêu thú vô cùng đặc thù. Các nàng am hiểu nhất chính là mị thuật. Trời sinh đã không thích tranh đấu, tu luyện. Chỉ cần đạt tới yêu thú cấp 3 là có thể hóa hình. Nhưng cuộc sống của bọn nó chỉ ở trong rừng rậm, rất ít khi xuất hiện.

Nhưng con yêu hồ mà các nàng gặp phải thì lại hoàn toàn khác hẳn.... Nó không chỉ đạt tới yêu hồ cấp 5, mà còn lấy tinh khí của nam tử làm thức ăn. Cho nên chuyện nam tử ở trong trần mất tích kia, có lẽ cũng là do nó gây ra. Những người đó không phải là mất tích, mà bị nó hút khô tinh khí mà chết. Sau đó hóa thành bụi bay đi.

Dù cho, nhóm của nàng có 5 người, nhưng cũng không thể nào đối phó được với nó. Tốt nhất, nhóm của nàng nên rời đi, quay trở về thông báo tin tức con yêu hồ cấp 5 này cho chương môn nhân biết.

34. Chương 34: Đồng Đội Gì Mà Ngu Như Heo

Sau khi năm người có mặt đầy đủ. Chúc Diêu liền giải thích rồi thúc dục mọi người nhanh chóng quay trở về môn phái. Dĩ nhiên, Vương Tử Chi không có ý kiến gì thêm. Hắn móc ra một cái linh khí di chuyển của môn phái, rồi yêu cầu để hắn làm người Ngự kiếm. Ba người khác mặc dù vẫn còn nghi ngờ nhưng vẫn cùng hắn trèo lên lá Diệp tử bay về môn phái.

*Diệp tử: pháp bảo phi hành = lá cây.

Kỳ quái nhất chính là, Linh Lung cùng Tô Tử lại nắm tay nhau theo sau Tiêu Dật bước lên. Bọn họ giống như một đôi tỷ muội tình thâm vậy. Nhìn bọn họ thân mật như vậy làm cho cặp mắt của Chúc Diêu như muốn lồi ra. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?? Nhanh như vậy đã thân nhau rồi?? Ta còn tưởng sau chuyện đó thì sẽ có trận đại chiến xảy ra chứ??

Đây chẳng phải nói là Tiêu Dật hẳn muốn thiết lập một dàn harem sao!! Quả thật thế giới tiên hiệp rất là khó hiểu.

Chúc Diêu lo lắng ngẩng đầu lên nhìn Từ Chi, thì thấy Vương Từ Chi đang còn chăm chú ngự kiếm. Điều này làm cho nàng càng thêm lo lắng cho hắn.

“Chúc Diêu tỷ, ngươi không cần phải lo lắng cho ta đâu! Ngự khí thật sự không tốn nhiều linh lực cho lắm!”

Vương Từ Chi nghĩ rằng nàng thấy mình cực khổ nên lo lắng cho mình, liền vội vàng giải thích.

“Linh khí của ngươi còn chưa khôi phục đầy đủ, tốt nhất ngươi nên nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Ta nào có lo lắng về chuyện đó đâu cơ chứ. Ta lo là khi ngươi nhìn thấy bọn họ như vậy rồi lại sinh ra tự kỷ làm điều xằng bậy. Chúc Diêu nhắm mắt lại rồi ngồi xuống khôi phục linh khí.

Nhóm của nàng phi hành được một lúc, thì trời dần dần sáng lên. Mặt trời chậm chạp bay lên. Lúc này tâm tình của nàng mới thả lỏng ra. Có lẽ nhóm của nàng đã đi được rất xa rồi. Nên con yêu hồ kia có lẽ không đuổi theo nữa.

“Ồ, các ngươi đi đâu mà vội vàng vậy?”

Một âm thanh mang theo vài phần châm biếm đột nhiên vang lên. Mọi người vừa mới thả lỏng tâm tình, liền trở nên căng thẳng.

Yêu hồ!

Đứng chắn trước mặt bọn họ, rõ ràng là đạo thân ảnh hồng sắc quen thuộc. Vẫn là một cái màn sa mỏng màu đỏ quấn quanh người. Phía sau là 3 cái đuôi quen thuộc đang còn ngoe nguẩy. Nó quay đầu nhìn về phía Chúc Diêu, âm thanh liền lạnh lẽo,

“Thì ra tiên bối đã ở đây. Nhìn ngài có vẻ không được tốt cho lắm, không biết tiểu yêu tôi đây có thể giúp gì được cho ngài hay không?”

Chúc Diêu nắm chặt hai tay lại rồi cười đáp lời,

“Ngươi muốn giúp đỡ ta sao? Đáng tiếc ngươi không phải là nam hồ!”

Rõ ràng Chúc Diêu ám chỉ nó dâm đẳng, nghe thấy vậy sắc mặt nó liền thay đổi,

“Hừ, xú nha đầu, tới giờ mà vẫn còn dám đùa giỡn với ta được!”

Nó phất tay một cái, liền có một đạo ánh sáng màu trắng phóng ra công kích tới chỗ Chúc Diêu.

“Tách nhau ra!”

Chúc Diêu hét lên một tiếng, rồi phi thân bay sang một hướng. Bốn người còn lại cũng đồng thời phi thân bay ra bốn hướng khác nhau. Tất cả mọi người đồng loạt rời khỏi lá cây khổng lồ kia.

Mà đòn công kích kia của yêu hồ khi đánh trúng pháp khí phi hành bằng lá cây. Thì cái pháp khí đó liền tan nát.

Năm người rơi xuống đất rồi gọi ra binh khí của mình để chiến đấu. Hiện tại, bọn họ muốn chạy trốn cũng không còn kịp nữa rồi. Bọn họ chỉ có thể kiên cường chiến đấu mà thôi. Nhưng mà ba Luyện khí, một Trúc cơ, một người thì ẩn giấu tu vi Trúc Cơ thì làm sao có thể là đối thủ của con yêu thú Kim Đan kỳ kia được chứ.

Yêu hồ thấy một kích không đánh trúng. Nó cũng không thèm để ý mà rảnh rỗi từ trên không trung hạ dần xuống. Nó nhìn 5 tiểu bối một cái, rồi cười một cách châm chọc. Thật không biết lượng sức mình. Nó giờ

tay lên phóng mấy đạo Phong nhận tới chỗ 5 người. Đạo Phong nhận màu đen lao vun vút tới nhóm Chúc Diêu đang đứng.

“Tìm khe hở, trốn!”

Chúc Diêu hô lên một tiếng. Nhất thời, mọi người liền hiểu tìm khe hở giữa mấy đạo Phong Nhận đang bay tới kia, rồi tránh né nó. Sau một hồi tránh né không có ai bị thương cả.

Yêu hồ nhìn mà kinh ngạc. Đáng lẽ ra mấy người này khi thấy công kích bay tới thì không phải là tránh về phía sau mà là nhảy sang bên cạnh mà tránh. Mà mấy đạo Phong nhận của nó có tốc độ cực nhanh. Lấy tu vi của mấy người này, thì không thể nào tránh né được hết, cho nên bị thương là điều hiển nhiên.

Thế nhưng mọi người lại có thể tìm khe hở của mấy đạo Phong Nhận kia mà né tránh được. Mấy đạo Phong Nhận này được con yêu hồ phóng ra có trước có sau. Mà bản thân đạo Phong nhận còn có hình vòng cung nữa, lưỡi dao lại nối tiếp lưỡi dao, nhất định ở giữa nó sẽ có một khe hở rất lớn. Mọi người không cần lui về phía sau, cũng không cần nhảy sang bên cạnh né tránh. Mọi người chỉ cần đứng im căn thời gian giữa mấy đạo rồi chậm chạp dịch chuyển nho nhỏ, tự nhiên là không bị thương rồi.

Sau khi tránh thoát một chiêu này. Tất cả mọi người đều vui mừng. Hai mắt Vương Từ Chi càng thêm sáng rực khi nhìn Chúc Diêu. Mà bản thân Chúc Diêu thì cũng không hiểu vì sao mình làm được như vậy. Vừa lúc này là phản xạ dựa theo bản năng của nàng.

Kiếp trước nàng đã từng Vong Du rất nhiều lần, cho nên đối với việc kỹ năng được sử dụng như thế nào và cách thức hoạt động của nó như thế nào, nàng đều rất quen thuộc. Cho nên vào lúc này, nàng nhìn mấy đạo Phong Nhận bay tới mà quen mắt nên mới thốt ra câu như vậy. Không nghĩ tới nó lại có ích tới như vậy.

Nói như vậy, những thao tác sử dụng phép thuật trong cái thế giới này cũng tương tự như mấy game Vong Du mà nàng chơi rồi. Cùng lắm thì nàng đem con Yêu hồ biến thành một con Boss, rồi đánh nó tương tự như đánh Boss là được rồi.

“Hừ, có chút thông minh đó! Bất quá như vậy còn chưa đủ đâu!”

Yêu hồ hừ lạnh một tiếng. Hai tay nó liền khép lại rồi tung một chưởng trên mặt đất. Chỉ thấy một đại hỏa cầu phóng tới chỗ 5 người Chúc Diêu đứng. Hỏa cầu tách ra tạo thành một vòng tròn lửa vây quanh 5 người bọn họ. Ngọn lửa bắt đầu thiêu cháy hừng hực, đến mức rừng cây liền biến thành tro bụi.

“Bay lên đi.”

Chúc Diêu bảo mọi người gọi Ngự khí của mình ra rồi bay lên. Rồi nàng bình tĩnh, cố gắng hết sức phân tích cuộc chiến hiện tại. Đội ngũ của nàng gồm có 5 người. Ngoài trừ nàng, Vương Từ Chi và Tiêu Dật ra, thì hai người còn lại lực chiến đấu không đáng kể. Hai nàng, một người thì Luyện Khí tầng 8, một người thì Luyện Khí tầng 7. Có thể dưới uy áp của yêu tu Kim Đan kỳ mà Ngự kiếm bay lên đã là không tồi rồi. Chứ mong các nàng chiến đấu nữa là quá sức đối với các nàng.

Ba đánh một, thoát nhìn thì có vẻ chiếm ưu thế. Nhưng thực lực cũng là một phương diện áp chế khác. Chúc Diêu liền cảm thấy nôn nóng, sốt ruột hết cả lên. Không được! Nàng phải bình tĩnh, nhất định sẽ có cách.

Đối phương chỉ là một con Boss mà thôi. Mặc dù cấp bậc của nàng không có cao, nhưng kinh nghiệm khiêu chiến Boss trong Vong Du thì không ai có thể so sánh được với nàng. Cho nên điều quan trọng bây giờ là... Phối hợp và đánh như thế nào. Còn nữa, nàng điều khiển tiểu đội này như thế nào nữa cũng rất là quan trọng. Cho dù tiểu đội của nàng, không có người bảo hộ nhưng mà cũng có ba DPS cũng không tệ. DPS: dame chủ lực. Từ kinh nghiệm Vong Du mà nàng biết được. Đối với tình huống như thế này, thì phương pháp có thể đánh thắng được con Boss chính là phương pháp thả điều.

“Mọi người bay ra khỏi đám lửa này!”

Chúc Diêu liền ra lệnh. Đội ngũ 5 người liền nhanh chóng bay ra khỏi vòng tròn lửa này.

“Muốn chạy! Không dễ dàng như vậy đâu.”

Yêu hồ liền phi thân lên đuổi theo.

Chúc Diêu liền gọi ra một đạo Lôi điện, thả về phía sau, tạm thời rút xa khoảng cách với Yêu hồ,

“ Tiêu Dật, tung ra một kỹ năng Thổ hệ xuống phía dưới. Phạm vi càng rộng càng tốt.”

Tiêu Dật nghe thấy vậy liền thực thi. Hắn ngắt một cái bí quyết rồi phóng xuống dưới. Phía dưới liền xuất hiện một tảng đất to đổ sầm xuống mặt đất. Ngọn lửa đang còn lan tràn ra liền tức khắc bị dập tắt. Khi nhóm của nàng đáp xuống dưới đất, thì bốn phía chỉ còn lại một ngọn lửa nho nhỏ.

Sau khi Yêu Hồ né tránh Lôi Điện, nhìn thấy mọi người an toàn, nó càng thêm tức giận. Nó liền gọi ra vô số Băng nhận bay về phía 5 người đang đứng.

“ Tách ra, tách nhau ra thật xa! Rồi tìm cơ hội xuất thủ!”

Chúc Diêu lại gọi thêm một đạo Lôi điện nữa, tranh thủ thời gian cho 4 người tìm bốn phương hướng khác nhau để trốn. Rồi sau đó từng người từng người xuất hiện, đánh cho Yêu hồ sắp mặt.

Yêu hồ bị mất đi mục tiêu tập trung nhất thời tức giận. Nó điên cuồng công kích xung quanh. Thế nhưng mọi người dễ dàng né tránh rồi thừa cơ xuất hiện trở lại, đồng loạt đánh vào nó từ bốn phương tám hướng. Lúc thì một cái hỏa cầu ở bên phải, bên trái lại là Phong nhận, phía trước thì một đạo Thiểm điện, phía sau thì một đạo Băng nhận. Làm cho con Yêu hồ khó lòng phòng bị.

Mấy lần, nhóm Chúc Diêu công kích thì luôn có 1 – 2 đạo đánh trúng người nó. Một đạo Hỏa cầu rất mạnh đánh vào tay phải của nó. Đạo hỏa cầu này không chỉ đốt trụi nửa đoạn ống tay áo của nó mà còn đốt cháy hết cánh tay của con yêu hồ. Yêu hồ tức giận đỏ cả mắt. Nó không thèm để ý xung quanh công kích nó như thế nào nữa. Nó liền phóng thẳng tới phương hướng Hỏa Cầu vừa mới công kích.

“ Cái bọn kiến hôi nho nhỏ này! Đáng chết!”

Mà phương hướng con yêu hồ đuổi theo chính là Tiêu Dật. Tiêu Dật cũng không có nghĩ tới con Yêu hồ này lại liều mạng tấn công hắn. Nhất thời, hắn liền trợn mắt há hốc mồm. Hắn nhanh chóng lấy kiếm của mình ra chống đỡ nhưng không còn kịp nữa rồi. Con yêu hồ đã tung ra một chưởng, nặng nề đánh lên trên người hắn. Trong nháy mắt Tiêu Dật bị đánh bay, rồi phun ra một ngụm máu nằm trên mặt đất.

“ Tiêu Dật ca ca!”

Thấy Tiêu Dật bị thương, Tô Tử và Linh Lung liền vội vàng chạy sang chỗ hắn.

“ Đừng chạy sang bên đó!”

Chúc Diêu thấy hai người chạy sang nhưng không tài nào mà ngăn cản được. Thật vất vả lắm mới có cơ hội khiến cho mục tiêu con Yêu hồ phân tán thì bây giờ lại hội tụ.

Chúc Diêu suy nghĩ xem có cách gì kéo cừu hận của con Yêu hồ lại không, nàng liền kêu to lên:

“ A! Tôn Tử!”

Con Yêu hồ đang định tung đòn sát thủ lên người Tiêu Dật, đột nhiên quay đầu lại, hung dữ nhìn Chúc Diêu:

“ Người vừa nói cái gì!?”

“”

Trò chơi quả thật không có lừa nàng. Quả thật những lời này kéo thù hận rất tốt.

Thấy con Yêu hồ bỏ qua 3 người Tiêu Dật rồi hướng sang nàng công kích, Chúc Diêu liền chạy trốn. Mẹ cha nó chứ, thu hút cừu hận thì dễ mà dứt cừu hận sao lại khó khăn tới vậy!

“ Chúc Diêu tỷ!”

Vương Tử Chi thấy vậy liền vội vàng ném ra một cái bùa cao cấp vào con yêu hồ. Thế nhưng cái bùa kia cũng bị Yêu hồ đánh tan. Thấy vậy, Vương Tử Chi liền cắn răng xuất ra chiêu mạnh nhất “ Vạn Thiên Kiếm Trận”. Chiêu này một khi ngưng tụ ra sẽ xài hết toàn bộ linh khí của hắn để hóa ra hàng ngàn hàng vạn thanh linh kiếm.

Nhưng cho dù có hàng nghìn hàng vạn thanh linh kiếm thì ở trước mặt con Yêu Hồ có tu vi Kim Đan kỳ này cũng sẽ dễ dàng bị bẻ gãy. Mặc dù nó có thể tạm thời ngăn cản yêu hồ công kích một lúc, nhưng nó lại tiêu hao rất lớn linh lực của Vương Tử Chi. Khiến cho hần khi thi triển xong sẽ trở nên suy yếu. Trừ phi có thể một kích giết chết con yêu hồ.

Phép thuật có thể một kích giết chết yêu hồ có tu vi Kim Đan kỳ này, trừ phi....

Chúc Diêu đột nhiên có một suy nghĩ táo bạo,

“ Từ Chi, sử dụng kiếm trận vây khốn nó!”

Có lẽ... thật sự có thể thành công. Lúc đầu là ngựa chết thì bây giờ trở thành ngựa sống rồi.

Vương Tử Chi nghe thấy vậy, liền thúc dục kiếm trận tạo thành một tường kiếm vây kín yêu hồ. Yêu hồ liền phóng ra một đạo ánh sáng màu trắng công kích vào linh kiếm, nhưng đạo ánh sáng kia chỉ làm cho một thanh linh kiếm biến mất mà thôi. Mà một thanh vừa biến mất thì thanh khác liền xuất hiện bổ sung trở lại, cho nên con yêu hồ không có cách nào phá được vòng vây. Nhân cơ hội “ Vạn thiên kiếm trận” đang còn vây khốn con yêu hồ, Chúc Diêu liền điều động Lôi linh khí tạo thành lôi điện bám lên những thanh linh kiếm của Vương Tử Chi.

Quả nhiên những thanh Linh Kiếm có chứa Lôi điện thì uy lực của nó mạnh hơn so với Linh Kiếm bình thường gấp trăm lần. Mà Thiên Lôi thì trời sinh đã khắc chế yêu thú.

Yêu hồ bị công kích liền kêu lên một trận thảm thiết,

“ Đáng ghét, bọn kiến hôi các ngươi dám đả thương ta.”

Yêu hồ liền trở nên hung bạo. Thân thể của nó bắt đầu chuyển sang thành một màu đen. Nhìn nó bây giờ hết sức là kinh khủng. Lúc trước, nó có cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, thì bây giờ hai bên mép miệng liền xuất hiện 2 cái răng nanh nhọn hoắt rất là dữ tợn. Chỉ trong chốc lát, Yêu khí bốc lên ngùn ngụt che kín bầu trời. Yêu khí màu đen cứ vậy mà trùng trùng điệp điệp bành trướng lên. Nó như muốn phá trận mà ra.

Vương Tử Chi liền há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Kiếm trận có dấu hiệu bị phá hỏng.

“ Tiểu quỷ!”

Chúc Diêu nóng ruột. Nếu như con yêu hồ xông ra thì chắc chắn mọi người sẽ chết. Phải liều mạng thôi! Chúc Diêu liền điên cuồng điều động toàn bộ linh khí trong cơ thể. Cho dù linh khí không thể khôi phục lại được nữa nhưng nàng cũng phải mạo hiểm sử dụng “Trời Giáng” thêm một lần nữa.

Chúc Diêu giơ tay lên cao, rồi quát to về phía sau,

“ Tiêu Dật, thả kiếm ý của ngươi ra!”

Nói xong nàng giơ tay lên trời, một đạo Thiên Lôi từ trên trời liền phóng xuống.

Tiêu Dật sửng sốt, vẻ mặt “không thể tin được” nhìn nàng đang đứng ở chỗ đó.

“ Nhìn cái em gái nhà ngươi à, mau thả ra, ta..... Phốc!”

Nàng còn chưa nói hết, thì trước ngực liền cảm thấy lạnh. Đạo thiên Lôi mà nàng gọi ra còn chưa kịp đánh xuống thì con yêu hồ đã phá trận xông ra rồi đem một trảo đánh xuyên ngực nàng. Mà kiếm ý Tiêu Dật thì lúc này mới gào thét từ trên trời rơi xuống.

Do dự cái em gái nhà ngươi à!

Đồng đội gì mà ngu như heo! Đây là suy nghĩ cuối cùng trước khi nàng chết.

Chúc Diêu liền ngã sòng xoài trên mặt đất! Bộ truyện đến đây kết thúc!

Hết cái cút! Đang hay mà!!

()

35. Chương 35: Bắt Cóc Trẻ Em

Chúc Diêu thật sự đã chết. Đến bây giờ, nàng vẫn chưa tin rằng nàng thật sự đã chết.

Bởi vì...

Mẹ nó chứ!!! Tại sao trên thi thể của ta lại có khắc ba chữ “Người đã chết” chứ??? Tại sao trên ngực ta vẫn còn cái vết thương trí mệnh kia nữa chứ?? Lại còn dám khắc thêm mấy chữ kia vào người ta nữa chứ! Đây là trò đùa của tạo hóa à?? Người ra ngoài cho ta, ta đảm bảo đánh không chết người!!

Trước mắt nàng đột nhiên hiện ra một cái khung. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy??? Cái khung này thật sự không khác gì cái khung ở trong máy tính cả. Nó cứ bất thành linh xuất hiện ở trước mặt nàng vậy. Mà phía trên cái khung kia còn viết,

“ Người đã chết. Người có muốn sống trở lại hay không??”

Và phía dưới nó có hai cái nút Yes và yes.

Cái này có khác gì game Vòng Du đâu??? Thế mà cái thế giới kia lại dám bảo là thế giới tiên hiệp?? Mà tại sao phía dưới lại có hai sự lựa chọn “Yes” nữa, nghĩa là sao?? Ta biết chọn cái nào đây.

Lúc này trạng thái linh hồn của Chúc Diêu đang còn gằm gừ.

Nhưng mà hình như những người khác ở đây không có nhìn thấy được tình huống bây giờ của nàng thì phải. Nàng thấy được thi thể của mình có khắc ba chữ “Người đã chết”, thấy con Yêu hồ đã chết, thấy Vương Từ Chi đang ôm thi thể của nàng, và đang còn điên cuồng đưa linh khí vào miệng vết thương của nàng với mong muốn chữa lành vết thương cho nàng. Đáng tiếc người đã chết, thì chữa khỏi làm sao được. Đưa linh khí vào căn bản không thể nào làm vết thương kia khép lại được. Trong phút chốc, tất cả linh khí đưa vào kia liền tiêu tan trong không khí.

“Không! Chúc Diêu tử, người sẽ không chết.”

Vương Từ Chi vẫn ở một bên máy móc làm động tác như cũ, vừa tự lẩm bẩm với chính mình. Hắn hoàn toàn không có ý định dừng lại. Giống như ngoài cách làm như thế này ra thì hắn không biết làm như thế nào nữa vậy. Nhưng thi thể trong tay của hắn thì càng lúc càng lạnh ngắt.

Cho đến lúc hắn không thể phóng thích ra được linh khí nữa, thì tâm tình của hắn lúc này mới bắt đầu sụp đổ,

“ Chúc Diêu tử, người đã hứa suốt đời này chăm sóc cho ta. Người đã đáp ứng ta rồi! Làm sao người có thể...”

Đây là lần đầu tiên Chúc Diêu nhìn thấy Vương Từ Chi khóc. Bất kể là khi hắn còn là một hùng hài tử nghịch ngợm hay là bây giờ là một thiếu niên chứng trạc hay xấu hổ thì hắn chưa bao giờ ở trước mặt nàng rơi nước mắt. Mà bây giờ hắn khóc giống như đứa bé vậy.

Chúc Diêu tiến gần hắn một chút. Nàng muốn sờ sờ đầu của hắn. Nhưng nàng đã quên mất cái khung chất lúc đầu kia. Vào lúc này, nó lại điên cuồng xuất hiện trước mặt nàng. Giống như hệ thống bị lỗi vậy, càng ngày có càng nhiều khung chất giống nhau điên cuồng hiện ra.

Chỉ trong chốc lát, tầm mắt của nàng đã bị những khung chất tầng tầng lớp lớp này che hết. Muốn nàng sống dậy cũng không cần phải điên cuồng như vậy chứ?? Cái hệ thống này muốn chơi nàng à!!

Chúc Diêu tức giận, theo phản xạ muốn quăng mấy cái khung chất này ra chỗ khác thì bên tai lại nghe tiếng “ Đỉnh” một cái. Nàng thấy một cái khung chất có một nút “ Yes” đã bị lồm vào. Cả người Chúc Diêu liền run lên. Không đúng, ta có lựa chọn như vậy đâu cơ chứ. Đây chỉ là thao tác vô tình thôi mà, có được thay đổi không vậy???

Hiển nhiên là không còn kịp nữa rồi. Bởi vì khung cảnh trước mắt nàng liên biến mất. Vương Từ Chi của nàng cũng không thấy đâu nữa. Bốn phía xung quanh nàng là một mảnh đen thui. Chỉ có ở phía dưới chân nàng, có dòng chữ gì đó đang chạy....

Đậu má, chạy nhanh như vậy thì ai đọc cho nổi!! Chơi nhau à!!!

Chúc Diêu cảm thấy từ khi xuyên qua tới cái thế giới này. Nàng không ngừng đột phá giới hạn của bản thân, khả năng của nàng thì nhiều vô số và nàng càng thêm lương thiện hơn.

Cái dòng chữ kia quả thật chạy rất nhanh. Chỉ một lúc sau, nàng liền thấy phía trước có ánh sáng. Bỗng nhiên, trước mắt nàng có một bức tường màu trắng. Phía trên bức tường, là một cái khuôn mặt, nó chiếm nửa bức tường. Khuôn mặt hiền lành đang nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng tò mò muốn đưa tay ra sờ khuôn mặt này một chút, nhưng cánh tay chỉ đụng trúng bức tường. Sau đó rơi vào khoảng không. Trong nháy mắt có một lượng lớn chất lỏng tràn vào.

Nàng bị sặc một cái, đang định hỏi chuyện gì vừa xảy ra vậy? Nhưng âm thanh phát ra là tiếng khóc nỉ non của một đứa trẻ yếu ớt.

.....

“Được rồi, được rồi! Ngoan, đừng khóc nữa. Con gái ngoan nào, rồi con sẽ được bú thôi, vội vàng làm gì??”

Người phụ nữ hiền lành xoa xoa cái miệng của nàng, nhỏ giọng dỗ ngon dỗ ngọt nàng.

Lúc này Chúc Diêu mới kịp phản ứng. Nàng đã biến thành một đứa con nít rồi sao! Mới vừa rồi nàng đụng phải tường thật lại là bầu vú của bà bầu, mà cái vừa nuốt vào trong miệng kia chính là.... Chúc Diêu cong người lại kêu lên một tiếng rồi nôn ra. Trong nháy mắt, nàng liền ngửi thấy cái mùi thơm từ người phụ nữ có thai phát ra.

Tại sao khi nàng sống lại, nàng lại ở chỗ này vậy?? Lúc trước không phải nàng sống ở cái tiểu sơn thôn kia sao?? Rõ ràng là nàng trọng sinh mà, sao bây giờ lại chuyển thành hồn xuyên không rồi?? Mà như thế này cũng khỏe thật.

“A, sao lại không ăn nữa rồi??”

Người phụ nữ thấy nàng né tránh, liền cố chấp đem cái “hung khí” nhét nhét vào miệng của nàng. Chúc Diêu làm sao có thể để người phụ nữ kia được như ý cơ chứ. Nàng liền lắc đầu, không ngừng né tránh. Người phụ nữ thấy vậy, nghĩ rằng nàng đã no, liền mặc áo của mình lại.

Sau đó nàng giúp cục cưng Chúc Diêu của mình sửa sang quần áo lại một chút. Rồi đặt nàng vào trong một chiếc nôi.

Chúc Diêu tò tò, đánh giá hoàn cảnh xung quanh một chút. Nàng phát hiện mình vẫn như cũ ở vào thời cổ đại. Vẫn là một gian phòng cổ kính, nhưng so với cái nhà mà lúc trước nàng ở trong tiểu sơn thôn kia thì đẹp hơn rất nhiều. Bởi vì cái nôi mà nàng đang nằm rất là đẹp và tinh xảo.

“Người đâu!”

Hình như người phụ nữ kia là mẫu thân của nàng. Mẹ nàng hướng cửa gọi to lên một tiếng. Thì có 4 - 5 nha hoàn đi tới hướng mẹ nàng hành lễ.

Xem ra nàng ở vào một gia đình có rất nhiều tiền nha.

“Các người mang tiểu thư đi dạo trong viện một chút, một lúc nữa ta sẽ tới đó.”

Mẹ nàng phân phó cho mấy người hầu rồi mang theo một nữ hầu đi vào gian phòng bên trong. Phòng bên trong có lẽ là phòng thay đồ.

Chúc Diêu là một người có năng lực thích ứng rất nhanh. Đối với tình huống bây giờ, nàng phải giả làm như một đứa con nít, không biết phản kháng.

Mặc dù nàng vẫn rất nhớ sư phụ và Vương Từ Chi, nhưng có lẽ nàng không ở cùng một thế giới với bọn họ. Hiện tại cuộc sống như thế này đối với nàng cũng rất tốt. Nàng chính là một tiểu thư thiên kim ngàn vàng của một gia đình giàu có. Cha mẹ đối với nàng như châu như ngọc, bằng chứng chính là ngay cả chuyện cho nàng bú, mẹ nàng cũng không mượn người khác làm.

Nói như vậy, sau này nàng lớn lên, nàng hoàn toàn có thể tung hoành ngang dọc rồi. Thế giới tiên hiệp lúc trước khắp nơi đều là sát cơ, không cẩn thận đã bị yêu ma giết chết. Nghĩ đến tình cảnh bây giờ, nàng liền cảm thấy cực kỳ thoải mái, an nhàn.

Nàng có thể thoải mái lẩn vài vòng ở trên thảm cỏ. Nàng muốn bắt đầu một cuộc sống mới. Nhất thời, nàng cảm thấy Hoa thơm hơn, cỏ xanh hơn, mây trắng hơn, còn có mấy người bay trên bầu trời kia cũng vậy.....

A! Tại sao lại có người bay trên bầu trời?? Rõ ràng nàng đã rời khỏi thế giới tiên hiệp rồi cơ mà!!

Đợi chút đã! Cái bóng người kia, hình như đang bay tới chỗ nàng!

Chỉ mất vài giây, cái bóng người kia đã đứng cách nàng 5 bước chân. Vẫn là một thân ảnh màu trắng quen thuộc. Mặc dù hấn mạnh tới mức kinh thiên động địa, nhưng khuôn mặt quanh năm vẫn như một lạnh như băng. Cái khuôn mặt bất biến, không bao giờ thay đổi.

Sư phụ..... (nhất thời cảm xúc của nàng dâng trào lên. Nàng có nhiều lời muốn nói ra, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu)

Ngọc Ngôn nhìn chằm chằm vào nàng.

Nàng cũng nhìn chằm chằm vào sư phụ.

Hai người nhìn nhau.

Chúc Diêu đột nhiên cảm thấy thân thuộc. Đây mới chính là sư phụ của nàng. Mặc dù nàng không biết tại sao sư phụ đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng nhìn cái bản mặt kia, chắc chắn sư phụ không có nhận ra nàng. Hiện tại nàng cũng chỉ là một đứa con nít chưa đầy một tuổi, cho nên nàng cũng không biết nói, thì nói gì tới chuyện giải thích.

“ Người bị cha mẹ quăng đi à?”

Rốt cuộc Ngọc Ngôn mở miệng nói.

Chúc Diêu sững sốt. Cái gì?? Nói vậy nghĩa là sao??

“ Người là một cô nhi à??”

Ngọc Ngôn lại tiếp tục hỏi.

“.....”

Đầu Chúc Diêu liền nổi khói đen. Người có thấy ta từ cô nhi viện đi ra không mà hỏi vậy??

“ Không sao, ta là người nhà của người.”

Cái gì?? Mẹ ta ngồi cách đây không xa đây.

“ Ta sẽ thu người làm đồ đệ.”

Ngọc Ngôn hoàn toàn không đợi nàng trả lời, liền bước tới chỗ nàng.

Chúc Diêu cuối cùng cũng hiểu được hấn muốn làm gì. Nàng liền sử dụng cẳng chân trườn trườn đi chỗ khác. Oe, oe.... Ở đây có một thúi thúi biến thái muốn bắt cóc con gái của người này.

Nhưng mà cẳng chân, bắp tay của đứa con nít chưa được một tuổi thì làm sao bì được với cẳng chân, bắp tay của tu sĩ tu luyện vạn năm được chứ. Trong nháy mắt, nàng đã bị bế lên. Rồi Ngọc Ngôn làm khuôn mặt nghiêm túc tuyên bố.

“ Kể từ hôm nay, ta chính là sư phụ của ngươi.”

A! Lại còn dám tự mình quyết định chứ. Người không có hỏi qua ý kiến của mẹ ta à??

“Ồ, người cũng đã đồng ý. Vậy thì theo ta trở về Ngọc Lâm phong nào.”

Cái gì??? Ta đồng ý với người lúc nào vậy chứ??? Té

~!!!

Sư phụ người làm như vậy ngày mai trên thông báo sẽ có một dòng “Thức thức biến thái can đảm bắt cóc một đứa bé chưa đầy một tuổi!!”

Đáng tiếc Ngọc Ngôn cũng không có nghe được nội tâm nàng đang gào thét. Hắn liền gọi ra phi kiếm. Thân hình chợt lóe, rồi mang theo Chúc Diêu trong hình dạng một đứa con nít biến mất ở phía chân trời.

Chúc Diêu hoàn toàn vô lực phản kháng. Nàng nhịn không được, giơ cẳng chân lên, đập một cước lên khuôn mặt lạnh băng vạn năm không đổi này!

Ta không muốn tu tiên mà!!

36. Chương 36: Trẻ Con Thích Ăn Gì

Chúc Diêu lại một lần nữa trở về đỉnh núi Ngọc Lâm. Vẫn là khung cảnh này, vẫn là gian phòng này, vẫn là người sư phụ này. Chúc Diêu cảm giác muốn khóc nhưng không ra được nước mắt. Nàng nhớ tới tình huống lúc này, không nhịn được lại đá một cước lên mặt của hắn.

“Cần rồi!”

Ngọc Ngôn bình tĩnh kéo chân nàng xuống, rồi đem tiểu nhân bỉ ỉo đứng còn chưa vững này đặt lên giường. Hắn nhìn thấy nàng không an phận, bò loạn xạ xung quanh giường. Khi thấy nàng sắp bò xuống giường, hắn đành phải xách nàng quay ngược trở lại giữa giường. Hắn cứ xách đi xách lại nhiều lần như thế.

Ngọc Ngôn nhìn nàng bằng có tí mà rất là cần quấy, nhất thời không biết nên làm thế nào?? Hắn chưa bao giờ chăm sóc cho một đứa trẻ, thì nói gì tới chuyện chăm sóc cho một đứa con nít còn chưa biết nói chứ.

Mà người duy nhất có kinh nghiệm chăm sóc con nít lại chính là đồ đệ ngu xuẩn đã qua đời kia của hắn. Nhớ tới chuyện này, Ngọc Ngôn liền cảm thấy đau thương. Hắn vất vả chờ đợi hơn một vạn năm mới thu được một người đồ đệ. Hắn cẩn thận dạy dỗ nàng tỉ mỉ. Hắn cũng che chở cho nàng một cách tỉ mỉ. Thế nhưng lần đầu tiên người đồ đệ của hắn đi ra ngoài lại bị một con yêu hồ giết chết.

Vào lúc đồ đệ của hắn bị thương trí mạng kia, hắn cũng biết được. Hắn dùng một tốc độ nhanh nhất chạy tới. Tuy rằng dựa vào tu vi của hắn, chỉ cần hồn phách của nàng chưa có đi đâu thai mà vẫn ở khu vực phụ cận, thì hắn vẫn có thể cứu nàng sống dậy. Thế nhưng điều kỳ lạ chính là, bất luận là hắn thi triển phép thuật thế nào đi chăng nữa, thì đồ đệ của hắn đều không có dấu hiệu sống dậy. Mà cái ấn ký thần thức hắn lưu lại cho đồ tử thân truyền cũng không có tiêu tán. Đây là chuyện rất chi là phi lý. Người đã chết thì ấn ký phải mất mới đúng chứ. Người đã chết ngoại trừ phép thuật gọi hồn ra, thì cho dù là phép thuật nào đi chăng nữa, tất cả đều không có tác dụng. Trừ phi nàng chưa có chết.

Hôm nay, hắn chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua nhân gian, lại đột nhiên cảm nhận được ấn ký thần thức kia. Khi hắn chạy tới nơi thì thấy có một đứa trẻ. Ở dưới móng đứa bé này có bao bọc một cái thứ gì đó màu trắng. Đứa trẻ đó bò loạn xạ, xung quanh khắp nơi. Một đám người hầu thì đuổi theo bé gái này.

Nếu như hồn phách đầu thai, nhanh thì hơn ngàn năm, chậm thì có thể tới vạn năm. Cho nên rất có thể đồ đệ của hắn đã cướp đoạt trọng sinh, nhưng muốn cướp đoạt thì cần phải có tu vi từ Nguyên Anh kỳ trở lên mới làm được chuyện như vậy. Mà cái người đồ đệ ngu xuẩn kia của mình cho dù có nghịch thiên như thế nào đi chăng nữa cũng không thể trong vòng vài ngày là có thể đạt Nguyên Anh kỳ được. Vả lại lấy tính tình đồ đệ ngu xuẩn của hắn, cho dù nàng có chết đi chăng nữa cũng sẽ không bao giờ ra tay hạ thủ đối với một bé gái. Cướp đoạt trọng sinh: cướp thể xác của người khác để sống lại. Cho nên, hắn giấu kín thân

hình và kết hợp với làm phép để cho người phạm tội động quên mất đã từng có đứa bé và hân tồn tại. Rồi sau đó hân tỉ mỉ tìm kiếm bên trong thức hải của nàng thì thấy hồn phách và thân thể của nàng kết hợp vô cùng mật thiết, không giống như thân thể của nàng bị đoạt xác. Cho nên, chuyện hân thu nàng làm đồ đệ mà nói thì.... Hân cứ như vậy bật thốt ra mà thôi, hơn nữa hân còn bị kích động rồi đem cướp nàng mang trở về.

Chẳng qua khi mang nàng trở về... Thì hiện tại, hân nên làm thế nào đây?

Hân nhìn lại nàng thì thấy nàng bắt đầu leo lên trên người của hân. Nàng đang kéo cánh tay của hân hướng về miệng của mình để cắn. Nhìn thấy vậy, trong nháy mắt hân liền hiểu nàng đang muốn điều gì.

“ Đói bụng?”

Chúc Diêu ngẩng đầu lên nhìn hân một cái. Chẳng qua là nàng tức giận muốn cắn hân một cái cho đã tức, nhưng hân lại nói là. Đó không phải là điều ta muốn mà. Hơn nữa tay của sư phụ cứng quá. Cứng đến nỗi nàng cắn vào đau hết cả lợi.

“ Biết điều thì ngồi im một chỗ, ta đi kiếm thức ăn cho ngươi.”

Nói xong hân liền ra ngoài. Một lúc sau, Hân bưng một chén lớn, chén nhỏ thức ăn bước vào.

“ ”

Chúc Diêu co quắp mặt lại nhìn hân. Người cho một đứa con nít ăn cơm, có hợp logic không vậy trời?? Nhất thời, nàng liền cảm thấy cái lợi của mình càng đau hơn.

“ Không thích ăn?”

Thấy nàng nhìn thức ăn mà như không thấy làm cho Ngọc Ngôn vô cùng bối rối. Cái người đồ đệ này so với đồ đệ trước kia của mình còn khó nuôi hơn nữa.

Chúc Diêu thì lặng lẽ trườn xuống dưới giường. Thế nhưng nàng lại một lần nữa bị sư phụ xách ngược trở về. Ngọc Ngôn giờ thân thể tròn trịa của nàng lên. Ngó phải một cái, ngó sang trái một cái. Giống như đang suy nghĩ xem rốt cuộc nàng muốn ăn cái gì. Cuối cùng hân thở dài một tiếng rồi ôm chặt lấy nàng ngự kiếm bay về ngọn núi cao nhất. Tốt nhất hân nên tìm một người có kinh nghiệm phong phú trong việc chăm sóc đồ đệ để hỏi.

Cho nên người có kinh nghiệm phong phú chăm sóc cho đồ đệ lại vẫn là Tử Đan chân nhân. Tử Đan chân nhân lại một lần nữa bị dọa cho sợ hết hồn khi thấy Thái sư thúc trong phòng của mình.

“ Thái sư thúc, ngài đã trở về?”

Kể từ khi Tiểu sư thúc chết thì cái thuộc tính vạn năm không có thay đổi chỗ ở của thái sư thúc bỗng nhiên thay đổi. Sư thúc thường xuyên ra bên ngoài du lịch. Hiện tại tại sao đột nhiên sư thúc lại trở về? Hơn nữa trong tay sư thúc còn ôm,

“ Ô, Thái sư thúc, đứa trẻ này là??”

Chẳng lẽ... Trong nháy mắt trong đầu của Tử Đan liền liên tưởng tới một kịch bản.

“ Đồ đệ!”

Ngọc Ngôn nhàn nhạt mở miệng, đánh tan suy nghĩ lạch lạch trong đầu của Tử Đan.

Tử Đan lại càng thêm kinh ngạc,

“ Thái sư thúc, ngài lại thu thêm một đồ đệ nữa?”

Vừa rồi hân suy nghĩ như vậy cũng là điều dễ hiểu. Hân vừa nghĩ “Ngọc Lâm phong không ngờ lại có con nuôi”. Chẳng qua hân cũng không có nghĩ tới Thái sư thúc nhanh như vậy đã tìm được một Lôi linh căn đệ tử.

A! Không đúng, đứa bé này còn chưa tới một tuổi, theo lý thuyết thì chưa trải nghiệm kiểm tra được, thì làm sao biết được đứa bé này có linh căn gì.

Ngọc Ngôn hẳn cũng không có giải thích. Đem Chúc Diêu nhét vào trong ngực Tử Đan rồi nói,

“Nàng đói bụng?”

A! Tử Đan sững sờ ngay tại chỗ. Nàng đói bụng thì liên quan gì tới ta. Ta cũng không thể cho nàng bú sữa được.

“Thái sư thúc, ta...”

Tử Đan đang định giải thích, nhưng ánh mắt lạnh lùng của Ngọc Ngôn đang nhìn chăm chăm vào hắn. Cái ánh mắt kia rõ ràng viết:

“Người không giải quyết cho nàng, ta sẽ giải quyết người.”

Chân Tử Đan liền run lên, rồi lặng lẽ nuốt nửa đoạn sau ngực trở vào trong bụng.

Hắn tỉ mỉ quan sát đứa trẻ trong tay. Đây là một đứa bé có làn da trắng trắng mềm mềm. Ngũ quan cực kỳ xinh đẹp. Nhìn nó rất là thông minh. Nó cũng không khóc, cũng không có đòi hỏi. Đứa nhỏ này chỉ mở to đôi mắt to tròn không chớp mắt ra nhìn hắn. Tử Đan trong nháy mắt liền có cảm tình... thật đáng yêu, so với Thái sư thúc thì hoàn toàn trái ngược hẳn. Thật sự muốn chiếm làm của riêng quá!

“Khụ khụ... Thái sư thúc, đứa bé này còn nhỏ, chắc là chưa cai sữa. Theo ta nghĩ nên cho nàng ăn một chút thức ăn làm từ nước gạo”

Mặc dù hắn có suy nghĩ muốn cướp người, nhưng hắn lại lo ngại thân phận của Thái sư thúc, cho nên đành lặng lẽ nhìn nó xuống. Một tay hắn ôm chặt đứa trẻ, một tay thì móc ra hai cái bao bố từ bên trong túi đựng đồ bên người.

“Đệ tử có hai túi gạo, so với các loại gạo bình thường thì mềm hơn nhiều, nó rất là thích hợp...”

Ngọc Ngôn liền gật đầu, cũng không khách khí vung tay thu hai túi gạo cất vào trong túi trữ vật của mình.

Không sao! Bị cướp là điều hiển nhiên, dù sao hắn cũng đoán được sẽ là như vậy. Hắn chuyên gia bị thái sư thúc cướp đồ, cho nên chuyện này đã thành một thói quen đối với hắn.

Hắn đang còn suy nghĩ làm sao kiếm lời trở lại, thì đột nhiên ở nơi cửa có một hồng y nữ tử,

“Sư huynh, lần trước cái đám kia mà người nói...”

Người tới chính là Phong chủ của Dược Phong – Hồng Trù chân nhân. Thấy trong phòng có Thái sư thúc liền sững sốt một chút rồi vội vàng hành lễ,

“Đệ tử bái kiến Thái sư thúc.”

Ngọc Ngôn gật đầu, cũng không có trả lời lại.

Hồng Trù lại liếc nhìn đứa trẻ trong tay Tử Đan, rồi hai con mắt nàng sáng rực lên,

“Đây là búp bê nhà ai vậy? Nhìn đáng yêu quá?”

Trời sinh nữ nhân đều yêu thích trẻ con, cho nên không đợi Tử Đan kịp phản ứng, Hồng Trù đã đem Chúc Diêu từ trên ngực hắn bế sang tay mình. Hồng Trù sờ sờ nắn nắn bắp tay, bắp chân Chúc Diêu với một thần tình vô cùng thích thú.

Ngay cả Chúc Diêu cũng có chút giật mình. Đời trước nữ nhân này không phải ghét cay ghét đắng nàng hay sao. Thế nào mà hôm nay lại có thần tình như vậy, khác nhau quá xa khiến cho nàng không biết nên phản ứng như thế nào. Ngực tỷ lại biến thành tiểu la lý. Thật không thể tưởng tượng nổi.

“Sư huynh, tiểu hài này chẳng lẽ là chị dâu...”

Mặc dù người song tu rất khó có thai, nhưng điều đó không phải là không thể xảy ra. Không nghĩ tới mới không gặp mặt một thời gian mà đã có một nữ nhi rồi.

“Tất nhiên là không phải rồi!”

Tử Đan phản bác lại. Quả nhiên không phải chỉ có mình hắn có suy nghĩ lệch lạc.

“ Không phải!”

Hồng Trù vừa nghe thấy vậy, thần sắc càng thêm vui vẻ, ánh mắt càng thêm long lanh rạng rỡ,

“ Nếu như không phải, người đem đứa trẻ này tặng cho ta đi. Ta sẽ thu nàng làm đồ đệ.”

Tử Đan chưa kịp trả lời thì khuôn mặt bên cạnh trong nháy mắt lạnh như băng. Bên trong phòng đột nhiên giảm xuống mười mấy độ, chỉ còn thiếu mấy bông hoa tuyết rơi xuống nữa mà thôi.

37. Chương 37: Trình Tiết Bị Chà Đạp

“Khụ khụ, sư muội! Đây là đồ đệ mà Thái sư thúc mới thu nhận.”

Nhìn sát khí Ngọc Ngôn bắt đầu thành bão tố, Tử Đan đành phải nhắc nhở Hồng Trù buông đứa bé đang ôm kia ra.

Hồng Trù ngẩn ra. Nàng quay đầu nhìn lại sắc mặt Thái sư thúc đang còn tỏa ra sát khí kia. Nhưng nàng cũng không muốn từ bỏ ý định của mình. Nàng ôm đứa bé thật chặt vào lòng rồi hỏi,

“ Thì ra là đồ tử của Thái sư thúc, không biết đứa nhỏ này tên là gì?”

Ngọc Ngôn nghe thấy vậy liền sững sốt một chút. Hắn suy nghĩ một chút, rồi nói,

“Nàng là đồ đệ của ta tất nhiên sẽ mang họ Ngọc giống ta rồi, hiệu của nàng sẽ là... Hai!”

Chính là cái tên này. Người đồ đệ thứ hai.

Nghe thấy vậy, Chúc Diêu muốn đá một cước vào mặt của hắn cho bõ tức. Người mới là Hai. Cả nhà người mới là Hai!

“ O, đứa bé này làm nũng với ta nè.”

Nhìn đứa bé trong ngực quơ tay quơ chân loạn xạ, Hồng Trù càng thêm thích thú. Nàng không nhịn được liền thơm một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Chúc Diêu bị nước miếng dính lên mặt:

“”

“ Nhưng mà đứa trẻ này quá nhỏ. Ta nghĩ chắc là nó vẫn chưa có cai sữa. Vừa hay gần đây ta có bắt được một con Linh Thú có vú sữa. Ta có thể lấy sữa của nó cho nàng ăn một chút. Hay là ta giúp Thái sư thúc nuôi hộ đứa bé này mấy năm?”

Ngọc Ngôn phất tay lên, liền thấy đứa bé trong ngực Hồng Trù bay ngược trở về lồng ngực của hắn. Hắn lạnh lùng trả lời,

“ Không cần.”

Hồng Trù thấy mình thất bại liền thở dài. Nhưng nàng vẫn không có ý định từ bỏ. Hai mắt nàng sáng lên khi nhìn đứa bé,

“ Đứa bé nhỏ như vậy, nó phải bú sữa mẹ mới có thể lớn lên được.”

Nghe thấy vậy, Chúc Diêu run hết cả người lên. Nàng xoay người rúc đầu vào lồng ngực sư phụ. Nàng ra sức cọ cọ nước miếng vào người sư phụ. Cái thế giới này sao có nhiều thú thích, bác gái biến thái vậy trời. Tốt nhất, ở với sư phụ cho an toàn.

A! Không đúng! Không phải sư phụ là người đầu tiên bắt cóc nàng đi sao?

Ngọc Ngôn thấy đồ đệ của mình hành động như vậy liền cảm thấy rất là ưng ý. Hắn sửa sang đồ lót của nàng lại một chút, rồi nói với Hồng Trù,

“Đã như vậy, ngày mai người đem con Linh Thú kia tới đỉnh Ngọc Lâm Phong cho ta là được.”

Nói xong, cũng không đợi Hồng Trù phản ứng, liền mang tiểu đồ đệ mới thu nhận bay trở về Ngọc Lâm Phong.

Chúc Diêu cảm giác nàng sắp biến thành con heo rồi. Mỗi ngày, nàng ngoài việc ăn ra thì việc thứ hai chính là ngủ. Còn sư phụ nàng thì lại làm hết mọi việc mà cuộc sống nàng cần phải làm. Hắn tự tay nấu nước cho nàng tắm. Hắn tự tay may vá và thay đồ lót cho nàng. Ngay cả ngủ, nàng cũng nằm trên giường của hắn.

Dĩ nhiên người ngủ chính là nàng, còn sư phụ nàng chẳng qua là ngồi bên cạnh giường mà thôi.

Điều duy nhất khiến cho nàng không chịu được chính là, vì sao chuyện nàng đi tắm, hắn cũng muốn làm thay cho nàng chứ?? Mặc dù bây giờ nàng chỉ là một đứa bé xấu xa, nhưng đứa bé này cũng có cảm giác xấu hổ khi người khác giới đụng chạm lên người chứ?? Mỗi ngày, nàng bị một người đàn ông lột trần hết cơ thể của mình ra, rồi ném nàng vào chậu nước chà chà xát xát, xoa xoa nắn nắn, chuyện như vậy khiến cho nàng.... nàng.... khiến cho nó cũng thành thói quen của nàng.

Chúc Diêu co quắp mặt lại rồi ngửa đầu nhìn trời. Còn sư phụ thì cứ chà xát, rồi lại chà xát. A! Ta chết mất thôi!! Huhuhu!! Dù sao thì trình tiết của nàng đã rơi rụng rồi, bây giờ còn lại chắc cũng không được bao nhiêu.

Ngọc Ngôn bế đồ đệ từ trong chậu nước ra ngoài. Hắn lau khô cho nàng, rồi mặc quần áo lại cho nàng. Sau đó hắn ngẩng ngửa khuôn mặt tròn trịa của nàng. Nhìn khuôn mặt nàng, khiến cho hắn nổi lên một sự nghi hoặc. Tên đồ đệ này của hắn thật sự kỳ lạ. Cách đây mấy hôm khi hắn bế nàng về, nàng còn hay cáu giận với hắn. Khuôn mặt thì lúc nào cũng khóc. Thế nào mà hắn càng nuôi nàng, thì nàng lại càng im lặng vậy? Hiện tại đừng nói là nàng khóc, đến ngay cả biểu tình trên khuôn mặt của nàng cũng không còn nữa. Cái khuôn mặt nhỏ nhắn này bây giờ chỉ biết mở to đôi mắt tròn trịa ra nhìn bầu trời mà thôi. Rõ ràng trên khuôn mặt nàng không có một vết thương nào, hắn thật sự hoài nghi không biết nàng có bị con gì đó cắn hay không mà tại sao mặt nàng lại đơ đơ như vậy.

Ngọc Ngôn buông lỏng tay mình ra, rồi mặc quần áo chỉnh tề cho Chúc Diêu. Sau đó hắn để nàng nằm ngửa mặt về phía bầu sữa của con Linh Thú. Bị dí mặt vào bầu sữa khiến cho nàng cầu nhàu kêu lên. Nàng cầu nhàu kêu lên thêm vài lần nữa rồi sau đó làm vài hợp là hết sạch. Tốt rồi, ăn no có thể ngủ được rồi. Đầu nghiêng một cái nàng đã nằm ngay trên mặt đất. Dù sao thì trình tiết đã không còn nữa, cho nên nàng quyết định yên tâm làm con heo.

Vú em Ngọc Ngôn thở dài. Hắn bế nàng đang nằm dài trên mặt đất dậy rồi đi vào trong phòng. Sau đó, hắn nhẹ nhàng đặt nàng trên giường, rồi đắp chăn lại cho nàng.

Khi thấy nàng không có dấu hiệu cự quấy, lúc đó hắn mới chịu đi ra ngoài cửa. Hồng Trù đưa tới cho hắn một con Hồ Linh Thú vào thời kỳ cho con cai sữa, cho nên sữa của con Linh Thú này không có sinh ra nữa. Chính vì vậy, hắn cần phải đi bắt một con khác về thay thế.

Con nít chơi và nghỉ ngơi thật là kỳ lạ. Cho dù nội tâm Chúc Diêu là một cô gái già đời đi chăng nữa, nhưng nàng cũng không thể nào khống chế được nhu cầu của thân thể này. Khi Chúc Diêu tỉnh lại đã là nửa đêm. Trong phòng trống rỗng. Nàng nhìn quanh quẩn không thấy bóng dáng sư phụ đâu cả. Chúc Diêu đợi chờ một lúc, thế nhưng vẫn không thấy bóng dáng sư phụ đâu, cho nên nàng quyết định leo ra cửa nhìn một chút.

Mặc dù hiện tại bắp tay bắp chân của nàng rất nhỏ, nhưng nàng leo trèo lại rất chi là nhanh. Chỉ một lát, nàng đã leo ra ngoài sân rồi.

Phía bên ngoài rất là an tĩnh. Thỉnh thoảng nàng còn nghe thấy tiếng côn trùng kêu. Bốn phía tối đen như mực, nhưng kỳ lạ là nàng lại có thể nhìn thấy, nghe thấy một cách rõ ràng. Cảm giác này không khác gì cảm giác khi nàng Trúc Cơ vậy. Chẳng lẽ tu vi của nàng cũng xuyên không theo nàng khi nàng sống lại.

Chúc Diêu liền cảm thấy hưng phấn. Nàng muốn điều động linh khí trong cơ thể lại phát hiện đan điền trống tuếch. Căn bản trong đan điền không có thứ gì để điều động cả.

Bỗng nhiên trước mặt có một cái móng vuốt lao tới. Nàng không tự chủ được liền bổ nhào về phía trước. Sau khi nàng cầu nhàu cầu nhàu kêu lên mấy câu, rồi sau đó nàng cứ vậy mà lăn về phía trước. Thôi xong!

Chúc Diêu liền theo phản xạ ôm lấy cái đầu để tránh cho nó bị thương. Nhưng thân thể nàng vốn mập mạp, nên khi ôm lấy đầu nàng không khác gì quả bóng cả, chính vì vậy nàng lăn càng nhanh hơn. Dọc theo đường lăn, bùn đất không ngừng bám lên trên người nàng, cho tới khi nàng đụng trúng một vật mềm mềm mới dừng lại được.

“A!”

Bên tai truyền tới một giọng nam trầm thấp, một khắc sau nàng đã bị bế lên,

“Mình nhặt được một cái bánh bao nhỏ.”

Trước mắt chính là một nam tử bạch y. Nam tử này cầm một thanh kiếm, hơn nữa còn là người quen,

“Tiểu hài tử xấu xa!”

Chúc Diêu bật thốt ra âm thanh, nhưng âm thanh phát ra lại là âm thanh của một đứa bé. Tùy tiện lăn vài vòng thế mà lại gặp được hắn. Đúng là số đỏ của Nguyễn Trọng Phụng.

A! Không đúng. Tiểu hài tử xấu xa tại sao lớn lên lại không giống trước. Mặc dù có cùng khuôn mặt, nhưng so với khuôn mặt ngây ngô lúc nhỏ thì bây giờ có vẻ thành thục hơn rất nhiều. Khuôn mặt hắn càng thêm nhiều góc cạnh hơn, ngay cả cằm cũng có râu ria ngấn ngùn mọc ra nữa. Mới có mấy tháng không gặp, tại sao lại có biến hóa lớn tới như vậy.

Tất nhiên, Vương Từ Chi không có nhận ra nàng. Hắn nhẹ nhàng cười một cái, rồi đem nàng ôm vào ngực. Tiệp thể hắn ngắt một cái Bí quyết “Dọn dẹp” đánh tan bùn đất đang dính đầy trên người nàng. Hắn giúp nàng gỡ mái tóc rối bời ra rồi nói,

“Quả là một cái bánh bao đáng yêu.”

Chúc Diêu liếc nhìn hắn một cái. Thân hình nàng bây giờ có hơi mập mà một chút. Tại sao tiểu tử này lại gọi nàng là cái bánh bao. Đứa trẻ mập chính là phúc khí đấy. Khi hắn mười tuổi, hắn trông cũng giống như cái bánh bao thôi, thế mà bây giờ lại dám gọi nàng là cái bánh bao. Hừ!

“Làm sao, không phục?”

Vương Từ Chi xấu xa bẹo má nàng một cái,

“Người tròn như vậy, lại còn vừa trắng vừa mềm, không phải là bánh bao thì là cái gì?”

Chúc Diêu giãy dụa cố gắng thoát khỏi móng vuốt của hắn. Hừ! Tiểu hài tử xấu xa, ngươi nhớ đấy cho ta. Khi nào lão nương ta đây biết nói, ta sẽ nói ra hết lịch sử đen tối của ngươi cho mọi người biết.

Thấy nàng vô cùng tức giận, nhưng hắn vẫn liều lĩnh bẹo má nàng một cái nữa. Càng véo Vương Từ Chi càng cảm thấy sung sướng. Đột nhiên, lương tâm hắn trời dậy, hắn vội vàng xoa xoa vết đỏ trên đôi má nhỏ nhắn của nàng, rồi nói,

“Được rồi! Người đứng có tức giận ta nữa. Sư huynh ta chỉ đùa với ngươi một chút thôi. Đã tối thế này rồi, cái bánh bao nhỏ như ngươi sao lại còn chạy loạn khắp nơi một mình vậy?”

Chúc Diêu quay đầu đi, không thèm để ý tới hắn. Ta chạy tới đây hồi nào?? Là ta lăn tới đây mà!

“Ngươi là đệ tử của ngọn núi nào vậy? Ta sẽ đưa ngươi trở về.”

Vương Từ Chi hỏi.

Chúc Diêu ô ô nhô nhô chỉ chỉ đỉnh núi.

38. Chương 38: Sau Này Nuôi Đồ Đệ Như Thế Nào Đây?!!

“ Người tới từ Ngọc Lâm Phong?

Vương Tử Chi cả kinh, nhưng thoáng chốc liền vui vẻ trở lại,

“ Ta có nghe sư phụ nói, Thái sư thúc tổ gần đây có thu một đồ đệ, thì ra là.... sự thật.”

Vương Tử Chi vừa mới vui vẻ đột nhiên trầm hẳn xuống. Chân mày hắn nhăn lại hiện lên sự u buồn. Giọng nói của hắn phát ra không khác gì bị thứ gì đó đè ép,

“ Thì ra người chính là tân đồ đệ mà Thái sư thúc tổ mới thu, a.... người biết không? Ta cũng quen biết sư tỷ của người đấy! Phải ta rất quen..... rất quen!”

Hắn nói không khác gì bị mê sảng vậy. Giọng nói thì càng lúc càng nặng nề khiến cho lồng ngực Chúc Diêu cũng nặng trĩu theo.

“ Nhưng mà....”

Hắn hít một hơi thật sâu, rồi nói không khác gì bị thứ gì đó đè ép lên,

“ Tất cả mọi người đều bảo nàng đã chết. Ngay cả sư phụ của nàng cũng vậy... Ha ha. Ngày đó hắn không cứu sống được nàng, trong cơn tức giận liền phá hủy sạch khu rừng rậm Úc U. Nhưng cho dù hắn có làm như vậy thì bây giờ hắn thế nào?? Chỉ trong vòng một trăm năm, hắn đã thu thêm một người đồ đệ mới rồi. Bây giờ, hắn có còn nhớ tới người đồ đệ cũ của hắn nữa hay không?”

Vương Tử Chi càng lúc càng ôm chặt lấy nàng vào trong ngực. Hắn ôm mà không khác gì phát tiết sự phẫn nộ trong lòng mình ra vậy. Cho tới lúc Chúc Diêu bị hắn xiết cho đau quá mà dây dụa kêu gào lên. Tới lúc đó, hắn mới tỉnh táo lại, vội vàng nói lỏng tay ra, rồi quay đầu lại mỉm cười với nàng,

“ Không sao, cho dù cả thế giới này có quên nàng, thì ta vẫn luôn nhớ tới nàng. Ta sẽ không bao giờ quên.”

Sau đó hắn hít sâu thêm vài lần nữa rồi đứng dậy đi lên đỉnh núi,

“ Bánh bao nhỏ, để ta đưa người trở về.”

Chúc Diêu cũng không có lên tiếng. Nàng nhìn chằm chằm vào thằng tiểu quỷ đã trưởng thành mà không ngừng hiện lên hình ảnh vừa rồi. Vừa rồi, tiểu quỷ này nhìn rất là đau khổ, rất là bi thương. Thậm chí nụ cười của hắn còn mang theo sự tuyệt vọng. Nàng thật sự không ngờ cái chết của nàng lại tạo thành đả kích to lớn cho hắn tới như vậy. Cho tới bây giờ, nàng còn tưởng nàng trọng sinh chỉ trong thoáng chốc. Nhưng khi nghe những lời hắn vừa nói..., thế mà nàng đã chết được hơn một trăm năm rồi.

Đã hơn một trăm năm, thế mà hắn vẫn canh cánh trong lòng đối với cái chết của nàng?

Nàng thật sự rất muốn nói cho hắn biết rằng nàng chưa có chết. Nàng đã sống lại. Nhưng nàng thật sự nói không ra lời. Cuối cùng, nàng đành phải mở đôi bàn tay bé nhỏ của cái thân thể bé bé này ôm chặt lấy cổ của hắn.

Tiểu hài tử xấu xa, ta đã trở về.

“ Có người tới?”

Ngọc Ngôn quay trở về với bình sữa trên tay. Bình sữa được lấy từ con Nhiệt Hồ hồ Linh Thú. Hắn vào trong phòng nhưng không thấy một ai ở trong phòng cả. Thấy vậy, hắn liền vội vàng lên giường chụp hai tay lại niệm phép thuật thăm dò thì biết được người đang đến là ai. Chân mày hắn liền nhíu lại. Lại là cái thằng tiểu tử thối kia. Thằng tiểu tử thối này đã một lần bắt cóc đồ đệ của hắn còn chưa đủ hay sao, bây giờ lại còn muốn tới bắt nốt người đồ đệ thứ hai của hắn à!!

Ngọc Ngôn bế nàng lên giường, rồi nghiêm túc lớn tiếng cảnh cáo,

“ Sau này không được tùy tiện giao thiệp với người lạ nghe chưa.”

Không lại học thói hư tật xấu.

Chúc Diêu dạ một tiếng, rồi ôm lấy bình sữa vào tay. Về mặt nàng lúc này rất là hưng phấn. Hừ ai cũng không được nói xấu tiểu quỷ nhà ta, sư phụ ngươi cũng vậy.

Nàng là đứa trẻ, cho nên nàng thích làm gì thì làm, ai cản được.

Ngọc Ngôn sư phụ: “.....”

Chúc Diêu sống cuộc sống không khác gì con heo trong khoảng 4 tháng. Cuối cùng thì nàng cũng được tự mình làm những công việc hằng ngày của mình và giờ ngủ của nàng cũng quay trở lại bình thường. Do có một lần Hồng Trù lên thăm hỏi, nói nàng muốn cai sữa, và hàm răng của nàng cũng mọc được 2 cái răng. Cho nên sư phụ bắt đầu cho nàng ăn cháo. Hiện tại, nàng có thể nói rõ ràng đầy đủ được mấy chữ rồi, nhưng muốn nói cả câu dài thì vẫn còn chưa nói được.

Tình huống hiện tại là như thế, nhưng Chúc Diêu lại tỏ ra vô cùng gấp gáp. Thật sự mà nói thì chuyện nàng không thể đi và chỉ có ăn cháo, thì đối với số tuổi hiện tại trong nội tâm của nàng mà nói thì nàng không khác gì một phế nhân vậy. Nàng rất muốn được tu luyện, nhưng hình như sư phụ thật sự đã quên mất mục đích ban đầu của hắc khi mang nàng về làm đồ đệ rồi thì phải. Hắc bây giờ hoàn toàn đắm chìm vào thú vui nuôi con gái rồi.

Mà chính nàng cũng không biết tại sao.

Vương Tử Chi thỉnh thoảng cũng có tới thăm sư phụ, nhưng hắc lại chưa bao giờ lên tới đỉnh núi. Hắc chỉ ngồi trên một tảng đá ở trong bìa rừng mà thôi.

Mỗi lần như vậy, hắc đều mang cho nàng một ít đồ. Nào là đồ ăn, rồi còn đồ chơi nữa. Bộ dạng hắc lúc đó không khác gì đang muốn dụ dỗ nàng vậy. Những lúc như thế, Chúc Diêu chỉ biết câm nín bị hắc đùa giỡn mà thôi. Nàng đành phải nhìn hắc. Khi nào nàng biết nói, thì toàn bộ giấu cọt kia nàng sẽ trả lại tất cả.

Mặc dù nàng đã chết hơn một trăm năm rồi, nhưng đối với người tu tiên thì 100 năm cũng chỉ trong cái chớp mắt mà thôi. Mà tư chất Vương Tử Chi ưu tú như vậy đáng lẽ ra hắc đã sớm Kết Đan rồi mới phải chứ. Tại sao tới bây giờ hắc vẫn còn dừng lại ở Trúc Cơ đại viên mãn. Mà cũng không biết cái thằng Tiêu Dật kia bây giờ thế nào rồi nhỉ?

Nhớ tới hắc, Chúc Diêu lại không nhịn được nghĩ tới chuyện “có một đồng đội ngu như heo” kia. Nếu như lần đó hắc không do dự thì nàng có lẽ không cần phải sống lại.

Thật ra thì ngẫm lại, nàng cũng có thể hiểu được lúc đó tại sao hắc lại ngăn người ra. Đối với hắc mà nói thì, hắc có một cái bí mật, đó chính là hắc có một dị bảo. Tự nhiên có một người biết hắc mang dị bảo, mà kiếm ý kia là nhờ vào dị bảo nên hắc mới tu luyện được chính là bí mật của hắc. Nhưng bí mật đó tự nhiên bị nàng rống to lên như vậy, khiến cho hắc nhất thời phản ứng không kịp.

Nhưng tình huống lúc đó, do dự chính là chết. Nếu như lúc đó nàng có đủ thời gian để mà từ từ đi tới bên cạnh hắc nói nhỏ vào tai hắc được thì nàng đã làm rồi. Nhưng lúc đó thời gian rất là gấp gáp.

Cho nên, nàng chết thật sự là oan uổng mà.

Nhưng Vương Tử Chi lại không cho là như vậy. Thỉnh thoảng hắc có tâm sự cho nàng nghe một số chuyện từ trong lòng. Từ những câu chuyện đó mà nàng biết được, hắc oán hận Tiêu Dật rất sâu. Thậm chí chuyện Chúc Diêu bị chết hắc còn quy hết toàn bộ trách nhiệm lên đầu Tiêu Dật. Còn nữa, cứ mỗi lần nói chuyện mà có nhắc tới nàng, hắc lại không tự chủ quay đầu nhìn về phía Tây Nam, trong mắt của hắc lúc đấy tràn đầy sự phẫn nộ. Mà phía Tây Nam chính là động phủ của tôn giả Phương Dịch, mà bảy năm trước Tiêu Dật hắc cũng đã bế quan để tiến cấp vào Kim Đan.

Chúc Diêu muốn tu luyện sớm sớm một chút cũng là do có một phần nguyên nhân bởi Vương Tử Chi. Nếu nói về tâm cơ, số mệnh, tu vi, thì Vương Tử Chi hắc kém xa so với nam chính Tiêu Dật. Nàng chỉ sợ hắc nhất thời kích động mà đi đánh nhau với Tiêu Dật. Cho nên nàng muốn hắc khá hơn một chút rồi hãy đánh nhau.

Nhưng cho dù là như vậy, Chúc Diêu cũng sẽ không nói ra chuyện mình trọng sinh cho bất cứ ai. Dù sao thì những chuyện như chết đi sống lại..... Ở trong cái thế giới này được xem như là một chuyện quái dị. Và

tất nhiên mọi người sẽ nghĩ nàng có một cái bảo bối. Nhưng mấu chốt lại chính là, ngay đến cả bản thân nàng còn không biết rốt cuộc là tại sao nàng sống lại nữa là?

Còn có, vào lúc nàng chuyển kiếp thật sự không khác gì trò chơi Võng Du vậy. Và để cho nàng nói không nên lời chính là nó khiến cho nàng cảm thấy mơ hồ. Chính vì nó làm như vậy khiến cho nàng hoài nghi không biết có phải nàng lại xuyên không vào trong game nữa hay không? Nhưng nàng sinh sống ở trong cái thế giới này nhiều năm như vậy, gặp phải rất nhiều người sống sờ sờ, nếu như đây là một trò chơi mà nói thì.... Thì ít nhất cũng phải có một NPC chứ!

Chúc Diêu thở dài buồn bã khi nghĩ tới cuộc sống sau này.

Mà Ngọc Ngôn thì trong tay đang còn bưng một chén cháo đuổi theo tới chỗ này. Hắn nhìn thấy nàng đứng ngồi không yên rồi nằm gục trên cỏ. Nàng đang còn cố gắng nâng cái đầu nhỏ của mình lên, nhưng rồi tay lại không vững khiến cho cái đầu lại rơi xuống đất.

Nhìn thấy vậy, Ngọc Ngôn hắn bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem sau này nên nuôi nàng như thế nào. Hắn lại thu thêm một người đồ đệ ngu xuẩn nữa rồi. Mới sinh ra mà đã kém cỏi như vậy thì sau này không biết sẽ như thế nào đây.

39. Chương 39: Sư Phụ Người Như Vậy Thì Làm Sao Ta Tin Tưởng Đây???

Hai người đều đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Đột nhiên toàn bộ bầu trời của Khẩu Cổ Phái trở nên tối tăm mờ mịt. Ngay cả linh khí bốn phương cũng bắt đầu không tự chủ được mà bay lên trên không trung tụ tập. Nhất thời mây bay gió thổi, cát bay mù mịt.

Chúc Diêu đang cố gắng bày ra tư thế suy tư. Gió thổi mạnh khiến cho nàng đang còn cầu nhàu, sắc mặt cũng đại biến. Hình thể của nàng vào lúc này phát huy một cách triệt để. Nàng cảm thấy mình sắp bị cuốn lên không trung, thì một thân ảnh chợt lóe lên xuất hiện trước mặt nàng. Thân thể của nàng đã bị Ngọc Ngôn nắm lấy rồi ôm vào trong lòng ngực ấm áp của hắn.

“Sư... sư phụ!”

Chúc Diêu khó khăn phun ra hai chữ, rồi nhân tiện chùi nước miếng lên trên mặt hắn. Thật sự nàng cũng không muốn chùi lên mặt hắn đâu nhưng do răng mọc nên nước miếng cứ chảy ra nhiều nên nàng đành phải làm vậy.

Ngọc Ngôn thì giống như đã thành thói quen rồi. Hắn làm một cái bí quyết Tẩy trần tẩy sạch vết bẩn trên người. Rồi sau đó hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời bao la quỷ dị kia. Hắn cúi đầu nhìn về phía Tây Nam nơi phát ra dị tượng rồi lẩm bẩm nói,

“Có người Kết Đan.”

Chúc Diêu liền phản ứng ngay lại. Kết Đan??? Hơn nữa lại còn hướng kia, chẳng lẽ Tiêu Dật hắn... Kết Đan!?! Hắn thẳng cấp mà có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy sao? Nó không khác gì bố trí trận pháp Khẩu Cổ Phái vậy.

Ngọc Ngôn nhú nhú mày. Hắn là Lôi linh căn, đặc biệt nhạy cảm với Lôi Điện từ trên trời sinh ra. Trong tầng mây kia ẩn chứa Lôi điện được đè nén như thế nào hắn đều biết. Nếu như hắn đoán không nhầm. Thì đây chính là Cửu cửu Lôi Kiếp, nhưng tại sao Lôi Kiếp này lại tạo ra động tĩnh lớn như vậy?? Chẳng lẽ người Kết Đan có gì đó bất phàm?

Khi hắn đang còn miên man suy nghĩ, thì động tĩnh xung quanh liền dừng lại. Ngay sau đó là đạo Lôi Kiếp thứ nhất từ trên trời đánh xuống. Mặt trời lúc này bị mây đen che phủ. Từ đỉnh núi phía Tây Nam một đạo Lôi Kiếp giống như một con Cự Long chẻ đôi thiên địa 1 đường thẳng tắp. Nó hung hăng đánh lên người đang chịu ứng kiếp.

Khi đạo Thiên Lô thứ nhất kia đánh xuống thì đại trận thủ hộ của Khẩu Cổ Sơn trong nháy mắt phát động. Mặc dù Lô Kiếp chỉ đánh vào người ứng kiếp. Nhưng Lô Kiếp lại chứa thiên uy và nó cũng là lực lượng tinh khiết nhất cho nên khi nó đánh xuống, khiến cho thần hồn của các đệ tử cấp thấp bị thương rất là dễ dàng.

Chúc Diêu chăm chú nhìn từng đạo, từng đạo Thiên Lô đánh xuống người ứng kiếp kia. Âm thanh đánh xuống rất là lớn. Giống như mỗi một đạo đánh xuống là có một âm thanh "Ầm Ầm" rất to lớn đánh trong lồng ngực. Ngay cả nàng còn cảm thấy dựng đứng tóc gáy. Thì ra đây chính là Lô kiếp. Quả nhiên rất là ngang ngược. Nhưng tại sao nàng cảm thấy nó rất là thân thiết vậy??

Kết Đan Kiếp Lô đánh xuống hết 81 đạo. Đạo sau mạnh hơn đạo trước rất nhiều. Khi đạo thứ 81 Lô kiếp đánh xuống cũng là lúc người ứng kiếp kết thành Kim Đan. Chúc Diêu cảm nhận rõ ràng đạo Lô kiếp cuối cùng kia đánh xuống này như thế nào. Đạo cuối cùng này đánh xuống khiến cho toàn bộ Khâu Cổ Phái đều rung động, ngay cả đại trận thủ hộ cũng có một tia rung đưa.

Rốt cuộc cũng đánh xong. Chúc Diêu liền thở phào nhẹ nhõm. Cảnh tượng ngang ngược như vậy, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

"Không đúng, còn chưa có đánh xong!"

Bất thành linh Ngọc Ngôn nói ra một câu.

Chúc Diêu sửng sốt. Cái gì mà không đúng chứ?? Môn Khoa học tự nhiên về số học, nàng chắc chắn học rất khá mà. Rõ ràng nàng đếm đúng 81 lần, làm gì có sai đâu?

Nàng ngẩng đầu lên nhìn lên trời, quả nhiên kiếp vân vẫn như cũ chưa có tiêu tan. Cảm giác giống như nó đang chuẩn bị cho điều gì vậy. Chẳng lẽ ông trời già đánh chưa được đã tay, nên muốn đánh thêm lần nữa? Quả nhiên đãi ngộ của nam chính thật khác biệt!

Trong lúc nàng đang còn suy nghĩ. Thì trên bầu trời có một trận ánh sáng màu tím lóe lên. Một đạo Lô điện màu tím từ trên không trung đánh xuống. Cái sau so với cái trước càng lớn hơn gấp bội.

Chúc Diêu liền khởi động hình thức xem cuộc vui. Nàng chăm chú, bình tĩnh nhìn. Dù sao thì mấy đạo Lô điện này cũng không có đánh lên đầu nàng. A! Tại sao đạo Lô điện kia nghèo nàn giống như rẽ sang hướng khác thì phải. Hình như nó đang hướng về bên này thì phải??

Đúng con mẹ nó rồi!! Nó hướng về bên này!! Người khác vừa vượt kiếp xong sao lại đánh rầm sang nàng rồi!

"Sư phụ!"

Chúc Diêu liền khấn trương nắm lấy tay áo sư phụ lắc lắc. Nếu không phải đôi tay của nàng nhỏ, thì nàng chắc chắn đã lay được mấy cái rồi. Nhanh cứu mạng đệ tử với! A.....

Ngọc Ngôn cũng có chút kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên Thiên Lô đánh sai đối tượng. Nhưng cũng may hần phản ứng nhanh, chỉ trong chớp mắt liền tạo thành một cái kết giới thủ hộ. Dù sao thì đạo Thiên Lô này cũng chỉ là Thiên Lô của Kim Đan kỳ mà thôi, hần chắc chắn có thể....

Ầm! Lô Điện đánh xuyên qua kết giới rồi đánh lên trên hai người.

Trong nháy mắt nàng bị oanh tạc thành một màu cháy đen. Chúc Diêu lặng lẽ quay đầu lại nhìn sư phụ. Sư phụ người như vậy thì làm sao ta có thể tin tưởng được chứ?

Ngọc Ngôn sư phụ mới vừa kết ấn thủ hộ còn chưa thu tay lại: "....."

"Khụ, Khụ!! Đây chính là Cửu Tử Thiên Lô!"

Hần cảm thấy ánh mắt oán giận của đồ đệ, liền lúng túng giải thích một chút.

Hần thật sự không có nghĩ tới Lô Kiếp này lại chính là Lô Kiếp dành cho Hóa Thần kỳ. Mà Cửu Tử Thiên Lô khác với các Lô kiếp bình thường khác ở chỗ, một khi nó đã công kích, thì nó sẽ xuyên thấu hết tất cả phép thuật phòng ngự. Một khi nó đã đánh xuống người nào thì người đó chắc chắn phải hứng chịu, người

bên ngoài không thể trợ giúp gì được. Hơn nữa uy lực của nó còn mạnh hơn Lôi kiếp bình thường gấp cả trăm lần.

Cũng tại vì hấn phán đoán sai lầm. Nhưng may hấn ôm trọn lấy nàng, cản phần lớn uy lực cho nên nàng chỉ bị cháy đen mà thôi.

Nhưng vì sao Kết Đan kỳ Lôi kiếp lại có Cửu Tử Thiên Lôi?? Hơn nữa lại còn đánh nhằm người??? Điều này quả thật hấn nghĩ không thông.

Tiện tay cho đồ đệ một cái bí quyết Tẩy trần, đem đồ đệ đang từ đen thui biến sang thành trắng trẻo.

Hấn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời,

“Kiếp Lôi này quả thật kỳ lạ. Có thể thấy được người ứng kiếp có số mệnh kinh người. Cho nên Thiên địa mới dẫn phát ra Thiên Kiếp như vậy.”

Sư phụ người không phải nói tránh sang chuyện khác đó chứ. Chúc Diêu ai oán, trừng mắt liếc nhìn Ngọc Ngôn, rồi sau đó cũng ngẩng đầu lên nhìn lên trời.

Bầu trời vẫn còn rất đen, nhưng nó không còn cảm giác khủng bố như lúc nãy nữa. Tất cả đều trở nên yên tĩnh. Ở giữa có lốm đốm ánh sáng lẻ loi đang từ từ tụ hội lại.

Cái gọi là “Dẫn phát ra thiên kiếp” thì nó giống như là người đó có đại cơ duyên, đại khí vận, cùng đại tạo hóa vậy. Người như vậy chính là con cưng của trời đất. Ở thời điểm dẫn phát Lôi Kiếp lần đầu tiên, bầu trời sẽ sinh ra dị tượng, biểu hiện càng cường đại thì người này càng về sau càng bất phàm. Nhưng loại hiện tượng truyền thuyết này chỉ có trong thời kỳ thượng cổ thường thì mới thường xuyên xuất hiện thôi.

Quả nhiên sư phụ nói không có sai. Chỉ trong phút chốc, cái điểm sáng kia hội tụ lại rồi từ từ thành hình.

Chúc Diêu mở to mắt nhìn bầu trời. Trên bầu trời là một con Cự Long màu trắng khổng lồ, có cái thân rất dài. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một con Cự Long bằng mắt thường, con vật mà chỉ có trong sách vở. Cự Long trên bầu trời bay lượn điên cuồng. Nó cứ bay lên bay xuống. Hình như nó đang bay về phía nàng thì phải...

Mẹ cha nó chứ!! Không phải chứ! Nó thực sự bay về phía nàng. Ta van người, người không phải là dị tượng của người Kết Đan sao?? Vì sao lại bị lôi bay sang bên này vậy??

Còn nữa, mới vừa nãy bên kia mây mưa âm âm, điên cuồng, khủng bố. Thế quái nào lại hướng bên này nhảy lên nhảy lên vậy.

Còn con Cự Long kia “Ngao~~ ngao~~ ngao~~ ngao~~” kêu nghĩa là làm sao?? |‘O |

Chúc Diêu nhìn con Cự Long Thiên Lôi trong nháy mắt bay tới, liền phản xạ có điều kiện kêu to lên một tiếng, “Đừng qua đây!”

Cái con Cự Long kia thật sự “Kít kít.....” phanh lại rồi dừng ngay lại giữa không trung. Trong miệng nó rên ư ử “Âu âu âu”, nghe rất là ủy khuất đáng thương.

Trong nháy mắt, Chúc Diêu không giữ được cảm của mình rớt xuống. Người là chó hay là rồng vậy??!!

Con Bạch Long có vẻ như hiểu nàng không muốn nó tới gần nàng. Rốt cuộc nó nhảy lên, quay đầu lại rồi bay đi xa. Thân hình nó càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng tan biến ở phía chân trời. Mà Lôi Vân ngưng tụ mấy canh giờ cũng chậm chậm tiêu tan. Chỉ trong chốc lát, bầu trời liền trong xanh trở lại.

Chúc Diêu: “.....”

Ngọc Ngôn: “.....”

Ngọc Ngôn đứng im bất động một lúc lâu, rồi mới từ từ cúi đầu nhìn tiểu đồ đệ trong tay mình.

Chúc Diêu thấy vậy che mặt lại. Người đừng có hỏi ta, ta cũng không biết vì sao chuyện lại xảy ra như vậy mà!

Chờ ít phút.

“ Ngọc Vượng?”

“ Ngọc Vượng cái em gái nhà người à!”

Ách....

Nghe thấy vậy, Ngọc Ngôn nhẹ nhàng nở nụ cười. Trong nháy mắt tâm trạng hân hoan liền giống như phá băng trọng sinh, vạn vật hồi phục, xuân về hoa nở.

“ Trở về là tốt rồi.”

“ ”

40. Chương 40: Đứa Con Nít Dị Hợm

Phản xạ có điều kiện quả thực là một thứ lấy mạng người. Bởi vì nó thỉnh thoảng sẽ khiến cho người nói sai, làm việc sai, và hành động sai nữa.

Do phản xạ có điều kiện cho nên Chúc Diêu mới thốt ra một câu, khiến cho Ngọc Ngôn sư phụ xấu xa bất thối được.

Nàng lấy chân che mặt lại. Quá xấu hổ! Nàng thật sự không còn mặt mũi nào để nhìn hân.

“Nguyên nhân?”

Ngọc Ngôn lấy tay rút chân ra khỏi mặt nàng, rồi dùng sức nhéo tai kéo nàng ra ngoài. Chuyện Lôi kiếp ngoài ý muốn hôm qua, để cho hân nhớ tới chuyện đồ đệ ngu xuẩn của mình Trúc Cơ làm cho linh khí bạo động. Cho nên hân hoài nghi kêu lên một tiếng, không ngờ thật sự chính là nàng.

Chúc Diêu cố gắng nặn ra một khuôn mặt đáng thương, thảm hại. Đáng tiếc khuôn mặt nàng mồm mĩm cho nên khi nàng giả bộ co quắp, thì nó cũng vẫn như cũ. Thấy vậy nàng đành gờ hai bàn tay nhỏ bé của mình lên,

“ Sư phụ...ạ...ạ...”

!!!”

Khuôn mặt Ngọc Ngôn vẫn không thay đổi, nhìn nàng chăm chăm.

Hiển nhiên chiêu trò giả bộ này vô dụng.

“ Ta thật sự không biết tại sao.”

Chúc Diêu cúi đầu nghịch nghịch ngón tay,

“ Sau khi ta tỉnh dậy thì đã như thế này, sau đó thì sư phụ người tới.”

Nhìn bộ dạng ủy khuất của nàng, nhất thời Ngọc Ngôn tin sái cổ. Một lúc sau, như nhớ ra điều gì, chân mày liền nhăn lại,

“ Vì sao ngay từ đầu người không nói cho vì sư biết??”

Chúc Diêu lại cúi đầu thấp hơn nữa, cố gắng biến mình thành một quả bóng tròn tròn.

“ Người không tin sư phụ?”

“ Dĩ nhiên không phải như vậy!”

Chúc Diêu mạnh mẽ ngẩng đầu lên, sau đó dùng lực đóng cửa.

“ Là vì ta không tốt.”

Ngọc Ngôn nhăn mặt lại, đưa tay sờ sờ đỉnh đầu nàng, nói tiếp,

“ Ta không che chở cho người thật tốt, nên người không còn tin tưởng ta cũng là chuyện bình thường.”

Hôm đó hắn tìm thấy thi thể của nàng. Lần đầu tiên hắn thực sự tức giận. Thế nên trong cơn giận dữ, hắn phá hủy cả khu rừng Úc U. Nhưng cho dù là như vậy, thì người đồ đệ của hắn vẫn như cũ không có sống dậy. Vì vậy, hắn cảm thấy mình không xứng đáng làm sư phụ.

“ Không phải!”

Chúc Diêu liền tức giận. Chuyện ngày hôm đó, sư phụ của nàng khi đó cũng không có mặt ở đây. Nước xa không cứu được lửa gần, cho nên chuyện ngày hôm đó không có quan hệ gì với hắn.

Về phần nàng tại sao không nói cho hắn biết thân phận của mình, chính là bởi vì...

“ Ta vốn muốn nói cho người biết, nhưng ngay cả bản thân ta còn không biết vì sao ta lại biến thành như thế này. Mà còn nữa, cái hình dạng này của ta, cũng sẽ không nói....A, ta có thể nói chuyện được rồi?”

Chúc Diêu bắt tri bắt giác sờ sờ mặt của mình. Nàng thật sự có thể nói chuyện. Lúc trước nàng không khác gì đứa trẻ tròn một tuổi. Cho nên nàng không thể nói hết một câu đầy đủ. Bây giờ nàng nói chuyện thì hoàn toàn không có trở ngại gì cả, phát triển cũng quá nhanh đi.

“ Tu vi của người khôi phục.”

Ngọc Ngôn lạnh nhạt nói. Tu vi Trúc Cơ đại viên mãn thì chuyện muốn nói hoàn chỉnh một câu tất nhiên không thành vấn đề rồi.

A! Á! Phải không vậy??

Chúc Diêu sửng sốt, rồi cảm ứng xuống dưới, quả nhiên có linh lực chuyển động. Nàng thử điều động linh lực ngưng tụ ra một đạo Lôi Điện thử một chút, một tiếng “Ầm” vang lên. Một đạo Lôi điện màu trắng, thẳng tắp đánh xuống đầu Ngọc Ngôn...

“ Ách, ta lỡ tay!”

“ Càn quấy!”

Ngọc Ngôn mặt lạnh nhìn nàng một cái, nhưng giọng nói lại không có nửa điểm trách cứ nàng. Đây chính là một đạo Lôi Điện của Trúc Cơ kỳ. Tất nhiên nó không thể tổn thương được hắn rồi. Thật ra thì đạo Lôi điện kia còn chưa chạm vào thân thể của hắn, cũng đã bị uy áp của hắn làm cho tiêu tán rồi.

“ Ta xin lỗi!”

Mặc dù không có đánh trúng, nhưng xin lỗi tất nhiên nàng phải làm. Đây chính là vấn đề về thái độ,

“ Sư phụ, tu vi của ta vì sao đột nhiên khôi phục lại?? Lúc trước ta có thử qua, rõ ràng không có gì mà.”

Ngọc Ngôn ngồi xuống một bên,

“ Tu vi của người thật ra thì vẫn luôn như vậy. Lúc trước người không cảm nhận thấy bởi vì thân thể của người không có một tia linh lực, cho nên người không thể vận dụng được phép thuật. Mới vừa rồi người bị cái đạo Thiên Lôi kia đánh trúng người, vừa hay nó khôi phục lại Lôi linh lực cho người. Người có linh khí, tất nhiên tu vi của người khôi phục lại rồi.”

Nói như vậy nàng phải cảm ơn cái đạo Thiên Lôi kia đã đánh trúng nàng à?? Chúc Diêu có chút đau đầu,

“ Sư phụ, rõ ràng hình dáng ta thay đổi? Tại sao tu vi của ta vẫn như cũ?”

“ Điều này... ta cũng không biết vì sao.”

Ngọc Ngôn chậm rãi lắc đầu, thật ra thì không chỉ có tu vi. Ngay cả tia thần thức hắn lưu lại cho đồ đệ khi thu nhận nàng đến bây giờ nó vẫn còn đang trên người nàng. Theo lý thuyết thì tu vi có cao như thế nào, thần thức có cao ra sao, nếu như đã chết thì tất cả đều mất hết. Nó không thể nào di chuyển theo linh hồn được. Coi như là cướp đoạt, thì cũng cần phải trọng tu lại từ đầu. Rốt cuộc ai có năng lực khiến cho nàng vừa có thể trọng sinh sống lại vừa có thể giữ lại tu vi của mình?? Người này rốt cuộc muốn làm điều gì??

“ Trong lúc ta còn chưa tìm hiểu kỹ càng chuyện lúc trước, người cứ ở trong Ngọc Lâm Phong, không được đi ra ngoài.”

“ A! Lại bế quan nữa sao?”

Sư phụ dường như vậy mà. Một cửa ải của người chính là 5 năm, đồ nhi trụ không được đâu. A.....a.....
T_T

“ Chuyện trên người người quá mức kỳ lạ! Lên cấp lại còn quá nhanh. Để tránh phiền toái không cần thiết đưa tới. Người ở nơi này vẫn là an toàn nhất.”

Ngọc Ngôn nói không có một chút gì gọi là thương lượng,

“ Người nên nhớ rằng, cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rẽ.”

Chúc Diêu trầm mặc. Tình huống bây giờ của nàng đúng là không thích hợp xuất hiện trước mặt người khác. Một tuổi Trúc Cơ hậu kỳ, thì ai dám tin chứ? Không chừng người ta còn tưởng nàng là một cái pháp bảo nghịch thiên. Tốt nhất bây giờ nàng nên ngoan ngoãn một chút thì hơn.

“ Ngọc..... Diêu.”

Ngọc Ngôn đưa tay sờ sờ cái đầu chỉ có lúm nhúm mấy sợi tóc,

“ Cho dù bây giờ người không còn tin tưởng sư phụ, thì sư phụ cũng sẽ cố gắng hết sức bảo vệ người một cách bình an.”

Không bao giờ, không bao giờ... để cho nàng lại biến mất ngay trước mặt mình nữa.

Chúc Diêu ngẩng đầu, nhìn về phía hắn. Ánh mắt của hắn vẫn như cũ lãnh đạm, không có bất kỳ tạp chất gì. Nàng có thể cảm giác được trong lời nói của hắn rất là dè dặt. Nguyên nhân chắc vì lúc trước hắn không bảo vệ tốt cho nàng cho nên hắn cảm thấy áy náy hay sao? Rõ ràng chuyện đó không có liên quan tới hắn mà. Hắn lại ôm nàng vào người, rồi cầu xin nàng tin tưởng hắn lần nữa.

Trong nháy mắt, hốc mắt của nàng cảm thấy nóng lên, có một chất lỏng ấm áp tràn từ khóe mi ra.

Chúc Diêu hít vào một cái, rồi hét lên một câu,

“ Là Chúc Diêu, ta họ Chúc!”

Người nên nhớ kỹ tên đồ đệ của mình chứ, khốn khiếp!

“ Vậy vẫn gọi là Ngọc Vượng à?”

“ Ngọc Vượng em gái nhà người!”

Mặc dù Ngọc Ngôn suy nghĩ sẽ âm thầm điều tra rõ mọi chuyện phát sinh trên người đồ đệ, thế nhưng suy nghĩ là một chuyện, còn diễn biến phát sinh lại là chuyện khác. Chúc Diêu nàng lại xuất hiện tình huống đặc biệt rơi lên đầu.

Nàng lại bị nhiệt tính. Trên đỉnh núi Ngọc Lâm Phong bốn mùa đều như mùa xuân, thế nhưng khi Chúc Diêu ngủ thì toàn thân lại cảm thấy nóng. Cả thân thể nàng nóng như lửa đốt, khiến cho nàng rất là khó chịu. Kể từ buổi tối bị sư phụ biết được sự thật, nàng trở về mái nhà tranh của mình nằm ngủ. Thế nhưng bàn tay, bàn chân nhỏ bé của nàng lại xuất hiện tình trạng nóng lên không sao mà giải thích được.

Chúc Diêu đẩy chăn ra, rồi bò từ trên giường xuống đi ra ngoài cho mát. Nhưng cái cảm giác nóng nực vừa biến mất, thì trong lồng ngực nàng đột nhiên tích tụ một khối không khí. Nó khiến cho nàng rất là khó chịu. Nàng đành phải thúc dục linh khí trong cơ thể cố gắng đem khối không khí kia xua đuổi đi chỗ khác.

Thế nhưng chuyện bất ngờ lại xảy ra. Khối không khí kia theo linh khí chuyển động từ từ xuống dưới đùi. Chúc Diêu còn chưa kịp cao hứng thì nghe thấy tiếng “ phụt phụt” một cái. Rồi bắp chân nàng đang còn như củ sen đột nhiên phình to lên gấp mấy lần.

Chúc Diêu nức nở nhìn cái chân này. Không, đây không còn là chân của nàng nữa. Nó giống chân của một cô gái trưởng thành thì đúng hơn. Nó vừa thon dài, lại vừa nảy nở. Hoàn toàn không giống chân của một đứa con nít mập mạp.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao nàng đột nhiên trưởng thành, nhưng chỉ trưởng thành có mỗi cái chân?? Ông trời già, người đi ra ngoài cho ta, chúng ta nói chuyện nhân sinh một chút!!

Chúc Diêu cẩn thận suy nghĩ xem rốt cuộc vấn đề kia nằm ở đâu. Chẳng lẽ là do khối không khí kia? Nàng thử đem khối không khí kia từ từ thu hồi lại thì cái chân kia đột nhiên biến mất, lại trở thành cái chân củ sen của nàng.

Nàng liền thử đem khối không khí kia lên cánh tay. Quả nhiên, “Phụt phụt” một tiếng, cánh tay trong nháy mắt biến thành cánh tay của người trưởng thành, nhưng những chỗ khác trên thân thể vẫn là hình dạng của đứa con nít.

Chúc Diêu thấy vậy liền kích động, đem khối không khí kia chuyển lên đầu, vèo một cái. Cái đầu của nàng liền biến thành đầu to.

Nàng thử không ngừng, đưa khối không khí kia tới tất cả vị trí trên cơ thể của mình. Cho nên bên trong phòng đột nhiên xuất hiện một hình ảnh rất là quý dị. Trên giường chính là một đứa con nít chỉ bằng tí ti, đột nhiên một hồi biến thành đầu to, rồi sau đó lại biến thành chân to, một lúc sau lại thành tay to.

Mà Ngọc Ngôn sư phụ cảm ứng được tình huống dị thường liền tới xem xét coi thế nào. Hắn nhìn thấy đồ đệ của mình nghiện trò chơi này, liền yên lặng xoay người trở về. Đồ đệ thông minh “như gà” thì làm sao bây giờ.

41. Chương 41: Không Hãm Hại Đồ Đệ Không Được Sao?!?

Chúc Diêu như tìm được trò chơi giải trí hạng nhất. Nàng không ngừng chuyển đổi khối khí tới từng vị trí trên thân thể, lúc thì phóng to thu nhỏ, lúc thì thu nhỏ phóng to.

Ồ! Khoan đã, sao nàng có cảm giác nàng giống như một trái bong bóng vậy nhỉ?? Muốn chỗ nào phình to ra thì nàng chỉ việc bơm hơi đó lên là được???

Rốt cuộc nàng cũng phát hiện ra chân tướng sự việc. Chúc Diêu đè nén cảm giác vui sướng khi chơi đùa rồi ngừng lại. Nàng cảm ứng lại khối khí trong cơ thể thì thấy nó cũng không có biến mất, cho dù nàng có tăng thêm thể nào đi chăng nữa. Thấy vậy, nàng liền đem khối khí này phân đều tới từng góc ngách trên cơ thể mình.

Lần di chuyển khối khí này làm nàng tốn khá nhiều sức. Nàng đã phải tiêu tốn hết 1 canh giờ, mới đem tất vị trí trên cơ thể bơm to ra. Sau khi bơm xong, cơ thể nàng lúc này không khác gì cơ thể của một thiếu nữ 15-16 tuổi.

Một đêm lớn lên, cái cảm giác này thật là kỳ diệu!

Nàng quan sát tỉ mỉ cơ thể mới của mình một chút thì thấy tất cả vị trí đều rất là OK, chỗ nào cần lồm thì nên lồm, chỗ nào cần lồi thì nên lồi...

Bằng phẳng! Không phải chứ??

Chúc Diêu chết lặng khi nhìn tới bộ ngực nhỏ như cái bánh bao kia.

Đột nhiên, trong đầu nàng có một suy nghĩ táo bạo hiện lên. Không phải nàng có thể khống chế cơ thể to chỗ nào cũng được sao, tại sao nàng không chuyển nó tới... bộ ngực có chút khiếm khuyết kia, rồi điều chỉnh nó??

Nghĩ tới đây, Chúc Diêu cảm thấy hưng phấn hẳn lên, lập tức khống chế khối khí di chuyển tới bộ ngực. Rồi nhắm: b, c, d, e, f.....

Thế nhưng cho dù nàng dẫn khối khí kia vào bộ ngực ra sao thì cái bộ ngực đó vẫn bằng phẳng như cũ.

Nàng không tin bộ ngực này có tà, liền điều khiển tất cả khối khí di chuyển tới bộ ngực. Kết quả là "xì... xì... bùm!" một tiếng. Nàng lại biến thành một đứa con nít. Đúng vậy, lúc này ngay cả bánh bao cũng không còn.

Đệt! Nàng muốn có bộ ngực lớn mà cũng khó khăn tới như vậy sao??

Chúc Diêu đành buông tha ý tưởng vĩ đại này, lại ngưng tụ khối khí, biến thành thiếu nữ như cũ.

Thật sự nàng rất là hiếu kỳ tướng mạo của mình bây giờ trông như thế nào, liền ngắt một cái bí quyết "ngưng băng", mượn ánh sáng phản chiếu lên mặt bằng rồi nhìn khuôn mặt mình. Không ngờ cái khuôn mặt bánh bao béo ú ụ kia bây giờ đã có góc cạnh. Cái khuôn mặt hạt dưa này quả thật rất đẹp, đây có lẽ là phương hướng nàng nên phát triển nó mai sau. Mắt nàng hai mí, nó giống với mắt ngày trước của nàng. Khuôn mặt có chút baby, đáng yêu thì có thừa, mà thành thực thì không đủ. Tổng kết lại một câu, coi như không xấu. Chỉ là có một điều làm nàng thất vọng đó là không biết có phải di chứng từ khuôn mặt bánh bao hay không mà khi nàng muốn cười, trên khuôn mặt lại kéo căng ra một đường cong kỳ dị!

Không thể thế này được, nàng không chỉ... có bộ ngực bằng phẳng, mà cái khuôn mặt to dài này nó cũng bị liệt!

Chúc Diêu phát hiện khi nàng thích ứng hoàn toàn cái cơ thể thiếu nữ kia thì khối khí trong cơ thể cũng biến mất theo. Cho dù nàng tìm mọi ngóc ngách trong cơ thể thì cũng không thấy nó đâu. Nàng đành đem chuyện một đêm lớn lên này nói cho sư phụ biết.

Mà sư phụ thì giống như đã biết nàng thế này từ sớm rồi. Cho nên đối với hình dạng mới của nàng cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

Ngọc Ngôn làm một bộ dạng nghiêm trọng khi nhìn tới cái đầu và bộ ngực của đồ đệ mình,

"Ta vốn còn lo lắng đạo Thiên Lô kia sẽ ảnh hưởng tới cơ thể của ngươi, nhưng xem ra đạo Thiên Lô kia cũng không có ảnh hưởng tới ngươi."

"A?? Ý gì?"

Ngọc Ngôn xoay người mang nàng ra bên ngoài. Hắn vung tay lên, trong nháy mắt liền xuất hiện mấy thanh linh kiếm bay ra bốn phía xung quanh. Xung quanh bốn phía, tiếng côn trùng, tiếng chim hót đang còn kêu vang không ngừng, trong nháy mắt liền biến mất sạch sẽ. Một trận pháp ngăn cản nhanh chóng được hình thành.

"Ngươi đánh ra một chiêu mạnh nhất của ngươi cho ta xem."

Chúc Diêu ngẩn ngơ, tuy nàng không biết sư phụ có ý gì, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn điều động tất cả linh khí trong cơ thể, rồi phát động chiêu "Trời giáng" mạnh nhất.

Liền thấy một đạo Thiên Lô từ trên trời giáng xuống thẳng tắp. Nó bổ xuống thăm cở cách nàng không xa. Nhưng khi nó vừa chạm đất, trong nháy mắt nó đã bị trận pháp xóa tan.

Chúc Diêu đang định hỏi tại sao, mới vừa bước ra một bước, lại "ùng ục" một cái ngã lăn quay trên mặt đất.

Mẹ kiếp! Tại sao ta lại biến thành một đứa con nít rồi??? Hơn nữa trong cơ thể cũng không còn khối khí có thể phóng to thu nhỏ nữa?? Trong lòng nàng liền hiện lên 100 cái icon đem (fuck your mother) chạy qua!

"Quả nhiên!"

Ngọc Ngôn bình tĩnh ôm lấy đứa nhỏ nằm trên mặt đất quay trở lại phòng.

"Sư phụ? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, ta thật sự không hiểu???"

"Ngươi có biết vì sao người bình thường khi đủ tuổi mới có thể đến đây trắc nghiệm linh căn không?"

Ngọc Ngôn kéo cánh tay nhỏ, mập của nàng ra rồi bắt mạnh, dò xét thân thể của nàng một chút.

Chúc Diêu liền nói,

” Không phải sau một tuổi thì linh căn sẽ được sinh ra hay sao?”

” Tư chất linh căn, từ khi sinh ra đã được định trước, không phải do sau này lớn lên mới tạo thành.”

Sau khi thấy nàng không có việc gì, hần thu hồi tay lại rồi nói tiếp,

” Sở dĩ sau một tuổi mới có thể trải nghiệm linh căn, nguyên nhân chính là cơ thể trước 1 tuổi quá yếu. Nó căn bản không thể chịu tải được linh khí. Nếu như cưỡng ép tu luyện sẽ khiến cho kinh mạch đứt đoạn mà chết.”

Do vậy, hần ba tuổi nhập môn, 10 tuổi mới có thể Trúc Cơ cũng chính vì nguyên nhân này. Thân thể trước 10 tuổi, căn bản không thể nào thừa nhận được áp lực của Trúc Cơ.

” Nhưng ta không sao mà!”

Nàng giơ hai tay khỏe mạnh lên khoe.

” Ta vốn cũng lo lắng tới điều này, nhưng hôm nay phát hiện thấy người có thể tự do biến hóa thân thể lớn nhỏ.”

Ngọc Ngôn sờ sờ đầu của nàng, như đang đắn đo suy nghĩ điều gì,

” Thân thể này của người, hình như... nó chuẩn bị sẵn cho người để người sống lại.”

Chúc Diêu có chút mơ hồ, đột nhiên cảm thấy thật sung sướng giống như khi chơi trò chơi nhận được gói quà thăng cấp vậy.

” Vậy tại sao bây giờ ta lại biến thành một đứa con nít?”

” Do vừa rồi người dùng một chiêu kia. Nó đã tiêu hao tất cả linh lực của người. Chờ sau khi linh lực người khôi phục lại, thì người mới trở lại hình dáng trưởng thành kia được.”

“.....”

Nàng có cảm giác mình không khác gì nhân vật Conan!

” Lúc nào thì ta mới có thể trở lại hình dạng kia được?”

” Sau 2 ngày, linh lực người khôi phục lại là được.”

” Sư phụ!”

” Hả?”

” Lần tới người có thể nói hết câu một lượt được hay không? Mà cũng đừng có lấy ví dụ minh họa có được không?”

Rõ ràng hần có thể nói thẳng, thế mà hần lại bảo nàng đánh ra đạo Thiên Lô kia, rốt cuộc là vì sao? Hần không hăm hại đồ đệ không được sao!

Khuôn mặt Ngọc Ngôn liền cứng ngắc lại, nhưng đáng tiếc nó bị che lấp bởi cái khuôn mặt ngàn năm băng lạnh kia,

” Đừng có suy nghĩ lung tung, người nghỉ ngơi sớm đi.”

Hần bình tĩnh đặt đồ đệ lên giường, bình tĩnh đắp chăn cho nàng, sau đó hần bình tĩnh tiêu sái bước sang phòng bên kia, rồi bình tĩnh mở cái rương, bình tĩnh móc ra một khối vải bông màu trắng. Sau đó hần nhàn nhạt hỏi,

” Thay tã mới?”

” Thay cái em gái nhà người!”

Từ sau khi biết mình có thể biến lớn nhỏ, dài ngắn cơ thể lúc nào cũng được. Chúc Diêu giống như hiền lành đi nhiều. Nàng hiền lành chờ lớn lên. Trên người nàng khối khí nhiều lắm. Rất nhiều chuyện ngay cả sư phụ cũng không biết được. Chứ đừng nói tới chuyện trước đây trên thân thể nàng còn có chữ, còn có cả dấu vết trẻ con còn sót lại đó là nàng nói hết một câu còn chưa rõ nữa. Nàng luôn cảm giác mình chạm phải quy tắc gì đấy, nhưng ngẫm lại thì nó hợp logic một chút nào cả.

Vì không muốn dính tới phiền toái không cần thiết, nàng quyết định mình trưởng thành rồi tính tiếp. Ít nhất sau khi dùng xong linh khí, hình dáng cơ thể nào không có khác xa tới như vậy??

Mà nói tới chuyện này khiến cho nàng cũng cảm thấy buồn cười. Ngày trước, nàng luôn hận mình sao tuổi tác mình lớn như vậy. Ngay cả khi vào sơn môn rồi, nàng cũng bị 1 đám đầu củ cải chèn ép tới gất gao. Mà bây giờ nàng ước nàng trưởng thành nhanh nhanh một chút.

Nàng quyết định trước 10 tuổi không xuống núi.

Nhưng mà sáng sớm hôm nay, nàng lại cảm giác được linh áp của Vương Từ Chi. Cái linh áp này xuất phát từ điện chủ truyền tới đây. Nó vừa vội vừa nhanh, lại mang theo khí sát phạt. Ngay cả ở trên Đỉnh Ngọc Lâm mà nàng cũng có thể cảm giác được.

Chúc Diêu cảm thấy tiểu quỷ kia chắc chắn có chuyện gì xảy ra rồi. Mấy ngày trước Tiêu Dật kết đan, hiện tại có lẽ hẳn đã đi ra rồi. Mà Vương Từ Chi lại có chấp niệm đối với Tiêu Dật. Không biết tiểu quỷ kia có làm điều gì ngu ngốc hay không?

Cuối cùng, Chúc Diêu vẫn quyết định đi ra ngoài xem thế nào. Nàng ra khỏi đỉnh Ngọc lâm, rồi theo phương hướng linh áp tiêu tán mà đi.

42. Chương 42: Mở Ra Hình Thức Thêu Dệt Chuyện Xưa

Dọc theo con đường đi đến chỗ Vương Từ Chi, nàng gặp không ít người. Bọn họ tốp năm tốp ba đi qua. Hình như bọn họ mới vừa từ nơi nào đó tản ra vậy. Trên gương mặt của bọn họ hiện lên sự kích động. Giống như chuyện vừa xảy ra khiến cho bọn họ rất là hưng phấn. Bọn họ vừa đi vừa cười nói ha ha.

” Trận chiến vừa rồi thật sự quá đặc sắc.”

“Đúng vậy. Tiêu sư thúc không hổ là đệ tử thân truyền của tôn giả. Vừa ra tay liền thể hiện ra uy lực kinh người.”

“Ta nghĩ là do đối thủ quá yếu thôi. Hẳn căn bản không chống đỡ nổi một chiêu của sư thúc.”

” Dù sao tu vi của đối phương cũng kém sư thúc một cấp. Cho nên hẳn đánh không lại cũng là điều quá chi là bình thường.”

“Nhưng Tiêu sư thúc chỉ dùng một chiêu. Một chiêu đã thắng. Hơn nữa ta còn được nghe sư thúc hiện giờ đã lĩnh ngộ ra kiếm ý. Mà sư thúc vừa mới kết đan đấy! Chỉ đáng buồn một chuyện sư thúc đã từng là ngoại môn đệ tử.”

“Ngoại môn thì làm sao? Nói không chừng, qua một thời gian, Tiêu sư thúc còn có thể vượt qua vị ở trên ngọn núi Ngọc Lâm kia không biết chừng ý chứ.”

“Ha ha, nói cũng đúng! Ồ, nhìn kia! Là Tiêu sư thúc, hắn đang tới.”

Chúc Diêu đã xác định người kia là Tiêu Dật, cho nên nhin không được cũng quay đầu nhìn sang.

Nhưng nàng vừa liếc mắt nhìn sang, trong lòng liền cứng nhắc ngay lập tức. Nàng mở to hai mắt ra nhìn lại, nhìn lại rồi há hốc mồm, cảm rơi xuống đất.

Cái thằng Tiêu Dật kia, từ mặt mũi cho tới thân hình, thậm chí ngay cả ở nơi gáy có nốt ruồi cũng đều giống nhau như đúc.

Thế nhưng tại sao trên mặt của hắn lại có chữ chứ?? Hơn nữa còn là chữ đậm nét to rất là bắt mắt, chỉ thiếu mỗi cái khung đóng vào nữa là đủ bộ. Trên mặt hắn hiện ra 3 chữ to đùng: BUG!

Ta ngất, lại còn là tiếng Anh nữa chứ!

Hơn nữa trên đỉnh đầu hắn còn lơ lửng một dấu chấm than to lớn màu vàng, còn nhấp nháy như bảo nó có tồn tại. Nàng phảng phất như nghe thấy âm thanh ”tinh tinh tinh” của còi báo động đâu đây.

Không không không, chắc chắc là do phương pháp mở mắt của nàng không đúng!

Nàng liều mạng chớp mắt N lần. Thế nhưng trên mặt hắn ba chữ kia vẫn là không hề biến mất.

Không được, chắc chắn là ảo giác. Chúc Diêu liền cướp lấy cái khăn của người bên cạnh, rồi đi qua chỗ Tiêu Dật lau mặt cho hắn.

“A, đó là của ta...”

Người có chiếc khăn lau im lặng nuốt vào hai chữ đằng sau.

Ta chùi, ta chùi, ta xoa, ta xoa!

Nhưng ba chữ tiếng Anh chữ đậm nét to kia vẫn nghênh ngang xuất hiện trên mặt hắn như cũ. Ai có thể giải thích hộ ta một cái được không?

Trong nháy mắt, không khí xung quanh liền an tĩnh lại. Mấy người nữ tu đứng bên cạnh Tiêu Dật thì vẻ mặt rất là tức giận nhìn chằm chằm vào Chúc Diêu. Con hồ ly tinh này từ đâu xuất hiện ra vậy?

Nếu mà Chúc Diêu nhìn kỹ một cái, có lẽ cũng phát hiện ra ở trong mấy nữ tu này còn có hai người mà nàng biết. Đó là Linh Lung và Tô Tử.

“Đa tạ tiểu sư muội!”

Rốt cuộc Tiêu Dật không chịu nổi động tác lột da của đối phương liền lấy tay ngăn cản lại.

” Ta không mệt chút nào cả!”

Tuy rằng hắn không biết nàng là ai, nhưng tốt xấu gì nàng cũng tới lau mồ hôi cho hắn. Tiêu Dật quan sát tỉ mỉ một chút, ánh mắt hắn liền sáng lên. Nhìn nàng tuổi tác có lẽ cũng không lớn lắm. Khuôn mặt lạnh lùng nhưng hình dạng lại hết sức là đáng yêu. Nó có chút gì đó vẫn còn mập mạp, bầu bĩnh của trẻ con, làm cho người khác chỉ muốn cắn một cái. Trái tim Tiêu Dật nhất thời rung động. Hắn không tự chủ được liền nở một nụ cười ấm áp,

“Không biết vị sư muội này tên là gì? “

Chúc Diêu sững sờ. Nàng nhìn bộ dạng tươi cười có chút khoa trương của hắn. Hắn cười đến nỗi chữ BUG trên mặt cũng biến dạng đi, khiến cho nàng thiếu chút nữa không nhận được, phun một bãi nước miếng vào mặt hắn.

Nàng phảng phất nghe thấy bên tai truyền đến một âm thanh:

Người gửi đi Kỹ năng đùa giỡn ”Cười đều một tiếng” x1 đối với Tiêu Dật

Thương tổn tạo thành: Miss!

Chúc Diêu không nhìn thẳng. Ngược lại nàng từ từ ngẩng rồi nhìn về phía đỉnh đầu của hắn. Cái dấu chấm than màu vàng kia còn to hơn đầu của hắn! Tấy chữ không được, không biết có thể rút cái dấu chấm than kia ra được không?

Nhất thời nàng có chút ngứa tay!

“Sư muội?”

Thấy nàng không có phản ứng, Tiêu Dật cũng không kiên nhẫn được nữa, nụ cười càng thêm hiền lành hơn nữa,

” Nàng không cần sợ hãi, không biết nàng là đệ tử của ngọn núi nào?”

Lúc này Chúc Diêu mới phục hồi tinh thần lại. Hắn đây là đang... phóng điện sang chỗ nàng?

Nhìn càng ngày càng có nhiều nữ tu phóng sát khí bão tố tới chỗ nàng. Khi thấy Tiêu Dật cười với nàng rất chi là hiền lành. Thế nhưng quả thật nàng rất khó có ấn tượng tốt dành cho cái người có 3 chữ "BUG" ở trên mặt.

Nàng là một nhân viên kỹ thuật, khi thấy ba chữ này, phản ứng đầu tiên chính là đem nó "delete" cắt bỏ. Sau đó lập trình lại từ đầu?

"Bánh bao nhỏ?"

Nàng còn chưa kịp mở miệng thì đột nhiên có người nhảy ra cắt đứt.

Chẳng biết từ lúc nào, Vương Từ Chi đi qua chỗ này. Hắn kinh ngạc nhìn mặt nàng chăm chăm. Đột nhiên như nghĩ ra điều gì. Liền nắm tay nàng kéo về phía sau, ánh mắt đề phòng nhìn Tiêu Dật bên cạnh,

"Người lại muốn làm điều gì?"

Chân mày Tiêu Dật kéo căng, hiện ra sự ghét tình. Rất nhanh hắn thu liễm lại,

"Vương sư diệt, người hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn chào hỏi vị sư muội này một chút mà thôi."

Vương Từ Chi không nói gì. Hắn tiến lên một nhịp. Rồi nỗ lực ngăn cản Tiêu Dật tiếp cận Chúc Diêu ở đằng sau. Hắn lạnh lùng nhìn đối phương. Tiêu Dật nhất thời không có cách, chỉ có thể xoay người rời đi.

Thấy vậy, người xem xung quanh cũng tốp ba tốp năm rời đi. Trước khi đi bọn họ còn không quên chỉ chỗ về phía Vương Từ Chi. Hình như bọn họ vô cùng bất mãn trước hành vi vô lễ của hắn.

Vương Từ Chi cũng giống như đã thành thói quen. Hắn hoàn toàn không có để ý. Hắn nắm chặt tay Chúc Diêu rồi kéo đi thẳng một đường rời khỏi chủ phong.

Chúc Diêu đang còn đắm chìm trong suy tư không hiểu tại sao hắn nhận ra nàng được. Khi nàng phục hồi tinh thần lại thì phát hiện nàng đã đến một gian phòng quen thuộc. Đây chính là gian phòng Từ Chi ở, trước đây nàng cũng đã từng tới.

"Người tại sao lại xuống núi tới chỗ này?"

Mới vừa vào phòng, sắc mặt Vương Từ Chi liền trầm xuống. Hắn mang theo vài phần nóng nảy liếc mắt nhìn Chúc Diêu,

"Còn nữa, người sao lại... biến thành như thế này?"

Chúc Diêu sững sờ,

"Chuyện này, nếu như ta nói người nhận lầm người..."

"Không có khả năng!"

Trong nháy mắt, sắc mặt của hắn liền nghiêm túc lên vài phần. Hình như hắn rất không hài lòng hình dạng già đời này của nàng. Hắn liền thò tay véo gương mặt của nàng,

"Bánh bao nhỏ dù có trưởng thành, thì cũng là một cái bánh bao. Mau nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Bánh bao em gái người!

Nàng lấy tay chặn ngang cánh tay đang còn làm điều ác kia, nhanh chóng cứu vớt khuôn mặt nhỏ của mình. Nàng hận cái khuôn mặt con nít này.

"Ban đầu, ta chính là dài như thế này!"

Chúc Diêu suy tư một chút, rồi quyết định tạm thời không nói cho hắn biết chân tướng.

"Hình dạng trước kia của người là?"

Hai ngày trước hắn thấy nàng chỉ là một đứa con nít chưa đầy một tuổi. Thế nào mà ngày hôm nay liền biến thành một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi rồi?

” Lúc trước ta trúng phải một cái phép thuật rất là độc ác.”

Nàng liền mở ra hình thức thù địch chuyện xưa,

” Người trúng phải phép thuật này, thì tuổi tác sẽ nhỏ dần lại, cho đến khi biến mất thì thôi. May mắn cho ta gặp được sư phụ. Hắn thấy ta đáng thương nên mới đem ta về. Sư phụ nói đây là một loại phép thuật đã thất truyền từ rất lâu rồi. Cách đây từ rất lâu, hắn có nghe qua. Cho đến ngày hôm qua, sư phụ mới nghĩ ra phương pháp loại bỏ được phép thuật này.”

” Có phải vậy không?”

Vương Từ Chi có chút không tin, hoài nghi nhìn nàng chằm chằm.

“Đương nhiên là sự thật rồi. Người không thấy ta dù có phương pháp thay đổi thành người trưởng thành nhưng bản chất của ta vẫn là đứa con nít đầy thôi. Người thấy ta nói chuyện vẫn trẻ con như lúc trước đúng không?”

Nàng thù địch càng ngày càng có thứ tự,

“Nói thật với người, thật ra tuổi của ta cũng bằng với người. Nhưng ra phép thuật chưa được loại bỏ hết, cho nên ta mới có hình dạng như thế này.”

43. Chương 43: Giải Thích Khúc Mắc

“Người nói láo!”

Vương Từ Chi nheo mắt lại:

“Theo như người nói, vậy thì người làm sao sống được trước cái loại phép thuật cổ quái này?? Là ai đã ra tay hạ độc thủ với người?? Còn nữa, tu vi hiện tại của người là Trúc Cơ Đại Viên Mãn. Từ đó có thể suy ra trước kia người cũng là người tu tiên. Vậy trước khi người trúng phép thuật, thì người tu hành ở đâu?”

Ách... Tiểu hài tử xấu xa này đột nhiên thay đổi sắc bén như vậy để làm chi cơ chứ?

“Ta không thể nói cho người biết!”

“Vì sao?”

“Bởi vì...”

Đã diễn thì diễn cho trót. Nửa thật nửa giả mới là chân lý của nói dối. Chúc Diêu trừng mắt nhìn, nỗ lực làm ra bộ dạng rất chi là bất đắc dĩ và lo lắng,

” Ta không muốn người dính dáng vào trong đó. Nếu như người biết được nhiều chuyện thì sợ rằng người sẽ rước họa vào thân.”

“.....”

Vương Từ Chi quả nhiên sững sờ, trong nháy mắt ánh mắt cũng nhu hòa đi không ít. Đột nhiên hắn như nhớ ra điều gì liền lấy tay sờ sờ đầu của nàng,

“Các người quả nhiên rất giống nhau!”

“Giống nhau? Giống ai vậy? Người lại nói về vị sư tỷ người hay kể ta nghe à?”

Chúc Diêu tiếp tục giả ngu.

Vương Từ Chi lại khẽ thở dài một hơi. Hình như hắn không muốn nhắc tới chuyện này,

“Được rồi, coi như ta tin chuyện người đã loại bỏ được phép thuật. Nhưng người cũng không thể tùy tiện chạy loạn như vậy được. Đặc biệt là với tên Tiêu Dật kia, người không nên tùy tiện đánh lú tới hấn, có biết không?”

“Vì sao?”

“Không có vì sao?”

Vương Từ Chi cũng không có giải thích, mà kéo tay nàng đi ra ngoài,

“Ta đưa người trở về Ngọc Lâm Phong. Nhớ kỹ đừng bao giờ tùy tiện xuống núi.”

Chúc Diêu nhin không được liếc mắt nhìn hấn một cái. Lão nương chạy tới đây còn không phải vì cái thằng tiểu tử thú nhà người sao. Nhưng mà dù sao thì hấn cũng không có việc gì, nên nàng cũng yên tâm. Tuy lúc này không có việc gì, nhưng không có nghĩa là sau này sẽ được may mắn như thế.

Trở về Ngọc Lâm Phong, nàng vẫn không nhin được kéo lại Vương Từ Chi sắp xoay người rời đi rồi hỏi.

” Có phải lúc này người cùng với Tiêu Dật ở sân luyện võ đấu pháp có đúng hay không?”

Vương Từ Chi trầm mặc hồi lâu, gật đầu.

Chúc Diêu nhin không được thở dài một hơi,

“Người cảm thấy tu vi của mình có thể hơn hấn được hay không?”

Vương Từ Chi nắm chặt hai nắm tay lại, cắn răng thống hận,

“Không thể!”

“Cho nên việc người tìm hấn đấu pháp, chỉ là đơn thuần muốn tìm tới cái chết?”

Tiểu tử này muốn chết cũng nghiêm túc như vậy sao?

“Người thì biết cái gì?”

Trong nháy mắt sắc mặt của hấn liền xanh lét. Tâm tình giống như kiểu bị một mũi tên đâm vào tim rất là khó chịu vậy. Đột nhiên hấn kích động nói,

“Người có biết cái cảm giác khi tận mắt chứng kiến người quan trọng của mình chết trước mặt mình là như thế nào không? Lúc đó nếu như Tiêu Dật hấn không do dự, nếu như hấn không do dự!”

“Vậy còn người thì sao?”

Chúc Diêu nhắc nhở mình không nên mềm lòng, phải thật là cứng rắn. Từ lần đầu tiên trở về, sau khi nhìn thấy Vương Từ Chi. Nàng biết rằng, cái chết của mình chính là khúc mắc lớn nhất trong lòng của hấn. Cho nên hấn vẫn ở Trúc Cơ Đại Viên Mãn như cũ, không có tăng lên được chút nào. Nếu như hấn đối với chuyện lần đó vẫn canh cánh trong lòng như vậy. Thì cái khúc mắc này chắc chắn sẽ biến thành tâm ma. Cuối cùng sẽ phá hủy tiền đồ của hấn. Mà muốn cởi ra cái khúc mắc này, thì biện pháp tốt nhất chính là phá vỡ nguyên nhân gây ra nó.

“Người nói là do Tiêu Dật do dự, dẫn tới chuyện người quan trọng nhất của người chết. Mà đó là người quan trọng nhất của người, tại sao người lại dựa vào người khác tới cứu nàng? Lúc đó người đang làm cái gì vậy?”

“Ta... lúc đó ta duy trì kiếm trận!”

Hơi thở của hấn có chút hỗn loạn, thần tình mờ mịt đứng lên.

” Hay nói cách khác, người không còn sức đi cứu nàng?”

“Ta...”

” Ngay cả người còn không cứu được người, thì người dựa vào cái gì để cho người khác tới cứu nàng? Thế mà còn nói là mình rất muốn cứu nàng?”

“Không, ta muốn cứu nàng. Thế nhưng ta...”

“Thế nhưng người không có cái năng lực này? Người ngay cả cứu người đều không làm được!”

“Ta...”

“Từ Chi, rốt cuộc người hận Tiêu Dật do dự không ra tay cứu người, hay là hận mình cứu không được nàng?”

“.....”

Vương Từ Chi sững sờ tại chỗ. Hắn đột nhiên như hiểu ra điều gì, trên mặt liền hiện lên sự tuyệt vọng.

Thế nhưng nàng cũng không thể giải quyết nhanh chóng như vậy được,

” Có lẽ người mà người hận cho tới bây giờ chính là bản thân mình!”

Vương Từ Chi cảm thấy chán chường. Trên khuôn mặt hiện ra một cái không biết là khóc hay cười rồi nhẹ nhàng nói,

“Ta có thể làm được gì, ngoài trừ hối hận ra, ta còn có thể làm được gì?”

“Người tính hối hận cả đời như vậy sao?”

“.....”

“Người đắm chìm trong hối hận, ta cũng không quản người! Thế nhưng nàng vì người mà chết, khi nàng biết người như thế này, thì nàng sẽ có cảm tưởng như thế nào đây? Người nghĩ rằng nàng sẽ nguyện ý để người tiếp tục như vậy sao?”

Vương Từ Chi chợt ngẩng đầu lên.

Chúc Diêu vỗ vỗ bờ vai của hắn,

“Tuy rằng người cảm thấy tu vi của mình không đủ, nên mới không cứu được nàng. Thế thì người có thể tu luyện đến cảnh giới có thể cứu người là được! Khốn kiếp có thể mà nghĩ không được!”

“.....”

Vương Từ Chi cũng không có trả lời. Trong ánh mắt cũng còn rơi rớt lại vài phần mê man vô tận. Nhưng cuối cùng hắn cũng bắt đầu từ từ tỉnh lại, rồi nặng nề bước trở về sơn môn.

Chúc Diêu thở dài một hơi thật sâu. Những điều cần nói thì nàng đều nói hết rồi. Dù sao cũng phải cho hắn một chút thời gian để suy nghĩ thông suốt. Chỉ ít trong khoảng thời gian suy nghĩ thông suốt này, thì nàng cũng không cần phải lo lắng tới chuyện hắn sẽ chạy đi tìm đường chết.

Trên người Tiêu Dật phát sinh chuyện lạ càng ngày càng nhiều. Nàng cũng không biết tại sao hắn trở thành như vậy? Trên mặt hắn còn có chữ BUG kỳ quái. Trên đỉnh đầu còn có dấu chấm than rất to nữa. Mà người khác lại nhìn không thấy. Tất cả những điều này là muốn nói với nàng điều gì vậy?

Càng ngày nàng càng có cảm giác, sau khi mình chuyển kiếp sống dậy, thì cuộc sống cũng không có đơn giản như vậy. Giống như kiểu nàng có quan hệ mật thiết với Tiêu Dật vậy.

Ban đêm, trong giấc mộng của Chúc Diêu. Nhưng mà cũng không giống giấc mộng của nàng cho lắm. Bởi vì ở trong mơ, nàng mơ thấy cuộc sống của một người khác. Mà cái người này chính là người làm nàng đau đầu nhất – Tiêu Dật.

Từ nhỏ, Tiêu Dật đã là một cô nhi. Hắn cũng không có thân thể kinh thiên động địa phức tạp gì. Chỉ vì một nạn đói mà hắn bị người nhà tùy ý vứt bỏ đi. Hắn giống như một tiểu khuất cái vậy. Vì sinh tồn mà hắn bất chấp thủ đoạn. Từ chuyện trộm cắp cho tới tranh miếng cơm cùng con chó hoang hắn cũng đã từng làm. Hắn cũng nhận hết sự đối xử lạnh nhạt và phỉ nhổ của người khác. Cho đến khi hắn được 10 tuổi, bị đệ tử tiếp dẫn mang tới Khâu Cổ Phái.

Hắn được chứng môn thu làm đồ đệ. Ngay từ lúc đầu, hắn đã được chứng môn coi trọng. Nhưng do đắc tội với nội môn đệ tử Triệu Tiểu Bàn cho nên bị phế bỏ tu vi, trục xuất khỏi nội môn. Nhưng điều đó không có nghĩa thành tựu của hắn sẽ biến mất mãi mãi.

Trái lại, ở ngoại môn, hắn bị phạt trông coi Sóc Nguyên Các.

Sóc Nguyên Các là nơi cất giữ phế liệu luyện khí từ bao năm qua của Khâu Cổ Phái. Nhờ ơn trời run rủi thế nào mà hắn lại chiếm được một cổ phế liệu kỳ quái. Do nhất thời cảm thấy đồ chơi này chơi rất vui, cho nên hắn hay mang bên người. Nhưng do một lần ngoài ý muốn mà bị thụ thương, máu chảy vào khối phế liệu kia. Ai mà ngờ được khối phế liệu đó chính là "Kim linh." Là một trong những khai thiên phách địa chi sơ. Là Kim Linh thuần khiết nhất trong thiên địa hóa khí linh thành "Kim Linh". "Kim Linh" vừa mới sinh ra linh trí, nhưng do tiếp xúc với máu của hắn, cho nên nhận thức hắn làm chủ nhân.

Mà vừa vận hắn lại có Kim linh căn. Linh khí hóa linh "Kim linh" có thể chi phối tất cả lực lượng thuộc hệ "Kim". Cho nên có "Kim Linh" không khác nào là nắm trong tay toàn bộ "Kim linh khí" của thế giới. Mà kim linh căn chính là một trong những ngũ hành có linh căn cứng rắn nhất. Đối với vận khí, dùng kiếm đều có tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Vì vậy, dưới sự trợ giúp của "Kim Linh", trong nháy mắt hắn liền mở ra hào quang của nhân vật chính. Tu vi tăng tiến rất nhanh. Chỉ trong vòng 4 năm đã Trúc cơ. Hắn ẩn dấu tu vi tham gia thi đấu môn phái và đoạt được đệ nhất. Sau đó hắn được tôn giả Phương Dịch thu làm đệ tử thân truyền.

44. Chương 44: Hào Quang Nhân Vật Chính Tồn Tại Để Lừa Người

Có danh sư chỉ dạy, tu vi Tiêu Dật như là mở ra phần mềm hack vậy. Hắn cứ từ từ tăng tiến một cách nhanh chóng. Tuy rằng trong khoảng thời gian đó cũng có một số người không biết sống chết, tìm đến hắn gây sự. Nhưng cũng bị thực lực của hắn nghiền nát. Trong lúc vô tình nghiền nát còn thu hoạch thêm không ít trái tim của các sư muội nữa. Tới hậu kỳ hắn quá ngũ quan, trăm lực tướng (*), chiến đấu với tu luyện giả tà ác, giết yêu ma, vượt bí cảnh. Nhiều lần có cảm giác như hắn cứu tử nhất sinh thế nhưng tất cả mọi chuyện hắn đều biến nguy thành an. Giống như kiểu hắn đột nhiên kích phát ra năng lực đặc thù, sau đó hét lớn một tiếng, biến thành thủy thủ mặt trắng tiêu diệt nhân vật phản diện vậy. Mà từ những sự rèn luyện như thế hắn lại càng chiếm được nhiều cơ duyên hơn nữa.

*quá ngũ quan, trăm lực tướng: Dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn.

Sau cùng hắn gom góp được từ bên ngoài đủ 5 hệ Kim - Mộc - Thủy - Hỏa - Thổ.

Năm thuộc tính khai trí linh, sau đó gọi ra Thần long!

A! không đúng, là phi thăng thành công!

Thậm chí hắn còn có thể đánh bại tất cả linh căn biến dị thiên tài, bao gồm Lôi Linh căn trong đó. Trở thành người Tu Tiên giới đầu tiên trong vòng 1000 năm phi thăng. Để cho từ nay về sau, người tu hành cũng chỉ có thể nhìn cái móng của hắn mà thăng.

Chúc Diêu nhìn đến hậu kỳ, không nhìn được nỗi nước bọt chảy vào cái hoang tưởng này của hắn. Trong mơ nàng mơ thấy lúc trước Tiêu Dật còn cố gắng dốc lòng tu luyện tăng cao tu vi đi lên tới đỉnh. Thế nhưng tới hậu kỳ thì thay đổi hoàn toàn tính cách. Từ nỗ lực tu hành biến thành nỗ lực của muội tử. Chỉ cần muội tử nào có quan hệ với hắn, thì tất cả đều quỳ gối trước hắn cả.

Tiêu Dật lại bắt đầu mở ra hình thức của gái xuyên lục địa. Nào là công chúa yêu giới, nữ vương nhân loại, sư muội đồng môn, hoa đại ven đường. Các cô nương này chỉ cần thấy hắn thì không khác nào bị bệnh "mấy vạn năm chưa từng thấy nam nhân" vậy. Bọn họ đều cố sống cố chết đi theo hắn. Hơn nữa bọn họ còn có thể hài hòa, yên ổn sống chung, không đấu đá lẫn nhau. Tất cả bọn họ đều giống như kiểu không thương được hắn liền cảm thấy khó chịu. Mà tình yêu đối với hắn mà nói chính là yêu ta thì trao thân thể

cho ta. Ta ngắt. Đây quả thật là một cái kỳ tích. Mà trong đám người này còn có cả vị sư phụ Hóa thân kỳ tôn giả kia nữa.

Thấy vậy, Chúc Diêu chỉ muốn dứt cho các nàng một cái mảnh "não tàn."

Cuối cùng tất nhiên là Tiêu Dật hấn thành lập được một dàn harem khổng lồ rồi. Mà Tiêu Dật hấn ở Hóa thân hậu kỳ còn cố ý dừng lại Tu tiên giới 1000 năm. Nguyên do chính là để chờ đợi 10 muội tử được sủng ái nhất trong dàn harem của hắn, cùng nhau phi thăng.

Về phần cốt chuyện sau khi hắn phi thăng, Chúc Diêu liền không thấy được. Nàng còn tưởng rằng cảnh trong mơ sẽ dừng lại ở đây. Thế nhưng khung cảnh trước mắt liền thay đổi. Nàng đang còn nhìn quang cảnh phi thăng rực rỡ liền quay trở về khung cảnh Tu tiên giới.

Sau khi truyền kỳ Tiêu Dật phi thăng, thì Tu tiên giới cũng không có nghênh đón được bình yên. Nguyên nhân chính là sau khi hắn phi thăng, thì mấy cái Ngũ Linh thần kỳ gian dối kia cũng phi thăng theo hắn tới thượng giới. Tu tiên giới thiếu mất 5 loại Ngũ linh dẫn dắt, linh khí trên thế gian không ngừng biến mất, không cách nào ngưng tụ lại được.

Thấy được rõ ràng nhất đó chính là cây cối trong Tu tiên giới. Do không có Mộc linh dẫn dắt cho nên cây cối không hấp thu được Mộc linh khí, bắt đầu trở nên khô héo. Chưa tới 100 năm, nguyên liệu bình thường nhất đều điều chế Dưỡng Tâm Đan cũng không thể tìm được trong Tu tiên giới. Mà người tu tiên, do không có cách nào dẫn linh khí nhập thể được, cho nên tu vi đình chỉ, không thể nào phi thăng được.

Đáng thương nhất chính là người phạm trần. Do mất đi Ngũ Linh, cho nên không có nước để sinh hoạt. Ngay cả cây trồng bình thường cũng thiếu nước mà khô héo đi. Lửa cũng không thể xua đuổi tà ma được nữa. Người phạm trần dính vào căn bệnh kỳ quái mà chết với số lượng lớn. Đất không còn sinh cơ, cho nên đất không thể nào trồng trọt được nữa. Thực vật đối với người tu tiên có thể là không đủ, nhưng đối với người phạm trần mà nói thì đây không khác nào đòn trí mạng. Do vậy, nạn đói diễn ra khắp nơi, thây chất đầy đồng.

Trải qua mấy nghìn năm, toàn bộ hạ giới, không còn một thân ảnh nào còn sống sót. Thế giới nghênh đón ngày diệt vong.

Chúc Diêu nhìn từng cái, từng cái thân ảnh ngã xuống. Rồi lại nhìn cảnh vật hoang vắng trong thiên địa không còn lại cái gì. Nàng liền cảm thấy một cỗ bi thương sâu đậm, ép cho nàng không thở nổi. Dù đây không phải là tâm tình của nàng. Nhưng nó cũng nặng nề ép cho nàng hít thở không thông. Phảng phất trước khi thế giới này tan vỡ thì có một tiếng thét vang lên vậy.

Trong lúc nàng cảm thấy càng ngày càng khó chịu, thì hình ảnh trước mắt đột nhiên lóe lên. Cái cảm giác ngọt ngào khó thở này trong nháy mắt biến mất. Nàng phát hiện ra nàng đang ngồi trong ngôi nhà của mình.

Đây không phải là ngôi nhà lá trên đỉnh núi Ngọc Lâm Phong kia. Mà là gian phòng nhỏ, nàng phấn đấu mấy mươi năm mới mua được nó.

Nàng quay trở về thời hiện đại!

Chúc Diêu mở mắt nhìn những hình ảnh quen thuộc trước mắt. Nơi này là nhà của nàng, gian phòng của nàng. Trước mắt chính là cái máy vi tính của nàng, ngay cả cái chén bên cạnh con chuột cũng giống nhau như đúc. Nhất thời nàng có chút phản ứng không kịp.

Trên màn hình máy vi tính, chương trình QQ đột nhiên nhấp nháy. Một tin nhắn từ đồng nghiệp Nhỏ Phương gửi tới.

Chúc Diêu sững sờ. Đột nhiên nhớ tới, đây không phải là câu nói của đồng sự trước khi nào chuyển kiếp sao? Vừa vặn lúc đó, nàng đang cùng Nhỏ Phương thảo luận về vấn đề cái lỗ thủng trong trò chơi của công ty mà bọn họ vừa mới phát hiện ra. Đó là một lỗ thủng kỹ thuật tương đối trí mạng. Rất có thể do thiết kế không cân bằng, dẫn tới cả hệ thống trò chơi cũng mất cân bằng theo. Nếu như trò chơi thực sự phát hành ra mà nói thì... sẽ đem tới cho công ty tổn thất rất là lớn. Mà trò chơi đương nhiên cũng sẽ bị thu hồi, đóng gói lại rồi.

Nhưng cái vấn đề này cũng không phải do nàng phát hiện ra. Mà là do một vị bằng hữu của nàng, một NPC đứng đầu trong trò chơi phát hiện ra.

Nàng di động con chuột tìm vị NPC trò chơi. QQ – giới linh.

Chúc Diêu ngẩn ngơ khi phát hiện thấy tay mình không còn bị mất không chế nữa. Nàng bắt đầu đánh chữ gửi cho đối phương. Mà câu chữ này giống như đúc câu chữ trước khi nàng chuyển kiếp vậy.

Bộ phận Kỹ thuật Chúc Diêu: Cảm ơn người. Lần trước người có nói tới cái lỗ thủng kia đã được chúng ta cho tu bổ lại rồi. Người lại giúp ta một lần nữa rồi.

Giới linh: Không cần khách khí. Ta chỉ nêu ra vấn đề còn tồn tại thôi. Chân chính nghĩ ra phương án giải quyết và xử lý chuyện này là do người mà.

Bộ phận Kỹ thuật Chúc Diêu: Ha ha, dù sao thì ta cũng muốn cảm ơn người. Trò chơi này đã tốn rất nhiều tâm huyết của ta. Thế giới game này là do một tay ta sáng lập nên. Nếu mà vì vậy mà hỏng mất, thì ta sẽ đau lòng lắm.

Giới linh: Người rất quan tâm tới thế giới này sao?

Bộ phận Kỹ thuật Chúc Diêu: Đương nhiên! Đó là tâm huyết của ta mà?

Giới linh: Ta cũng có một cái thế giới. Nó xảy ra một chút vấn đề.

Bộ phận Kỹ thuật Chúc Diêu: A, là trò chơi gì vậy? Ta có thể giúp đỡ người được không?

Giới linh: Người nguyện ý giúp đỡ ta?

Bộ phận Kỹ thuật Chúc Diêu: Đương nhiên! Có qua có lại mà. Tốt xấu gì thì ta cũng là nhân viên kỹ thuật, tu bổ một hai cái bug hoàn toàn không thành vấn đề!

Giới linh: Được!

Bộ phận Kỹ thuật Chúc Diêu: Được rồi. Tối cùng là trò chơi dạng gì vậy? Nó xảy ra vấn đề gì?

Giới linh: Vấn đề của ta là...

Còn không chờ Chúc Diêu thấy rõ ràng được vấn đề của hần là cái gì. Đột nhiên một đạo ánh sáng màu trắng mạnh mẽ đâm sang chỗ nàng, Chúc Diêu chợt giật mình tỉnh giấc.

Nàng có chút ngáy ngộc nhìn bốn phía.

Nơi này, là Ngọc Lâm Phong. Nàng vẫn đang còn ở trong cái thế giới Tu tiên.

Giới linh là người mà nàng quen biết 5 năm trước, khi đó nàng vừa bước chân vào làm nghề kỹ thuật trò chơi. Vừa bắt đầu nên nàng chỉ có thể làm ra trò chơi đơn giản trên websites mà thôi. Mà Giới linh lại chính là NPC đầu tiên của nàng. Hần thường xuyên nói ra một số ý kiến trọng tâm liên quan tới trò chơi. Hơn nữa những ý kiến này thường rất là chính xác. Nàng dựa theo ý kiến của hần mà bắt đầu tiến hành sửa chữa.

45. Chương 45: Cái Gọi Là Hình Thức Vô Định

Lâu ngày, hai người trở thành bằng hữu. Cho đến khi nàng vào làm một công ty game và phụ trách công tác kỹ thuật một game online lớn. Hần cũng đi theo vào trò chơi mà nàng phụ trách. Và hần cũng luôn là người đầu tiên nói cho nàng biết lỗ thủng trò chơi nằm ở đâu. Còn nàng chính là người phụ trách sửa chữa lỗ thủng. Nàng vẫn luôn cho rằng đối phương chính là một vị đại thần trên phương diện thiết kế trò chơi, hoặc là một game thủ chuyên nghiệp. Cho nên hần mới có thể tinh thông trò chơi tới như vậy.

Nhưng mà, hai người cũng chỉ có thể liên hệ với nhau ở trên trang web mà thôi. Từ trước tới nay, bọn họ chưa từng gặp mặt. Bây giờ nàng hồi tưởng lại, cũng có đôi phần nghi ngờ một chút. Chẳng hạn như

chuyện, nàng từng cất lực mời hấn vào công ty với nàng để cùng nhau xử lý công việc. Nhưng hấn lại cự tuyệt, lý do là hấn không thể.

Không phải là không muốn. Mà là không thể.

Còn chưa nói tới chuyện nàng chuyển kiếp nữa. Hình như một khắc sau khi nàng đáp ứng giúp hấn xử lý BUG, thì nàng đã bị đưa tới cái thôn nhỏ trên ngọn núi kia rồi. Nàng thật sự không thể không hoài nghi, hấn có phải là đại năng giả của cái thế giới này hay không? Chứ không tại sao hấn lại kéo nàng sang cái thế giới này để tu bổ lỗ thủng giúp hấn.

Mà chuyện đang phát sinh trên người Tiêu Dật, chính là rõ ràng nói cho nàng biết, hấn chính là một cái BUG! Sau khi nàng suy nghĩ một lúc, mặc dù giấc mơ kia có phần thái quá. Nhưng nội dung của nó thì hoàn toàn giống với những gì đang phát sinh trên người Tiêu Dật. Nếu như nàng đoán lầm thì hiện tại tu vi của hấn không phải... là tu vi mới vừa Kết Đan. Mà tu vi đích thực của hấn bây giờ chính là Kim Đan Hậu kỳ, sắp tới Đại Viên Mãn.

Nàng chỉ là một cái Trúc Cơ, thì đấu lại với hấn thế quái nào được cơ chứ? Chúc Diêu cảm thấy cả người không được tốt. Còn chuyện gì khiến cho nàng buồn bực hơn chuyện phát hiện ra mình chuyển kiếp thành nhân vật phản diện cơ chứ?

A, chờ chút! Trong giấc mơ của mình, hình như không có mơ tới chuyện của mình? Giống như kiểu mình không hề tồn tại trong cái thế giới này vậy. Ngay cả sư phụ cùng Vương Từ Chi cũng không có.

Nhưng rõ ràng nàng và mọi người có tồn tại, và mọi người cũng từng có tiếp xúc với Tiêu Dật. Nàng thật sự hoài nghi rằng, sự xuất hiện của nàng chính là một cái ngoài ý muốn. Nếu như suy nghĩ kỹ một chút thì thấy, nếu như nàng không ở đây. Vương Đại Phu cũng sẽ không đưa Vương Từ Chi đi tham gia Tiên nhân chọn đồ, tất nhiên nàng và Vương Từ Chi sẽ không đến được Khâu Cổ Phái rồi. Mà sư phụ do không thu được Lôi linh cần đệ tử, chỉ có thể chọn cách phi thăng, tất nhiên hấn cũng không có khả năng xuất hiện ở Tu Tiên giới. Nàng xuất hiện ở đây, cho nên mới xuất hiện những cải biến như thế này.

Nghĩ vậy, nàng cần phải cố gắng hơn...

Sao thăng kia có thể lợi hại được như vậy chứ! Tiêu Dật hấn còn chiếm được "Kim Linh". Mẹ kiếp nó chứ! Trong nháy mắt Chúc Diêu cảm thấy nhức đầu.

Nếu Tiêu Dật là một BUG, vậy thì nàng là cái gì chứ? GM sao? Ngắt! Nàng chỉ là một nhân viên kỹ thuật trò chơi, tu bổ BUG của một trò chơi bình thường thì còn được. Còn BUG của cái thế giới này nàng tu bổ được mới là chuyện lạ! Hơn nữa coi như nàng là GM, thì chí ít nàng cũng phải có một chút đặc quyền trong trò chơi chứ, giống như kiểu vô địch chẳng hạn...

Đột nhiên nàng nhớ tới chuyện quỷ dị sống lại kia. Sau khi sống dậy cũng không mất tu vi. Chẳng lẽ đặc quyền của nàng chính là có vô hạn sống lại à??? Nhưng cái đặc quyền này thì có ích lợi gì cơ chứ? Đánh không lại đối phương, rồi sau đó chết trước mặt đối phương hay sao?

Ta khinh! Cái loại hình thức vô địch này ta hoàn toàn không muốn! Ngắt!

Sau khi Chúc Diêu biết được chân tướng sự việc, nàng liền sa sút suốt ba ngày liền. Nguyên do là nàng biết được nàng sẽ trở thành người đối kháng số phận với hào quang của nhân vật chính. Cho nên nàng cần phải đau buồn một chút. Ba ngày sau, khi nàng tỉnh lại một lần nữa. Nàng lại sẽ là một cô nương tốt vô cùng lạc quan, tin tưởng người khác. Dù cho chưa từng bước xuống ruộng, chưa từng hát câu ca dao, nhưng chỉ cần cầm cốc lên, thì không có cái gì là không cuộc được cả.

Nhân vật chính thì sao cơ chứ? Dù sao thì nàng cũng có hình thức vô địch của GM cơ mà (tuy rằng không muốn).

Tóm lại một câu, Tiêu Dật chính là Bàn Tay Vàng lớn nhất. Hấn chính là 5 loại thuộc tính "Linh" kia. Mà khi 5 loại thuộc tính "Linh" này biến mất, sẽ dẫn tới chuyện thế giới bị tan vỡ. Hiện tại, trên tay Tiêu Dật đã có "Kim linh", vậy còn dư lại 4 người. Nàng tuyệt đối không thể để cho hấn bắt được.

"Sư phụ, có phải 10 năm sau là đến thời kì bí cảnh "Thức Vân Khải" sẽ mở cửa ra hay không?"

Ngọc Ngôn kinh ngạc một chút rồi nhìn về phía nàng,

” Bí cảnh Thức Vân Khải, 500 năm mới mở ra một lần. Đúng là sắp đến thời gian mở cửa ra rồi.”

Người đồ đệ này của hắn luôn đối với chuyện khác không quan tâm, tại sao nàng lại biết tới chuyện này cơ chứ?

Nàng tất nhiên là biết rồi. Bởi vì ở trong cái Bí cảnh này, Tiêu Dật hắn làm thịt xong “Mộc linh”. Cũng không biết có phải có quan hệ với linh căn của hắn hay không?? Mà Tiêu Dật hắn luôn tìm thấy được đầu tiên. Hai linh căn của hắn chính là “Kim linh” cùng “Mộc linh” đều có liên quan tới hai cái “Linh” kia. Cũng vì nguyên nhân này, cho nên hắn mới Kết Anh thành công.

“Sư phụ, ta cũng muốn vào cái bí cảnh đó.”

Ngọc Ngôn nhíu mày. Thức Vân Khải là một cái không gian do một vị đại năng giả thượng cổ lưu lại. Nó 500 năm mới mở ra một lần. Bên trong mặc dù có vô số Linh thảo thảo dược, cùng với đó là các loại kỳ trân dị bảo. Nhưng bên trong nó lại rất là nguy hiểm. Hơn nữa trong bí cảnh đó còn có Linh thú cấp 10.

“Không được! Chỗ đó quá mức hung hiểm. Với lại ngươi còn chưa có Kết Đan.”

Bí cảnh này, chỉ dành cho người có tu vi Kim Đan kỳ trở lên mới có thể đi vào được. Từ Kim Đan trở xuống, cho dù có bước vào cửa trận pháp đi chăng nữa thì cũng tự động bị bắn ra ngoài.

” Trong vòng 10 năm tới ta sẽ Kết Đan!”

Đối với ngộ tính của mình, Chúc Diêu luôn có lòng tin.

Ngọc Ngôn lại nhíu mày sâu hơn,

“Coi như ngươi Kết Đan thành công thì tu vi lúc đó của ngươi mới chỉ là Kim đan sơ kỳ. Mặc dù bên trong Thức Vân Khải có rất nhiều cơ duyên, nhưng chỉ ít người cũng phải có năng lực tự bảo vệ cho bản thân mình thì mới đi vào được.”

Cái bí cảnh này, hắn cũng đã từng đi vào. Lúc đó hắn mới chỉ có tu vi Kim Đan Đại Viên Mãn. Cho dù hắn có tu vi cao như vậy đi chăng nữa, thì ở bên trong đó hắn cũng vô cùng chật vật. Mới ở vòng ngoài của bí cảnh, mà đã tụ tập rất nhiều Linh thú cấp 6, cấp 7. Càng đi vào sâu hơn, lại càng hung hiểm hơn. Từ trước tới giờ chưa có ai tới được giải đất trung tâm của bí cảnh. Ít nhất, hắn cũng phải chờ tới khi nào nàng đại tới Kim Đan Đại Viên Mãn thì lúc đó hắn sẽ cho nàng thử một lần cũng được.

” Ngươi đợi đến bí cảnh lần sau mở ra đi. Lúc đó vi sư sẽ không ngăn cản ngươi!”

“Sư phụ, ta nhất định phải đi.”

Lần sau!! Làm gì còn có lần sau nữa. Bởi vì nàng biết rõ một điều, sau khi Tiêu Dật đem “Mộc linh” ra ngoài. Toàn bộ bí cảnh liền sụp đổ. Từ nay về sau không còn “Thức Vân Khải” nữa.

“Ta có lý do của mình, chỉ là bây giờ không thể nói cho người khác biết được. Mong sư phụ thành toàn cho ta.”

Ngọc Ngôn trầm mặc. Người đồ đệ ngu xuẩn này của hắn ít khi nào nghiêm túc như vậy nhờ vả hắn một việc. Hắn nhớ tới chuyện lần trước nàng cầu xin hắn. Đó chính là việc nàng cầu xin cho tiểu tử thú nhà thằng Tử Đan kia một món pháp khí phòng ngự. Hắn không có cho nàng. Kết quả là nàng một đi không trở lại. Đột nhiên hắn có chút lo lắng. Có phải hay không nếu như lần này hắn không đồng ý, thì nàng lại cũng có thể một đi không trở lại lần nữa.

Chúc Diêu lẳng lẳng chờ đợi. Trong lòng nàng quyết định. Bất luận hắn có đáp ứng nàng hay không. Thì nàng cũng phải đi. Cùng lắm thì nàng lén lút chạy ra ngoài là được.

Một lúc lâu sau, nàng thấy Ngọc Ngôn đứng dậy. Hắn lục lọi trong nhẫn chứa đồ như là tìm kiếm cái gì đó. Sau đó hắn lôi ra một cái màu tím. Đây là một tia chớp màu tím đang còn nổ đom đóp tia lửa điện và lập lòe ánh sáng. Cái tia chớp này lấy được kiểu gì vậy?

Chúc Diêu im lặng đứng đợi. Sư phụ, ngươi làm cái gì thế? Dù có tức giận thế nào đi chăng nữa thì cũng đừng nên lôi ra cái Lôi Điện kia đánh nàng chứ??

“Đi theo ta!”

Ngọc Ngôn bảo nàng chạy theo. Hắn xoay người rồi bay về phía Hàn Đàm trên đỉnh núi.

Ở bìa đất của Hàn Đàm, Ngọc Ngôn phát tay làm ra một phép thuật “Rẽ Nước”. Nàng thấy Thủy đàm hàn khí âm u đột nhiên giống như bị thứ gì đó chặt đứt ra làm đôi. Hồ nước tách ra hai bên. Mà đáy hồ tuy không có nước vẫn một màu tối đen như cũ. Có thể thấy được nó rất là sâu.

Ngọc Ngôn cũng không có dừng lại. Hắn đi vào thông đạo vừa mở ra, rồi bước xuống phía dưới.

Lúc này, Chúc Diêu mới phát hiện, bên hồ có từng bậc thang để bước xuống. Mà sư phụ bước xuống chính là bước lên những cái bậc thang kia. Chúc Diêu không do dự nữa, liền bước theo sư phụ.

46. Chương 46: Cứu Với Thế Giới Khởi Nhân Vật Chính

Bọn họ càng đi xuống càng tối. Ánh sáng càng lúc càng yếu. Họ cứ đi thẳng cho đến khi bốn phía xung quanh không còn một chút ánh sáng nào cả. Ánh sáng lập lòe từ tia sét màu tím trên tay Ngọc Ngôn làm cho Chúc Diêu nhìn không được phải nắm lấy vạt áo sư phụ. Nàng chỉ sợ mình đạp hụt chân một cái, rồi ngã sấp mặt về phía trước. Như thế thì quá mất thể diện.

Ngọc Ngôn bị nắm vạt áo liền sưng sốt một chút. Hắn nghĩ tới đằng sau chính là đồ đệ ngu xuẩn của mình, cũng không có ngăn cản, mà lại mang theo nàng tiếp tục đi về phía trước.

Không biết đi bao lâu, Chúc Diêu liền cảm giác thấy có ánh sáng trắng lóe lên trước mắt. Giống như kiểu đột nhiên kéo màn sân khấu màu đen lên vậy. Bốn phía sáng lên.

Đây là một cái thạch thất rộng lớn. Bốn phía xung quanh cũng không có bày biện gì. Ở chính giữa có một cái “Bồ đoàn”. Thoạt nhìn thì nó không khác gì một cái động phủ tu luyện bình thường. Nhưng mà bốn phía xung quanh nó lại tràn đầy Lôi linh khí. Khiến cho nàng cảm giác rất là khoan khoái.

Ngọc Ngôn đi tới giữa thạch thất, rồi đưa tay đang cầm tia sét màu tím ném về phía bầu trời. Lúc này Chúc Diêu mới phát hiện thấy ở phía trên có một đám nước lớn đang trôi nổi. Nàng ở dưới đáy hồ thế mà có thể thấy rõ cảnh vật thực tế ở trên mặt hồ. Hơn nữa nàng còn mơ hồ có thể thấy được cảnh sắc hai bên bờ. Kết cấu của cái thạch thất này làm cho nàng rất là kinh ngạc.

“Sư phụ, sư phụ, vì sao nước không rơi xuống?”

Nàng giống như một tên nhà quê, chỉ chỉ đỉnh đầu.

Rất hiển nhiên, sư phụ ném sang phía nàng một cái ánh mắt xem thường,

“Trận pháp!”

Quả nhiên là một cái đồ đệ ngu xuẩn.

“Chỗ này là nơi vi sư thường xuyên tu hành. Trong mấy năm sắp tới, ngươi có thể ở đây Kết Đan.”

Thì ra bình thường sư phụ hay tu luyện ở đây. Không trách hắn thường xuyên mất tích làm cho nàng tìm mãi không thấy.

Ngọc Ngôn nhìn về phía đỉnh đầu, nơi có tia sét màu tím đã được hắn cố định trên không trung:

“Đây là Cửu trọng Thiên lôi. Ngươi có thể dẫn dắt Lôi linh khí từ bên trong nó ra để cho mình sử dụng.”

Cửu trọng Thiên lôi, đó không phải là Lôi kiếp phi thăng hay sao? Ngay cả Lôi điện sư phụ cũng có thể bắt được sao?

Chúc Diêu cảm thụ một cái. Đích thực bốn phía xung quanh Lôi linh khí càng thêm đậm đặc. Nàng nghe lời sư phụ, ngồi xếp bằng xuống ở trung tâm trận pháp. Rồi dựa theo phương pháp dẫn khí nhập thể đã được học, nàng chậm rãi đem Lôi linh khí nhét vào trong cơ thể. Do có kinh nghiệm từ trước rồi, nên nàng

hoàn toàn không có cảm thấy thống khổ như cái lần nàng làm cho linh khí bạo động. Bây giờ, cả người nàng chỉ cảm thấy thoải mái sung sướng mà thôi.

Ngọc Ngôn ở bên cạnh quan sát một lúc. Hắn thấy đồ đệ của mình cũng không có bất kỳ dị trạng gì thì mới yên tâm. Hắn suy nghĩ một chút, lại móc ra vài con giống Lôi điện như đúc. Sau đó hắn cố định ở trên bầu trời. Xong xuôi mọi việc, hắn mới yên tâm rời đi.

Cửu trọng Thiên lôi đích thực chính là Kiếp Lôi phi thăng. Vì vậy nó cũng chứa Lôi linh khí cao nhất. Bình thường, cái thứ đồ chơi này sẽ không mấy khi xuất hiện. Mấy cái này là do Ngọc Ngôn ngẫu nhiên bắt được từ tuyệt địa vực sâu.

Đồ đệ hắn chỉ cần dẫn khí nhập thể thì sẽ dẫn tới linh khí bạo động. Bây giờ nhờ có Lôi điện này, nàng không cần hấp dẫn những Lôi linh khí khác ở xung quanh về đây nữa. Vừa hay Lôi điện này có thể được dùng để hỗ trợ đồ đệ tu hành.

Chúc Diêu vừa mới dả tọa thể mà hai năm đã trôi qua. Lúc nàng thanh tỉnh lại, trên người đã tích một lớp bụi. Nếu như nàng vỗ lên người, rất có thể lớp bụi kia sẽ dẫn phát ra một cơn bão cát nho nhỏ. Đến lúc đó nàng sẽ bị ho sặc sụa mất.

Sau khi suy nghĩ như vậy, nàng liền bắt tay kết ấn thì triển ra bí quyết “Tẩy trần”. Nàng ngẩng đầu nhìn thấy làn nước trong veo ở ngay trên đầu. Không nhìn được, nàng quyết định đi ra ngoài tắm một chút cho sạch. Bí quyết “Tẩy trần” tuy rằng làm sạch nhanh gọn, nhưng thói quen dùng nước để tắm cho sạch, khiến cho nàng luôn cảm thấy người vẫn còn chưa được sạch sẽ. Cái này cũng tương tự như người mắc bệnh ưa sạch sẽ vậy.

Nàng mới vừa ra khỏi đáy hồ, lại phát hiện bên cạnh đầm nước có một mảnh lá sen. Trên phiến lá có một bộ quần áo được đặt ngay ngắn. Nhìn hình dáng và kích cỡ bộ quần áo thì nó chắc hẳn dành cho nàng rồi. Nhất thời nàng biết ai đã đặt bộ quần áo kia ở đây.

Quả nhiên sự phụ đúng là áo bông nhỏ tri kỷ của nàng. Tất cả mọi thứ đều làm hộ nàng hết. Tí nữa nàng sẽ tặng cho hắn 32 cái khen.

Nàng cầm quần áo lên thì phát hiện, ngoài trừ quần áo ra còn có một bình đan dược. Sự phụ chưa bao giờ tán thành việc cho nàng ăn đan dược tăng cao tu vi. Thế tại sao hắn lại để bình đan dược ở đây cơ chứ? Tò mò nàng đổ bình đan dược ra thì phát hiện đây lại là kẹo.

Đệt! Thân thể của nàng cho dù đôi lúc biến thành tiểu hài tử, nhưng nàng có phải là tiểu hài tử thật đâu? Hắn để kẹo lại là có ý gì!?

Chúc Diêu đổ ra một viên, rồi bỏ vào trong miệng nhai cho hả giận. Nàng cắn kẹo vang lên kéo kẹt kéo kẹt. Ồ! Mùi vị của nó cũng không tệ cho lắm.

Sau khi phỉ phỉ mấy mảnh vụn kẹo trên tay. Nàng cởi sạch quần áo rồi nhảy xuống ao tắm. Đây là một cái hàn đàm. Nước của nó vô cùng lạnh. Nhưng đối với người tu hành mà nói, thể này mới là tốt. Chúc Diêu đem rửa toàn thân dính bụi bặm cho sạch, rồi không nhìn được nhìn cái hàn đàm này một chút.

Thật ra cái hàn đàm này rất là lớn. So với hồ bơi hiện đại thì nó phải to hơn không biết bao nhiêu lần. Hàn đàm cũng rất sâu. Từ phía trên căn bản không nhìn thấy đáy đâu cả. Nhưng thần kỳ là, từ phía dưới thạch thất kia lại có thể trông thấy rõ ràng cảnh vật ở bên trên.

Khoan đã! Ngày trước khi nàng còn chưa biến thành trẻ con, nàng cũng hay thường xuyên tới nơi này tắm. Hơn nữa còn trần truồng. Mà ở phía dưới lại chính là thạch thất sự phụ hay tu luyện. Đây không phải là nàng....

Đệt! Đột nhiên nàng thấy trong người khó chịu. Sự phụ! Chúng ta có thể bàn luận về nhân sinh cuộc sống một chút có được hay không!

Nhưng mà, nghĩ lại thời điểm nàng còn là tiểu hài tử, thì đã bị hắn tắm, kỳ cọ thân thể nàng không biết bao nhiêu lần rồi. Mà khi đó nàng còn cởi sạch hết nữa. Lúc đó, nàng cảm thấy rất là khó chịu, bức bối. Quả nhiên là nàng không còn trinh tiết nữa rồi! Dù sao thì chuyện trinh tiết không còn đối với nàng mà nói đã thành thói quen rồi.

Chúc Diêu tắm rửa hết nửa canh giờ. Sau đó nàng mới từ trong nước bò ra ngoài. Nàng mặc bộ quần áo khác vào, rồi ăn một cái kẹo. Nàng định trở lại tiếp tục tu luyện, thì đột nhiên cảm giác được Kiếm Phong bên kia linh khí xôn xao. Hơn nữa cỗ linh khí kia còn hết sức quen thuộc, là Vương Từ Chi!

Chúc Diêu để tâm thì phát hiện thấy bầu trời Kiếm Phong đột nhiên tụ tập rất nhiều đám mây đen. Chỉ chốc lát, bầu trời Kiếm Phong liền tối sầm xuống. Đây là kiếp vận, tiểu hài tử xấu xa muốn kết đan rồi!

Nàng hơi kinh ngạc một chút, rồi sau đó liền bình thường trở lại. Đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, dựa vào tư chất của hần thì hần phải sớm kết đan mới đúng. Nhưng do nàng chết, khiến cho khúc mắc trong lòng không giải được, làm cho tu vi của hần bị đình trệ không tăng lên được. Hiện tại, mấy câu nói trước kia của nàng có lẽ đã có tác dụng rồi. Hần đã suy nghĩ thông suốt.

Kiếp lỗi kết đan của Vương Từ Chi cũng không có khoa trương như Tiêu Dật. Kiếp vận của hần cũng không có che phủ toàn bộ bầu trời, cũng không có hôn thiên ám địa, cũng không có cát bay đá chạy. Nó chỉ là một đám mây nhỏ trên bầu trời Kiếm Phong rất đúng quy củ. Mà Thiên Lôi thì cũng vừa vặn đánh chín chín tám mươi một đường, không nhiều không ít, cũng không có nghịch ngợm chạy về phía nàng. Tất nhiên bầu trời nó cũng không có biểu hiện gì đặc biệt giống như ngày trước Tiêu Dật kết đan. Kiếp vận đánh xong, kết thúc công việc, liền nhanh chóng tiêu tán sạch sẽ.

Chúc Diêu đợi hồi lâu. Sau khi cảm giác được linh lực của Vương Từ Chi, lúc đó nàng mới yên tâm. Xem ra hần đã kết đan thành công, thành công thăng cấp. Dù sao thì hần cũng là hài tử do nàng chăm sóc từ nhỏ. Khi thấy hần kết đan thành công, nàng cũng cảm thấy vui sướng. Nghĩ lại thì, nàng vẫn đang còn Trúc Cơ, ngay cả dấu hiệu kết đan một chút cũng không có. Trong nháy mắt nàng liền cảm giác khó chịu.

Như vậy cũng tốt. Nàng nhớ khi còn bé, thầy giáo thường phân chia học sinh thành các nhóm nhỏ trợ giúp nhau học tập. Một người có thành tích tốt sẽ kèm một người có thành tích kém. Nàng chính là một hài tử có thành tích tốt, nhất tâm giúp đỡ hài tử có thành tích kém học bổ túc. Kết quả khi trả bài kiểm tra xong, điểm của đối phương lại cao hơn nàng. Quá oan uổng, như thế thì sao nàng có thể nhẫn nhịn được cơ chứ.

Ta khinh, thế này thì làm sao cứu vớt thế giới khỏi hòa quang của nhân vật chính được cơ chứ!?

47. Chương 47: Kim Đan Ngọt Ngào

Trở lại thạch thất, Chúc Diêu càng thêm ra sức tu hành. Nàng không ngừng hấp thu linh khí từ tia sấm sét màu tím ở phía trên. Mà tia sấm sét màu tím kia bị Chúc Diêu hấp thu cũng bắt đầu từ từ biến mất. Nàng làm một mạch đến lúc 2 tia Lôi Điện kia tiêu hao rồi cũng biến mất luôn. Đến lúc đó rốt cuộc Chúc Diêu cũng cảm nhận được một cỗ đau đớn quen thuộc.

Nhưng Kết Đan thì khác xa Trúc Cơ rất nhiều. Trúc Cơ chỉ cần phá vỡ gân mạch cầm cố, mở rộng khả năng hấp thu linh khí là thành công rồi. Nhưng Kết Đan thì phải đem bình chứa Linh Khí áp súc lại thành đan. Quá trình này phải vô cùng cẩn thận. Chỉ cần một chút sai lầm cũng có thể khiến cho Đan điền vỡ vụn, Kết Đan thất bại.

Vào lúc này, Lôi linh khí bên trong người Chúc Diêu đã căng tràn. Nó bắt đầu trùng kích xung quanh. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì chắc chắn kinh mạch của nàng sẽ bị xé rách. Nàng đành cố gắng nhẫn nhịn đau đớn, rồi dựa theo phương pháp sư phụ chỉ dạy, chậm rãi dẫn đạo linh khí tiến vào đan điền. Sau đó cố gắng hết sức đem Lôi linh khí áp súc lại.

Nói thì đơn giản như vậy, nhưng thao tác thực tế lại vô cùng khó khăn. Nàng cũng không phải là một cái máy nén khí. Hơn nữa, Linh khí vốn không có thực thể thì làm sao có thể nói nhỏ là nó sẽ nhỏ ngay được cơ chứ.

Cho dù, nàng dùng niệm lực dẫn đạo linh khí kia ra sao đi chăng nữa. Thì đám Lôi linh khí kia bên này ép được, thì đầu bên kia liền nhô lên. Thật không sao mà làm cho nó bằng phẳng được. Trừ phi có một loại lực lượng nào đó, khiến cho nó không chạy toán loạn, hội tụ thành hạt.

Chúc Diêu vừa có suy nghĩ như vậy. Không biết sao nàng liền nghĩ tới Lực ly tâm. Nếu như một vật không ngừng xoay quanh một tâm thì nó sẽ hội tụ lại thành hạt. Giống như khi bạn khuấy nước trong cốc nước. Bạn sẽ thấy có một vòng xoáy ở giữa, còn xung quanh tất cả đều xoay tròn và hướng về tâm vòng xoáy. Nếu như nàng áp súc những linh khí kia quay tròn xung quanh tâm thì nó sẽ biến thành hình tròn không?

Nghĩ tới phương pháp này, nàng liền điều động tất cả linh khí bên trong đan điền. Nàng cho những linh khí này không ngừng chuyển động thật nhanh và tất cả đều hướng về tâm. Quả nhiên sau một lúc, những linh khí này chậm rãi áp súc thành một cái hạt. Cái điểm kia cực tiểu. Nhưng nó càng ngày càng có nhiều linh khí bị cuốn vào rồi từ từ to dần lên, dần dần nó biến thành một hạt đậu nhỏ.

Đến khi tất cả linh khí trong thân cơ thể hết sạch. Nàng liền bắt đầu điên cuồng hấp thu linh khí vào cơ thể. Lượng lớn linh khí vừa mới tiến vào cơ thể. Nó nhanh chóng bị vòng xoáy trong cơ thể hút hết vào. Hạt đậu cũng càng ngày càng lớn lên. Mà bên trong thạch thất còn dư lại 5 tia sấm sét màu tím. Vào lúc này, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy được 5 tia Lôi điện màu tím kia cũng đang nhanh chóng biến mất.

Khi Tia Lôi Điện cuối cùng chuẩn bị biến mất, vừa vặn Ngọc Ngôn lúc này bước vào thạch thất. Hắn cấp tốc móc ra thêm 3 tia nữa, nhanh chóng ném lên trên đỉnh đầu mới có thể ngăn chặn được linh khí chuẩn bị bạo động. Hắn quay đầu nhìn lại đồ đệ đang ở trung tâm. Nàng giống như bị một lượng lớn Lôi linh khí bao vây xung quanh vậy. Hơn nữa những Lôi linh khí này giống như nhận được một cái mệnh lệnh gì đó, liền xoay tròn chui vào trong người của nàng.

Mặc dù hắn biết đồ đệ của mình có độ thân mật với Lôi Linh Khí rất cao. Nhưng hắn cũng là lần đầu tiên thấy Lôi Linh khí nghe lời tới như vậy. Giống như kiểu, tất cả Lôi linh khí ở đây hoàn toàn chuyển động theo ý niệm của nàng vậy.

Không biết trải qua bao lâu, thẳng cho đến lúc Chúc Diêu cảm thấy hạt đậu trong cơ thể kia chậm rãi to bằng hạt châu, hơn nữa nó không còn chuyển động nữa thì mới ngừng lại được.

Đan thành!

Chúc Diêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng vừa mở mắt ra liền nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Ngọc Ngôn đang ngồi đối diện nhìn nàng.

“Sư phụ? Người tới hộ pháp giúp ta sao?”

“Ừm!”

Ngọc Ngôn lên tiếng. Sau đó hắn vươn một ngón tay, chấm vào mi tâm của nàng,

“Thả lỏng, ta nhìn đan điền của ngươi một chút.”

Một cỗ khí mát mẻ xông thẳng đan điền Chúc Diêu. Chúc Diêu theo phản xạ liền muốn ngăn cản. Nhưng nghe thấy hắn bảo vậy liền thả lỏng xuống.

Ngọc Ngôn thăm dò vào đan điền. Hắn liền thấy được một viên mọt mà màu bạc kim đan trôi nổi ở trong đó. Linh khí dày đặc. Quay xung quanh nó là một tia chớp. Hắn nhìn kỹ viên kim đan kia còn thấy một đường vân màu tím ở trên đó nữa.

Ngọc Ngôn nhìn thấy vậy càng thêm kinh ngạc. Từ trước tới nay, mọi người kết đan cũng chưa từng thấy ai kết đan mà có viên kim đan mọt mà óng ả như thế. Nó hoàn toàn trơn bóng, không có chút gì lỗi lôm ra ngoài. Phải biết rằng công việc áp súc linh khí là một công việc phi thường hao tổn sức lực và tốn thời gian. Không thể nào có chuyện áp súc lại mà không có tia nào lọt ra ngoài. Cho nên hình dạng Kim Đan của mỗi người đều không giống nhau. Nhưng nói tóm lại, nó đều có hình tròn có lỗi lôm.

Mà cái này của đồ đệ... hoàn toàn không có!

Ngọc Ngôn thu tay về, rồi nhìn Chúc Diêu một lát. Hắn càng ngày càng không hiểu người đồ đệ này.

“Sư phụ! Sư phụ, thế nào rồi?”

Tuy rằng đã kết đan, nhưng ngay cả bản thân nàng cũng không biết kết đan là như thế nào.

Ngọc Ngôn trầm mặc hồi lâu, mới gật đầu,

“Không sai! Kim đan của người so với người thường còn muốn cô động hơn rất nhiều.”

Nghe hẳn khen nàng một cái như thế, Chúc Diêu liền tiến nhập hình thức đắc ý,

“Ha ha ha ha, ta biết liền. Sư phụ người xem ta đã kết đan rồi, sao còn... không thưởng cho ta đi?”

Chúc Diêu vươn tay ra xin nhận thưởng.

Ngọc Ngôn ngẩn người. Nhìn thấy ánh mắt lấp lánh tinh quang liêu lĩnh kia của nàng, hẳn liền gật đầu ngay lập tức. Kết đan thành công đích thực cần phải thưởng quà cho. Hẳn lập tức móc ra một cái bình rồi đặt trên tay của nàng.

Ánh mắt Chúc Diêu như sáng thêm vài độ. Nàng lập tức mở nắp bình ra nhìn. Lúc đầu đang còn phần khích, trong nháy mắt liền đen lại triệt để.

Đệt mẹ, lại là kẹo à!

Nàng ngẩng đầu nhìn về sư phụ thì thấy hẳn rất là bình tĩnh. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nàng lại khi sư diệt tổ à?

“Sư phụ...”

Chúc Diêu tính hàn huyền với sư phụ bàn về phương pháp dạy dỗ một chút. Vừa nhắc chân lên thì đột nhiên dẫm phải cái gì đó. “Bạch” một cái. Nàng té ngã xuống đất, lỗ mũi ăn trầu.

Nàng quay lại nhìn một chút, thì thấy ống tay, ống quần của mình dài hơn.

Sặc! Tại sao ta lại biến thành đứa con nít rồi!

Do kết đan đã dùng hết tất cả linh khí trong cơ thể Chúc Diêu. Cho nên nàng lại khôi phục lại hình dáng vốn có ban đầu. Đó chính là hình dáng của đứa con nít 7 tuổi. Không sai. Nàng tốn hết 7 năm mới kết đan thành công.

Sư phụ nói rằng hiện tại nàng vừa mới kết đan. Chờ tới khi cảnh giới ổn định thì tình huống biến thành đứa con nít này sẽ không xuất hiện nữa.

Sau khi kết đan thành công sẽ có đại kiếp lôi. Chỉ cần từ nơi này bước ra bên ngoài thì thiên địa sẽ cảm ứng được. Sau đó thiên địa sẽ đánh xuống Lôi kiếp. Nhưng tình huống bây giờ, bước chân ra ngoài sẽ vô cùng nguy hiểm. Cho nên biện pháp duy nhất bây giờ chính là ở trong thạch thất tràn đầy Lôi điện này. Không phải! Khi nào linh lực nàng khôi phục nàng sẽ bước ra ngoài. Nơi này có trận pháp ngăn cách. Cho nên tạm thời không có bị kiếp lôi phát hiện ra nàng.

Chính vì nguyên nhân này, nên nàng không thể làm gì khác hơn ngoài cách đả tọa hấp thu linh khí. Nàng ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu một chút, thì thấy tia chớp màu tím cuối cùng có vẻ gầy hốc hác đi nhiều. Chúc Diêu thấy vậy liền nói giỡn một câu:

” Không cần phải vội vàng, đợi một chút ta sẽ ăn hết ngươi ngay thôi.”

Vừa mới dứt lời, tia chớp đang còn an tĩnh đột nhiên phát ra ánh sáng. Nó lả lướt uốn éo thân mình, rồi phát ra âm thanh ”Bùm! Bùm! Cạch! Cạch!” càng lúc càng to. Giống như kiểu nó ăn phải thuốc lắc vậy.

Chúc Diêu cũng không có nói gì. Nàng thật sự không biết những tia chớp này còn có thuộc tính thích bị hành hạ. Bọn nó vừa nghe thấy nàng nói như vậy liền hưng phấn tới như thế.

Nhìn thấy tia chớp kia càng xoay càng vui vẻ. Chúc Diêu quyết định đẩy nhanh tốc độ, nhanh ăn hết nó cho rồi.

Lại nửa ngày công phu trôi qua, rốt cuộc thì linh lực của Chúc Diêu cũng khôi phục lại được. Vào lúc này, Thân thể nàng tràn đầy linh khí.... Không đúng! Nàng đã trở lại hình dạng thiếu nữ. Thế nhưng tại sao cái tia chớp kia nàng vẫn chưa hấp thu xong hết là sao?

” Đi!”

Chúc Diêu phát phát tay, rời khỏi thạch thất.

Tia chớp kia nghe thấy vậy, liền uốn thành một cái hình dạng cong queo uốn lượn. Sau đó quay về phía nàng run lên một cái. Giống như nó vừa vẩy chào từ biệt nàng vậy.

Đầu Chúc Diêu liền tức nổ khói. Chẳng lẽ tia chớp kia thành tinh rồi.

48. Chương 48: Tu Hành Khó Hơn Thi

Lúc nàng đi ra thì Ngọc Ngôn đã đợi sẵn rồi.

Hắn ở trên bãi đất trống bên cạnh cái ao bày ra mấy cái trận pháp giúp nàng chống đỡ kiếp lôi. Chúc Diêu ngồi vào mắt trận pháp theo như lời Ngọc Ngôn nói. Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi chờ Thiên Lôi phủ xuống nữa mà thôi.

Chúc Diêu hít sâu một hơi, nhìn bầu trời ban ngày trong xanh, sau đó...

Mặt trời liền xuống núi.

Mẹ kiếp, khi nào thì kiếp lôi mới tới vậy!

Sau khi Chúc Diêu đợi hết một ngày liền quay đầu sang nhờ trợ giúp,

“Sư phụ...”

Tại sao nàng lại không có kiếp lôi chứ? Rõ ràng nàng đã kết đan rồi mà! Lúc cần đánh thì không tới mà đánh. Lúc không cần đánh thì lại cần đỡ tới đánh! Thế giới này tuyệt đối là có vấn đề!

Ngọc Ngôn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Theo lý thuyết, khi đồ đệ kết đan thành công bước vào tu vi Kim Đan. Hơn nữa với cái hình dạng đan kia của nàng, thì uy lực kiếp lôi lần này phủ xuống sẽ rất là mạnh. Cho nên hắn mới tốn công phu chuẩn bị kỹ lưỡng tới như vậy. Thế nhưng trôi qua một ngày rồi, bầu trời cũng không có chút động tĩnh gì.

“Người về trước đi!”

Cũng đành chịu thôi, trên người đồ đệ của hắn có quá nhiều chuyện lạ xảy ra. Đối với chuyện này hắn cũng không có quá nhiều bất ngờ.

Chúc Diêu gật đầu, đứng dậy. Mặc dù không bị sét đánh đối với người tu hành mà nói là một chuyện tốt. Bởi vì họ không bị hành hạ, đau đớn. Nhưng tại sao nàng lại cảm thấy khó chịu trong người giống như nàng bị người khác cho ăn quả lừa vậy?

“Chờ đã!”

Đột nhiên, Ngọc Ngôn liền giơ tay ra ngăn cản nàng lại. Hắn nghiêm túc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời,

“Có hơi thở của kiếp vân.”

Chúc Diêu nghe thấy vậy cũng khấn trương ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Hiện tại trời đã chạng vạng tối. Hơn phân nửa bầu trời đã tối lại rồi, chỉ còn lại một chút ánh sáng. Nàng nhìn chòng chọc một lúc thì thấy có một đám mây đen nhẹ nhàng bay sang chỗ nàng.

Thế nhưng...

Mẹ cha nó chứ! Vì sao nó nhỏ như vậy?

Chúc Diêu trợn mắt hốc mồm nhìn mảnh kiếp vân to bằng cái chậu rửa mặt kia. Nó giống như đang vội vã chạy tới. Nó bay vô cùng tức cười. Nó vừa bay, vừa bay hơi...

Giống như ô tô thải ra khí thải vậy. "Phốc phốc phốc" phun ra phía ngoài. Mỗi một lần phun ra, đám mây liền nhỏ đi một chút. Khi đến đỉnh đầu của nàng thì nó chỉ to bằng cái chén mà thôi.

Mà quan trọng nhất chính là đám mây kia còn bị bệnh mù đường. Không ngờ nó bay qua đầu nàng luôn. Sau khi bay qua đầu nàng một lúc liền dừng lại, rồi quay ngược trở lại về trên đỉnh đầu của nàng.

Rốt cuộc thì Kiếp vân cũng chịu đứng im bất động trên đỉnh đầu của nàng. Sau đó trên đám mây hình như có nổi lên một thứ gì đó. Nó ngừng lại rất là lâu. Một lúc sau liền nghe thấy âm thanh "Két Chi" vang lên. Trong tầng mây liền phóng ra một tia chớp mỏng như sợi tơ vọi vàng bay về phía nàng.

Sau đó...

Dừng lại!

Đúng vậy nó Dừng lại! Nó đứng ở trước mặt nàng tầm 2 bước, rồi uốn éo quăn quýt vặn vẹo. Sau đó nó bay sát vào mặt nàng, bá chít chít! (Shit!)

Chúc Diêu: "....."

Ngọc Ngôn: "....."

Bá chít chít, bá chít chít cái em gái nhà người mà bá chít chít!! Dừng bảo với ta người là kiếp lôi nha!

Đáng tiếc, tia chớp kia đã biến mất, sau đó... Kiếp vân cũng bay đi luôn!

Mây bay đi... bay đi... đi!

Mẹ kiếp! Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Các người được lão thiên phái tới lừa đảo ta sao?

Hai thầy trò sưng mắt tròn nửa khắc đồng hồ không có tỉnh lại.

"Ngọc vương?"

"A?"

"Không có việc gì."

"Ừm."

"....."

"....."

Một lúc sau, Ngọc Ngôn liền yên lặng thu hồi trận pháp trên đất lại. Rồi sau đó hần sờ sờ đầu đồ đệ đã triệt để bị ngu. Bây giờ thì hần đã hiểu vì sao đồ đệ của mình lại ngu xuẩn như thế này, thì ra là do hoàn cảnh tạo thành.

"Người về nghỉ ngơi trước đi. Ngày mai ta sẽ dạy pháp thuật cho người!"

"Ừ!"

Hồi lâu...

"Ngọc Vương em gái người!"

Chúc Diêu bị đả kích, sâu đậm đả kích. Nàng so sánh với cái kiếp lôi mà thằng Tiêu Dật mở ra hào quang nhân vật chính. Hần trải qua kiếp lôi, mà kiếp lôi của hần thì bao phủ toàn bộ Khâu Cổ Phái. Khí thể của nó phô trương cái địa. Đặc biệt là khí thể trước sân kia. Phần sau nó còn xuất hiện cả Cự Long nữa. Nó mà đi so sánh với cái của nàng thì đúng là nàng chỉ gãi đít cho nó mà thôi!

Coi như không so sánh được với hào quang nhân vật chính đi. Ngay đến cả Lôi kiếp của tiểu hài tử Vương Từ Chi kia. Tốt xấu gì thì Lôi kiếp của hắn cũng bao phủ toàn bộ Kiếm Phong. Từng đạo từng đạo Kiếp Lôi đánh xuống vang tận trời xanh.

Thế mà tại sao đến phiên nàng, liền biến thành cái chậu rửa mặt...

Mà chậu rửa mặt đánh xong còn tỏ vẻ ưu thương.

Nàng cũng không muốn sống một cuộc sống quá rập khuôn. Sư phụ đã đồng ý cho nàng đi bí cảnh "Thức Vân Khải". Tuy không biết nguyên nhân vì sao mà hắn thỏa hiệp. Nhưng đối với nàng mà nói thì đây là một chuyện đáng vui mừng.

Nàng cần phải tìm được "Mộc linh" trước một bước so với Tiêu Dật. Tiêu Dật là Kim Mộc song linh căn. Hắn đã chiếm được "Kim Linh". Tu vi của hắn đã tăng nhanh đến như vậy rồi. Thế nếu như bây giờ hắn mà chiếm được "Mộc Linh" nữa thì sao đây. Nàng chắc chắn một chuyện, đó chính là đến lúc đó nhân loại không có cách nào ngăn cản hắn thăng cấp được.

Cho nên nàng nhất định không thể để cho hắn bắt được "Mộc Linh."

Nhưng tu vi của nàng không thể nào đánh nhau trực diện với hắn được. Vì vậy, Chúc Diêu từ xưa đến nay luôn lười nhác tu luyện. Liền mở ra hình thức ôn luyện thi vào trường cao đẳng ngày trước. Nàng bắt đầu ngày đêm tu luyện không ngừng. Hơn nữa nàng còn phát hiện thế giới này có rất nhiều phép thuật giống như trong trò chơi. Nàng là một nhân viên kỹ thuật trò chơi, cho nên đối với những kỹ năng trong trò chơi, nàng tiếp thu tương đối là dễ dàng.

Nhưng cho dù như vậy, muốn đem những thứ này học hết được thì nàng cũng phải tiêu tốn mất 3 năm.

Thành tích!

Chúc Diêu lần thứ 3,569 bị Ngọc Ngôn sư phụ một chiêu đánh bại. Nàng phun ra mấy cọng cỏ trên mồm ra, lại đứng dậy. Trường kiếm trong tay vung lên:

"Đấu lại!"

Nàng phi thân liền nhào tới. Nàng vẫn luôn cho rằng phương pháp tốt nhất để tăng cao kỹ xảo chiến đấu chính là thực chiến. Cho nên 3 năm qua, điều nàng làm được nhiều nhất, chính là tìm đánh.

Ạch... Không phải, là tìm sư phụ bồi luyện.

Nhưng cấp bậc của nàng so với Ngọc Ngôn không phải chỉ cách nhau bằng cái móng tay. Cho dù nàng có tinh thông kiếm thuật đi chăng nữa thì số phận của nàng vẫn như cũ, 1 chiêu liền đo sắn.

Nỗ lực 3 năm qua, nàng vẫn như cũ bị sư phụ 1 chiêu đánh bại.

Quá chua...

Bịch một tiếng!

Lần thứ 3,570!

"Đấu lại!"

Chúc Diêu tiếp tục xông tới. Thế nhưng lần này Ngọc Ngôn không có đánh. Hắn vung tay lên, trường kiếm trong tay đồ đệ tự động bay vào trong tay hắn.

"Hôm nay không cần luyện nữa!"

"A?"

Không phải bình thường đều luyện đến lúc bầu trời tối đen sao? Chúc Diêu có chút sững sờ. Sư phụ đối với mình quả thật quá tốt, tốt đến nỗi không thể nào tin được.

Ngọc Ngôn bước lại, đưa tay sờ sờ lên đầu của nàng. Chân mày hắn khẽ nhíu lại,

“Người vẫn khẳng khẳng muốn đi ‘Thức vân hải’?”

Chúc Diêu gật đầu,

“Ta phải đi!”

Chuyện cứu vớt thể giới, nàng không dám khai ra. Nhưng một khi nàng đã tới cái thể giới này, thì nàng sẽ tận lực để giúp đỡ nó.

Ngọc Ngôn khẽ thở dài một hơi. Hắn càng thêm lo lắng. Tên đồ đệ này của hắn tại sao không ngu xuẩn nữa vậy?

“Ngày mai là ngày bí cảnh mở ra. Người nên sớm chuẩn bị đi một chút.”

“Cảm ơn sư phụ!”

Thì ra vì vậy mà không luyện tập thêm nữa.

“Người đi theo ta!”

Ngọc Ngôn xoay người đi về phía nhà tranh.

Chúc Diêu liền vui vẻ đuổi theo. Sau đó nàng liền thấy hắn đặt cây kiếm của mình lên bàn. Hắn bỏ ra ấn ký nàng lưu lại trên thân kiếm ra. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn lại lấy ra một cây chuông ngọc màu trắng. Dem hai cái đó sắp xếp ở chung một chỗ. Hắn vuốt nhẹ trên thân kiếm rồi trả lại cho nàng.

“Người thúc dục linh lực, thử nhìn một chút.”

Chúc Diêu nghi hoặc cầm lấy. Linh lực phóng thích ra. Chỉ thấy trên thanh kiếm đột nhiên có ánh sáng màu tím bao trùm. Đây là một thanh Lôi kiếm.

” Kiếm này có chứa ấn ký của ta. Nó có thể chống đỡ được một đòn toàn lực của tu sĩ dưới Nguyên Anh kỳ. Mà cái chuông kia ta phong ấn một đạo Cửu Trọng Thiên Lôi. Chỉ cần người thúc dục linh lực, nó sẽ bám lên thân kiếm. Mỗi một lần người sử dụng kiếm thì giống như người dùng một lần Lôi Điện thuật vậy.”

49. Chương 49: Tiến Vào Thức Vân Hải

Hai mắt Chúc Diêu mở to ra đầy phấn khích. Đây chính là Cửu Trọng Thiên Lôi. Nếu như nàng có gặp phải một con yêu thú cao hơn nàng một cấp thì nàng cũng không cần phải sợ nó nữa.

“Sư phụ người thật tốt!”

Nàng cảm động rưng rưng nước mắt.

Ngọc Ngôn im lặng, tay xoa loạn trên đầu nàng. Hắn nhìn đồ đệ ngây ngô ngu xuẩn đang cười như được mùa càng thêm phần lo lắng. Đồ đệ đã ngu xuẩn rồi, thế mà hết lần này tới lần khác còn thích xông vào nơi nguy hiểm. Lần trước cũng đã mất mạng một lần rồi. Khiến cho lúc này hắn càng thêm lo lắng hơn. Không được, hắn phải cho nàng thêm một số đồ phòng thân nữa.

” Thức Vân Hải” nguy cơ tứ bề. Sư phụ không thể ở bên cạnh người được. Người phải chú ý cẩn thận. Kiếm này, chỉ dùng để tấn công. Còn về phòng thủ người vẫn chưa có gì phòng thân!”

Ngọc Ngôn suy nghĩ một chút, lại móc ra một món đồ phòng ngự. Đó là áo cà sa.

” Mặc cái này vào”.

Chúc Diêu nhìn áo cà sa vàng chói lọi đến nỗi sắp mù mắt, yếu ớt nói,

“Sư phụ cái này có vẻ không hợp với ta?”

“Không thích?”

Ngọc Ngôn nhú nhú mày, lại móc ra một món khác,

“Thế thì cái này vậy. Phía trên nó khắc một trận pháp phòng ngự. Nó có thể trong vòng 1 khắc đỡ được tất cả phép thuật công kích. ”

“Ày...”

Cái này không vàng chói lọi, nhưng màu đỏ tía. Trên đó thêu hoa long lẫy như kiêu chúc mừng năm mới vậy. Nàng thật sự không dám mặc nó.

” Cũng không thích? ”

Ngọc Ngôn nhú mày càng sâu, tiếp tục móc,

“Vậy thì món này.”

“.....”

Tới lượt cái này thì nó cũng không vàng chói lọi, cũng không đỏ tía. Thế nhưng vì sao trên nó lại thêu nhiều bảo thạch tới như vậy chứ sư phụ? Nàng có phải là một tiểu thương ra ngoài buôn bán đâu!

Chúc Diêu im lặng nhìn sư phụ mở ra hình thức Đại Phú Hào. Rồi nhìn lại ba bộ quần áo trên bàn. Nàng mơ hồ có thể thấy trên ba bộ quần áo có khắc chữ. Bộ thứ nhất có khắc chữ “Người ngu”. Bộ thứ hai thì khắc chữ “Lắm tiền”. Còn bộ thứ 3 khắc chữ “Cướp nhanh!”

Rõ ràng là nàng đi ra ngoài để cướp đồ. Chữ có phải đi ra ngoài để người ta cướp mình đâu!

Cuối cùng trước thái độ kiên quyết cự tuyệt của nàng, sư phụ đành làm ra vẻ mặt tiếc nuối, bắt đắ dĩ thu mấy món kia lại. Hắn quay sang nhìn nàng với một ánh mắt phức tạp. Đồ đệ ngu xuẩn như thế này, chắc chắn khi đi ra ngoài sẽ bị người khác khi dễ. Nhất định là như vậy. Tuyệt đối là như vậy.

Chúc Diêu đành bắt đắ dĩ lấy ra lý do muốn nghỉ ngơi chuẩn bị rồi chuồn đi mất.

Có sư phụ quan tâm yêu thương như thế này, khiến cho nàng cảm thấy rất là áp lực.

Cuối cùng thì cũng tới ngày bí cảnh “Thức vân khải” mở ra. Chúc Diêu kiểm tra lại một số đồ dùng sinh hoạt trọng yếu của mình lại. Trước khi đi tới sảnh chính ở Chủ Phong tập hợp chuẩn bị vào phó bản. Vừa bước chân ra khỏi cửa, đột nhiên sư phụ lại xuất hiện trước mặt. Trái tim nhỏ của Chúc Diêu run lên. Nàng chỉ sợ hắn lại móc ra một món gì vàng chói lọi bắt nàng mặc lên người nữa thì khổ.

May mắn lúc này sư phụ đáng tin chỉ lấy ra một cái dây chuyền bằng ngọc bắt nàng phải đeo bên mình.

”Người phải nhớ kỹ luôn đeo cái này trên người, không được nó rời khỏi người, nhớ chưa?”

Ngọc Ngôn nói xong rồi nhìn chằm chằm vào nàng. Hắn hoàn toàn không có sự tin tưởng nào đối với nàng. Nhất thời khiến cho Chúc Diêu cảm thấy đây có lẽ là một món pháp khí cực kỳ lợi hại. Thấy vậy nàng liền đeo vào cổ gần vị trí ngực của mình. Sau đó đẩy nàng vỗ tay.

“Sư phụ yên tâm, Dây chuyền đang ở trên người.”

Thế nhưng sắc mặt Ngọc Ngôn lại có chút quái dị, nhìn chằm chằm vào dây chuyền nàng đang đeo trên cổ một lúc lâu, sau đó không nói tiếng nào rời đi.

Chúc Diêu cũng không hiểu vì sao liên bữu môi. Ngự kiếm bay khỏi Ngọc Lâm Phong.

Chúc Diêu không rõ bữu môi, ngự kiếm bay khỏi Ngọc Lâm ngọn núi.

Trải qua mấy năm huấn luyện ma quỷ, cuối cùng thì căn bệnh sợ độ cao của nàng cũng khỏi. Rốt cuộc thì nàng cũng có thể bay trên trời như chim được rồi.

Một khắc sau khi nàng rời khỏi Ngọc Lâm Phong, Ngọc Ngôn cũng cảm ứng được. Hắn quay đầu nhìn lại phương hướng đồ đệ vừa rời đi. Rồi thở dài thật sâu. Quả nhiên không an tâm một chút nào. Đột nhiên hắn lại nhớ tới hình ảnh nàng đeo dây chuyền lên cổ ở trước ngực, không hiểu sao khuôn mặt của hắn có chút nóng lên. Chắc là do thời tiết nắng nóng nên vậy sao?

Sau khi Chúc Diêu đến Chủ Phong, thì phía dưới đã tụ tập không ít đệ tử. Nàng nhắm đếm đơn giản một cái, thì đã có hơn 50 người rồi. Xem ra đệ tử Kim Đan trong môn phái là tương đối nhiều. Bọn họ tụm lại thành một nhóm 5-6 người. Nhìn kỹ lại thì đệ tử núi nào thì về một nhóm đó. Chỉ có nhóm ở trước mặt là khác biệt so với nhóm còn lại.

Một nhóm người gồm có mười mấy người, thật ra thì có 4-5 người đệ tử nữ. Ánh mắt lấp lóe lên tinh quang hăm mộ nhìn vào một nam tử đang nói chuyện ở giữa. Nam nhân kia trên mặt có chữ "BUG". Chữ đậm nét to khiến cho nàng không thể nào nhận ra được đây chính là Tiêu Dật.

Quả nhiên là hòa quang của nhân vật chính, nữ nhân mà không ở bên hắn trong nháy mắt thì bọn họ cảm thấy khó chịu.

"Bánh bao nhỏ!"

Vai Chúc Diêu bị vỗ một cái. Chúc Diêu liền quay đầu lại đúng lúc thấy Vương Từ Chi. Chúc Diêu sững sờ, nhớ lại hắn cũng đã kết đan tất nhiên là hắn cũng sẽ đi.

"Người Kết Đan rồi?"

Vương Từ Chi rất đổi là kinh ngạc. Mới có mấy năm không gặp mà nàng đã Kết Đan rồi.

"Ta vừa mới ra ngoài rèn luyện trở về. Ở bên ngoài ta đã Kết Đan."

Chúc Diêu liền nghĩ ra một cái cớ, chứ nếu nói thật ra với cái kiếp lồi bằng cái chậu rửa mặt kia thì xấu hổ lắm.

Thì ra là thế, Vương Từ Chi gật đầu, tiếp theo kinh ngạc hỏi:

"Người cũng muốn đi "Thức Vân Khải"?"

"Đúng vậy! Bí cảnh này 500 năm mới mở ra 1 lần. Đương nhiên ta không thể nào bỏ qua rồi."

"Thế nhưng người mới vừa kết đan."

Vương Từ Chi cảm thấy như thế là không được.

"Thức Vân Khải" thập phần hung hiểm. Theo truyền thuyết kể lại thì dải đất trung tâm coi như là Hóa Thần kỳ đại năng, cũng có thể còn gặp nguy hiểm, không bằng người..."

"Sư phụ ta đã đồng ý!"

Chúc Diêu cắt đứt lời của hắn.

Vương Từ Chi cũng không dám phản đối. Hắn lo lắng nhìn nàng một chút, không nhin được liền lên tiếng nhắc nhở,

"Tí nữa mở ra, nhớ kỹ người phải đi theo sát ta. Ở ngoại vi là được rồi. Đừng có xâm nhập vào giải đất trung tâm, hiểu chưa?"

Đây là tiểu hài tử xấu xa quan tâm tới nàng à? Chúc Diêu có cảm giác vui sướng. Nàng nhin không được thò tay xoa xoa đầu của hắn tuy rằng hắn cao hơn nàng rất nhiều,

"Đã hiểu! Vương, sư, huynh!"

Vương Từ Chi sững sờ. Đờ đẫn nhìn nàng một khắc. Một lúc lâu phục hồi tinh thần lại liền thở dài. Hắn giả bộ tức giận dạy dỗ một câu,

"Ồ đồ!"

Một khắc kia, tự nhiên hắn cho rằng nàng chính là Chúc Diêu tỷ. Quả nhiên là do hắn vẫn còn chấp niệm quá sâu đối với Chúc Diêu tỷ.

"Vị tiểu sư muội này, chúng ta lại gặp nhau."

Tiêu Dật không biết từ đâu xông ra. Hắn nhìn thấy nàng liền phớt phớt cười tươi. Trong nháy mắt hòa quang nhân vật chính bắt đầu khai hỏa. Hắn quan sát Chúc Diêu một cái, ngạc nhiên nói,

“Tiểu sư muội đã kết đan?”

Vương Từ Chi thấy hắn sang bên đây, sắc mặt liền thay đổi. Tuy rằng khúc mắc của hắn đã được giải. Nhưng người này hắn vẫn thấy đáng ghét như cũ. Trong lúc Chúc Diêu còn chưa kịp phản ứng lại, hắn liền nhanh chóng chen lên chặn giữa hai người. Nhanh chóng kéo Chúc Diêu về phía đằng sau mình.

” Lời này của Tiểu Sư Thúc nói là sai rồi. Ngài là đệ tử thân truyền của tôn giả Phương Dịch. Dựa theo bối phận, chúng ta đều phải gọi là một tiếng sư thúc. Làm sao nàng có thể là Tiểu sư muội của người được cơ chứ!”

“Bối phận cũng chỉ là một cách xưng hô mà thôi, ta không thèm để ý.”

Đối với chuyện Vương Từ Chi phá hoại, khiến cho Tiêu Dật hắn có chút không vui.

“Sư thúc không thèm để ý nhưng tiểu bối lại chú ý.”

Đừng có nghĩ lấy danh sư huynh mà lôi kéo làm quen với sư muội. Bánh bao nhỏ sư muội của Chúc Diêu tỷ, hắn phải che chở,

” Nếu những người khác biết được, lại cho rằng chúng ta không biết cấp bậc lễ nghĩa.”

Quả nhiên những lời này khiến cho mặt Tiêu Dật đen lại. Tuy rằng hắn biết Vương Từ Chi luôn luôn bất mãn với hắn. Nhưng hắn không ngờ tới chuyện Vương Từ Chi lại dám đứng dậy khiêu khích hắn. Quả nhiên những nội môn đệ tử này đều không biết sống chết. Tiêu Dật dè dặt tức trong lòng xuống. Hắn quay lại nhìn một chút tiểu sư muội có khuôn mặt khả ái, hai con mắt đang còn mở to kia khiến cho hắn không khỏi hạ xuống khẩu khí nói,

” Tiểu sư... diệt, Không biết vị này là đệ tử của ngọn núi nào?”

Nói xong, hắn cười lạnh nhìn về phía Vương Từ Chi. Người không phải nói không được bỏ qua lễ nghĩa sao. Chẳng lẽ người lại dám ngăn cản câu hỏi của trưởng bối?

50. Chương 50: Đứng Ngoài Xem Náo Nhiệt

Quả nhiên câu nói này khiến Vương Từ Chi nhíu mày lại. Hắn không thể cứ thế này mà xua đuổi đối phương đi được, như vậy là bất kính đối với đối phương. Nhưng tránh ra chỗ khác thì hắn không thể nào yên tâm được. Hắn chỉ có thể che chắn trước mặt Chúc Diêu, không tiến cũng không lùi.

Chúc Diêu nhìn tiểu hài tử xấu xa không khác gì gà mái bảo vệ con gần cận ở trước mặt nàng. Khiến cho nàng có chút buồn cười. Từ đáy lòng nàng dâng lên một tình cảm ấm áp giống như kiểu ” Con trai của ta rớt cuộc thì đã trưởng thành, đã biết bảo vệ mẹ nó là như thế nào.”

Tiểu hài tử xấu xa khiến cho nàng ấm lòng như vậy. Nàng sao có thể không nỗ lực giúp hắn được cơ chứ.

“Khục khục...”

Nàng giả vờ ho khan lên hai tiếng. Cố gắng làm ra bộ dáng ngây thơ hồn nhiên, không hiểu thế sự. Nàng mở to hai mắt ra nhìn thẳng tắp vào Tiêu Dật, nói,

“Người là ai?”

Tiêu Dật: “.....”

“Thức Vân Khải” là một vùng đất hoang vu ở phía bắc. Do linh khí tán loạn nên mới trở thành như vậy. Hơn nữa nơi đây toàn là vách núi cheo leo. Đừng nói là người phàm, cho dù là người tu tiên cũng không thể

nào bước vào được. Nhưng cứ mỗi 500 năm, ở đây sẽ mở ra một thông đạo dẫn vào bên trong. Bên trong “Thức Vân Khải” linh khí nồng đậm. Linh thảo có khắp nơi trên mặt đất. Tuy rằng mảnh đất này là một đại cơ duyên nhưng nó cũng thập phần hung hiểm. Mỗi một lần vùng đất này mở ra, các môn phái sẽ phái ra các đệ tử tinh anh tiến vào nơi này tìm đại cơ duyên.

Nhưng bí cảnh này chỉ có thể cho tu sĩ dưới Nguyên Anh bước vào mà thôi. Cho nên mỗi một lần mở ra, thì vào nơi đây đều là tinh anh Kim Đan. Đây cũng là một cái bí cảnh được các môn phái vô cùng coi trọng.

Chúc Diêu đã thấy môn phái mình đã có rất nhiều người rồi. Thế nhưng khi tới địa điểm chỉ định thì phát hiện ra ở đây đã tụ tập đệ tử của các môn phái khác. Còn có một ít tán tu. Khắp nơi ở đây đều là tu sĩ. Số lượng người ở đây còn nhiều hơn đại hội môn phái lần trước.

Nàng chỉ đơn giản ước lượng một chút thì cũng đã có hơn 1000 người rồi.

Các đệ tử môn phái khác đều do tu sĩ Nguyên Anh dẫn đầu. Trang phục thống nhất. Hơn nữa bọn họ còn tụ tập thành từng nhóm nhỏ phân biệt. Các tán tu hầu hết đều đi một mình. Nhưng cũng có một số hợp lại thành một cái tiểu đội nhỏ gồm 4-5 người.

Lần này Khâu Cổ Phái cố tình phái ra Khí Phong và Phù Phong hai đại phong chủ đi hộ tống mọi người. Bên cạnh Khí Phong phong chủ Tử Duyên chân nhân chính là thân ảnh của một người nhìn có vẻ quen mắt. Thì ra là Triệu Tiểu Bàn. Không ngờ hắn cũng đã kết đan.

Triệu Tiểu Bàn quả thật vẫn bảo lưu được bản sắc của hắn. Đó là hắn vẫn mập mạp như cũ. Không biết có phải do dáng người ảnh hưởng tới hắn hay không mà cái khẩu khí ngang tàng, hốc hác hồi nhỏ đã biến mất. Trái lại hắn bây giờ có dáng vẻ ngây thơ chân thành. Dường như hắn đang có tâm sự gì đấy thì phải. Hắn hoàn toàn không giống như mọi người xung quanh đang còn hưng phấn muốn xông vào thử.

Chúc Diêu vẫn bị Vương Từ Chi kéo về đằng sau mình. Giống như kiểu hắn sợ nàng biến mất vậy. Trên đường đi hắn cứ lải nhải đi lải nhải lại một câu nào là cách xa Tiêu Dật một chút, không nên tin những lời hắn nói. Hắn lải nhải không khác gì bà già vậy.

” Đã mở ”

Đột nhiên trong đám người liên xô xao hấn lên. Nhất thời khung cảnh liền trở nên âm ỉ, huyền ảo.

Hầu hết tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Chỉ thấy trên bầu trời đang còn yên tĩnh, đột nhiên bị xé rách ra. Nó lộ ra một cái khe nứt to lớn, giống như kiểu muốn đem bầu trời chia làm hai vậy. Khe nứt càng lúc càng mở rộng ra. Mở ra cho đến khi có thể chứa được 10 người vào cùng 1 lúc thì mới dừng lại.

Một số người không đợi chờ được nữa, liền ngự kiếm bay vào bên trong khe nứt. Nhưng những hành động này đều là của một số tán tu. Các đệ tử môn phái dù sao cũng phải giữ lại một chút lễ độ. Bọn họ vẫn như cũ đứng im tại chỗ không hề nhúc nhích.

Một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ đi tới, mỉm cười chào hỏi hai vị dẫn đầu của Khâu Cổ Phái, rồi nói,

” Hai vị chân nhân, đệ tử Khâu Cổ Phái có rất nhiều, hay là đi trước? ”

Tử Duyên dường như đang chờ những lời nói này. Hắn cũng không có từ chối, liền quay người lại nói với năm mươi mấy đệ tử Kim Đan ở đằng sau:

” Chuyến đi này thập phần hung hiểm. Các ngươi phải ghi nhớ kỹ một điều đó chính là không được cậy mình mạnh mà ham chiến. Một tháng sau cửa vào sẽ đóng lại. Trước khi cửa đóng lại thì cần phải nhanh chóng trở về. ”

Mọi người cùng đồng thanh lên tiếng:

” Dạ! ”

Tử Duyên phát tay một cái. Các đệ tử đều gọi ra phi kiếm, bay vào bên trong cửa bí cảnh.

“Cẩn thận, theo sát ta!”

Vương Từ Chi quay đầu lại nói một tiếng, rồi nắm lấy Chúc Diêu bay về phía cửa bí cảnh. Trước khi tiến vào bí cảnh, dây chuyền ngọc trên cổ Chúc Diêu liền lóe lên một cái, rồi sau đó khôi phục lại hình dáng ban đầu. Nhưng đáng tiếc không có ai thấy.

Sau khi tiến vào, khung cảnh trước mắt liền... thay đổi. Trước mắt bọn họ chính là một khu rừng rậm khổng lồ không nhìn thấy bến bờ. Các đệ tử vào trước đã phân tán nhau ra đi vào. Ở nơi đây chỉ còn lại hơn mười mấy đệ tử Khâu Cổ Phái vừa tiến vào mà thôi.

Chúc Diêu theo thói quen đi theo đoàn. Nếu đoàn bay đi thì nàng cũng sẽ bay đi. Nhưng nàng lại phát hiện đoàn vừa vào tới nơi thì mọi người liền nắm hai tay cáo biệt nhau. Xem ra ngay từ đầu những người này tìm một cái đoàn thể nhỏ gia nhập. Khi tiến vào bên trong rồi thì mọi người tự động chia nhau ra hành động. Chỉ còn lại Chúc Diêu đang còn ngơ ngác. Nàng bèn kéo Vương Từ Chi lại nói,

” Chúng ta đi chung với nhau chứ?”

Vương Từ Chi chỉ chỉ Tiêu Dật trước mặt. Sắc mặt có chút không vui nói.

” Sư phụ đã dặn dò ta, bảo ta vào một tổ với Tiêu sư thúc.”

Chúc Diêu nhìn thấy Vương Từ Chi có vẻ không muốn như vậy. Từ đáy lòng nàng liền dâng lên một cỗ vui sướng. Vị trí chính xác của ”Mộc Linh” nàng thật sự cũng không biết. Nàng chỉ từ trong giấc mơ nhìn thấy Tiêu Dật tìm thấy nó từ trong một cái di tích thượng cổ. Nhưng cái di tích kia ở đâu, nàng cũng không biết. Nàng đang lo không biết nên lấy lý do gì để gia nhập vào tiểu đội của Tiêu Dật đây.

Triệu Tiểu Bàn là người cuối cùng tiến vào bí cảnh. Hắn vừa vào liền bay về phía một cô nương mặc áo lục trong đám người kia.

” Lục Sát sư muội!”

Thân hình hắn vốn mập mạp, khi chen vào nhất thời liền đem mấy người đệ tử bên cạnh đẩy lui ra ngoài vài bước.

Vị nữ tu sĩ bị gọi kia liền quay đầu lại. Nàng nhú mày một cái. Nhưng vẫn làm ra một khuôn mặt tươi cười nói,

“Triệu sư huynh.”

Thế nhưng Triệu Tiểu Bàn lại không nhận ra một chút nào cả. Hắn càng thêm nhiệt tình bắt chuyện,

“Sư muội đã có đội ngũ rồi sao? Không bằng...”

“Triệu sư huynh, ta đã quyết định ở cùng một đội với Tiêu sư thúc.”

Không đợi hắn nói xong, Lục Sát liền ngắt lời hắn rồi lùi lại phía sau một bước đứng bên cạnh Tiêu Dật.

“Thế à...”

Trong nháy mắt Triệu Tiểu Bàn cảm thấy mất mát. Đột nhiên như nghĩ ra điều gì, hắn nói:

” Không sao, vừa hay ta cũng không tìm thấy đội ngũ nào. Hay là ta vào chung đội với các người.”

“Triệu sư đệ!”

Tiêu Dật cười lạnh một tiếng. Hai người bọn họ vốn là có ân oán. Giọng nói của hắn vào lúc này càng thêm lạnh nhạt,

” Người nên tìm đệ tử Khí Phong mà gia nhập là hợp lý nhất. Đội ngũ của chúng ta nhân số đã rất nhiều rồi. E rằng có thêm người nữa sẽ bất tiện. Ta không chiều cổ tốt cho người được.”

Lời này không chỉ cự tuyệt, mà còn... kèm theo sự khinh bỉ.

Sắc mặt Triệu Tiểu Bàn có chút cứng nhắc lại. Hắn nhìn Lục Sát ở trước mặt lại một chút. Ánh mắt hiện ra vài phần si mê. Hắn muốn bạo phát sự tức giận trong lòng ra nhưng cuối cùng đành nhịn xuống,

“Tiêu... sư thúc, không sao, ta có thể tự chiều cổ chính mình được.”

Khi hắn nói xong câu này, Tiêu Dật cũng không có lý do nào cự tuyệt hắn. Chỉ có thể cam chịu cho hắn theo sau.

Chúc Diêu ở bên cạnh thấy vậy liền sụt sịt. Đây quả thật chính là phong thủy luân chuyển. Lúc trước hai thằng này đều là hai cái tiểu hài tử xấu xa. Tiêu Dật còn bị Triệu Tiểu Bàn khi dễ không ít lần. Bây giờ thì ngược lại. Nhưng nhìn bộ dạng của Triệu Tiểu Bàn thì hình như hắn có lẽ vô cùng thích Lục Sát sư muội kia.

Chỉ tiếc...

Chúc Diêu nhìn vị sư muội theo sát sau lưng Tiêu Dật, chỉ có thể nói một câu. Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình!

“Nhìn cái gì?”

Vương Từ Chi ý kiến thì thấy nàng lắc lắc đầu rồi thở dài.

Đương nhiên là xem náo nhiệt rồi, Chúc Diêu chỉ chỉ về phía trước.

51. Chương 51: Đây Là Cỗ Gì

Hắn tò mò nhìn theo hướng nàng nhìn. Nhất thời hiểu được vì sao, liền giải thích cho nàng,

” Triệu Tiểu Bàn bây giờ là đệ tử của Khí Phong. Tư chất của hắn cũng không tồi, nhưng tu vi của hắn lại tăng quá nhanh. Hắn thường xuyên dùng đan được tăng cao tu vi. Tuy rằng miễn cưỡng mới kết đan được. Nhưng cảnh giới của hắn rất bất ổn. Không biết vì lý do gì mà Tử Duyên chân nhân lại cho hắn vào cái bí cảnh này.”

” Thế người bên cạnh kia là ai?”

Chúc Diêu có chút ngạc nhiên chỉ chỉ về người có tên là Lục Sát muội tử kia.

” Đó là đệ tử của Đan Phong. Tên là Lục Sát. Là Hỏa Thổ Song linh căn. Nàng kết đan trước Triệu Tiểu Bàn mấy năm.”

Giọng nói của Vương Từ Chi có vài phần tán thưởng,

” Nghe nói Phong chủ Đan Phong có ý định đem nàng gả cho Triệu Tiểu Bàn để kết thành song tu đạo侶. Nhưng mà vẫn chưa có chính thức công khai, hiện tại xem ra...”

Vương Từ Chi không có nói nữa, nhưng Chúc Diêu cũng hiểu được. Thì ra mọi chuyện là như vậy. Thảo nào Triệu Tiểu Bàn cứ dính chặt lấy nàng. Kết làm bạn đời để song tu trong môn phái có cũng không ít. Cho dù là chưởng môn thì cũng có song tu đạo侶. Chỉ có chuyện một mình bế quan trùng kích Nguyên Anh thì nàng mới chưa từng nghe thấy qua mà thôi.

Nhóm của nàng gồm có 10 người. Kể cả nàng ở trong đó thì có tất cả 5 nữ tu. Đứng đầu chính là một đệ tử của Đan Phong tên là Trần Diệc. Nàng có tu vi Kim Đan Đại viên mãn. Tiêu Dật kiểm tra lại một chút nhân số, xác nhận là có đúng 10 người. Rồi sau đó hắn vượt lên dẫn đầu đoàn hướng về phía rừng rậm đi.

” Lên đường!”

Chúc Diêu kéo Vương Từ Chi theo. Nàng thường xuyên chú ý trước mặt Tiêu Dật. Bởi vì hắn chính là người sẽ tìm thấy ” Mộc Linh”. Hay nói cách khác khi nào mà hắn lạc đàn, thì ”Mộc Linh” mới chịu xuất hiện. Vì vậy, nàng phải chăm chú theo dõi hắn.

Tiêu Dật hình như cũng cảm giác được nàng đang nhìn hắn chằm chằm. Hắn liền quay lại nở một nụ cười tiêu sái với nàng. Nhất thời Chúc Diêu bị ghen một cái, thiếu chút nữa là không phun ra được.

Thật sự không phải do Tiêu Dật xấu xí mà là do cái biểu tình hần vừa làm ra. Chữ "BUG" trên mặt của hần liền vụn vỡ theo. Mà nàng chính là một nhân viên kỹ thuật. Khi nàng nhìn thấy ba chữ này, điều đầu tiên nàng muốn làm nhất chính là vá lỗi cái chữ trên khuôn mặt này lại!

Nhưng cũng do nụ cười này mà liền Chúc Diêu cảm nhận thấy sát khí trong nháy mắt. Những sát khí này tới từ mấy nữ tu ở bên cạnh hần. Ánh mắt của bọn họ nhìn nàng không khác gì hận không đem nàng nuốt sống luôn. Wei, wei, wei.... Các người đừng có hiểu lầm có được không? Ta đối với nhân tình của các người, thật sự không có hứng thú.

"Ở gần đây có rất nhiều "Tiên thanh thảo". Mọi người chia ra đi thu thập một ít. Sau một lúc thì tụ tập ở đây."

Trần Diệc lấy ra địa đồ kiểm tra một chút rồi nói với 9 người còn lại. Mọi người cũng không có ý kiến gì, liền chia nhau ra đi thu thập.

Chúc Diêu thấy vậy liền tò mò hỏi,

"Trong bí cảnh mà cũng có địa đồ sao?"

"Đó là những địa đồ được các tiền bối vào "Thức Vân Khải" trước đây vẽ lại."

Vương Từ Chi giải thích.

"Mỗi môn phái đều có. Trước khi vào bí cảnh, các đệ tử Kim Đan đại viên mãn đều có thể tới trường môn xin lấy một ít."

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao nhất định phải do đệ tử Kim Đan đại viên mãn dẫn đội.

"Nhưng mà những địa đồ này cũng chỉ ở vòng bên ngoài của bí cảnh mà thôi. Khu vực trung tâm yêu thú có rất nhiều, hầu như không có ai có thể từ nơi đó sống sót trở ra."

Thì ra là như vậy. Nói như vậy tạm thời nàng không cần phải lo lắng tới chuyện Tiêu Dật sẽ tìm thấy được cái di tích thời thượng cổ kia. Dù sao bản đồ này môn phái nào cũng có. Nếu như mà có di tích thì nó đã bị phát hiện ra từ sớm rồi.

"Chúng ta qua bên kia xem một chút đi."

Vương Từ Chi chỉ sang phía đông nơi không có ai lai vãng tới kia. "Tiên thanh thảo" là một vị thuốc trong luyện đan. Nó có thể dùng để luyện chế ra Trúc Nhân Đan. Ở bên ngoài cũng có loại thuốc này nhưng nó khá hiếm vì vậy nên rất đắt đỏ. Nhưng trong bí cảnh lại khác xa hoàn toàn. Ở trong này được thảo rất dồi dào. Bọn họ mới đi có 2 canh giờ mà đã tìm thấy 3 cây rồi.

Đối với luyện đan, Chúc Diêu nàng cũng không có nghiên cứu qua. Mà sư phụ cũng không có cho nàng ăn đan dược tùy tiện. Cho nên đối với thảo dược nàng không khác gì một người bình thường. Nếu như không có Vương Từ Chi nhắc nhở bụi cây nhỏ kia chính là "Tiên Thanh thảo", thì nàng đã dẫm lên nó bẹp lép như con tôm tép rồi.

Vương Từ Chi đào gốc cây cỏ nhỏ này một cách cẩn thận. Sau đó hần bỏ cây này vào trong một cái lọ đặc thù. Hần giải thích với nàng rằng, mỗi một cây linh thảo đều có chứa linh khí. Nếu như không bỏ chúng vào cái lọ đặc thù. Thì khi mang nó ra ngoài, chúng sẽ mất dần linh khí và trở thành cây cỏ bỏ đi.

Chúc Diêu nghe thấy mà có chút phát chán. Ở trong thời hiện đại của nàng, ngay đến cả cây Tiên Nhân Chuông còn có thể nuôi người chết được nữa là. Vì vậy đối với thực vật nàng cũng rất là ghét. Nàng nhìn xung quanh một chút, liền nhìn thấy một cây cỏ xanh mượt khác xa những cây còn lại. Cũng may nàng là một hài tử ham học, không hiểu nàng sẽ hỏi.

"Cây cỏ kia là cây gì vậy?"

"Đó là Tử Đài, dùng để nuôi Huyết Đan."

"Thế bụi cỏ này là cây gì?"

"Đó là Lưu Vu. Phàm thảo. Có thể dùng để cầm máu."

” Thế còn cây cỏ kia thì sao?”

” Đó là Tất Xá. Một loại cây có chứa chất kịch độc.”

” Thế cái cây bên kia thì sao?”

” Cây đó à... Nó đúng là cây cỏ.”

Vương Từ Chi bị hỏi đến nỗi ngu người. Đây không phải là nhập môn cơ sở đó chứ? Vì sao nàng ngay cả thảo dược căn bản cũng không có nhận ra. Thật sự sự thúc tổ không có dạy cho nàng những điều này sao?”

” Bánh bao nhỏ, có thể yên lặng một chút được không? Cái cây người đang nhổ ra kia chính là ”tiên thanh thảo.”

“Ồ!”

Chúc Diêu liền yên lặng trở lại dáng vẻ vô tri ban đầu của nàng. Đột nhiên hai con mắt nàng sáng lên,

” Từ Chi, ta còn có một vấn đề cuối cùng muốn hỏi?”

“Cái gì?”

Vương Từ Chi im lặng quay đầu lại.

Chúc Diêu yếu ớt chỉ ngón tay về phía trước,

” Cây cỏ ở chỗ kia, tại sao nó phát quang được vậy?”

Vương Từ Chi nhìn lại. Trong nháy mắt liền trợn to hai mắt. Ở vị trí cách đó không xa, có một mảng lớn cỏ nhỏ lóe ra màu trắng bạc. Lá của nó trong suốt một nửa, nhìn lóng la lóng lánh. Từ xa nhìn lại, giống như nhìn thấy sàn thủy tinh của một cửa hàng vậy.

Hai người đi tới, Vương Từ Chi quan sát cẩn thận một chút, liền kích động nói:

” Đây là.... đây là Thấu Diệp Thảo. Hơn nữa nó còn có một mảng lớn như vậy....”

Thấu Diệp Thảo là một loại nguyên liệu dùng để luyện chế ra Trúc Cơ Đan. Mà Trúc Cơ Đan là một loại đan dược khó mà có được. Ngay đến cả Khâu Cổ Phái bọn họ. Cũng không phải ai luyện khí đại viên mãn đều có thể có Trúc Cơ Đan. Chỉ có một số nhiệm vụ cấp cao đặc biệt mới có thưởng cho loại đan này. Tuy rằng hắn đã là Kim Đan, không cần tới đan này. Nhưng khi thấy một mảng lớn Thấu Diệp Thảo, đối với Khâu Cổ Phái mà nói thì ý nghĩa của nó chính là bọn họ có thể có một lượng lớn đệ tử luyện khí có thể Trúc Cơ.

” Thấu Diệp Thảo?”

Tên này nghe rất quen, hình như nàng từng nghe qua chỗ nào rồi thì phải.

” Công dụng của cỏ này là gì?”

” Đây là một trong những nguyên liệu luyện chế ra Trúc Cơ đan.”

Vương Từ Chi hưng phấn lấy ra hộp dự định thu thập nó.

“Chờ một chút!”

Chúc Diêu liền nắm tay hắn lại,

” Có phải hay không Thiên Mạch Liên thường đứng cạnh Thấu Diệp Thảo?”

Vương Từ Chi sửng sốt, suy nghĩ một chút mới gật đầu,

” Đúng là như vậy. Thiên Mạch Liên thường đứng cạnh Thấu Diệp Thảo. Nhưng mà từ xưa tới nay chưa có ai phát hiện ra ở bên cạnh Thấu Diệp Thảo là Thiên Mạch Liên.”

Cuối cùng thì Chúc Diêu cũng nhớ ra mình nghe thấy tên Thấu Diệp Thảo này từ đâu mà ra. Là do Hồng Trù tình cờ nói ra mà nàng nghe thấy. Nàng ta chính là Phong Chủ Đan Phong cho nên đối với thảo dược hết sức quen thuộc.

Khi đó thân thể của nàng còn chưa tròn 1 tuổi. Nàng không thể nhìn ra linh căn của nàng ta. Mà Hồng Trù một người mắc bệnh yêu thích tiểu loli vào giai đoạn cuối đã từng nói đùa rằng. Cho dù nàng có là ngũ hành (tập linh căn) thì nàng ta cũng sẽ đi tìm Thiên Mạch Liên để cho nàng tẩy rửa kinh mạch. Giúp cho nàng tẩy ra được một cái linh căn tốt hơn. Huống hồ hiện giờ nàng còn có thể thu hoạch thêm Thấu Diệp Thảo ở bên cạnh nữa, thuận tiện cũng vì môn phái làm ra một chút công hiến.

Theo lời của người đi trước chính là: hái xuống một cây Thiên Mạch Liên, thì ngang với việc thu hoạch một đồng Thấu Diệp Thảo.

52. Chương 52: Hộ Bảo Yêu Thú

” Ý người muốn nói là nơi này có khả năng sinh ra Thiên Mạch Liên.”

Thần sắc Vương Từ Chi liền trở nên ngưng trọng khi nhìn mảng lớn Thấu Diệp Thảo ở phía trước mặt. Mặc dù nàng nói như vậy nhưng chuyện tẩy rửa kinh mạch từ Thiên Mạch Liên cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi. Thứ này vốn chưa có ai thấy cả. Nhưng nơi này không khí ẩm ướt lại còn có nhiều Thấu Diệp Thảo, cây nào cây nấy xanh mơn mớn như thế kia. Điều này rất kỳ lạ. Nói không chừng ở phía trước quả thật có cái dị bảo mà mọi người ước ao kia.

Phàm những nơi nào có dị bảo, ngoại trừ việc có cây mọc bên cạnh nó thì còn có yêu thú nữa. Hay nói cách khác, ở nơi này.... ít nhất.... có một con yêu thú cấp 6. Hoặc là cũng có thể có một đám yêu thú cũng nên.

” Chúng ta trước tiên quay về bàn bạc với Trần Diệc sư huynh một chút có nên vào chỗ này kiểm tra hay không.”

Vương Từ Chi thu hồi hộp đựng linh thảo lại. Gương mặt hắn vào lúc này không còn sự hưng phấn vì vui mừng nữa. Thay vào đó là thần tình ngưng trọng.

Đương nhiên, Chúc Diêu không phản đối rồi. Nhiều người dễ làm việc hơn. Dù sao thì, yêu thú cấp 6 thì cũng tương đương với tu sĩ Kim Đan hậu kỳ rồi. Bọn họ chỉ là một Kim Đan sơ kỳ, một Kim Đan trung kỳ. Gặp phải yêu thú cấp 6 không chết thì cũng bị thương nặng. Huống hồ linh căn của nàng và Vương Từ Chi cũng không cần tẩy rửa kinh mạch. Do vậy ý nghĩa của Thiên Mạch Liên cũng không quá lớn đối với hai người.

Nhưng hai người còn chưa kịp quay trở về nơi tập hợp thì liên đụng trúng một người ở trước mặt. Đó chính là Triệu Tiểu Bàn và ý trung nhân của hắn Lục Sát. Cô nàng Lục Sát kia đi rất là vội vàng. Đi còn nhanh hơn chạy. Hai người nhìn thấy Lục Sát và Triệu Tiểu Bàn liền dừng sớ, dòm ngó xung quanh bốn phía một chút giống như muốn che giấu điều gì. Sau đó hai người kia gật đầu một cái, lên tiếng chào hỏi.

” Lục sư muội, người sao vậy?”

Vương Từ Chi lên tiếng hỏi thăm.

Sắc mặt nàng có chút tái nhợt, miễn cưỡng cười đáp,

” Không sao... không có việc gì. Ta gặp phải một con yêu thú mà thôi. Tiều sư huynh đã giải quyết rồi. Ta đang định đi báo cho Trần sư huynh biết.”

Chúc Diêu lại càng thêm hoài nghi. Nàng quay đầu lại nhìn về phương hướng kia, nói:

” Các người sẽ không xâm nhập vào mảnh Thấu Diệp Thảo ở đằng kia đấy chứ?”

Khuôn mặt Lục Sát càng trắng hơn giống như bị đoán trúng tâm tư vậy. Đột nhiên cách đó không xa truyền tới âm thanh gầm gừ to lớn, vang tận trời xanh. Ba người không khỏi bị choáng váng một trận, rồi rơi xuống mặt đất.

” Là âm thanh của yêu thú.”

Trong mắt Vương Từ Chi chất chứa sự oán trách nhìn về phía Lục Sát. Nàng có tâm tư gì thì trong lòng hẳn biết rõ. Mới vừa rồi nàng đi cùng với Tiêu Dật. Chắc hẳn hai người bọn họ đã thấy mảnh Thấu Diệp Thảo ở một đầu khác. Nhưng hai người bọn họ lại tiến vào. Ai ngờ rằng hai người bọn họ kinh động yêu thú bên trong. Tiêu Dật đánh không lại liền bảo nàng đi ra ngoài tìm người giúp đỡ. Nhưng cũng không muốn cho quá nhiều người biết chuyện này. Vì vậy, nàng cũng không có nói cho Vương Từ Chi và Chúc Diêu biết.

Vừa mới nghe qua tiếng rít gào của con thú kia. Có thể khẳng định con thú kia cũng không có đơn giản. Quả nhiên một.... không.... Qua một lúc, liền nghe thấy âm thanh "Ừ Ừ" phát ra. Ngay cả chim muông trên cây cũng chạy trốn tứ tán. Hình như có con vật gì đang đuổi tới.

"Tiêu sư thúc?"

Về mặt Lục Sát càng thêm khẩn trương nhìn về phương hướng âm thanh phát ra. Lúc này nàng mới ý thức được việc này nghiêm trọng tới ra sao.

"Chúng ta nhanh đi báo cho mọi người biết! Nhanh lên!"

Chúc Diêu gọi ra phi kiếm, kéo Vương Từ Chi ở một bên lên. Nàng quay lại nhìn Lục Sát một cái ý bảo nhớ theo sát. Sau khi bay lên trời thì mọi người có thể thấy rõ trên mặt đất cách đó không xa có một con cự thú còn to hơn cái phòng ở đang chạy về phía các nàng.

Ba người vội vã bay nhanh. Vất vả lắm mới tới được nơi tập hợp. Trần Diệc và những sư huynh đệ khác đã đứng ở dưới từ bao giờ.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Trần Diệc cũng ý thức được hình như có chuyện xảy ra liền vội vã chạy tới.

Vương Từ Chi đi lên trước, rồi giải thích cho mọi người biết chuyện gì đang xảy ra. Trong khi Vương Từ Chi còn chưa kể hết, thì đột nhiên một âm thanh rít gào phát ra truyền tới nơi này. Chúc Diêu liền cảm thấy có một bóng đen to lớn bao phủ về phía nàng.

"Bánh bao nhỏ!"

Vương Từ Chi khẩn trương hô lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch nhìn... về phía sau nàng.

Lúc này Chúc Diêu mới cứng nhắc chậm rãi quay đầu lại. Thì thấy một con thú to lớn như con gấu. Nó được bao phủ một lớp lân phiến. Trên đầu nó có ba cái sừng sắc bén như đao. Nó dừng lại một chút, đột nhiên há miệng ra đớp lấy nàng. Từ trong cái miệng của nó hiện ra một hàm răng còn dài hơn cái chân của nàng.

Sau đó nó lè lưỡi, liếm nàng một cái.

Chúc Diêu toàn thân dính nước bọt: "....."

Nàng không phải là Băng Kỳ Lăng (quân cờ)! Ngát!

Những thứ này cũng chỉ là phát sinh trong thoáng chốc mà thôi. Những nữ tu khác khi thấy một con yêu thú đột nhiên xuất hiện liền bị hù dọa. Những tiếng chói tai thê lương liền phát ra. Cũng không biết là ai đã triệu hồi ra một khối cầu lửa liền ném tới con yêu thú kia.

Mất thấy Chúc Diêu sắp bị đốt, Vương Từ Chi liền nhảy ra ngăn lại khối cầu kia.

Hình như con yêu thú kia bị khối cầu lửa kia làm cho tức giận. Nó gầm thét lên rồi vọt về phía mọi người. Mọi người thấy vậy đành phải gọi ra vũ khí nghênh chiến. Các loại phép thuật ào ào ném về phía con yêu thú.

Vương Từ Chi đỡ Chúc Diêu dậy. Hắn cũng gọi ra trường kiếm, đứng che chắn trước mặt nàng. Chúc Diêu nhìn con yêu thú đang còn cuồng bạo ở giữa mọi người kia. Không biết có phải ảo giác hay không, Nhưng nàng cảm giác thấy hình như vừa rồi con yêu thú kia cũng không có ý định giết nàng.

Trong lúc nàng đang còn nghĩ ngợi. Con yêu thú kia phun ra một cái hỏa cầu về phía nàng đang đứng. Chúc Diêu liền phi thân né tránh. Rồi quay đầu lại nhìn về nơi mình vừa nhảy tránh đi kia thì nó đã biến thành một cái hồ lửa. Được rồi. Bây giờ nàng thừa nhận nó muốn giết nàng.

“Lăng Hỏa thú!”

Trần Diệc thập phần kinh ngạc nhìn con yêu thú ở chính giữa kia. Lăng Hỏa Thú là một yêu thú vô cùng thần kỳ. Nó là một yêu thú có thuộc tính hỏa nhưng lại thích sống gần nguồn nước. Cho nên nó có cả hai thuộc tính nước và lửa. Nó sinh ra đã là yêu thú cấp 5. Yêu thú khi trưởng thành là cấp 6. Không thể không thừa nhận Trần Diệc quả thật vẫn có một chút khả năng lãnh đạo. Sau khi hắn nhận ra con yêu thú này, liền lên tiếng nhắc nhở mọi người,

” Không được dùng phép thuật thuộc Hỏa hệ và Thủy hệ. Lăng Hỏa Thú không thích nước với lửa.”

Mọi người nghe thấy vậy liền vội vàng ngừng thi triển phép thuật Hỏa hệ và Thủy hệ, đổi sang dùng phép thuật khác. Có người bay thẳng lên phía trên cao, thi triển ra kiếm chiêu. Đó chính là Vương Từ Chi người sở hữu kiếm pháp lợi hại nhất. Hắn chính là người xông lên phía trước đầu tiên. Kiếm chiêu kín mít không một kẽ hở, khiến cho con yêu thú kia không thể tiến lên được.

” Đây là yêu thú cấp 5.”

Về mặt Trần Diệc liền vui mừng khi phát hiện ra con yêu thú này cũng chỉ là một con ấu thú. Tuy rằng trưởng thành Lăng Hỏa Thú tương đương với Kim Đan Đại Viên Mãn. Nhưng cấp 5 thì cũng tương đương với Kim Đan trung kỳ mà thôi. Cho dù yêu thú trời sinh cường hãn hơn con người. Nhưng ở đây nhiều người tới như vậy. Bắt con ấu thú này cũng là việc đơn giản mà thôi.

Chúc Diêu cũng muốn giúp đỡ. Nhưng ngoài trừ Vương Từ Chi ra thì không có ai biết nàng là đệ tử của Ngọc Lâm Phong. Mà nàng cũng không có vũ khí gọi ra để phối kiếm với hắn. Vì vậy, nàng đành đứng ở bên ngoài giống như mấy vị nữ tu kia. Thỉnh thoảng lại gọi ra thuật trói buộc, thuật buộc chặt nhằm hạn chế hành động của con yêu thú kia.

Trần Diệc phỏng đoán không sai. Đây là một con ấu thú. Nó căn bản không địch lại công kích của mọi người được. Chỉ qua một lúc con yêu thú kia liền nằm sõng soài trên mặt đất. Nó bị chém vô số kiếm vào người, máu tươi chảy ra đầy đất.

Mọi người liền hoan hô vui mừng, thở phào nhẹ nhõm. Trần Diệc kiểm tra nhân số lại một chút. Phát hiện thấy ngoài trừ ba đệ tử bị thương ngoài da thì những người khác cũng không có việc gì.

” Tới cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Trần Diệc liền hỏi Vương Từ Chi. Lúc trước hắn vừa nghe thấy một câu có yêu thú, thì con yêu thú này đột nhiên xuất hiện.

Vương Từ Chi liền nhìn Lục Sát ở một bên.

Sắc mặt Lục Sát liền biến đổi liên hồi. Sau đó nàng chậm rãi nói:

” Ta và Tiêu sư thúc, còn có cả Triệu sư huynh phát hiện thấy ở đầu bên kia có rất nhiều Thấu Diệp Thảo. Thế nhưng không biết tại sao, đột nhiên có con yêu thú nhảy ra. Chúng ta địch không lại. Chúng ta đành phải quay về báo cho các người biết.”

” Thế Tiêu sư thúc và Triệu sư đệ đâu?”

Trần Diệc lại hỏi tiếp.

Sắc mặt Lục Sát càng thêm trắng nhợt. Lúc này mới phát hiện ra vấn đề. Theo lý thuyết yêu thú đã bị bọn họ giết chết. Thì lúc này hai người kia phải quay về đây rồi mới đúng, chẳng lẽ....

Mọi người còn chưa kịp suy nghĩ, thì cái chẳng lẽ kia, đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Người rơi trên mặt đất đầu tiên chính là Triệu Tiểu Bàn máu me khắp người. Bụng của hắn giống như bị cái gì đó đâm cho bị thương. Máu từ vết thương kia ào ào chảy ra. Cả thân bạch y bây giờ đã bị máu nhuộm đỏ.

Mọi người còn chưa kịp tới kiểm tra xem hắn có vấn đề gì không. Đột nhiên từ trên trời một đạo Hỏa Tường từ trên trời rơi xuống chỗ mọi người. Hai người đệ tử bị thương còn chưa kịp né tránh đã biến thành tro tàn.

Một tiếng "Ầm Ầm" vang lên. Một con yêu thú giống như đúc con yêu thú lúc trước. Nhưng mà nó to gấp 3 con yêu thú kia. Nó liền xuất hiện trước mặt mọi người. Mùi máu tươi nồng nặc xông thẳng vào mũi mọi người. Từ cái miệng của nó còn mấy ngọn lửa còn chưa kịp tắt.

Tiêu Dật cũng rơi xuống. Hắn rất là chặt vật. Mặc dù không có bị thương nghiêm trọng như Triệu Tiểu Bàn. Nhưng trên người hắn cũng có rất nhiều vết thương nhỏ.

Con Lăng Hỏa Thú kia vừa rơi xuống liền thấy con tiểu Lăng Hỏa Thú đang nằm bên cạnh. Nó liền mặc kệ mọi người liền phi nước đại chạy tới chỗ con tiểu Lăng Hỏa Thú kia. Nó dùng cái sừng trên đầu mình nhẹ nhàng húc thi thể con tiểu Lăng Hỏa Thú kia. Hình như nó biết con thú này đã chết rồi. Từ miệng của nó liền phát ra tiếng "Ồ...ô..." rên rỉ. Xem ra con này mà mẹ của ấu thú kia.

Trong lòng Chúc Diêu liền cảm thấy căng thẳng. Đừng có bảo con này là mẹ của ấu thú kia chứ!

Quả nhiên con Lăng Hỏa thú to lớn kia kêu "Ồ...ô..." một lúc lâu. Đột nhiên nó phát ra tiếng rống thê lương. Nó tức giận quay đầu lại nhìn mấy nhân tu trên mặt đất kia. Nó đập đập móng vuốt xuống mặt đất rồi há miệng to lớn kia ra. Một đoàn lửa còn to lớn hơn chiêu Hỏa Diễm từ cái miệng kia được phun ra.

"Không xong! Nhanh tránh mau!"

Trần Diệc đang còn cầm máu giúp Triệu Tiểu Bàn vội vàng la lớn.

Mọi người chột bưng tỉnh. Ngự kiếm cực nhanh bay đi. Chỉ thấy nơi Hỏa Diễm đánh trúng liền hóa thành một mảnh tro tàn. Rõ ràng chiêu này của nó còn mạnh hơn chiêu của con Tiểu Lăng Hỏa thú kia gấp trăm lần.

Lục Sát giơ tay triệu hồi một tảng băng lớn. Phóng về phía con yêu thú kia. Băng vừa chạm vào người con yêu thú kia lập tức kết xuất thành tảng băng lớn. Nó nỗ lực đông cứng con yêu thú kia lại. Hạn chế hành động của nó. Thế nhưng con yêu thú kia có tốc độ cực nhanh. Băng vừa có dấu hiệu đông cứng lại thì nó rung mình một cái vỡ hết. Một vị nữ tu khác nhìn thấy vậy liền gọi ra hàng nghìn linh kiếm phóng về phía con yêu thú kia. Tuy rằng nó không thể xuyên thủng được lớp lân phiến của con yêu thú kia. Nhưng nó có thể gián tiếp đẩy nhanh tốc độ đông cứng của tảng băng lên.

Mất thấy mình sắp bị đông cứng, Con Lăng Hỏa Thú kia đột nhiên hét to lên một tiếng. Những Lân Phiến trên người nó đột nhiên dựng thẳng đứng lên. "Rống" một tiếng. Từ trên lân phiến của nó xuất hiện một đám lửa lớn. Toàn thân thể nó lửa cháy hừng hực. Trong nháy mắt Hàn Băng liền bốc hơi không còn một mảnh.

"Biến dị Lăng Hỏa thú!"

Trần Diệc kinh ngạc hô lên thành tiếng.

Không đợi mọi người kịp phản ứng. Thân thể đang hừng hực thiêu cháy kia của con Lăng Hỏa Thú đột nhiên biến mất. Ở nơi xa đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết. Vị nữ tu mới dùng linh kiếm công kích nó kia đã bị con Lăng Hỏa thú cắn vào trong miệng. Hai cái miệng nó khép lại thì tiếng thét thảm thiết kia của nữ tu cũng liền biến mất. Một vết máu đỏ tươi từ cái miệng con Hỏa Lăng thú kia chậm rãi chảy ra.

Mọi người nhìn thấy một màn kinh khủng này lâm vào hoảng sợ. Trong nháy mắt liền chết 3 người. Mà con yêu thú kia cũng không có bị thương một chút nào. Yêu thú biến dị mạnh hơn yêu thú bình thường gấp 10 lần. Mà đây còn là yêu thú cấp 7, hơn nữa động tác rất nhanh. Mới vừa rồi nó áp sát nữ tu kia thể nào, mọi người ai cũng không thấy rõ.

53. Chương 53: Tái Hiện Lại Đội Ngũ Ngu Như Heo

"Ta... Chúng ta... Đánh không lại!"

Trong đám người đã có người có ý định rút lui. Hai nữ tu đã gọi ra phi kiếm của mình dự định xoay người lại chạy trốn chết.

” Không được!”

Trần Diệc đang định ra tay ngăn cản nhưng vẫn không kịp. Chỉ thấy con yêu thú kia vừa nhảy, trong nháy mắt liền mất tích. Trong chốc lát liền xuất hiện ở phía trước hai nữ tu còn đang chạy trốn chết kia. Nó há mồm phun ra một đạo hỏa diễm.

Hai người ngay cả thời gian kêu gào cũng không có, liền hóa thành tro bụi.

Xem ra con mẹ này cực kì tức giận. Nó sẽ không bỏ qua cho bất kỳ người nào ở đây. Chúc Diêu nắm chặt lấy hai tay, đèn nén sợ hãi trong lòng xuống. Thừa dịp con yêu thú này vừa mới khạc ra lửa xong. Nàng liền xuất ra một phép thuật thuộc hệ Mộc. Phép thuật này biến hóa ra hàng ngàn hàng vạn dây leo, quấn trụ lấy tứ chi con yêu thú kia. Nhất thời con yêu thú không cử động được, bị túm lại trên mặt đất.

” Nhân lúc bây giờ!”

Chúc Diêu hét lên.

” Không được để cho nó lóe hiện ở vị trí khác.”

Tiểu đội 10 người hiện chỉ còn lại có Chúc Diêu, Vương Từ Chi, Lục Sát, Tiêu Dật và Triệu Tiểu Bàn bị thương.

Mới vừa rồi nó dùng tốc độ cực nhanh để bắt hai người kia, nhìn thì giống như chạy trốn. Nhưng căn bản nó không có bất kỳ động tác trốn chạy nào. Cũng không bản là do nó quá nhanh. Mà con Lăng Hỏa Thú này lóe hiện như thuận di vậy.

Vương Từ Chi và Tiêu Dật là người phản ứng nhanh nhất. Cả hai người đều xuất kiếm ý của mình ra, đánh tới con yêu thú kia. Kim Đan kỳ mới có thể lãnh hội được kiếm ý. Nó không như linh kiếm. Kiếm ý mang theo ý niệm cường đại của người thi triển. Chỉ cần một kiếm chém xuống thì con Lăng Hỏa thú kia sẽ đổ máu.

Con Lăng Hỏa thú càng thêm tức giận, bắt đầu liều mạng giằng co. Dần dần Chúc Diêu nàng cảm thấy lực bất tòng tâm không thể trói buộc được con thú cấp 7 này lâu dài được.

” Lục Sát!”

Chúc Diêu hô lên một tiếng với cô nàng đang còn đứng ngẩn ngơ bên cạnh kia

” Nhanh tới hỗ trợ!”

Lục Sát sững sờ, vội vàng giơ tay lên gọi ra một khối băng.

” Không được! Không được dùng Băng!”

Chúc Diêu muốn chửi ”Mẹ nó!” nhưng đành phải nhịn lại. Cô nàng này xuất môn hình như quên mang óc theo rồi thì phải!

Đáng tiếc nàng hô lên quá chậm. Ngọn băng kia đã lao thẳng vào người con yêu thú. Vừa mới tiếp xúc lên người con yêu thú kia. Trong nháy mắt Ngọn lửa trên người Lăng Hỏa Thú bùng lên. Nàng khổ cực gọi ra dây leo trong chốc lát bị đốt sạch sẽ. Thân hình Lăng Hỏa Thú lóe lên rồi từ phía đằng sau Lục Sát phun ra một ngọn lửa.

Lục Sát mở to hai mắt ra. Khuôn mặt trắng bệch. Từ ánh mắt hiện lên sự tuyệt vọng.

Lăng Hỏa thú há chiếc mồm to rộng kia cắn xuống. Đột nhiên một bóng người màu đỏ liền xông lên. Đụng trúng Lục Sát. Đẩy nàng ra khỏi chiếc miệng to lớn kia. Chúc Diêu lấy tốc độ nhanh nhất kéo Lục Sát đang còn choáng váng.

Lại là Triệu Tiểu Bàn!

Chúc Diêu sợ ngây người. Nhưng lúc này cũng không phải là lúc đỡ người ra. Chúc Diêu lấy tốc độ nhanh nhất bay đi rồi kéo Lục Sát đang còn choáng váng trên mặt đất, cấp tốc cách xa Lăng Hỏa Thú. Triệu Tiểu Bàn còn chưa kịp nhìn thấy Lục Sát ra sao thì trong nháy mắt biến thành hai đoạn.

Lục Sát được cứu nhưng mặt mày tái mét sợ hãi. Thậm chí nàng còn không dám quay đầu nhìn lại Triệu Tiểu Bàn bị chết không toàn thây kia. Nàng sợ khi nhìn thấy nước mắt lại ào ào chảy ra, toàn thân nàng vào lúc này kịch liệt run rẩy.

Cuối cùng Chúc Diêu nhin không được giờ tay lên tát cho nàng một cái,

” Người có não hay không mà ngu vậy? Không biết Lăng Hỏa Thú ghét nhất là lửa với nước à!”

Tới cùng là nàng có biết vì sao băng của nàng không bám được trên người con Lăng Hỏa thú kia không vậy!

” Ta... ta dùng là Băng mà!”

Lục Sát ủy khuất nói.

” Băng cũng là nước, đồ ngu!”

Rõ ràng là nàng biết băng của mình khiến cho con Lăng Hỏa thú kia bức ra hỏa diễm. Thế mà nàng còn phóng tăng băng về phía con yêu thú kia được. Người ngu nó cũng vừa phải thôi chứ! Còn thua cả con khỉ!

Chúc Diêu cũng không có tâm trạng đi giáo dục cái loại não tàn nhi đồng này. Nàng gọi ra phi kiếm, rồi tạo ra một cái kết giới phòng ngự cho bản thân mình. Sau đó quay lại nói với mọi người,

” Nhanh bố trí ra kết giới phòng ngự. Con Lăng Hỏa thú kia còn có thể thuần đi tới!”

Hiện tại mặc kệ nàng có bị lộ thân phận hay không. Trước tiên cần giữ mạng cái đã.

Lục Sát lúc này cũng không có đỡ người ra. Nghe lời nàng bố trí kết giới. Chúc Diêu liếc mắt nhìn Triệu Tiểu Bàn đang nằm trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy bi ai cho hắn.

Linh khí vừa kích hoạt, kiếm trong tay Chúc Diêu trong nháy mắt hiện lên tia chớp màu tím. Nàng không do dự phi thân lên xông về phía con yêu thú kia đâm xuống một kiếm.

” Lân Phiến yêu thú kia thập phần kiên cố, người đâm không ...”

Lời nhắc nhở của Trần Diệc còn chưa nói hết thì thấy con yêu thú kia hét thảm lên một tiếng. ”Oanh” một tiếng. Bị kiếm Chúc Diêu đâm vào người. Máu phun như xối xả từ miệng vết thương lớn cỡ bàn tay trên người con yêu thú kia”

” Bánh bao sư muội, người....”

Báo bao sư muội cái con khỉ? Chúc Diêu lườm hắn một cái. Đột nhiên nhớ ra, hình như nàng chưa cho hắn biết tên của mình thì phải. Mà Vương Từ Chi cũng chưa từng hỏi tới. Hắn vẫn hay gọi nàng là bánh bao nhỏ. Đừng bảo bọn họ vì không biết tên của nàng nên gọi nàng là bánh bao đi!

Khóe miệng Chúc Diêu giật giật một cái. Xoay người lại nghiêm túc đối phó với con yêu thú kia. Đòn vừa rồi đánh trúng được nó chỉ là may mắn mà thôi. Nguyên do con yêu thú kia không biết trên người nàng có một thanh kiếm lõi điện chuyên khắc chế yêu thú. Lần sau đánh cũng chưa chắc may mắn tới như vậy.

Quả nhiên con yêu thú đang ở trên mặt đất lại biến mất. Chúc Diêu liền cảm thấy căng thẳng trong lòng không biết khi nó xuất hiện nó sẽ xuất hiện ở đâu.

“Bánh bao nhỏ, người không sao chứ?”

Vương Từ Chi bay tới, lưng tựa vào lưng nàng rồi nói,

” Người đánh nó bị thương. Đương nhiên nó sẽ tấn công người trước rồi. Nên phải cẩn thận.”

Quả nhiên một khắc sau, con yêu thú kia liền xuất hiện trên đầu nàng. Nó há cái miệng to lớn kia ra cắn lên kết giới phòng ngự. Cũng may là sư phụ cho nàng kiếm tuệ. Nên chặn được một đòn trí mạng này. Nhưng lần sau cũng không có may mắn như vậy.

Chúc Diêu và Vương Từ Chi cấp tốc lui về phía sau. Lúc này, Trần Diệc và Tiêu Dật mới chạy tới.

Kiểm ý của Tiêu Dật đã tu luyện rất là thành thực rồi. Một thanh kiếm màu vàng liền xuất hiện quay xung quanh người hắn. Nó giống như có sinh mệnh vậy. Phát ra kiếm ý lạnh thấu xương.

Con yêu thú kia cũng không có chính diện nghênh chiến. Thân hình nó lóe lên lại biến mất.

” Phải bức nó đi ra!”

Trần Diệc nắm chặt tay. Con yêu thú này định dây dưa với mọi người đến chết. Mặc dù mọi người có kết giới phòng ngự. Nhưng nó cũng chỉ phòng ngự được 1 đòn mà thôi. Nhiều hơn 1 cái, bọn họ chịu không nổi.

” Ta có biện pháp bức nó hiện ra!”

Chúc Diêu giơ cây kiếm của mình lên.

Lúc này mọi người mới phát hiện ra trên thân cây kiếm có lôi điện. Đặc biệt là Trần Diệc.

” Người... người là đệ tử của Ngọc Lâm Phong?”

Chúc Diêu cũng không có phủ nhận. Dù sao thì sớm muộn gì bọn họ cũng biết,

” Ta thấy con yêu thú thuần di thì phạm vi cũng trong vòng 5 dặm xung quanh chúng ta. Ta sẽ dùng Lôi điện bức nó ra. Thế nhưng cũng chỉ được 3 hơi thở mà thôi. Ba người các người trong khoảng thời gian này phải đánh chết được nó.”

Nghe thấy vậy, sắc mặt ba người liền ngưng trọng hẳn lên. Coi như là bức ra yêu thú. Nhưng nó dù sao cũng là yêu thú cấp 7. Cũng chính là Nguyên Anh sơ kỳ. Chỉ dựa vào ba người có tu vi Kim Đan như bọn họ, sợ rằng....

” Dù sao chúng ta cũng cần phải thử một chút!”

Cũng hết cách, Tiêu Dật hắn đành chấp nhận,

” Chuyện này sẽ do bánh bao sư muội phụ trách bức ra yêu thú. Chúng ta chờ đợi rồi xuất ra một đòn toàn lực.”

“.....”

Bánh bao em gái nhà người!

Mọi người bàn bạc xong, liền sắp xếp thành một trận hình trên mặt đất. Lục Sát cũng tiến đến đứng gần 4 người rất là kỳ quái. Chúc Diêu bĩu môi, không có năng ta càng tốt hơn!

Chúc Diêu đem trường kiếm cắm xuống mặt đất. Sau đó nàng cầm lấy chuỗi kiếm, thúc dục Lôi linh khí trong cơ thể hướng xuống dưới mặt đất phát động Dẫn Lôi Quyết.

Từ thanh trường kiếm đang cắm trên mặt đất còn phẳng lặng liền bắt đầu dấy sóng. Nó nhanh chóng mở rộng ra bốn phía xung quanh. Chỉ một lúc sau, 5 dặm xung quanh đã tràn ngập làn sóng. Chúc Diêu ngưng thần lại. Nếu không thì nó lại tiếp tục mở rộng ra phía bên ngoài. Sau đó nàng bắt đầu dẫn Lôi Điện xuống.

Trong nháy mắt, hàng ngàn hàng vạn Lôi điện từ trên trời đánh xuống mặt đất. Cả bầu trời tràn ngập màu trắng của ánh sáng Lôi điện.

Một tiếng thét dài vang lên. Một con cự thú xuất hiện trên bầu trời nên nàng vừa gọi ra Lôi điện kia. Nó thống khổ tránh né Lôi điện dày đặc xung quanh mình.

” Đã xuất hiện!”

Trần Diệc lập tức kêu gọi ra hàng ngàn hàng vạn linh kiếm tấn công về phía con yêu thú. Tiêu Dật và Vương Từ Chi cũng không có do dự. Bọn hắn thúc dục toàn bộ linh khí trong cơ thể, tấn công về phía con yêu thú kia.

Bọn họ tấn công mãnh liệt như thế kia cuối cùng cũng có tác dụng. Trên người con yêu thú lúc này xuất hiện rất nhiều vết thương. Nhưng như thế này vẫn chưa giết được nó. Về mặt Tiêu Dật liền trở nên lạnh

lẻo. Thanh kiếm ý lúc trước đang con nhỏ nhỏ, đột nhiên hóa thành hàng nghìn hàng vạn lưỡi kiếm sắc bén, kín như bưng tấn công về phía yêu thú.

Chúc Diêu nhìn thấy như vậy liền chấn kinh. Kiếm ý kia quá mạnh. Quả nhiên không hổ danh là nhân vật chính. Lên cấp nhanh như vậy. Lúc này Lôi quang của nàng cũng đã biến mất rồi. Cái đại trận Dẫn Lôi Quyết này cũng chỉ có thể duy trì trong 3 hơi thở mà thôi. Lâu hơn nữa nàng không chịu được.

Nhưng mà nhìn kiếm ý của Tiêu Dật lúc này xem ra nó cũng có thể giết chết được con yêu thú kia.

Chúc Diêu vô lực ngồi dưới đất. Nàng chỉ có thể ngăn cản con yêu thú kia để bọn họ có khoảng trống tấn công. Thỉnh thoảng nàng bổ sung thêm vào mấy cái Lôi điện. Rõ ràng con yêu thú kia không đánh lại được mọi người. Nó không còn không chế được thân thể nữa. Bắt đầu từ trên bầu trời rơi xuống đất.

” Nhân lúc bây giờ!”

Trần Diệc hét to lên một tiếng. Tiêu Dật và Vương Từ Chi đồng thời cùng ngừng tụ ra hai thanh kiếm ý thật lớn rồi phóng thẳng về phía con yêu thú kia.

Bọn họ cảm thấy thắng lợi sắp dành được rồi. Con Lăng Hỏa thú đã bị trọng thương. Nó tuyệt đối không thể nào thoát khỏi kiếm ý này.

Đột nhiên nó rống lên một tiếng thật to. Mắt nó đỏ bừng như máu. Trong đôi mắt nó 2 ngọn lửa bùng cháy. Ngọn lửa trên người bỗng nhiên tăng vọt lên. Mà màu sắc nó đang từ màu đỏ liền chuyển thành màu đen. Ngay cả kiếm ý của Tiêu Dật và Vương Từ Chi khi va chạm vào nó cũng bị tan nát.

Kiếm ý phản phệ khiến cho hai người bọn họ há miệng phun ra một búng máu. Mới vừa rồi bọn họ tung ra rất nhiều lực lượng, bây giờ bị phản phệ khiến cho nó rất là nghiêm trọng. Lúc này e rằng bọn họ không còn bất kỳ lực lượng nào.

” Nó muốn cưỡng ép tiến cấp!”

Khuôn mặt Trần Diệc lúc này hiện lên không thể tin được, nhìn chăm chăm vào con yêu thú kia. Linh khí xung quanh bắt đầu bạo động.

Nếu như yêu thú cưỡng ép tiến cấp. Tất nhiên là linh khí xung quanh sẽ bị bạo động. Nếu như yêu thú tiến cấp thành công thì sẽ dẫn xuống Lôi kiếp. Nếu như yêu thú tiến cấp thất bại, thì yêu thú sẽ bị tự bạo mà chết. Con Lăng Hỏa Thú này muốn cùng với mọi người đồng quy vu tận sao?

” Sao... làm sao bây giờ?”

Sắc mặt Lục Sát liền trở nên tái nhợt nhìn về con yêu thú toàn thân đang bùng cháy ngọn lửa màu đen kia. Nước mắt nàng lúc này như mưa. Nàng nắm tay Tiêu Dật thật chặt nói:

” Tiêu sư thúc, chúng ta chạy không được sao? Ta không muốn chết ở đây.”

Tiêu Dật cũng không có trả lời. Đến ngay cả Vương Từ Chi và Trần Diệc lúc này cũng lâm vào trầm mặc. Mọi người đang đứng chính giữa Linh khí bạo động. Hiện giờ hai người bọn họ đều bị thương. Cho nên không còn linh lực để mà ngự kiếm rồi đi. Coi như bọn họ không có bị thương đi. Nhưng linh lực bạo động lớn như thế này. Bọn họ cũng không có năng lực tránh được.

Chúc Diêu nắm thật chặt cây kiếm trong tay. Nàng đứng lên, cố sức rút nó ra khỏi mặt đất. Về mặt nghiêm túc đi về phía con yêu thú kia. Muốn nàng ngồi chờ chết. Đó vốn không phải là tính cách của nàng.

Chúc Diêu nắm thật chặt kiếm trong tay, đứng lên, cố sức rút ra, thần sắc nghiêm túc hướng yêu thú phương hướng cất bước, ngồi chờ chết, cho tới bây giờ không phải là phong cách của nàng.

54. Chương 54: Vẫn Còn Một Con Nữa

“Bánh bao nhỏ, người định làm gì?”

Vương Từ Chi khấn trương hần lên. Hần nắm lấy tay nàng.

” Dù sao chờ đợi cũng chết, chi bằng ta liều mạng một phen. “

“Người sẽ chết!”

” Ta không chết được đâu!”

Chúc Diêu quay đầu lại cười cười. Rồi đưa tay sờ sờ đầu Vương Từ Chi theo thói quen,

” Tiểu hài tử xấu xa! Xem ta đây”

Vương Từ Chi nghe thấy vậy, liền mở to hai mắt ra giống như nghe thấy chuyện gì cực kỳ kinh hãi vậy. Hai con mắt của hần nhìn nàng thẳng tắp. Từ trong đáy lòng hần dâng lên sóng gợn.

Đột nhiên tay hần nắm tay nàng càng chặt hơn:

“Người là...”

Chúc Diêu xoay kiếm, thả lỏng chuôi kiếm rồi đập vào gáy hần một cái. Mà Vương Từ Chi lúc này không khác gì cây cung hết đà. Trong nháy mắt hần liền hôn mê bất tỉnh.

“Trần Diệc, chăm sóc cho hần!”

Chúc Diêu mặc kệ ba người kinh ngạc. Nàng loạng choạng tiến về phía con yêu thú.

Nếu như hồi 3 năm nay nàng theo sư phụ liều mạng luyện tập kiếm thuật, học xong nàng được cái gì?

Đó chính là quá chua... Tìm đánh!

Chúc Diêu thúc dục tất cả linh khí còn lại, ngưng tụ vào thanh kiếm trên tay. Lôi quang trên thân kiếm có linh khí gia trì càng thêm to hơn. Nó cứ tiếp tục phình to ra mãi cho đến khi thành một thanh kiếm khổng lồ mới dừng lại.

Ở cái tình huống bây giờ, tất cả phép thuật cao thâm đều vô dụng. Chỉ có cứng đối cứng mới ăn thua.

Chúc Diêu phi thân lên. Giơ cao kiếm lên rồi bổ xuống một đường về phía Lăng Hỏa Thú đang còn ở chính giữa linh khí bạo động. Lôi quang tiếp xúc ngọn lửa màu đen nhất thời pháo lửa bốn phía. Đem ngọn lửa đang còn cháy bùng bùng kia đập xuống 1 nửa. Lôi điện là khắc tinh của yêu thú.

Ngoài trừ những con yêu thú trời sinh Lôi hệ ra thì tất cả những yêu thú còn lại đều bị nó khắc chế. Hiện tại, nàng cũng chỉ có thể dựa vào điều này để đánh cuộc liều mạng với nó.

Nhưng do nàng sử dụng bí quyết Dẫn Lôi Thuật trên phạm vi lớn, linh khí tiêu hao quá lớn. Cho nên bây giờ nàng cũng chỉ có thể liều mạng thúc dục sức lực cuối cùng liều chết mà thôi.

Mà càng tới gần yêu thú, lực lượng ngăn cản lại càng lớn. Do cơ thể không còn nhiều linh khí khiến cho nàng cảm giác toàn thân mình lúc này đau nhức.

Nhưng chuyện này cũng không làm nàng bận tâm nhiều. Cho dù khí huyết có trào dâng lên tới tận ngực, miệng phun ra một ngụm máu thì nàng cũng phải xông lên phía trước.

Nếu như nàng lui một nhịp, thì phía đằng sau chỉ có con đường chết.

Nàng không phải anh hùng, cũng không phải Thánh Mẫu. Cho nên không có chuyện hi sinh bản thân mình cứu sống người khác. Sở dĩ nàng liều mạng như vậy vì nàng biết mình chắc chắn không chết.

Không biết vì sao nàng cảm thấy chuyện mình sống lại lần trước cũng không phải là tình cờ. Vì vậy, coi như lần này nàng lại chết nữa, thì rồi cuối cùng nàng cũng trở về được thôi.

Kể từ sau khi nàng biết được nguyên nhân mình tới thế giới này. Đó chính là tu sửa ”BUG” Tiêu Dật. Thì nàng càng thêm vững tin với những suy nghĩ của mình.

Có thể nàng không cần làm những điều này. Bởi vì cho dù con yêu thú kia có tiến cấp thành công hay là thất bại thì tất cả mọi người ở đây đều phải chết.

Tiêu Dật vừa chết. Dĩ nhiên "BUG" không còn tồn tại. Mà "BUG" được sửa thì năm loại thuộc tính "Linh" cũng sẽ không bị đưa tới thượng giới. Dĩ nhiên là nhiệm vụ hoàn thành rồi. Và có thể vì vậy mà nàng lại được trở về thế giới cũ của nàng.

Thế nhưng ở đây cũng không phải chỉ có một mình Tiêu Dật. Ở đâu còn có Trần Diệc, có Lục Sát. Và đặc biệt hơn nữa chính là Vương Tử Chi. Chính là hài tử nàng chăm sóc từ nhỏ đến lớn.

Nếu như nàng bỏ qua cái mạng nhỏ của tiểu hài tử xấu xa. Thì chuyện Vương đại phu nhờ vả mình chăm sóc cho hắn mà nàng không làm được. Cho dù Vương Đại Phu có chết thành quỷ cũng đâm chết nàng bằng được. Hắn sống thì hắn cũng phải nhờ nàng đến chết mới thôi. Vì vậy những chuyện như thế này nàng không được để xảy ra thì tốt hơn.

Nàng làm chuyện này không có quan hệ tới đạo nghĩa hay là đại cục. Đây là lương tâm của nàng, và cũng chính là con người của nàng.

Nàng là một người không có chí lớn. Sở dĩ nàng nâng kiếm lên. Chỉ vì một nguyên nhân duy nhất. Đó chính là nàng là một con người!

Dù linh khí hầu như khô kiệt. Nhưng trong lòng Chúc Diêu vẫn dâng lên một chiến ý vô hạn giống như ngọn đèn cạn dầu phút cuối bùng bùng cháy dữ dội lên vậy.

Kiểm trong tay nàng do không còn linh khí cũng mất đi Lôi quang. Trong nháy mắt, thân ảnh Chúc Diêu liền bị ngọn lửa màu đen thôn phệ.

Ba người Trần Diệc nhìn thấy vậy đành cúi gằm mặt xót xa. Quả nhiên là trốn không thoát.

Đột nhiên một âm thanh lạnh lạnh vang lên giữa không trung. Một đạo Thiểm Lôi màu trắng từ trong ngọn lửa màu đen kia phá không mà ra. Nó vọt thẳng lên giữa bầu trời. Sau đó nó hội tụ thành một con Phượng Hoàng Sấm Sét. Một con thần chim từ Lôi Điện tạo ra. Khi nó xuất hiện, nó quét tan tất cả khí thể tà mị quanh đây.

"Đây là..."

Trần Diệc trợn mắt há mồm nhìn con phượng hoàng đột nhiên xuất hiện.

"Là kiếm ý!"

Về mặt Tiêu Dật té nhị ngẩng đầu lên nhìn con phượng hoàng khí thể dũng mãnh kia.

"Nàng chợt lĩnh hội."

"Kiếm... Kiếm ý?"

Trần Diệc càng thêm kinh ngạc. Kiếm ý không phải có hình dạng một thanh kiếm sao? Tại sao nó lại có hình dạng phượng hoàng?

Con Phượng Hoàng từ trên không trung vẫy đôi cánh Lôi Quang, từ trên bầu trời đáp xuống mặt đất. Nó đi thẳng về phía con yêu thú kia. Chỉ thấy ngọn lửa màu đen kia bị Lôi quang chạm vào liền tắt ngấm ngay lập tức. Mà con yêu thú kia thì bị khí thể của con phượng hoàng đè ép khiến cho không thể cử động nổi. Một trảo phượng hoàng hạ xuống. Trong phút chốc, con Lăng Hỏa thú đang còn cường ép tiến cấp kia liền chết ngay tức khắc.

Sau đó, chim Phượng Hoàng lại hét lên một tiếng lạnh lạnh vang vọng trời không. Thân hình màu trắng chậm rãi tiêu tan.

Trong nháy mắt, Linh khí bạo động trong liền lắng xuống. Chỉ còn lại Chúc Diêu máu me khắp người đứng bên cạnh con yêu thú thịt nát xương tan kia.

Rốt cuộc thì Chúc Diêu không nhịn nổi nữa liền thổ dốc ra. Từ trên miệng, toàn thân máu tươi chảy ra ào ào. Một ánh sáng màu trắng nhu hòa từ chiếc dây chuyền ở trên cổ lóe lên, chậm rãi chữa lành, khôi phục lại nhan sắc cho nàng.

Lần đầu tiên nàng biết được, con người có thể chảy máu nhiều như vậy. Rõ ràng nàng cảm thấy máu đã chảy hết rồi. Thế mà máu vẫn cứ tiếp tục ào ào chảy ra được tài thật.

Nàng lắc lư thân hình hai cái. Rồi bắt đầu ngã xuống mặt đất.

Lúc này mấy người Trần Diệc mới kịp phản ứng lại, vội vàng chạy tới đỡ lấy nàng. Giúp khuôn mặt nàng khỏi phải cảnh cạ đất. Hắn kiểm tra nàng một chút. Phát hiện ra kinh mạch của nàng hầu như đứt đoạn. Ngay cả Kim Đan của nàng đều có dấu hiệu vỡ vụn rơi vào tình trạng nguy hiểm.

” Người còn chịu đựng được không? Bánh bao sư muối!”

Nghe thấy vậy, Chúc Diêu muốn phun một búng máu ra mặt đất, nhưng vẫn cố gắng nhịn lại. Bánh bao cái em gái nhà người à!

Khi nhìn thấy nàng như vậy, hắn nhịn không được liền truyền linh khí vào cho nàng. Nàng đành phải nhịn lại.

Lúc này Chúc Diêu chỉ còn lại một hơi thở. Cả người máu me bé bết. Thế nhưng thần sắc ba người vào lúc này lại khác nhau hoàn toàn.

Trần Diệc vào lúc này thì kinh ngạc. Hắn kinh ngạc bởi vì vị tiểu sư muối này trong nhóm của mọi người có thực lực yếu nhất. Nàng chỉ có tu vi Kim Đan sơ kỳ. Ngay từ lúc đầu, hắn còn lo lắng nàng sẽ liên lụy tới người khác. Không ngờ cuối cùng nàng lại là người cứu hắn.

Tiêu Dật thì khác. Hắn lâm vào trầm mặc. Nhớ lại hình ảnh con Phượng Hoàng Sấm Sét vừa mới xuất hiện kia, rồi nắm chặt hai tay lại. Lúc đầu, hắn vẫn luôn nghĩ rằng kiếm ý chính là một lợi kiếm từ ý niệm của tu giả mà ra. Thật không ngờ, kiếm ý vẫn còn có thể có hình thái như vậy.

Lục Sát thì vẫn còn chưa hoàn hồn lại. Cả người nàng vào lúc này run lên bần bật.

Về phần Vương Từ Chi...

Ừ... Hắn đang còn hôn mê, chưa có tỉnh dậy.

Chúc Diêu yên lặng kiểm tra mình lại một chút. Xem người mình có vết thương nào nặng không.

” Tiêu sư thúc, rốt cuộc các người đã trêu chọc đầu yêu thú này kiểu gì khiến cho nó như vậy?”

Thấy Chúc Diêu có vẻ đỡ hơn một chút. Lúc này, Trần Diệc đột nhiên nhớ tới chuyện nguyên nhân gây ra nó. Hai con yêu thú này đúng là mẹ con. Đối với yêu thú cấp cao, khi sinh sản xong sẽ không có chuyện rời khỏi hang ổ của mình. Con Lãng Hỏa thú này cũng vậy. Nó cũng sẽ không có rời xa con của mình. Hơn nữa nếu như không đụng phải chuyện gì đặc biệt. Thì nó cũng sẽ không liều mạng tới như vậy.

Về mặt Tiêu Dật liền hiện lên sự bối rối, sau đó hắn liền nghiêm mặt nói.

” Chúng ta phát hiện ra ở bên kia có Thấu Diệp Thảo. Vô tình chúng ta kinh động tới mẫu thú. Ta và Triệu sư diệt đánh không lại. Đang định rút lui. Ai ngờ rằng các người lại giết chết con của nó. Chính vì vậy... nên con mẹ này mới đại phát ra hung tính.”

Trần Diệc nhíu mày hỏi thêm.

” Không phát hiện thêm cái gì nữa sao?”

” Quả thật không có”

Tiêu Dật kiên định lắc đầu.

Thế nhưng trong tâm Chúc Diêu lại thấy có chút lạnh lẽo. Nàng có thể khẳng định 100% rằng hắn đã lấy được Thiên Mạch Liên. Chứ không thì mấy con yêu thú kia cũng đâu có ăn no rửng mỡ truy sát bọn họ tới như vậy. Còn có cả con ấu thú đuổi theo Lục Sát nữa. Nàng vẫn chưa có quên. Con ấu thú kia xuất hiện ngay sau Lục Sát. Nhìn bộ dạng Tiêu Dật bây giờ cho dù có như thế nào đi chăng nữa. Hắn cũng quyết tâm không có lấy ra Thiên Mạch Liên.

Trần Diệc thấy hỏi không ra kết quả, cũng không kiên trì nữa. Hắn nhìn thi thể đồng môn ở cách đó không xa mà cảm thấy bi thương. Bối cảnh này quá mức nguy hiểm. Ngay cả ngoài rìa mà vẫn có yêu thú cấp 7.

” Không ngờ vừa vào bí cảnh đã đụng phải hai con yêu thú cấp cao rồi.”

Hắn quay đầu lại nhìn thi thể hai con yêu thú kia một chút.

” Xem ra chúng ta càng phải thêm cẩn thận hơn nữa.”

Chúc Diêu tán đồng gật đầu,

” May con kia cũng chỉ là con non, nếu là....”

Khoan đã! Trong đầu Chúc Diêu liền nổi lên một suy nghĩ đáng sợ. Trong nháy mắt sắc mặt nàng liền tái nhợt, run rẩy bầy chỉ vào hai cái thi thể yêu thú nằm ở kia.

” Chúng ta mới vừa giết một con ấu thú, một con mẹ, thế thì.... Cha nó đâu?”

Rống

~Một tiếng gầm rú quen thuộc vang lên giữa không trung như trả lời câu hỏi của nàng.

Ba người kia nghe thấy khuôn mặt liền trắng bệch.

Chết tiệt, vẫn còn con nữa!

” Trần Diệc, người mang theo Vương Từ Chi chạy về phía cửa ra.”

Chúc Diêu trầm giọng nói,

” Tiêu Dật, Lục Sát các người chạy sang phía bên trái, ta chạy sang phía bên phải. Mọi người chia ra làm 3 đường. Chạy!”

Tiêu Dật liền gật đầu. Hắn vội vàng nắm lấy Lục Sát đang còn ngẩn người ngự kiếm bay về phía bên trái. Lúc này, bọn họ không còn sức lực để chiến đấu nữa. Nếu như có thêm một con yêu thú nữa. Cho dù là yêu thú cấp 4. Thì bọn họ cũng không còn sức đánh trả chứ đừng nói tới yêu thú cấp 7. Vì vậy, tách nhau ra chạy trốn mới là thượng sách.

“Bánh bao sư muội, còn người...”

Trần Diệc cũng gọi ra phi kiếm. Quay lại nhìn Chúc Diêu đang còn trọng thương mà do dự.

Chúc Diêu cũng không có quay đầu lại. Nàng gọi ra phi kiếm của mình, lạnh lùng nói,

” Người nhanh chóng ra khỏi bí cảnh. Bất kể chuyện gì xảy ra thì cũng không được quay đầu lại.”

Trần Diệc hít một hơi. Nâng Vương Từ Chi ngất xỉu dậy, chạy về phía cửa ra.

Ngay lúc đó, Chúc Diêu cũng ngự kiếm bay về bên phải. Mới vừa rồi nàng cưỡng ép xuất ra kiếm ý khiến cho kinh mạch đứt đoạn. Lần này nàng lại cưỡng ép thúc dục linh khí. Vết thương liền rách ra dữ dội. Máu tươi không ngừng tuôn trào ra.

Hiện tại nàng cũng chỉ có thể hy vọng con yêu thú kia ngu ngu một chút. Nàng cố tình bảo mọi người phân tán ra. Một là dời đi mục tiêu của yêu thú. Hai là Lục Sát cũng không có bị thương. Chỉ cần nàng không muốn chết thì phi kiếm bay đi cũng thừa sức. Mà phương hướng Trần Diệc mang Vương Từ Chi rời đi thì cũng gần cửa ra bí cảnh. Con Yêu thú kia tất nhiên là không ra ngoài bí cảnh rồi. Còn nàng thì, mục tiêu nhỏ. Nên con yêu thú kia chắc cũng không có đuổi theo nàng.....

Rống

~~Mẹ cha nó chứ! Nó đuổi theo tới nơi rồi!

Chúc Diêu quay đầu nhìn lại thì thấy đằng sau có một con yêu thú cao tới 3 tầng lầu. Nó đuổi theo mà bụi bay mù mịt. Trong nháy mắt, nàng muốn đốt 100 ngọn nến để nâng cao vận khí cho mình.

Mẹ nó chứ! Nó đuổi nàng làm cái gì? Đừng bảo rằng do nó thấy nàng có một mình nên mới dám đuổi theo nàng nha! Thấy ta một mình nên dễ bắt nạt sao?

55. Chương 55: Xinh Xắn, Thực Dụng, Rất Hợp Để Đeo

Quả thật lúc này Chúc Diêu chỉ muốn khóc? Nhưng nàng cũng không thể dừng lại để khóc. Nàng mà dừng lại thì chết chắc. Chúc Diêu đã phải liều mạng mới giết được con mẩu thú kia. Nàng vẫn còn chưa bắt được "Mộc Linh", cho nên nàng tuyệt đối không thể để mình chết vào lúc này được.

Thế nhưng thể lực của nàng càng ngày càng yếu. Nó khiến cho tốc độ ngự kiếm của nàng càng ngày càng chậm. Cho dù nàng có thức dục linh khí thể nào đi chăng nữa thì một giọt linh khí cũng không thấy chui ra.

Ngay lập tức, nàng liền rơi từ trên không trung xuống mặt đất làm cái "bịch". Lúc này, ngay cả sức bò dậy cũng không còn, ý thức của Chúc Diêu bắt đầu trở nên mơ hồ.

Con yêu thú to lớn kia đã lao ra khỏi rừng cây. Nó giương cái miệng máu to lớn nhanh chóng phóng về phía nàng. Đột nhiên, chiếc dây chuyền ở trước ngực nàng phát sáng. Tại thời điểm con yêu thú định cắn nuốt. Nàng mơ hồ thấy một thân ảnh màu trắng đứng chắn trước mặt nàng.

Hắn giơ một tay lên. Ngay lập tức con yêu thú kia liền bị tóm lấy. Bốn phía xung quanh vang lên tiếng sấm nổ đùng đoàng. Sau đó, hắn ném con thú về khoảng đất trống không ở trước mặt. Con yêu thú nặng nề rơi cái bịch trên mặt đất.

Chúc Diêu cố gắng nhìn xem người trước mặt này là ai. Nhưng mí mắt càng lúc càng nặng. Nàng chỉ kịp nghe thấy tiếng thở dài thật sâu của người đó rồi lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Ngọc Ngôn nhìn đồ đệ vừa ngất đi, hai cái chân mày đang còn nhíu lại, trong nháy mắt nhíu sâu thêm vài phần nữa. Hắn nâng đồ đệ ngu xuẩn toàn thân đầm máu đang nằm dưới mặt đất dậy. Nhìn nàng thể này khiến cho hắn nhìn không được hít vào một cái. Sau đó hắn lấy tay bắt mạch cho nàng. Vừa bắt mạch vừa quan sát đan điền của nàng mà phiền muộn. Kinh mạch của nàng hoàn toàn bị đứt đoạn. Linh khí khô kiệt. Đến ngay cả Kim Đan đều có dấu hiệu vỡ vụn.

Quả nhiên hắn không thể nào rời mắt khỏi nàng một phút được.

Hắn cúi người xuống ôm nàng lên. Sau đó xoay người đi về phía cái sơn động ở gần đó. Yêu thú ở trong động ngửi thấy có mùi lạ,

|‘o |

Gào

~~Nó gào lên một tiếng rồi xông ra ngoài rất là uy phong凛冽. Ngọc Ngôn nhìn nó một cái rồi thả uy áp của mình ra. Con yêu thú kia sợ quá, kêu meo meo một tiếng rồi nằm bẹp trên mặt đất. Nó ngoan ngoãn nhường động phủ của mình cho Ngọc Ngôn rồi vẫy đuôi ngoe nguẩy canh phòng.

Ngọc Ngôn vừa mới chiếm đoạt địa bàn liền đem đồ đệ ngu xuẩn của mình đặt lên trên đồng cỏ khô. Sau đó hắn ngồi sau lưng nàng, bắt đầu nỗ lực tu bổ lại kinh mạch đứt đoạn cho đồ đệ của mình giống như một con ong mật nhỏ vậy.

Nếu như bình thường, Chúc Diêu bị đứt đoạn kinh mạch như vậy. Cho dù có thể cứu sống được thì nàng cũng không thể nào tu tiên được nữa. Nhưng ai bảo sư phụ của nàng chính là Ngọc Ngôn kia chứ! Hắn là đệ nhất nhân của Tu tiên giới. Nếu như ngay đến cả chuyện cứu sống đồ đệ mình mà hắn cũng không làm được, thì hắn cũng không cần phải tu tiên nhiều năm tới như vậy.

Ngọc Ngôn nhắm mắt lại rồi gọi kiếm ý của mình ra. Trong nháy mắt một con rồng màu trắng liền bay xung quanh thân thể của hắn. Nó bay vài vòng rồi từ từ cuốn mình lại phía trước Chúc Diêu. Bạch quang từ cơ thể nó càng lúc càng sáng. Mà thương tích trên người Chúc Diêu có thể dùng mắt thường thấy biến mất dần dần.

Mười ngày sau.

Chúc Diêu tỉnh dậy. Nàng phát hiện ra vết thương trên người mình đã hoàn toàn biến mất. Đến ngay cả linh khí cũng khôi phục lại. Nàng đang còn ngồi trong một cái sơn động cực lớn. Mà bốn phía xung quanh chỉ có một mình nàng. Bên ngoài cửa động cách đó không xa có một con yêu thú có hình dáng giống con hổ lại có thêm đôi cánh. Nó đang phát ra từng tiếng ”ỒỒ” đầy ai oán.

Không ngờ con yêu thú kia lại là yêu thú cấp 8!

Chúc Diêu sợ quá thiếu chút nữa thì hét to lên. Mà con yêu thú kia thấy nàng ngồi xuống, thì nó lại càng hoảng sợ hơn nữa.

Nó nhảy ”Phốc” một cái rồi chui vào trong bụi cỏ ở bên cạnh. Giống như kiểu nó đang cố gắng trốn đi vậy. Nó liều mạng đem cái thân thể to lớn của mình trốn trong bụi cỏ rồi lộ cái đầu tròn vo ra ngoài. Hai con mắt to tròn chớp chớp lên lút nhìn nàng một cách sợ hãi.

Chuyện cái quỷ gì đang xảy ra vậy?

Chúc Diêu tức đến nổi đen mặt lại. Lúc trước nàng bị một con yêu thú cấp 7 đuổi chạy cho trời chết. Mà con kia đường đường là yêu thú cấp 8 thì cần gì phải sợ hãi nàng tới như vậy? Lẽ nào yêu thú đẳng cấp càng cao thì chỉ số thông minh lại càng thấp?

Chúc Diêu lắc lắc đầu rồi suy nghĩ một chút về cái thân ảnh màu trắng trước khi mình ngất xỉu đi kia. Nàng cảm giác giống như sư phụ đã từng tới đây vậy?

Nàng tỉ mỉ cảm giác lại. Trong động hình như vẫn còn Lôi linh khí vẫn chưa kịp tiêu tán đi. Hơn nữa Lôi Linh khí này lại vô cùng quen thuộc.

”Sư phụ?”

Nàng thử kêu một tiếng xem thế nào.

“.....”

Chờ một lúc lâu mà vẫn không có ai trả lời.

Nàng liền vỗ vỗ ngực, nở nụ cười ngây thơ, tự hào nói:

”Ta đã nói rồi mà! Sư phụ làm sao có thể bám theo ta mãi được. Quả nhiên là mình nghĩ nhiều rồi....”

”Chuyện gì?”

“.....”

Chúc Diêu đang còn cười toe toét cái miệng đột nhiên cứng đờ mặt lại. Sư phụ người là Tào Tháo à?

Nàng nhìn xung quanh một chút thì không thấy thân ảnh kia ở đâu,

”Sư phụ người ở đâu?”

Rồi nàng liếc mắt nhìn một cái. Thế nhưng vẫn không thấy bóng dáng của hắn.

Thấy nàng đã trở về sơn động của con yêu thú kia. Một thanh âm lạnh lẽo lại lên tiếng

”Cúi đầu.”

Chúc Diêu cúi đầu xuống thì thấy cái dây chuyền màu trắng mà trước khi đi sư phụ đã đưa cho nàng. Nó đang còn phát ra ánh sáng chói mắt. Một thân thân ảnh màu trắng nhỏ nhỏ đang từ trong cái viên ngọc từ cái dây chuyền nhô ra. Hắn nhẹ nhàng bay ra khỏi dây chuyền cách nàng 3 thước.

Đúng vậy, hắn chính là Ngọc Ngôn.

”Sư phụ!”

Chúc Diêu mở to hai con mắt ra nhìn hình dáng mê người này của sư phụ.

”Tại sao người lại biến thành như thế này?”

”Cái người đang thấy cũng chỉ là một phần nguyên thần của ta mà thôi.”

Ngọc Ngôn giải thích

” Tu sĩ Kim Đan kỳ trở lên không thể nào vào được ” Thức Vân Khải”. Vì vậy ta chỉ có thể đem thần thức của mình ký túc trong cái dây chuyền này mới có thể vào được cái bí cảnh này.”

” Vậy vì sao lại có hình dạng này?”

Có lấy hình dạng thì cũng đừng nên lấy hình dạng mê người như vậy chứ?

” Mặc dù nó chỉ là một phần nhỏ của nguyên thần. Nhưng dù sao nó cũng là Hóa Thần Kỳ. Nếu như ta lấy hình dáng ban đầu để xuất hiện thì sẽ bị trận pháp phát hiện ra ngay. Ta đành phải lấy hình dạng này mới không bị phát hiện.”

” Sư phụ tới đây là vì?”

Nghe nàng nhắc tới chuyện này, Ngọc Ngôn lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái. Trong nháy mắt hắn liền mở ra hình thức dạy dỗ,

” Kim Đan vỡ vụn, kinh mạch đứt đoạn. Vì sư đã dạy người rồi. Đánh nhau với yêu thú thì chỉ có chết mà thôi.”

“.....”

Chúc Diêu ngoan ngoãn cúi đầu.

” Nếu như ta không xuất hiện thì sợ rằng người đã chết rồi.”

” Thương thế của ta là do sư phụ trị cho ư?”

Ngọc Ngôn cũng không có trả lời. Hắn nhìn nàng một cách chăm chú.

Chúc Diêu liền cười một cách vui vẻ, cảm thấy ấm áp trong lòng. Đúng là chuyện sư phụ thích lén lút theo dõi đồ đệ cũng không phải là chuyện gì xấu.

” Cảm ơn sư phụ.”

“.....”

Ngọc Ngôn sững sờ, liền nghiêm mặt lại,

” Ngu xuẩn!”

” Vâng thưa Đại Vương!”

” Hành sự sau này, nên cẩn thận mà làm.”

” Vâng thưa Đại Vương!”

” Làm theo sức của mình, đó mới là con đường tu hành.”

” Không có vấn đề gì thưa Đại Vương!”

“Còn có...”

” Đại Vương còn có gì phân phó nữa không ạ?”

” Kim Đan vẫn chưa hồi phục. Những ngày gần đây không được ra tay xuất thủ.”

” Tuân mệnh, Đại Vương!”

“Câm miệng.”

” Vâng, thưa Đại Vương. Không thành vấn đề gì. Đại Vương!”

“.....”

Sau khi trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng. Rốt cục thì thương thế của Chúc Diêu cũng hoàn toàn khôi phục. Ngọc Ngôn quyết định sẽ trui rèn cho nàng. Cho nên dọc đường hẳn chuyên chọn những nơi có yêu thú để đi. Lúc Chúc Diêu mới bắt đầu, vừa thấy yêu thú thì đã cuống cuống quay đầu lại chạy. Nhưng lúc này thì nàng lặng lẽ rút kiếm ra, xông vào con yêu thú mà tìm đánh.

Kinh nghiệm chiến đấu của Chúc Diêu vốn là ít ỏi. Cho nên tìm đánh thì đa phần đều là bị ngược đãi. Nhưng có Ngọc Ngôn ở bên cạnh. Ngoài trừ bị một vết thương nhẹ ở ngoài da thì hầu hết đều không có bị nguy hiểm tới tính mạng. Dần dần càng đánh kiếm thuật của nàng càng điêu luyện hơn. Đến ngay cả kiếm ý, nàng cũng có thể thu phóng dễ dàng.

Kiểm ý của nàng là một con Phượng Hoàng Sấm Sét. Lúc bình thường gọi ra thì nó cũng nho nhỏ bằng một con chim bồ câu mà thôi. Nhưng khi sử dụng nó để chiến đấu thì nó liền biến khổng lồ to lớn lên.

Sư phụ nói kiếm ý của nàng là do tu vi hóa thành. Thời điểm nàng lĩnh ngộ ra kiếm ý, tâm đang nghĩ cái gì thì kiếm ý sẽ biến thành hình dạng của cái đó. Lúc trước nàng chỉ muốn giành được mạng sống từ trước móng vuốt của con yêu thú kia. Cho nên kiếm ý của nàng. Chính là Phượng Hoàng Dục Hỏa Trùng Sinh.

Kiểm ý của sư phụ, nàng cũng đã từng thấy. Nó là một con rồng màu trắng. Chúc Diêu lén lút suy nghĩ. Lê nào trước đây sư phụ muốn làm hoàng đế. Cho nên kiếm ý của hắn mới có hình con rồng? Nàng bình tĩnh suy nghĩ lại hình dạng khi hắn ngồi tu luyện có hình con rồng. Thôi bỏ qua. Rõ ràng nó là bức tranh mà.

Nhưng mà thầy trò nàng một rồng một phượng. Quả thật rất là xứng đôi. Chúc Diêu suy nghĩ tới chuyện này mà cảm thấy có chút kích động nho nhỏ.

Nhờ có kiếm ý cho nên kiếm thuật Chúc Diêu tiến bộ rất nhanh. Lúc đầu nàng chỉ có thể miễn cưỡng đối phó được với những con yêu thú cấp 4, cấp 5. Nhưng sau này chỉ cần một mình nàng, cũng có thể đối phó được con yêu thú cấp 6.

Chúc Diêu giơ thanh trường kiếm lên. Nàng vừa chiến thắng một con yêu thú cấp 6. Lúc này, nàng nằm bò dưới đất không khác gì một con chó. Linh khí trong cơ thể cũng không còn lấy một giọt.

Sau khi đặt mông ngồi xuống. Nàng thở mạnh ra. Cơ thể hoàn toàn rã rời không cử động nổi.

Ngọc Ngôn chui nửa người từ chiếc dây chuyền ra. Vẻ mặt rất là không hài lòng, lạnh lùng nói,

” Lần này so với lần trước nhanh hơn một chút. Nhưng người vừa dùng một kiếm kia. Đáng lẽ tốc độ của nó có thể nhanh hơn được nữa.”

” Sư phụ....”

Khuôn mặt Chúc Diêu liền đỏ bừng, lộ ra vài phần xấu hổ. Nàng lúc này thật sự không biết nên nói như thế nào.

Ngọc Ngôn lại nói tiếp,

” Yêu thú không thể biến hóa đều có hình thể to lớn. Cho nên động tác của nó sẽ rất chậm. Người cần phải lấy tốc độ để chiến thắng nó.”

” Không phải vậy....”

” Người không chế linh khí không đủ. Nắm giữ kiếm ý vẫn chưa được tốt.”

” Cái kia....”

” Công kích có thừa, mà phòng thủ còn thiếu.”

” Ta muốn nói là....”

” Phải rèn luyện nhiều hơn nữa, không được lười biếng.”

” Sư phụ!”

“Chuyện gì?”

Rốt cuộc thì lúc này Ngọc Ngôn mới chú ý tới giọng nói của đồ đệ mình có phần là lạ.

Chúc Diêu tức đến nỗi đen mặt lại. Nàng chỉ chỉ vị trí của hắn, rồi chỉ chỉ ngực của mình,

” Người có thể buông ngực của ta ra được không?”

Người trốn ở bên trong viên ngọc thì được. Nhưng lại đem viên ngọc kia thiết kế thành dây chuyền là có ý tứ gì hả? Còn nữa, sư phụ người thích ra lúc nào thì ra. Mà hầu hết những lần ra đó đều là chỉ điểm cho nàng. Mà mỗi lần như vậy khiến cho ở ngực nàng cảm giác thấy tưng tưng. Thế chẳng khác nào nàng lại rơi mất trinh tiết nữa rồi sao?

P/s: Tay người đang đặt ở đâu vậy! A....a....

” Ngực?”

Ngọc Ngôn nghiêng đầu nhìn lại, rồi vô tình nhìn khắp nơi một lượt.

Trong nháy mắt Chúc Diêu liền cảm thấy khó chịu trong người. A.....

Tuy rằng ngực của nàng phẳng. Nhưng mà hắn cũng không cần phải tìm lung tung như vậy chứ. Hắn làm như vậy khiến cho nàng rất là đau đớn, đau đớn. A.....

Đừng tưởng rằng người là sư phụ ta, mà ta không dám đánh người nha!

Trong nháy mắt Ngọc Ngôn cảm thấy không khí lạnh xuống. Đồ đệ đang làm cái gì vậy? Vì sao hắn mơ hồ cảm thấy có sát khí? Ngọc Ngôn càng nhìn càng khó hiểu. Cuối cùng hắn kết luận lại rằng đồ đệ lại làm chuyện gì ngu xuẩn nữa rồi.

May mắn là hắn nghe thấy được đồ đệ hình như không hài lòng với vị trí mình đang đứng. Tuy rằng không rõ nguyên nhân vì sao. Nhưng hắn vẫn bay ra ngoài rồi chậm rãi biến thành hình dạng ban đầu.

Hắn giơ tay ra kết ấn rồi bày ra một trận pháp ẩn giấu xung quanh đồ đệ. Sau đó, hắn ngồi bên cạnh nàng, thủ hộ cho nàng.

Sau khi thấy nàng khôi phục được vài phần, hắn mới yên tâm. Sau đó đánh mắt nhìn từ trên xuống dưới nàng một cái. Hai hàng lông mày nhíu lại.

” Cởi quần áo.”

” Khụ.... khụ khụ khụ khụ khụ.”

Chúc Diêu ho khan mấy cái mới ổn định cơ thể lại được. Sau đó quay lại trừng mắt lên nhìn hắn.

” Người làm cái gì vậy?”

56. Chương 56: Sư Phụ Ra Ngoài Mà Còn Mang Kim Thêu??

“Cởi quần áo. “

Ngọc Ngôn nói lại một lần nữa.

Chúc Diêu nghe thấy vậy theo phản xạ liền lấy hai tay ôm ngực. Nàng mở to mắt nhìn người trước mặt. Hắn nói như vậy làm sao nàng có thể giữ gìn nhân phẩm của mình được cơ chứ?

“Sư..... Sư phụ, như vậy không được.”

Đồ đệ có thể bán thân xác nhưng tuyệt đối không bán nhân phẩm. Phi! Ta là một cô nương trong sạch.

Ngọc Ngôn không thèm nhìn nàng đang làm ra cái hành động xấu xa kia. Hắn yên lặng lấy ra một cái vòng tay đưa cho nàng,

“ Thay.”

Chúc Diêu chần chừ nhận lấy cái vòng tay Ngọc Ngôn đưa cho. Nhưng lúc cầm mới phát hiện ra đây là một cái vòng tay trứ vật. Nó tự động co lại cho vừa cổ tay của nàng. Nàng dùng thần thức của mình đi vào trong cái vòng tay này tìm tòi. Không gian bên trong rất lớn. Túi đựng đồ của nàng nếu so sánh với nó thì cực kỳ nhỏ bé.

Nàng nhìn kỹ đồ vật bên trong. Ngoài trừ một số phù chú bình thường ra thì còn có không ít trang phục dành cho nữ giới. Xem ra sư phụ đã sớm chuẩn bị cho nàng.

Mấy ngày qua, Chúc Diêu chỉ chăm chú liều mạng giết quái kiếm kinh nghiệm. Nhưng do nàng xử lý chưa được hoàn hảo cho nên y phục môn phái màu trắng nàng mặc trên người, sớm đã biến thành một màu cháo lòng. Mặc dù có thể dùng bí quyết “Tẩy Trần” để rửa. Nhưng những vết rách kia thì không có cách nào vá lại được.

Thì ra là muốn nàng thay quần áo. Sao không nói sớm đi. Hại nàng tưởng rằng sư phụ có ý nghĩ xấu xa với mình.

Chúc Diêu liền giả bộ khụ khụ mấy tiếng che dấu hành động vừa rồi. Sau đó lấy ra trang phục ở bên trong vòng tay mới phát hiện thấy hần đã chuẩn bị đầy đủ hết cho mình. Từ áo trong cho tới áo ngoài. Hơn nữa kiểu dáng màu sắc cũng không có lòe loẹt cho lắm. Quả nhiên là sư phụ tốt!

“Tạ ơn sư phụ!”

Sau khi nói cảm ơn rất là sảng khoái xong. Chúc Diêu cũng không còn cố kỵ gì nữa liền thay bộ y phục cháo lòng kia.

Chúc Diêu là một người không có tính chu đáo, cộng thêm với việc không xem sư phụ mình là ngoại nhân. Cho nên nàng liền đem y phục cất trong vòng tay ra mặc. Mặc dù bên trong còn có áo lót nữa. Nhưng cái này nàng cũng khinh thường không thèm mặc. Nàng mặc bộ trang phục kia khiến cho cái thứ không nên lộ nhỏ bé kia như ẩn như hiện.

Khuôn mặt Ngọc Ngôn liền cứng đờ lại. Hần theo phản xạ liền quay mặt sang hướng khác. Trên mặt liền đang lên một cỗ nhiệt lượng không hiểu. Hần cũng không rõ tại sao lại như vậy? Dù sao trước mắt cũng là đồ đệ của hắn cho nên hắn nhìn nàng một chút chẳng cũng không sao. Nhưng tại sao lúc này hắn lại tránh mặt đi vậy?

“Tuyệt lắm!”

Chúc Diêu liền vỗ vỗ lên bộ trang phục mình vừa mới mặc, rồi sau đó hưng hăng tạo dáng một cái. Quả nhiên là một bộ xuyên thấu rất đẹp. Nếu như so sánh với bộ đồng phục môn phái hay là các bộ khác thì... nó đúng là không biết cách thưởng thức cái đẹp.

“Ừ.”

Ngọc Ngôn đáp một tiếng. Hần im lặng thu lại bộ đồng phục môn phái bị nàng ghét bỏ quăng trên mặt đất kia lại. Sau đó hắn vuốt mấy nếp nhăn lại cho thẳng, rồi tìm mấy nơi bị thủng.

Sau đó....Hắn móc ra kim khâu...

“.....”

Trong nháy mắt Chúc Diêu liền cảm thấy cái hình ảnh này quá là giả dối.

Ra ngoài mà cũng phải mang theo kim khâu??? Sư phụ quả là một vị “Hiền thê” tuyệt vời, sư phụ người có biết không?

Sư phụ không hổ là quý nhân của nàng trong mấy chuyện như thế này. Chỉ trong vòng một khắc, tất cả vết rách trên y phục đều biến mất. Chúc Diêu nhận lại, nhìn kỹ những nơi được vá lại hoàn toàn không tìm thấy dấu vết bị rách.

Nàng không khỏi áp chế suy nghĩ đen tối của mình lại: Chẳng lẽ sư phụ 10 ngàn năm qua dành toàn bộ thời gian tu luyện mấy cái kỹ năng sinh hoạt này?? Cho nên mới không thu được đồ đệ!

Chúc Diêu thu hồi lại trang phục môn phái lại. Đột nhiên nàng phát hiện thấy trong vòng tay có một số thứ không phải là vải, nhìn có chút quen mắt. Nàng liền lấy nó ra ngoài.

“Sư phụ! Đây là cái gì?”

Nó dài dài, mềm mại, lại còn tỏa ra ngân quang nhàn nhạt.

Ngọc Ngôn ngẩng đầu, liếc mắt nhìn nàng một cái, nói:

” Đó là thứ trước đây người dùng còn dư lại. Sau ta thay đổi sang vải vóc để vào trong đó.”

Chúc Diêu sờ sờ mặt vải bóng loáng kia. Đột nhiên một cảm giác bất thường nổi lên,

” Còn lại? Cái gì còn dư lại?”

” Kinh Nguyệt Đới.”

Lời lẽ đanh thép.

“.....”

Ai bảo cái miệng thú vị người nói ra. Ai bảo người lộn xộn hỏi.

Sau khi nàng tách ra khỏi mọi người. Chúc Diêu vẫn còn một điều bận tâm đó chính là không thể đi cùng Tiêu Dật, nhờ vào hắn mới có thể tìm ra ” Mộc Linh” được. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện ” Mộc Linh” ở trong bí cảnh khu vực trung tâm. Mà hiện tại nàng có sư phụ ở bên cạnh. Cho dù nàng có gặp phải yêu thú lợi hại thì nàng cũng có thể an toàn trở về. Có lẽ nàng có thể tìm thấy di tích thời thượng cổ có chứa ” Mộc Linh” kia còn nhanh hơn.

Chỉ có một điều nàng không ngờ tới đó là bản đồ ” Thước Vân Khải” lại to lớn tới như vậy. Lúc nàng mới bước chân vào đây, nàng còn tưởng rằng khu rừng rậm không nhìn thấy điểm cuối đâu là toàn bộ ” Thước Vân Khải”. Thế nhưng khi nàng đi ra khỏi khu rừng rậm thì trước mặt nó chính là một vùng biển. Hơn nữa vùng biển này còn rộng lớn mênh mông.

Cái loại rộng lớn như thế này, thì muốn tìm thấy được di tích phải làm sao?

Một cảm giác ưu thương nhàn nhạt nổi lên. Nàng mơ hồ có thể nghe thấy ở cách đó không xa có tiếng hát truyền tới. Khúc hát kia rất là sâu lắng. Nó giống như vừa khóc vừa kể lại vậy. Phảng phất như là nói nỗi đau thương của mình cho người yêu nghe, làm cho nàng nghe thấy không khỏi xúc động.

” Là tiếng hát của Giao nhân.”

Dây chuyền trước ngực Chúc Diêu phát ra bạch quang, giọng nói Ngọc Ngôn trong trẻo mà lạnh lùng truyền ra.

” Tiếng hát của Giao Nhân có tác dụng thu hút tâm thần người khác. Đừng để bị hãm sâu vào trong đó.”

Chúc Diêu vừa nghe thấy, tinh thần lập tức tỉnh lại, loại bỏ giọng hát kia ra khỏi đầu. Nàng nhìn quanh quẩn bốn phía một cái. Quả nhiên phát hiện thấy ở cách đó không xa trên một tảng đá, có 4 năm cái thân ảnh. Từ xa nhìn thì họ có hình dáng như con người. Nhưng phần chân lại là đuôi cá. Họ có mái tóc dài màu xanh lam rủ xuống tới tận mặt đất.

Nhìn những người này, nàng liền liên tưởng tới chuyện thần thoại về Mỹ Nhân ngư. Nhìn bọn họ khiến cho lòng hiếu kỳ của nàng nổi lên. Nàng liền đi về phía trước hai bước.

Đang định lén lút liếc nhìn bọn họ một cái rồi thôi. Ai ngờ cái đám Giao nhân kia hình như cảm nhận thấy được nàng nhìn hay sao ấy. Đột nhiên tất cả nhất tề quay đầu về phía nàng. Nàng nhìn thấy rõ hình dạng của Giao Nhân. Hàm của nàng liền rơi xuống mặt đất.

Cái đầu Giao Nhân thì vẫn giống như con người. Nhưng khuôn mặt thật sự khiến người ta mắc ói. Họ có hai con mắt tối tăm, giống như có hai tảng đá lớn khắc lên đó vậy. Mà con người thì lại rất lớn, lại không có tròng mắt. Mũi cũng không có thẳng, giống như hai cái động đằm ra ở trên mặt vậy. Mà cái miệng chiếm

cứ hết một nửa khuôn mặt. Khóe miệng hé mở ra ở hai bên, gần như là chạm tới mang tai luôn. Chỉ cần hơi hé miệng ra liền có thể thấy từng cái răng sắc bén như đinh thép. Nhìn rất là kinh khủng.

Chúc Diêu nhìn thấy bị dọa cho sợ đứng im tại chỗ. Phảng phất như nghe thấy tiếng vỡ tan về truyện thần thoại Mỹ Nhân Ngư! Còn gì là Mỹ Nhân Ngư xinh đẹp của ta nữa!

Cảm giác có người tập kích mình, đám Giao Nhân trên tảng đá nhất tề phát ra tiếng rống uy hiếp địch nhân. Từ trên cái miệng bọn họ liền hiện ra hàm răng sắc bén nhọn hoắt. Chỉ trong vòng một khắc bọn họ liền phóng tới chỗ nàng. Lúc này Chúc Diêu mới hiểu được mình tới gần là hành động ngu ngốc tới cỡ nào. Giao Nhân là yêu thú cấp 8. Chỉ cần một con xông lên thì nàng chắc chắn sẽ chịu trận, chứ đừng nói tới một đám.

Quả nhiên là không dám đầu vào chỗ chết thì chắc nàng sẽ không chết!

Nàng tính lui lại ngay. Đột nhiên Giao Nhân cầm đầu đám người kia sững sờ. Hắn ngửi ngửi cơ thể nàng, rồi thu hồi sát khí của mình lại hỏi,

” Người là người của tộc nào?”

” A?”

Chúc Diêu liền sững sờ, hắn nói vậy nghĩa là sao?

Giao Nhân kia thấy nàng không trả lời, liền hỏi tiếp:

” Rất cuộc là người thuộc tộc nào của Giao Nhân?”

” A... Giao Nhân, Ta? Ta là Lộ Qua (đi ngang qua).”

” Lộ Qua? Chưa từng nghe thấy tộc nhân này?”

Giao Nhân kia liền sững sờ một chút. Sau đó khuôn mặt hắn liền hiện lên sự nghiêm túc hỏi,

” Người quá giỏi rồi, biết không?”

” Quá Giỏi?”

” Nơi này! Là địa bàn của Hấp Hải tộc Giao Nhân chúng ta. Người có hiểu không? Nơi này!”

Hắn lấy ngón tay chỉ chỉ vào một tảng đá đồ đầy vỏ sò ở bên cạnh,

” Nơi này đã được chúng ta đánh dấu. Người muốn săn bắn thì tới nơi khác đi.”

Nói xong, một đám sau lưng hắn liền phụ họa gật đầu.

Chúc Diêu có chút đau khổ. Ai ngờ cái đám Giao Nhân này lại xem nàng là đồng loại. Nhưng mà... rất cuộc... bọn hắn nhận ra nàng là đồng loại là từ đâu vậy? Rõ ràng hình dạng của nàng khác xa họ hoàn toàn mà??

” Khụ... Khụ.... Ta xin lỗi, ta lạc đường.”

Chúc Diêu trả lời thăm dò. Có thể tránh một trận ác chiến thì giả bộ làm Giao Nhân cũng không sao.

” Lạc đường?”

Đám Giao Nhân kia liền hiện ra sự khinh bỉ trên mặt, nhìn nàng không khác gì một kẻ nguốc, nói:

” Rất cuộc là ai đã phái người tới đây? Tại sao đến cả chuyện này mà cũng có thể lạc đường?”

” A.... ta là do Hàu Tử phái tới.”

” Hàu Tử? Đây là tên thủ lĩnh của người sao?”

Tên Giao Nhân kia càng thêm khinh miệt,

” Tộc của các người đều ngu ngốc như vậy sao?”

“.....”

Người mới ngu, cả nhà người mới là đồ ngu.

” Thôi được rồi!”

Tên Giao Nhân kia nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt. Đột nhiên tinh quang trong mắt hắn lóe lên. Hắn vỗ vỗ ngực, làm một hành động rất là đại nghĩa nói,

” Dù sao thì cũng là người đồng tộc. Ta sẽ đưa ngươi trở về. Ta là Ngư Lí. Là tộc trưởng của Hấp Hải Tộc.”

” A... Ha ha.... chuyện này cũng được sao?”

Nàng chạy trốn còn chưa kịp, làm sao có thể mang theo tên này đi cùng nữa.

“Không cần khách khí.”

Tên Giao Nhân kia chống nạnh nói,

” Ngươi ngu như vậy. Ta nghĩ rằng ba ngày ngươi cũng chưa về tới nhà.”

” Ta thực sự không cần.”

” Ngươi yên tâm đi. Ta đối với mấy khu vực gần đây vô cùng quen thuộc.”

” Không cần.”

” Ta đã bảo là sẽ đưa ngươi trở về!”

” Không mượn.”

” Rốt cục là có để ta đưa về không?”

Nhe răng!

“.... Được rồi, đưa!”

Hắn dùng sức mạnh ép mua, ép bán. Năm nay mấy đầu ”cá” nhiệt tình này quả thật khó hầu hạ quá.

Tên Giao Nhân kia thấy nàng khuất phục. Cuối cùng cũng hài lòng. Hắn vỗ vỗ đuôi di chuyển về phía nàng. Sau đó thò tay khoác lên vai Chúc Diêu, giống như kiểu anh em tốt vậy,

” Nói đi, ngươi ở đâu?”

” Ách...”

Chúc Diêu do dự một chút. Đột nhiên nàng nghĩ ra một kế. Tại sao nàng không để hắn dẫn nàng tới khu di tích thời thượng cổ kia nhỉ. Dù sao thì yêu thú ở đây vẫn hiểu rõ địa hình bí cảnh nhất cơ mà.

” Ta cũng không biết chỗ của ta tên là gì đối với các ngươi, ta chỉ biết ở đó có một tòa cung điện rất là cổ xưa. Bên trong rất lớn. Linh khí vô cùng sung túc. Đúng rồi. Bên ngoài có rất nhiều kết giới cường lực, cho nên người bình thường không có cách nào tới gần được.”

Nghe nàng nói xong, sắc mặt của Giao Nhân liền hiện ra một chút cổ quái. Hắn nhìn nàng từ trên xuống dưới một chút. Hai hàm răng hắn cắn chặt kéo kẹo kêu lên, nói:

” Người khẳng định rằng chỗ các ngươi ở đó?”

Chúc Diêu liền thấy vui mừng. Quả nhiên là hắn biết. Nhưng mà không thể để hắn có lòng nghi ngờ nàng được, nên nàng nói:

” Chúng ta một mực sống ở khu vực gần đó. Do tộc trưởng của chúng ta không cho phép chúng ta tùy tiện ra ngoài. Mà đây là lần đầu tiên ta ra ngoài, cho nên ta mới lạc đường.”

Giao Nhân Ngư Lí nhìn nàng một lúc lâu, mới bỏ sự nghi ngờ của mình đi. Hắn thần nhiên nói:

” Tại sao các ngươi lại có thể ở cái khu vực quỷ quái đó cơ chứ? Ta nghe nói khu vực đó gần ”Tuyệt Đoạn Đất”. Ai bị cuốn vào đó sẽ hồn phi phách tán.

Chúc Diêu chỉ có thể giả bộ gật gật đầu phụ họa.

” Được rồi. Lúc này lão tử tâm tình rất tốt. Ngày hôm nay ta sẽ đưa ngươi trở về. Nhưng có một chuyện ta cần nói rõ cho người biết. Ta chỉ đưa người tới khu vực gần đó. Ta tuyệt đối sẽ không tới gần ”Tuyệt Đoạn Đất”.

” Cảm ơn Ngư Lí đại ca.”

Chúc Diêu liền gật đầu.

Ngư Lí liền quay lại dặn dò mấy người kia một vài câu, sau đó bảo Chúc Diêu chúng ta có thể đi.

” Chờ đã. Ngươi đi đâu vậy?”

Chúc Diêu vừa mới bước một bước thì đã bị tên Giao Nhân kia kéo lại. Hắn chỉ về mặt biển mênh mênh bát ngát phía trước nói.

” Đi bên này.”

Nói xong hắn liền nhảy xuống biển.

Đi đường biển!

Chúc Diêu: “.....”

Chúc Diêu nhìn mà ứa nước mắt. Nàng có cảm giác một mối nguy cơ bản thân sắp bị vạch trần. Bởi vì... nàng không biết bơi!

57. Chương 57: Lần Đầu Tiên Gặp Gỡ Đã Cầu Hôn

“Đi nhanh lên một chút! Không phải người muốn quay về nhà sao?”

Giao nhân kia thấy nàng ở trên bờ biển vòng vo một lúc lâu không có nhảy xuống, liền lên tiếng thúc dục nhắc nhở.

Chúc Diêu nghe thấy vậy lại càng thêm hoảng loạn. Xong rồi! Kết thúc rồi! Lần này mình chết chắc. Không biết khi mình nói với hắn mình không biết bơi có được hay không nhỉ?

Phi~ Giao nhân mà không biết bơi lặn. Nói ra hắn làm gì có tin mình.

” Tị thủy chú!”

Đột nhiên một âm thanh lạnh lùng trong trẻo vang lên bên tai. Là sư phụ!

Nhất thời tâm trạng hoảng loạn được bình tĩnh lại. Đúng nha! Nàng có thể dùng ” Tị thủy chú”. Khi đó nàng ở trong nước không khác gì ở trên đất liền vậy. Ngay lập tức, Chúc Diêu liền làm cho mình một cái phép thuật ” Tị Thủy chú”. Bỗng nhiên quanh thân nàng xuất hiện một bọt khí trong suốt.

Nàng bước chân vào trong nước. Nước tự động chảy vòng qua thân thể nàng.

Tên giao nhân kia nhìn nàng xem xét một lúc lâu mới khinh thường nói,

” Tại sao ngươi có thể thích bộ dạng xấu xí của loài người này đến như vậy cơ chứ? Xuống nước mà vẫn không biến về hình dạng cũ à?”

Giao nhân từ khi sinh ra đã có kỹ năng hóa hình thành con người. Nhưng do cuộc sống hàng ngày ở trong nước. Cho nên bọn họ rất ghét hóa thành hình người.

” Ha ha, sở thích của ta khá là đặc biệt!”

Chúc Diêu nghe thấy vậy, chỉ còn biết cười nói.

” Ta mặc kệ ngươi!”

Ngư Lí không thèm để ý tới nàng nữa, phất tay một cái rồi dong đưa cái đuôi cá hướng nước sâu bơi đi. Chúc Diêu vội vàng đuổi theo.

Bọn họ đi một lúc, cho đến khi không thấy được bờ biển nào nữa của giao nhân. Lúc này Ngư Lí mới thở ra một hơi, duỗi lưng một cái, bắt đầu oán trách,

“Cuối cùng cũng có thể lấy hơi được một cái. Lão tử ở trên bờ trông coi mấy ngày rồi. Sắp biến thành cá khô tới nơi rồi.”

Thì ra là do hần lười biếng. Không trách hần nhiệt tình như vậy đưa nàng ”về nhà”.

” Không biết Ngư Lí đại ca, muốn đi đâu, làm gì?”

Ngư Lí thấy nàng có hứng thú, cũng nhiệt tình nói,

” Cũng không biết cái đám người kia hỏi được từ đâu cái tin tức nói rằng mấy ngày qua có một đám người tu hành đi qua nơi này. Vốn là ta định bắt một hai tiên nhân tu hành bình thường. Đáng tiếc mấy ngày nay không gặp được một ai.”

Hắn giống như nghĩ tới điều gì, nước miếng nhỏ dãi,

” Nghe nói ăn bọn họ rất là ngon.”

Tiên nhân ngon...

“.....”

May là hần mắt bị đui mù, mới đem nàng xem là đồng loại.

Ngư lí quay đầu lại nhìn nàng một cái. Trên khuôn mặt hiện ra vài tia đồng cảm,

” Người ấy à cũng có mấy phần giống bọn họ. Ta đoán người thấy đám người tu tiên kia nên mới chạy trốn bảo toàn vận mệnh đúng không? Nếu không phải trên người của người mang theo Tiểu Sa. Thì ta cũng không có thừa nhận người là đồng loại của ta đâu.”

Tiểu Sa! Chúc Diêu sưng sốt một chút. Trên người nàng hình như không có đồ chơi này thì phải. Nàng chỉ có mấy bộ y phục và....

Đột nhiên nàng nhớ tới trong túi trữ vật của mình có mấy cái Kinh Nguyệt Đối.

Ôi trời! Đại ca! Khẩu vị của người thật là nặng!

” Người đừng có nản chí như vậy”

Ngư Lí thấy tâm trạng của nàng có vẻ xuống thấp liền lên tiếng an ủi,

” Mặc dù người gặp xui xẻo một chút, không có đầu thai thành một con cá tốt. Nhưng người chỉ cần cố gắng một chút vẫn có cơ hội lên cấp mà.”

Thì ra là hần đem nàng so sánh với cái đám giao nhân cấp 6 kém cỏi kia. Hầu hết giao nhân sinh ra đã là cấp 8. Nếu nghĩ như vậy thì quả thật nàng đúng là xui xẻo rồi.

” Nhưng mà sở thích đặc biệt kia của người phải đổi mới được.”

Ngư Lí nhìn nàng từ trên xuống dưới một cái, vẻ mặt rất là chán ghét nói,

” Tộc giao nhân yêu thích đuôi cá xinh đẹp cường tráng. Thế nhưng người lại thích biến thành cái bộ dạng xấu xí như thế này. Nếu mà như vậy thì người sẽ không tìm được vợ đâu.”

” Ta là nữ. Không cần tìm vợ.”

Nhận lầm chủng tộc nàng đã bỏ qua cho rồi. Tại sao hần lại còn nhận lầm giới tính nữa cơ chứ??

Ngư Lí sưng sốt. Giống như vừa nghe được tin tức chấn động gì đó... Trong nháy mắt hần mở to hai mắt ra nhìn chăm chăm vào l-ng ngực của nàng.

“.....”

Đệt! Bánh bao hấp cũng là bánh bao! Thế mà người nhìn không thấy à?

“Người..... Người..... Người người.....”

Giống như là đã xác nhận nàng là nữ. Ngư Lí kinh ngạc chỉ về phía nàng. Trong nháy mắt không biết nên nói như thế nào. Mà cái đuôi cá của hắn đang còn màu nâu lấy một tốc độ quỷ dị biến thành màu hồng.

Chỉ trong chốc lát, đang còn là một con cá liền biến thành thịt kho tàu.

“Người..... Tại sao không nói sớm.”

Ngư Lí thối lui về phía sau một bước. Mới vừa rồi lời kéo nàng không gì bằng hữu thân mật. Trong nháy mắt liền biến thành một tiểu tức phụ bị khinh bỉ. Hắn cúi đầu xuống thấp thỏm liếc trộm nàng.

Nàng là nữ thì có gì phải kỳ quái tới như vậy?? Người làm ra dáng vẻ xấu hổ đấy làm cái gì?? Tổng tài bá đạo biến thành hình ảnh kiêu thế? Có cần phải kinh hãi tới như vậy hay không???

Có lời đồn rằng trong tộc giao nhân nữ giới vô cùng thưa thớt. Trong một tộc quần nữ giới không quá 10 người. Cho nên từ khi vừa mới ra đời đã được toàn tộc bảo vệ. Mà nữ giới trong tộc giao nhân cũng có quyền lãnh đạo tuyệt đối. Có một số giao nhân thậm chí cả đời còn chưa từng thấy một con nữ giới. Điều này có thể thấy được Ngư Lí gặp được một con nữ giới là một chuyện không thể nào tin được. Mặc dù Chúc Diêu chỉ là giả.

Kể từ khi Chúc Diêu cho Ngư Lí biết được giới tính của mình. Ngư Lí liền cảm thấy không thoải mái, không được tự nhiên. Hắn cũng không dám lớn tiếng nói chuyện nữa. Hắn chỉ dám len lén nhìn nàng mấy lần mà thôi. Mà đuôi cá của hắn thì vẫn như cũ duy trì trạng thái thịt kho tàu. Thỉnh thoảng còn nhếch lên về phía nàng đầy vẻ ngượng ngùng.

Nhưng cái vẻ mặt kia lại hiện ra sự kinh khủng. Một sự kinh hãi không thể nói lên lời.

” Khụ, còn xa lắm không?”

Chúc Diêu đành nói sang chuyện khác. Lúc này nàng sắp nổi da gà tới nơi rồi. Đừng có dùng cái ánh mắt đó giết nàng nữa. Nếu nàng mà biết mọi chuyện như thế này nàng thà làm một chàng cá không có ngực còn hơn.

Ngư Lí chỉ chỉ về phía trước. Nín thở rồi trả lời. Giống như sợ nàng nghe thấy giọng của mình rồi giết mình vậy,

“Trước..... Phía trước là đến!”

Chúc Diêu ngẩng đầu nhìn lên. Cách đó không xa ở phía trước có một đạo ánh sáng chói lọi. Nó ở giữa đáy biển xám xịt này hiện ra đặc biệt rõ ràng. Mơ hồ có thể thấy được sau ánh sáng kia chính là bức tường cũ kỹ.

” Cảm ơn. Ta tự mình đi tới đó được.”

Chúc Diêu vội vàng cáo từ.

” Một mình người đi tới đó không sao chứ?”

Giao nhân Ngư Lí có chút lo lắng hỏi.

” Ở bên đó có một cái kết giới rất là lớn. Ở bên trong đó ngay đến cả nước cũng không có. Rất là nguy hiểm.”

Chúc Diêu lắc đầu,

” Không có chuyện gì đâu. Đi tới nơi đó ta liền biết đường. Có thể tự mình trở về nhà được.”

Nàng thật sự không thể mang theo một con cá đi về phía đó được.

” Ừ!”

Ngư Lí có chút thất vọng gật đầu. Hắn lo lắng nhìn nàng mấy lần, rồi nói mấy câu khách sao,

” Lần tới ngươi đừng có chạy loạn nữa nha! Nếu không lại lạc đường nữa thì khổ. Nếu như... như lạc đường lần nữa. Có thể tới chỗ ta tìm ta đưa về.”

” Ừ!”

Đã lạc đường thì làm sao tìm tới chỗ người được cơ chứ?

” Người đi đường nên cẩn thận”

“Ừ”.

Lúc này Ngư Lí mới do dự xoay người bơi ra ngoài. Đột nhiên như nhớ ra điều gì hắn liền quay lại. Ánh mắt như tuyết nhìn vào nàng,

” Cái kia.... ta muốn hỏi ngươi một chuyện. Người đã tìm được người bầu bạn hay chưa? Nếu như chưa có ai.... người cảm thấy ta thế nào?”

” A~!”

Đây là triển khai cái kỹ năng thần thánh gì vậy?

Ngư Lí mở ra đuôi cá thịt kho tàu của mình nói,

” Ta rất là cường tráng. Ta có thể bảo vệ người an toàn tuyệt đối.”

” Ách....”

Tại sao lần đầu tiên được cầu hôn kỳ diệu của nàng lại bị một con cá cướp mất?

” Ta sẽ đi sẵn. Ở trong tộc chúng ta không ai giỏi hơn ta về mặt này.”

“.....”

Nhưng mà nàng có ăn được nữa đâu. Nàng là người ích cốc mà.

” Ở trong tất cả giao nhân, ta là người dẹt Tiểu Sa giỏi nhất.”

“.....”

Dẹt nó xong để dùng làm Kinh Nguyệt Đối sao?

” Năng lực của ta cũng rất là mạnh. Tuyệt đối có thể bằng 7-8 giao nhân cộng lại.”

“.....”

Đang nói về may vá tại sao lại chuyển sang đề tài đánh nhau rồi??

” Ta còn có thể....”

Không đợi hắn nói xong, Chiếc dây chuyền ở trước ngực Chúc Diêu đột nhiên phát ra một đạo ánh sáng trắng rất là chói mắt. Nó trực tiếp đánh thẳng lên người Ngư Lí đang còn lải nhải kia. Trong nháy mắt thân ảnh Ngư Lí bị bắn ra ngoài. Ngay cả âm thanh gào thét cũng không kịp nghe thấy.

Sư phụ..... Rất là bạo lực!

Ngọc Ngôn bé nhỏ nhẹ nhàng bước ra từ trong dây chuyền ra ngoài. Hắn ngồi ở trên vai Chúc Diêu. Bình thường hắn có vẻ mặt lạnh đậm. Thế nhưng vào lúc này vẻ mặt không khác gì chồng lên một tầng hàn băng. Cả người toát ra hàn khí lạnh lẽo tăng lên vùn vụt.

Chỉ là một đầu yêu thú cấp 8, mà cũng mơ tưởng tới đồ đệ của hắn!

” Đi!”

Hắn nói một tiếng cụt ngủn chỉ có một chữ. Thế nhưng từ này lại lạnh lẽo không khác gì rơi vào hầm băng vậy.

Chúc Diêu cảm giác sư phụ lúc này tức giận. Hơn nữa còn rất là tức giận. Nhưng hắn tức giận vì cái gì vậy? Nàng vuốt vuốt cánh tay bị băng đông cứng lại, rồi im lặng tiến về phía di tích kia. A!~A!~A!~A!~..... Sư phụ thật là đáng sợ.

Khu di tích thượng cổ này rất là kỳ quái. Nó ở dưới đáy biển và được một trận pháp khổng lồ bao phủ. Bên trong trận pháp thì nó không khác gì một mảnh lục địa bình thường. Ở bên trong mảnh đại lục này còn có một khu rừng tràn đầy cây cối. Mà ở giữa nó chính là một cung điện có phần cổ xưa tọa lạc ở ngay đó. Nó không khác gì cung điện nàng mơ thấy.

Về chuyện "Mộc Linh", Chúc Diêu cũng không có nói chuyện này cho sư phụ biết, bởi vì ... chuyện này liên quan tới rất nhiều chuyện. Nhưng Ngọc Ngôn cũng chưa từng hỏi nàng về chuyện này. Cũng không hỏi vì sao nàng lại tới khu di tích thượng cổ này. Thế nhưng tại sao hắn lại biết ở nơi này có một chỗ như thế này. Hắn đi tới đây là do hắn tùy hứng. Vào thời điểm thích hợp có khi hắn ra tay giúp đỡ nàng giải quyết một chút phiền toái vậy.

Sư phụ như thế này khiến cho Chúc Diêu rất là an tâm và có chút áy náy với hắn. Chẳng qua là do nàng không thể khẳng định những chuyện trong giấc mơ là sự thật. Không biết nó có phát sinh đúng như những gì nàng mơ hay không. Cho nên chuyện nàng tới nơi này tìm "Mộc Linh" nguyên nhân phần lớn là chứng minh những gì mình hoài nghi có phải là sự thật hay không.

"Sư phụ! "Đoạn tuyệt đất" có nghĩa là gì."

Giao nhân kia trên đường đi đều nói nơi về "Đoạn Tuyệt Đất" là một nơi rất là hung hiểm. Chúc Diêu nghe thấy tim cũng thấp thỏm lo lắng.

Ngọc Ngôn sau một lúc suy tư mới trả lời,

"Ta nghĩ nơi này chính là nơi cuối cùng của bí cảnh. Đám yêu thú kia sinh trưởng ở nơi này, trừ khi phi thăng thì không thể nào rời được cái bí cảnh này. Cho nên bọn yêu thú này không dám tùy ý tới nơi này."

"Thế nếu như chúng ta đi vào nơi này thì sao?"

"Chuyện này ta cũng không biết. Ta chưa từng nghe thấy có người tu tiên nào vào được trong này. Ta nghĩ nếu như người tu tiên tiến vào nơi này... thì có lẽ không thể trở lại Tu tiên giới được. Mà chính là hồn phi phách tán."

Hắn cũng không thể xác định được chuyện này? Xem ra nơi này rất là nguy hiểm. Nếu như có thể thì nàng cũng không thích đi vào nơi này. Nhưng bốn phía của khu di tích này lại rất là an toàn. Nàng cũng đã từng dò xét qua. Hoàn toàn không có hơi thở của yêu thú.

Nàng vừa tiến vào cái cung điện thì đột nhiên nghe được âm thanh vô cùng quen thuộc.

"Tiêu sư thúc. Nơi này rốt cuộc là nơi nào vậy?"

Âm thanh này là của Lục Sát!

Chúc Diêu nhìn sang bên cạnh thì thấy có hai người đang đi về phía này. Lâu lắm rồi nàng không thấy Lục Sát và Tiêu Dật. Mà trên người bọn họ cũng không dính một chút nước nào. Mà cũng không thấy bộ dạng có vẻ ác đấu để vào nơi này. Giống như bọn họ đột nhiên xuất hiện ở nơi này vậy. Nàng nhìn kỹ lại thì thấy có một tia sáng ở dưới chân bọn họ chưa kịp rút đi.

Ặc! Thì ra nơi này có Truyền Tống trận pháp. Nàng phải đi vất vả nhiều ngày như vậy rốt cuộc là vì cái gì.

Nàng hận hào quang của nhân vật chính!

"Đây chính là một khu di tích thượng cổ."

Tiêu Dật trả lời, rồi chỉ vào kiến trúc bốn phía xung quanh.

"Nhìn kiến trúc nơi này mà xem chỉ có thời kỳ thượng cổ mới có."

"Vậy trong này sẽ có Đại cơ duyên?"

Hai con mắt Lục Sát liền phát ra ánh sáng. Thời kỳ thượng cổ chính là thời kỳ thần ma cùng tồn tại. Tu tiên giới lúc này không thể nào có được.

Tiêu Dật cũng hưng phấn, gật đầu nói,

” Nơi này bí ẩn như thế này. Nếu như chúng ta không bị kẻ xấu bao vây rồi vừa hay đ-ng trúng truyền tống trận pháp rơi vào nơi này thì chưa chắc chúng ta vào được nơi này. Xem ra người bố trí nơi này, có lẽ là một người vô cùng....”

58. Chương 58: Vòng Ôi Mở Cửa Ra

” Vậy chúng ta không phải là trong họa có phúc hay sao?”

Lục Sát vui vẻ nói. Đột nhiên không biết cô nàng này nghĩ tới cái gì, nhất thời liền nổi giận lên,

” Sư phụ Khí Phong của huynh cũng thật là. Ta đã nói sư huynh Triệu Tiểu Bàn chết không có quan hệ gì tới ta. Thế mà sư phụ huynh vẫn không tin lời ta nói, lại còn ra tay đánh chúng ta nữa.”

Tiêu Dật nhìn mỹ nhân xinh đẹp khóc nức nở, nhất thời đau lòng nói,

” Lục muội muội, đừng có đau lòng nữa, công đạo luôn ở trong tâm. Người cần gì phải để ý tới những người kia không phân biệt được đúng sai làm gì.”

” Nhưng mà... Triệu sư huynh chết. Ta cũng rất đau lòng mà.”

Lục Sát lau lau khóe mắt,

” Tuy rằng cái chết của hắn không có quan hệ gì tới ta. Nhưng dù sao chúng ta cũng là huynh muội 1 khoảng thời gian. Thế nhưng vì sao bọn họ lại không tin ta?”

” Đừng khóc! Còn có ta ở đây mà! Ta sẽ không để bất kỳ ai tổn thương muội đâu.”

” Có thật vậy không? Tiêu ca ca?”

” Đương nhiên rồi, muội muội tốt của ta.”

Nhìn cái bộ dạng ôm nhau thắm thiết của hai người, Chúc Diêu nhin không được hai mắt trợn ngược lên. Từ đoạn hội thoại này, Chúc Diêu biết được hai người này rơi vào đây là do đệ tử Khí Phong trả thù. Cái thằng ngựa đực Tiêu Dật thì nàng sớm đã biết hắn như thế nào rồi. Nhưng không ngờ cái con Lục Sát kia cũng là loại người độc ác tới như vậy.

Triệu Tiểu Bàn yêu Lục Sát thành si, cũng vì cứu nàng mà chết. Nàng ta không cảm ơn thì thôi, đằng này lại nhào vào lòng ngực Tiêu Dật ôm ấp, mà miệng thì cứ nói rằng mình không có liên quan tới triệu tiểu bàn. Chúc Diêu có chút nghi ngờ tên trước đây của nàng có phải hay không cha mẹ đã quên mất viết thêm một chữ vào tên của nàng thành: Trà xanh biếu (!)Trà xanh biếu: Green Tea Bitch: bề ngoài trong sáng, hiền lành. Trước mặt người khác thì giả làm điềm đạm đáng yêu, vô hại, đa cảm nhưng lại gặp nhiều chứng bệnh, nhiều tai họa vào người. Sau lưng thì tâm kế, thích đùa giỡn tình cảm người khác.Nhất thời nàng cảm thấy thương cho Triệu tiểu bàn. Nàng chỉ mong kiếp sau, hắn đừng có gặp phải loại người như thế này nữa.

Chúc Diêu cũng không có hứng thú đi ra ngoài chào hỏi hai cái người kia. Nàng đi sâu vào trong cung điện. Nếu như nàng đi chung với họ thành một nhóm. Không chừng tới một lúc nào đó, hai người bọn họ lại đâm nàng 1 đao thì khổ cái thân. Khi đó trong lòng hai người kia lại còn nói là đáng đời mình cũng nên!

Ngọc Ngôn đối với quyết định của nàng cũng không có bất kỳ dị nghị nào cả. Hắn vốn là một người trầm lặng, ngoài trừ với đồ đệ ra. Còn đối với những người khác, hắn hoàn toàn không có hứng thú.

Ngọc Ngôn dùng thần thức kiểm tra một lượt. Tất cả khung cảnh cung điện liền xuất hiện trong đầu của hắn. Chỉ là ở vị trí trung tâm hình như có bố trí một cái lá chắn gì đó thì phải. Ngay cả hắn cũng không có cách nào nhìn thấy rõ.

“Phía trong cùng của cái điện này, hình như có vật gì đó thì phải.”

Chúc Diêu kinh ngạc quay đầu nhìn lại sư phụ ở trên vai,

” Sư phụ! Có phải người sử dụng robot để thăm dò đúng không?”

Robot để thăm dò đó là cái gì?

” Nơi này cũng không có lớn. Dùng thần thức kiểm tra một vòng liền biết hết tất cả.”

“.....”

Thế này mà gọi là không lớn?

Chúc Diêu im lặng không nói gì. Thần thức của nàng mặc dù có thể nhìn thấy mấy dặm xung quanh đây. Nhưng lúc này nàng nhìn thấy được cũng chỉ toàn tường với tường mà thôi. Tới cùng sư phụ làm kiểu gì vậy?

” Đi bên phải!”

Ngọc Ngôn nhắc nhở.

Chúc Diêu liền xoay người đi vào thông đạo ở bên phải.

Chúc Diêu xoay người quẹo vào bên phải thông đạo, Nàng suy nghĩ một chút cái vị trí mà sư phụ vừa nhắc tới kia không biết có phải là vị trí của ” Mộc Linh” hay không. Mặc dù Tiêu Dật có hào quang của nhân vật chính. Thế nhưng không phải nàng cũng có sư phụ – một máy gian lận hình người đó sao. Mà nàng còn tới trước hai người kia nữa. Cho nên chắc chắn nàng có thể giành ” Mộc Linh” trước hai người bọn họ rồi.

Đang đi nàng liền gặp phải một cánh cửa khổng lồ liền dừng lại. Đây là một cánh cửa vô cùng đặc thù. Trên bề mặt nó có khắc hình một con yêu thú vô cùng cổ quái. Hơn nữa hình như nó vẫn còn sống hay sao ý. Nó không ngừng bơi lội ở phía trên. Từ cánh cửa phát ra ánh sáng nhàn nhạt màu trắng. Mặc dù nó là cửa. Nhưng nó không có khe cửa. (đại loại cửa đúc liền 1 khối). Lại càng không có tay nắm cửa...Đệt! Thế thì làm sao mà đẩy cửa ra được??

” Sư phụ?”

Chúc Diêu quay về máy gian lận của mình nhờ viện trợ.

Ngọc Ngôn cũng nhướn mày nhìn cánh cửa cổ quái này. Hắn chỉ vào yêu thú ở phía trên nói:

” Cửa này có phong ấn một con dị thú thời thượng cổ. Ta nghĩ là do chủ nhân cung điện này phong ấn nó. Nguyên nhân chắc là muốn bảo vệ đồ vật bên trong. Cho nên cố tình dùng trận pháp vây hãm ở nơi này.”

” Thế muốn đi vào trong thì phải làm sao đây?”

Chúc Diêu khẳng định 100% ” Mộc Linh” chắc chắn ở đây.

” Trận pháp này quá mức dày đặc. Bên trong nó lại còn có 3000 tiểu trận pháp nữa.”

Ngọc Ngôn cau mày nói,

” Nếu như tùy ý chạm vào thì sẽ kích hoạt dị thú ở phía trên. Và nó sẽ cắn nuốt người xâm nhập. Trừ khi có khẩu quyết để tiến vào, hoặc là chủ nhân trận pháp, mới có thể mở cánh cửa này ra được.”

” Thế tức là không còn biện pháp nào nữa sao?”

” Trừ phi người cường ép giải trừ trận pháp này. Nhưng trận pháp này rất là phức tạp. Muốn giải trừ nó cũng không phải một sớm một chiều được.”

Hắn quay đầu lại nhìn Chúc Diêu nói.

Chúc Diêu nghe thấy vậy, liền thở dài một hơi. Nàng hiểu ý của sư phụ. Nàng e rằng khi nàng đang còn giải khai trận pháp thì hai người Tiêu Dật kia cũng tới chỗ nàng rồi cũng nên. Xem ra không chạm mặt, không đi theo bọn họ là không được rồi. Mẹ nó chứ! Hào quang nhân vật chính đáng ghét!

Dù sao cũng phải đợi Tiêu Dật tới. Cho nên Chúc Diêu cũng không có vội vàng gì. Nàng ngồi trước cánh cửa đánh giá cẩn thận cánh cửa này một chút.

Con dị thú trên cánh cửa này rất là kỳ quái. Nó mặt xanh nanh vàng. Thân hình thì giống như con báo. Trên đầu lại có hai cái sừng rất dài. Móng vuốt như móng chim ưng. Lại còn có thêm một cái đuôi mềm mại giống như con rắn vậy. Mà kỳ quái hơn nữa là. Nó có cánh. Nhưng không phải một đôi cánh mà là 3 đôi cánh. Có đôi cánh thì giống cánh chim, có đôi cánh thì giống cánh dơi. Cái thân hình khổng lồ của nó chiếm diện tích hơn nửa cánh cửa rồi. Thế cho nên nó bơi lội trong cánh cửa nhìn vô cùng buồn cười.

Chúc Diêu nhìn chằm chằm trước cánh cửa đúng 3 tiếng. Sự phụ đang còn chăm chú nghiên cứu trận pháp thì chợt chuyển đầu ra cuối hành lang nói,

” Tới”

Từ đằng xa đã nghe thấy tiếng bước chân đi tới. Heo đồng đội khoan thai từ từ đi tới.

” Ô, đã lâu không gặp!”

Chúc Diêu đang ngồi bệt dưới đất, một tay ôm lấy đầu, liền mở miệng chào hỏi.

Một khắc khi Ngọc Ngôn phát hiện ra bọn họ tiến vào, liền chui trở lại vào cái dây chuyền.

Tiêu Dật và Lục Sát nghe thấy có tiếng người, liền sững sờ cả người. Trên mặt bọn họ lúc này hiện ra các loại vẻ mặt vô cùng đặc sắc. Có lúng túng, khó xử, có kinh ngạc, cùng với đó là một tia kiểm chế không cam lòng.

” Người tại sao lại ở đây?”

Lục Sát chần chờ một lúc rồi lên tiếng. Nụ cười của nàng có chút miễn cưỡng.

” Cút vượn!”

Chúc Diêu cười, vẫy vẫy tay với hai người rồi đặc biệt chân thành nói,

” Lúc trước ta bị con yêu thú kia đuổi cũng đã biết chắc chắn các người nhất định sẽ tới tìm ta. Đây không phải là gặp rồi sao.”

Sắc mặt Tiêu Dật và Lục Sát càng thêm lúng túng. Chúc Diêu cố tình nói như vậy. Triệu Tiểu Bàn vì Lục Sát mà chết. Hai người bọn họ đã không thêm để ý tới chút nào rồi. Làm gì có chuyện hai người bọn họ sẽ tới cứu nàng chứ. Không chừng trong lòng bọn họ đang còn chửi nàng ngu cũng nên.

” Người không sao là tốt rồi.”

Tiêu Dật quả không hổ là nhân vật chính. Ngay lập tức liền bình thường trở lại. Hắn đánh giá Chúc Diêu từ trên xuống dưới 1 lượt thì thấy nàng rất là sạch sẽ, hoàn toàn không dính bất kỳ vết thương nào. Hắn nghĩ tới Lục Sát đi cùng mình, sau khi hai người vào cung điện. Dọc theo đường đi hai người đã gặp phải vô số cơ quan và trận pháp khiến cho hai người bọn họ rất là chật vật. Thế mà Chúc Diêu lại không bị sao cả, khiến cho hắn không khỏi nghi ngờ.

” Bánh bao sư diệt. Người làm sao trốn thoát được?”

Bánh bao cái em gái nhà người à!

Chúc Diêu nghe mà tức cả người, thế nhưng cũng phải nhịn xuống. Nàng bắt đầu mở ra hình thức kể chuyện cũ, nửa thật nửa giả,

” Ta cũng không biết làm sao mà thoát được. Ta bị con yêu thú kia đuổi theo vào trong một sơn động. Sau đó hình như ta dẫm phải một cái trận pháp hay sao ý. Tỉnh lại thì ta đã ở bên ngoài cái cung điện này rồi. Cung điện này có địa hình rất là phức tạp. Ta đã bị vây khốn ở đây hơn 10 ngày nay rồi, thế nhưng vẫn không tìm thấy phương pháp ra ngoài được.”

Thì ra là nàng đã tới đây hơn 10 ngày rồi. Không trách hắn không thấy được bộ dạng lộn xộn của nàng. Nghĩ vậy, Tiêu Dật liền thả lỏng tâm trạng xuống.

” Bánh bao sư diệt, Người có biết bên sau cánh cửa này là gì không?”

Tiêu Dật cũng phát hiện ra cánh cửa quỷ dị kia, liền lên tiếng hỏi.

Chúc Diêu lắc đầu,

” Ta cũng không biết sau nó là thứ gì. Nhưng mà cánh cửa này trận pháp nhiều lắm. Cũng không dễ dàng mở nó ra đâu.”

” Cánh cửa kỳ quái.”

Lục Sát cũng chú ý tới cánh cửa này. Nàng liền giơ tay của mình lên, bước tới sờ vào cánh cửa.

” Đừng đụng vào!”

Chúc Diêu liền lớn tiếng quát dừng lại. Thế nhưng là không kịp nữa rồi. Bởi vì Lục Sát đã chạm tay vào cánh cửa mất rồi.

Nhất thời, cả cung điện liền rung chuyển. Giống như kiểu có cơ quan nào đó khởi động vậy. Cánh cửa kia phát ra ánh sáng càng thêm chói mắt. Con dị thú trên cánh cửa bắt đầu kịch liệt ngo ngoe. Nhìn giống như nó muốn phá cửa mà ra vậy.

Nhất thời Chúc Diêu muốn giết cái con Lục Sát này luôn cho rồi. Nàng hung hăng trừng mắt nhìn cái đứa đầu sỏ vừa gây ra tội kia. Quả nhiên là heo đồng đội mà!

Lục Sát biết có cãi lại cũng không được, liền yếu đuối núp đằng sau Tiêu Dật. Về mặt nàng lúc này ủy khuất, giống như kiểu nàng vừa làm sai điều gì vậy.

Trà xanh biểu đại ác!

Lúc này có truy cứu trách nhiệm cũng mất công mất sức mà thôi. Cho nên Chúc Diêu liền cố gắng ổn định cơ thể mình lại. Nín hơi, hồi hời chờ chuyện sắp phát sinh. Cầu trời cầu Phật làm ơn đừng có kích hoạt con dị thú kia là được!

Một khắc sau, rung chuyển liền ngừng lại.

Ánh sáng trên cánh cửa cũng mờ dần dần. Thế nhưng lại không có bất cứ chuyện gì phát sinh ra. Lúc này ba người mới thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên con dị thú trên cánh cửa liền vươn một cái đầu ra. Nó giống như vừa từ bên trong cánh cửa thoát ra ngoài vậy. Nó mở cái miệng máu me to đùng, rồi hét lên một tiếng.

Tiếng hét của nó rất là sắc bén. Nói đúng hơn là đó là tiếng gào thét. Thế nhưng nó lại chính là hung khí sắc bén truyền vào lỗ tai mọi người, khiến cho mọi người choáng váng hết cả đầu.

Hai con mắt dị thú như hai quả chuông đồng nhìn lướt qua 3 người một cái, rồi nhìn chăm chăm vào Chúc Diêu ở gần đây,

” Khẩu lệnh?”

Chúc Diêu nghe nó hỏi mà ngây người ra. Khẩu lệnh? Khẩu lệnh cái gì? Ta làm sao mà biết được! Mà cũng có phải nàng gõ cửa đâu mà đi hỏi nàng làm gì?

Thấy nàng một lúc lâu không trả lời, con dị thú đưa cái đầu gần lại nàng, rồi chậm rãi mở cái miệng của mình ra. Ngay lập tức, Chúc Diêu liền cảm thấy một cỗ hơi thổi xộc thẳng vào mũi mình. Nàng thấy nó sắp cắn mình tới nơi rồi.

Khẩu lệnh, khẩu lệnh, chẳng lẽ là....

” Vờn ơi! Mở cửa ra!”

Chúc Diêu liền kêu lên.

Công hiệu mới thấy lạ!

Con dị thú sững sốt, rồi trợn mắt hung ác nhìn nàng một cái. Trong nháy mắt cái miệng liền đóng lại rồi tụt cái đầu vào trong cánh cửa. Một tiếng nổ ”Ầm” vang lên. Cánh cửa khổng lồ kia chậm rãi mở ra.

Đột! Thật sự có công hiệu à???

Chẳng lẽ dị thú này tên là Alibaba sao?

Chúc Diêu còn chưa hết kinh ngạc. Bên trong cánh cửa đột nhiên nổi lên một trận gió lớn, rồi hút mọi người bên ngoài cánh cửa vào bên trong. Chúc Diêu chưa kịp phòng bị, ngay đến cả Tiêu Dật và Lục Sát. Tất cả đều bị trận gió này hút vào trong.

Nhất thời trước mắt nàng liền biến thành một mảnh tối tăm. Giống như kiểu nàng rơi một mạch vào vực sâu không đáy vậy.

Một cỗ uy áp khổng lồ xông tới, nhất thời Chúc Diêu cảm thấy lồng ngực mình như muốn nứt ra, đan điền như muốn nứt vỡ ra vậy. Cái uy áp to lớn này căn bản khiến cho người khác không tài nào phản kháng lại được, đau quá! Ngay cả ý thức của nàng cũng xuất hiện dao động.

” Ngưng thần tĩnh khí, bảo vệ đan điền.”

Một giọng nói lạnh lùng truyền vào tâm trí nàng. Nhất thời uy áp trên người nàng buông lỏng, cuối cùng là hòa hoãn dần.

Sư phụ....

Lập tức Chúc Diêu liền điều động linh khí thủ độ cho đan điền của mình. Nàng giữ vững ý thức thanh tĩnh. Một lúc sau mới thở phào ra nhẹ nhõm.

Lúc này, mọi người đang nằm trên một bãi đất hoang. Nơi này chỉ có ánh sáng mờ mờ. Tiêu Dật và Lục Sát thì nằm một bên cạnh. Nàng đoán có lẽ bọn họ bị trận uy áp kia làm cho ngất đi rồi.

Đột nhiên một giọng nói già nua chợt vang lên.

” Lão phu đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có người hữu duyên tới đây.”

Nàng quay đầu nhìn lại, thì thấy một thân ảnh màu trắng hư ảo đang con phiêu phiêu phía trước. Người này là một vị lão giả râu tóc trắng xóa. Hắn bị râu mép che khuất hết khuôn mặt nên nàng nhìn không rõ khuôn mặt của hắn. Nàng chỉ thấy hai con mắt híp lại thành một đường giống như kiểu hắn rất là cao hứng vậy.

59. Chương 59: Tiên Nhân Đánh Mất Mặt Mũi

” Đã nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có người có thể truyền ra y bát của ta.”

Chúc Diêu đang nghĩ trong đầu xem nơi này có phải là chôn chủ nhân hay không. Có lẽ ” Mộc Linh” đang ở trong tay hắn chẳng. Nhưng mà hắn lại không có hình thể. Xem ra đây chỉ là một luồng thần thức mà chủ nhân của nó lưu lại mà thôi.

” Sư phụ? Bây giờ chúng ta nên làm gì?”

” Yên lặng theo dõi kỳ biến.”

Nghe vậy, Chúc Diêu liền nằm úp sấp trở lại, tiếp tục giả chết.

Lão đầu râu tóc trắng bạc liền vuốt vuốt râu mép của mình. Hắn nhẹ nhàng bay qua chỗ 3 người đang nằm. Hắn nhìn lên trên mặt đất, đột nhiên lại sững sờ.

” Tại sao lại có 3 người?”

Lão đầu nhíu nhíu mày, có chút khó xử,

” Vậy thì chọn linh căn tốt nhất vậy!”

Hắn liền quay sang nhìn Lục Sát đang nằm ở bên trái gần hắn nhất, tự nhủ:

” Hỏa Thổ song linh căn, tuy là tu chất thượng hạng, nhưng công pháp của ta lại không hợp.”

Hắn liền dời mắt sang Tiêu Dật ở trước mặt, vừa nhìn thấy hai mắt của hắn liền sáng lên. Trên khuôn mặt hiện ra sự vui mừng. Hắn kiểm tra linh căn một chút, ánh mắt vui mừng càng đậm hơn,

” Kim Mộc song linh căn. Tốt! Tốt! Tốt!”

Hắn nói liên tục ra ba chữ ” tốt”. Hai con mắt híp lại thành một đường. Cuối cùng mới quay sang nhìn Chúc Diêu.

Chúc Diêu cảm thấy lão đầu này có lẽ sẽ chọn vị đệ tử có linh căn tốt nhất rồi sẽ đem công pháp của mình và ” Mộc Linh” truyền cho đối phương. Tất nhiên các câu chuyện trên ti vi cũng đều diễn như thế này mà.

Nàng đối với tư chất của mình rất là yên tâm. Nàng đã ra tay là lấy được Linh căn đứng đầu, cũng chính là Lôi linh căn.

Quả nhiên lão đầu này cũng bắt đầu kiểm tra tư chất của nàng một chút. Trên khuôn mặt của hắn cũng đúng như dự liệu của nàng liền hiện ra sự kinh ngạc. Cơ hồ buột miệng nói ra

” Là Lôi....”

Lão đầu nhìn ngắm nàng, rồi lại quay sang nhìn Tiêu Dật nằm ở giữa. Sau đó quyết đoán xoay người đi về phía Tiêu Dật,

” Hay là chọn tiểu oa nhi này đi.”

Ta ngất!

Cũng đừng có thiên vị tới như vậy chứ?

Chúc Diêu nhin không được liền đứng dậy nói,

” Rõ ràng người bảo chọn linh căn tốt nhất mà?”

” Người.... Người làm sao tỉnh lại được?”

Lão đầu kia nhìn thấy Chúc Diêu đột nhiên đứng dậy liền cả kinh, không thể tin được.

” Không thể nào. Kim Đan Kỳ làm sao có thể chống đỡ được uy áp của ta??”

” Người hỏi ta??”

Chúc Diêu liền trừng mắt lên nhìn hắn. Nàng vốn nóng tính, hận nhất những người làm việc không đáng hoàng. Với lại đối phương cũng chỉ là một luồng thần thức, cũng không thể nào giết chết nàng được.

” Không phải là người muốn chọn tư chất tốt nhất hay sao? Ta và hắn ai có tư chất tốt hơn?”

“Ách..... Khụ khụ!”

Lão đầu có chút lúng túng, khó xử liền ho khan lên hai tiếng.

” Tiểu oa nhi, đừng kích động. Tư chất của người mặc dù tốt. Nhưng ta và chàng trai trẻ này tương đối hợp nhau. Cho nên ta quyết định truyền cho hắn.”

” Người cũng đã chết rồi, Duyên phận như người nói thì còn có ích lợi gì nữa đâu?”

Chúc Diêu ngay từ đầu hoàn toàn không tin những lời lão đầu này nói. Tình huống kiểm tra linh căn lúc trước nàng đã cảm giác thấy rồi. Rõ ràng là hắn đối với nàng và Lục Sát là ghét bỏ. Nhưng đối với cái thằng Tiêu Dật kia lão đầu này lại khác hẳn, gần như là vừa nhìn thấy hắn. Hắn liền thể hiện ra sự vui mừng trên mặt. Trừ phi....

Nàng nhìn từ trên xuống dưới một lượt lão đầu này,

“Chẳng lẽ người là pha lê sao?”

” Pha lê? Pha lê là cái gì vậy?”

Lão đầu ngó người ra.

Chúc Diêu càng nghĩ thì khả năng này lại càng cao.

” Đúng rồi. Chắc chắn người là một tên đồng tính bệnh hoạn.”

Nói xong, lão đầu ngay lập tức luống cuống, bối rối.

” Người....người...người....người....người hồ ngôn.... nói bậy!”

” Vậy tại sao người lại đỏ mặt?”

Đỏ mặt đến nỗi ngay cả râu bạc trắng kia cũng không che hết được?

” Thiên.... ngày ngày.... trời nóng!”

Lão đầu vừa luống cuống bối rối liền lấy tay quạt gió vừa giải thích,

” Lão phu.... lão phu, làm sao.... làm sao có thể thích... thích tên tiểu này được.”

Nàng cũng có nói hấn thích Tiêu Dật đâu. Hấn nói như thế này không phải là chưa đánh đã khai hay sao?

Lúc này, Chúc Diêu 100% khẳng định lão già này liệt dương. Hỏi sao hấn nhìn nàng và Lục Sát liền ghét bỏ.

” Nhỏ.... khụ khụ... tiểu oa nhi.”

Lão đầu giả bộ ho khan vài tiếng. Về mặt bối rối như kiểu bị vạch trần vậy.

” Lão phu thấy người ngộ tính không tệ. Có thể ở nơi này gặp người cũng coi như là người hữu duyên. Mặc dù không thể đem công pháp của ta truyền thừa cho người. Nhưng ta cũng có vài món bảo vật. Ta sẽ cho người một cái tốt được không?

Đây chẳng lẽ là hối lộ sao? Cũng được. Vừa hay nàng chưa biết lấy cớ gì để có được ” Mộc Linh”.

“Thật không?”

“Đương nhiên là thật!”

“Ta đây muốn ” Mộc Linh “.

“.....”

Nhất thời, lão đầu liền bị nghẹn, rồi kinh ngạc nhìn nàng,

” Làm sao người biết ta có vật này trong tay?!”

” Người cũng đừng hỏi ta vì sao mà ta biết được. Chỉ cần người nói một câu có cho hay không là được?”

” Chuyện này...”

Sắc mặt lão đầu càng thêm khó coi thêm. Hấn quay đầu lại nhìn Tiêu Dật đang nằm trên mặt đất.

” Không phải là ta không muốn cho người. Chẳng qua đồ vật này chính là Chi linh hệ mộc. Nó cũng không dễ dàng nhận chủ. Huống hồ ” Mộc Linh” này còn trợ giúp đồ đệ của ta tu hành nữa.”

” Người không cho ta. Ta liền nói cho tất cả mọi người trên Tu tiên giới biết rằng người chính là Pha lê.”

Trong nháy mắt lão đầu liền mềm nhũn ra.

“.....Đừng nóng. Đừng nóng. Chuyện gì cũng cần từ từ mới giải quyết được.”

Lão đầu cắn răng rồi xoay người vung tay áo lên, một cỗ khói trắng phun ra. Khi khói trắng tan dần, phía trước liền xuất hiện 6 hộp gỗ

” Tiểu oa nhi. ” Mộc Linh ” này đã theo ta nhiều năm rồi. Thế nhưng ta vẫn không thể nào sử dụng được nó. Có thể thấy được phải có duyên phận với nó thì mới có thể sử dụng được linh vật như thế này. Ở đây có 6 cái hộp, người có thể chọn 1. Nếu như....này này này!”

Hấn còn chưa có nói hết, Chúc Diêu đã đi qua rồi cầm lấy một cái hộp ở bên phải.

Lão đầu nhìn thấy Chúc Diêu bình tĩnh cầm lấy cái hộp liền kinh ngạc không thôi,

“Người người người..... Làm sao người biết Mộc Linh ở trong cái hộp nào?”

Chúc Diêu tức giận đến nỗi đầu cũng bốc khói. Chẳng lẽ nàng nhìn nàng lại không biết hộp nào là hộp Mộc Linh hay sao. Cái đệt mẹ nó chứ. Không phải cái hộp này có viết hai chữ ” Mộc Linh” bằng tiếng trung hay sao? Hơn nữa nét chữ to đậm không khác gì chữ ” BUG” trên mặt Tiêu Dật. Nàng nhìn thấy sờ sờ như vậy chẳng lẽ hẳn lại nghĩ rằng nàng không biết hộp nào có hay sao?

” Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có người có số mệnh như vậy thật à!”

Lão đầu tự nói một mình. Hẳn nhìn nàng với ánh mắt hâm mộ, ghen tỵ và hận.

Chúc Diêu cũng không có để ý lão đầu này đang có cảm xúc như thế nào lúc này. Nàng liền mở cái hộp ra.

Nhưng vừa mở hộp thì một chuyện buồn cười liền xuất hiện ngay trước mặt nàng. Đó là trong chiếc hộp này có chứa một mầm cây nhỏ. Hay cái cây nhỏ này chỉ có hai cái lá cây. Hai cành cây của nó như hai cánh tay trắng nõn đang cầm hai chiếc lá cây kia quay tròn khiêu vũ.

Đang còn nhảy múa sung sướng đột nhiên bị người khác quấy nhiễu. Cái cây bé nhỏ kia liền dừng lại, rồi ngược đầu lên nhìn. Sau đó kêu lên một tiếng thất thanh.

” Ó Ó Ó Ó?”

“.....”

Người là gà à?

Chúc Diêu nghe mà câm nín. Cái cây bé nhỏ kia giống như vô cùng xấu hổ vội vàng lấy hai chiếc lá cây che lại thân thể của mình. Bộ dạng ngượng ngùng như bị người khác nhìn thấy thân thể của mình vậy.

” Người là Mộc Linh?”

Chúc Diêu hỏi.

Cái cây nhỏ bé nghe thấy Chúc Diêu hỏi liền từ từ hé mở hai cái lá cây ra, rồi khom người cúi xuống. Giống như kiểu gật đầu, trả lời câu hỏi của nàng vậy. Sau đó kêu lên hai tiếng ” Ó Ó....”

Cái cây nhỏ này quả thật rất có linh tính. Chúc Diêu thấy nó dễ thương như vậy, nhin không được chọc chọc hai chiếc lá của nó rồi khen một câu:

” Thật đáng yêu!”

Nàng vừa nói xong, cái cây nhỏ liền ngắt đi. Từ hai chiếc lá kia liền mọc ra một đóa hoa nhỏ.

“.....”

Chúc Diêu có một loại cảm giác vi diệu.

Cái cây nhỏ bé kia liền dùng hai chiếc lá của mình nâng đóa hoa nhỏ lên. Sau đó nó dùng sức ngắt bông hoa này, rồi đem tặng cho Chúc Diêu.

” A... cảm ơn... cảm ơn!”

” Ó Ó~!”

Tại sao nàng cảm thấy ” Mộc Linh” này có vẻ là lạ. Chẳng lẽ nó đối với tất cả mọi người lần đầu tiên gặp nó đều thân thiết như vậy sao?

Chúc Diêu cầm đóa hoa trong tay đi lòng vòng mà ngơ ngác không hiểu gì. Đột nhiên lão đầu kia lại chạy sang chỗ nàng, rồi nghiêm túc nói,

” Tiểu oa nhi. Người phải cẩn thận, ” Mộc Linh” này cũng không giống như bề ngoài vậy đâu....”

Hắn còn chưa có nói hết, thì thấy cái cây nhỏ đột nhiên kéo dài chiếc lá bên trái. Trong nháy mắt nó liền biến thành một bàn tay khổng lồ, rồi sau đó nó dùng sức tát cái ” Bốp” lên mặt lão đầu kia.

Lão đầu kia ngay cả hét lên cũng không kịp thì đã bị nó tát cho cái ” bốp” bay xa tận 10 mét.

“.....”

Sau khi tát xong, cái cây nhỏ lại trở về dáng vẻ đáng yêu. Nó quay tròn hai cái cánh trắng nõn rồi quay về phía nàng nháy mắt một cái,

” Ó Ó.....”

Giống như kiểu nó vừa tát lão đầu kia bay đi không phải là do nó làm vậy.

Chúc Diêu:

“.....”

Thấy nàng không có để ý tới mình, cái cây nhỏ có chút sốt ruột. Nó nhớ tới cái hộp kia liền nhảy tới phía trên cái hộp. Sau đó nó dùng hai chiếc là ôm lấy ngón tay nàng, rồi chà nhẹ dọc thân hình nó một cách từ từ.

” Ó Ó....”

Cái cây này giỏi. Được rồi. Nàng đã chịu khuất phục.

” Người muốn đi cùng ta sao?”

Cái cây nhỏ bé nghe thấy vậy liền khom người xuống,

” Ó Ó!”

Nhất thời Chúc Diêu có chút khó xử. Mộc Linh nàng đã lấy được rồi. Nhưng đặt ở đâu mới là một vấn đề lớn? Đã là linh vật thì đương nhiên không thể bỏ bên trong đồ vòng tay cất đồ rồi. Mà quan trọng là... không được để tên Tiêu Dật kia phát hiện ra.

” Tiểu oa nhi, ” Mộc Linh” này người cũng không thể mang đi được.”

Trong lúc nàng đang còn do dự. Đột nhiên lão đầu kia từ nơi nào chạy tới chỗ nàng. Về mặt yêu thương ban đầu vào lúc này mất tăm mất tích từ lúc nào. Thay vào đó là hiện ra sự lo lắng.

Mộc Linh có nghĩa là như thế nào? Đó chính là Mộc Linh khí trong tất cả thiên hạ. Nó nắm quyền trong tay tất cả cây trồng trọt. Cho nên làm gì có người lại đi tặng cho người khác đồ vật này dễ dàng như thế cả. Huống hồ mặc dù hắn tu hành mấy vạn năm rồi, đã chết từ rất lâu rồi. Nhưng hắn vẫn không cam lòng như cũ.

Lão đầu vung tay lên. Cái hộp trong tay Chúc Diêu trong nháy mắt đóng lại, rồi bay về tay của hắn.

Nàng cũng biết làm gì có chuyện nàng lấy được nó dễ dàng như vậy được. Chúc Diêu cũng lười dỗi co với hắn làm gì cho mệt, liền gọi ra phi kiếm của mình.

” Nói chuyện với cái loại như người đứng là mất công mất sức mà. Ra tay đi!”

Lão đầu này có lẽ khi còn sống cũng là một nhân vật phong vân. Ít nhất lão cũng phải là một tu sĩ Nguyên Anh trở lên. Hoặc có thể lão là tu sĩ thượng cổ. Nhưng cho dù hắn có lợi hại thế nào đi chăng nữa thì hiện tại hắn cũng chỉ là một luồng thần thức mà thôi. Cho nên nàng cũng không tin nàng đánh không lại hắn.

” Ha ha ha. Tuổi còn nhỏ mà đã rất là cuồng vọng rồi.”

Lão đầu cười khinh miệt nhìn nàng một cái. Khuôn mặt hắn lúc này bắt đầu vặn vẹo, ngay cả giọng nói của hắn lúc này cũng bắt đầu u ám hẳn lên

” Không biết trời cao đất rộng.”

Đột nhiên hắn giơ một tay kết ấn gọi ra một con Hỏa Long. Chúc Diêu đang ra tay ngăn cản thì đột nhiên lão đầu xoay người rồi hướng lên cánh cửa kỳ quái trên bầu trời mà lúc trước các nàng đi vào tấn công.

Chúc Diêu thấy hắn làm như vậy liền sửng sốt. Hắn tại sao lại đi đập cửa ra của mình làm chi vậy?

Rất nhanh, Chúc Diêu liền hiểu được hấn định làm gì. Cánh cửa kia bị một đòn tấn công của hấn vẫn hoàn hảo như cũ, không tổn hại gì. Nhưng nó cũng không có an tĩnh như lúc trước. Con dị thú trên cánh cửa kia đang vùng vẫy từ bên trong đi ra bên ngoài.

Hấn định để con dị thú kia thoát ra ngoài!

Chúc Diêu hoảng sợ. Trước tiên từ cánh cửa kia liền thò ra ngoài một cái đầu. Ngay sau đó thân thể nó cũng thoát ra được hơn 1 nửa. Nó vừa giãy dụa, vừa cố gắng gài thét lên. Cứ mỗi lần nó thoát ra được 1 phần, thân hình của nó liền to lớn lên gấp đôi.

Trái tim Chúc Diêu lúc này nhảy dựng ngược lên. Mặc dù nàng đứng cách xa nó. Nhưng từ chỗ này nàng vẫn có thể cảm nhận được mùi máu tươi nồng nặc toát ra từ trên người con dị thú. Điều này cho biết rằng, nó rất là hung tàn.

Rốt cục thì con dị thú kia cũng phá được phong ấn thoát ra ngoài. Nó ngửa mặt lên trời rống vang một tiếng thật dài. Tiếng rống này so với lúc trước càng thêm chói tai. Mặc dù nàng ra sức chống cự lại, nhưng vẫn bị tiếng thét này chấn cho lỗ tai chảy máu.

Chúc Diêu phun ra một búng máu, đứng cũng không vững rồi ngã trên mặt đất lẫn nữa. Đau nhức lan tràn khắp toàn thân. Nàng cảm giác đến ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Cái uy áp này nó giống như đúc khi nàng mới tiến vào đây. Lúc đầu nàng còn tưởng uy áp kia là do lão đầu kia thả ra. Thì ra nó là do con dị thú này phát ra.

Con dị thú kia hình như phát hiện ra nàng. Nó liền dùng bốn chân chạy về phía nàng.

Đệt! Tại sao tất cả động vật đều thích đuổi theo nàng chơi đùa vậy? Nàng ghét động vật!

60. Chương 60: Sư Phụ Tại Ngọc Lâm Phong Chờ Người

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, dây chuyền trên cổ Chúc Diêu liền phát ra ánh sáng màu trắng. Ngọc Ngôn từ bên trong dây chuyền bay ra, triệu hồi ra linh kiếm tấn công dị thú.

Chúc Diêu thấy sư phụ đã ra tay liền thả lỏng tâm trạng xuống, toàn bộ áp lực đột nhiên tiêu tán. Lúc này nàng mới kịp mở miệng hít lấy hơi.

” tu sĩ Hóa Thần Kỳ!”

Sắc mặt lão đầu liền biến đổi, giọng nói tràn đầy không dám tin vào mắt mình,

” Chuyện này là không thể nào xảy ra được. Làm sao Hóa Thần Kỳ có thể xuất hiện ở nơi này được? Người rốt cuộc là ai?”

” Ông nội của người!”

Chúc Diêu mừng, rồi lấy ra cây kiếm của mình.

” Người.... người....!

Lão đầu tức nghẹn họng, sắc mặt càng thêm xanh xao. Hấn hít sâu vào một hơi, giống như kiểu cố nín nhịn tức giận vậy. Lúc sau hấn mới cười lạnh nói,

” Tiểu oa nhi, người đừng có ở đây mà đắc ý. Người nghĩ rằng có tu sĩ Hóa Thần Kỳ ở đây là có thể thắng được ta sao? Tất cả các người đều phải chết ở đây.”

” Ý của người là gì?”

Nhất thời nàng có một dự cảm bất thường.

Lão nhân kia hừ lạnh một tiếng, nói:

” Người có biết cái di tích này là của ai không?”

Chúc Diêu sững sốt.

Lão đầu cười càng thêm khoái chí,

” Cái ” Mộc Linh” này lão phu cũng tình cờ chiếm được nó mà thôi. Ai mà ngờ được lão phu lại bị ám toán bỏ mạng nơi đây. Tàn hồn của ta vừa khéo bị cuốn vào giới chỉ không gian từ trên thượng giới rơi xuống. Nhờ vào cơ duyên xảo hợp nên ta có thể sống được trong cái di tích này. Dị thú bị phong ấn kia mới là chủ nhân của Phương Thiên này.

” Người nói cái gì?”

Chúc Diêu liền cảm thấy căng thẳng trong lòng.

” Đây chính là dị thú của thượng giới. Người nghĩ rằng tu sĩ Hóa Thần Kỳ của Tu Tiên giới kia có thể đánh lại được tiên thú tới từ thượng giới??”

Sư phụ.....

Chúc Diêu ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời. Nhưng nhìn mãi mà không thấy thân ảnh của sư phụ và dị thú ở đâu. Nhưng thỉnh thoảng lại có một đạo ánh sáng một đen một trắng hiện lên.

Nàng nhìn mà cảm thấy hoang mang trong lòng. Yêu thú mạnh nhất trên nhân gian là yêu thú cấp 11. Tương đương với Hóa Thần Hậu kỳ. Nó cũng cần phải trải qua Lôi kiếp phi thăng mới có thể lên tới thượng giới. Lão đầu kia nói con dị thú này là từ thượng giới xuống tới đây, thì chỉ ít nó cũng là một con dị thú cấp 11. Mặc dù trong tình huống bình thường, nàng cũng không nghĩ sư phụ mình sẽ thua trận. Nhưng lúc này sư phụ ở đây cũng chỉ là 1 tia thần thức. Hẳn căn bản không thể xuất toàn lực chiến đấu được.

“Ha ha ha.....”

Lão đầu cười càng thêm đắc ý,

“Tiểu oa nhi à! Tiểu oa nhi ơi! Các người định chống lại con dị thú này sao? Các người không có cửa thắng đâu!”

Chúc Diêu nghe thấy vậy càng thêm căng thẳng hơn. Nàng trừng mắt lên nhìn lão đầu đang còn tràn ngập hưng phấn kia. Nộ khí trùng thiên. Hắc! ta đây rất là nóng tính đấy à nha.

Nàng mặc kệ trong tay đang cầm thứ gì, liền ném đồ vật trong tay về phía lão đầu kia. Một tiếng “boom” vang lên, trúng ngay giữa mục tiêu.

Lão đầu ” Á” lên một tiếng, rồi đập mặt xuống mặt đất.

” Đối phó với con dị thú kia ta không có cửa thắng, nhưng đối phó với người thì thừa sức.”

Chúc Diêu nổi xung lên. Toàn bộ chiêu thức, công pháp gì mà nàng biết tất cả đều được nàng phóng hết vào mặt lão đầu này. Đánh cho hắn sưng vù mặt lên.

” Chết đi này! Chết đi này. Ta đánh nát cái mỏ quạ đen nhà người. Ta đánh vỡ cái mõm hay nói lung tung này!”

Quả thật lão đầu kia cũng không ngờ tới đối phương lại dùng tay không như vậy đánh mình. Nàng đâm liên tục, đâm túi bụi vào mặt hắn. Chỉ trong chốc lát, nàng đánh mặt hắn sưng vù như chiếc bánh bao.

” Au! Ai da! Đau. Sắp chết sắp chết sắp chết. Dừng tay!”

” Sắp chết cái em gái nhà người à?? Người đã chết rồi còn đâu. Ta không ngại đâm cho người chết lần nữa đâu.”

Chúc Diêu lại càng đâm mạnh thêm. Nàng vẫn không quên lấy chân đạp đạp vào móng đất lão mấy cái, dùng sức bóp vào cửa quý của lão mấy cái, Liệt dương lão này!

” Tiểu oa nhi! Dừng tay! Đau! Đau quá, làm sao người có thể đối xử với một ông già như vậy.... A! Nhẹ tay chút, nhẹ tay chút!”

” Nói, làm sao mới có thể phong ấn con dị thú kia lại được?”

” Chuyện này ta cũng như người, làm sao biết được.”

” Không nói đúng không?”

Tiếp tục đánh, mục tiêu vẫn là cái mặt!

” A! A! Tiểu oa nhi! Bà cô của tôi ơi, người nhẹ tay một chút, sắp chết, sắp chết.”

” Có nói hay không?”

” Ta... ta thật sự không biết mà!”

Tiếp tục đánh.....

” Người có đánh chết ta cũng vậy. Ta thật sự không biết mà T_T”

quả thật Lão đầu bị nàng đâm cho sợ chết khiếp rồi. Hai tay hấn ôm đầu, vẻ mặt như đưa đám nói,

” Ta đối với trận pháp không tinh. Ta chỉ biết đục vào cánh cửa phong ấn kia thì sẽ khởi động phong ấn. ta nào có biết phương pháp phong ấn nó lại đâu.”

” Vậy tại sao lúc trước chúng ta tiến vào, nó không có phá phong ấn mà ra?”

” Chuyện này.... ta thật sự cũng không biết tại sao.”

Lão đầu khóc không ra nước mắt,

” Ta bị vây ở trong cái di tích này sau liền cảm thấy hối hận. Bởi vì có cái cửa phong ấn kia. Không ai có thể đi thông qua cái cánh cửa phong ấn kia được. Ta đã ở trong này vài chục vạn năm, Cũng có vô số người tới ngoài cửa. Thế nhưng tất cả đều bị con dị thú kia cắn nuốt hết. Các người là người đầu tiên tiến vào.”

Chúc Diêu liền nghĩ tới hào quang nhân vật chính Tiêu Dật, lại nghĩ tới những lời lão đầu này nói cũng không phải là nói dối. Chẳng lẽ chỉ có hắn mới có thể đi vào được? Chúc Diêu liền đi tới trước cầm lấy cái hộp rơi bên cạnh lão đầu.

” Mộc Linh” vẫn an toàn đang đợi nàng ở bên trong.

“Tiểu đầu, ta dẫn người thoát khỏi nơi này, người có nguyện ý đi cùng với ta không?”

” Ó Ó”

Mộc Linh trong hộp liền vùng tay lên, làm động tác hoan hô.

Nhất thời Chúc Diêu cũng cảm thấy mình an ủi được phần nào. Nàng rút thanh kiếm cắm trên mặt đất lên rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Nếu như đã đánh không lại thì mình và sư phụ sẽ cùng nhau chạy trốn. Dù sao đồ cũng đã lấy được về tay rồi.

Về phần mặt mũi và vân ... vân..... Đó là thứ gì vậy?? Có thể ăn được sao?

Chúc Diêu tiến về phía trước. Đột nhiên một đạo kim quang liền xuất hiện ở bên cạnh nàng. Nàng quay đầu nhìn lại thì thấy trên người Tiêu Dật đang phát ra ánh sáng màu vàng óng ánh. Một tầng kim sắc nhẹ nhàng đi ra ngoài quanh thân thể hắn rồi từ từ ngưng tụ lại thành một thanh kiếm.

Thanh kiếm này có hình dạng vô cùng đặc biệt. Toàn thân nó là màu đỏ, giống như máu tươi đang lưu chuyển ở trong thân nó vậy.

” Kim Linh!”

Lão đầu cố gắng bò dậy, rồi kinh ngạc nhìn thanh kiếm kia:

” Đây là.... đây là Kim Linh! Nhưng.... nhưng tại sao nó có màu đỏ??”

Đây chính là Kim Linh? Chúc Diêu biết Tiêu Dật nhờ có Kim Linh mà mới có thể tu luyện ra được kiếm ý. Nhưng lúc này nàng mới biết Kim Linh cũng có hình dạng một thanh kiếm. Thế nhưng tên Tiêu Dật kia

vẫn đang còn bất tỉnh mà?? Tại sao Kim Linh có thể thoát ra ngoài được? Hơn nữa nhìn bộ dạng của nó hình như là rất thân mật vậy??

Ánh sáng trên thanh kiếm càng lúc càng thịnh. Thế nhưng quỷ dị là nó vẫn có màu đỏ. Nó ban đầu vốn là linh khí hóa linh mà thành. Nó chính là tồn tại tinh khiết, sạch sẽ nhất trên thế gian. Mà bộ dạng của nó lúc này, đừng nói là tinh khiết. Bộ dạng này giống như kiểu là nhập ma vậy.

” Ó.....Ó”

Cái cây nhỏ hình như cũng bị màu đỏ kia lây nhiễm. Hai cành cây của nó ban đầu vốn màu trắng nõn cũng dần dần bị nhuộm đỏ. Ngay cả hai chiếc lá của nó cũng bắt đầu dần dần đổi màu. Nó lắc lư người một cái, rồi từ từ bay lên về phía Kim Linh.

Kim Linh kia đang còn vậy gọi nó!

” Tiểu đậu!”

Chúc Diêu kêu lên một tiếng. Thế nhưng Mộc Linh hoàn toàn không có phản ứng giống như kiểu bị ma nhập vậy. Nó vẫn như cũ bay từ từ về phía Kim Linh.

Trong lúc nguy cấp, Chúc Diêu liền đem Mộc Linh thu thập vào trong thần trí của mình, đoạn tuyệt nó với thế giới bên ngoài.

Lúc này, màu đỏ trên người Mộc Linh mới bắt đầu mất dần. Nó khôi phục lại màu sắc như ban đầu. Nhưng khi màu đỏ mất hẳn nó liền mềm oặt nằm xuống giống như kiểu cực kỳ mệt mỏi vậy. Sau đó từ từ co lại thành một hạt đậu nhỏ.

Từ trực giác của mình cho biết, nàng khẳng định một điều Kim Linh này chắc chắn có vấn đề.

Kim Linh mất đi mục tiêu dẫn dắt lại càng thêm hung ác. Nó bắt đầu hấp thu đại lượng Kim Linh Khí xung quanh. Nhất thời đất đá bay mù trời cuộn cuộn dâng lên như vũ bão. Cả bầu trời như muốn lắc lư muốn đổ.

” Không hay rồi! Trận pháp nơi này có dấu hiệu bị phá.”

Thân ảnh lão đầu có chút sáng lên, lắc lư đứng dậy.

” Ầm” một tiếng, một đầu dị thú từ trên trời rơi xuống. Vòi máu từ thân thể khổng lồ của nó phun ra bốn phía. Ngay sau đó, một thân ảnh màu trắng cũng bay xuống. Quần áo hắc lúc này vẫn trắng như tuyết, không có dính tí bụi bặm nào.

“Sư phụ.”

Chúc Diêu nhìn thấy sư phụ, nhất thời liền thở phào nhẹ nhõm. Nàng nhịn không được liền chạy lên phía trước khen sư phụ một cái.

Ngọc Ngôn lạnh lùng nói,

” Rời khỏi đây ngay.”

Chúc Diêu chạy tới phía trước được nửa đường thì mới phát hiện ra hơi thở của sư phụ rất là bất ổn. Ngay cả thân hình của hắn cũng có chút lắc lư, sáng ngời lên.

“Sư phụ.....”

Hắn bị thương.

Mà con yêu thú kia lại một lần nữa đứng dậy. Từ người nó tản mát ra uy áp còn lớn hơn trước nữa. Nó quay đầu về phía Ngọc Ngôn rồi gầm lên giống như bị chọc giận vậy. Hai con mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào người Chúc Diêu.

Nó định xông lên phía trước, đột nhiên một trận động đất ầm ầm rung lên. Vừa mới nhìn lại một cái thì đã biến thành một mảnh hoang vu. Hiện tại, khung cảnh lại thay đổi lại. Thế nhưng mọi người vẫn đang còn đứng bên trong di tích.

Cung điện đang sụp đổ dần dần sụp đổ. Một cỗ kim quang phóng lên cao. Nó phá vỡ nóc nhà xông thẳng lên bầu trời. Kim linh khí bốn phương tám hướng liền dung nhập về cột sáng màu vàng kia.

Con Dị thú kia suýt tí nữa là bị cuốn vào cột sáng. Nó đứng không vững, cho nên đành phải nhảy đi nhảy lại liên tục rồi rời xa phạm vi cột sáng.

” Kim Linh?”

Ngọc Ngôn ngẩng đầu nhìn cột sáng đột nhiên xuất hiện kia, khẽ nhú chân mày lại.

Ngọc Ngôn liền lấy tay kết ấn. Hắn cũng không có tấn công mà gọi ra một thanh phi kiếm. Hắn cũng không có quay đầu lại mà nghiêm nghị nói

” Lúc này người ngự kiếm này rời đi nhanh. Kiếm này có thể che giấu cho người tới cửa bí cảnh.”

“Sư phụ?”

” Kim Linh Khí mất khống chế. Ta chỉ sợ bí cảnh này cũng sẽ bị nó tàn phá hết.”

Ngọc Ngôn nói,

” Nhớ kỹ, người phải đem hết toàn bộ sức lực bay ra ngoài, không được do dự.”

” Thế còn sư phụ thì sao?”

Rõ ràng hắn đã bị thương.

Ngọc Ngôn quay người lại, rồi lấy tay sờ sờ đầu của nàng, thế nhưng khuôn mặt hắn vẫn băng lạnh như cũ

” Đi nhanh! Ta cũng chỉ là một luồng thần thức. Cho dù có biến mất cũng không có việc gì.”

” Làm sao có thể không có chuyện gì được cơ chứ?”

Hắn làm như nàng là đứa trẻ 3 tuổi không bằng? Vốn thần thức là từ bản thể hắn mà ra, cũng là một phần của nguyên thần. Nguyên thần thiếu thốn, thì bản thể làm sao có chuyện không có việc gì được cơ chứ?

” Sư phụ không đi ra, ta cũng không đi ra.”

” Nghe lời.”

Sắc mặt Ngọc Ngôn càng thêm nặng nề

” Sư phụ ở Ngọc Lâm Phong chờ người.”

” Thúi lắm! Ta cũng không phải là một đứa con nít!”

Ngọc Ngôn định nói thêm, thì con dị thú kia đã thoát khỏi trói buộc của Kim Linh Khí. Nó liền nhanh chóng hướng về phía Ngọc Ngôn chạy tới.

Đệt! Càng ngày càng ghét tiểu động vật!

” Đi nhanh!”

Ngọc Ngôn vung tay lên, Chúc Diêu đã bị đưa ra ngoài xa mười mấy thước, rồi xoay người lại nghênh đón dị thú.

Linh Kiếm được Ngọc Ngôn gọi ra liền dừng ở trước mặt Chúc Diêu.

Chúc Diêu liền nắm thật chặt nó trong tay. Ngay từ lúc đầu nàng hoàn toàn không giúp được gì cho hắn. Nhưng nếu như bảo nàng một mình chạy trốn bỏ sư phụ mình lại. Nàng thật sự không làm được.

Nhất định sẽ có biện pháp khác.

Nàng nhìn xung quanh một chút, liền phát hiện thấy lão đầu đã bị nàng đánh thành ” Phật Thích Ca Mâu Ni” đang còn nâng đỡ Tiêu Dật dậy lết đi về cột đá ở bên phải.

” Liệt Dương lão!”

Chúc Diêu liền nhặt một cục đá lên rồi ném về phía lão đầu kia. ” Bốp” một phát, ngay giữa mục tiêu.

” Á!”

Lão đầu kêu thảm một tiếng,

” Tiểu oa nhi, ta đã đưa ” Mộc Linh” cho người rồi. Người còn muốn như thế nào nữa?”

” Người lén lút như vậy, định làm gì?”

Sắc mặt lão đầu liền biến đổi luân hồi, rồi lập tức khôi phục lại như cũ,

” Ha ha, tiểu oa nhi, người hiểu lầm ta rồi. Ta lo thằng tiểu tử này bị thương, nên ta giúp hắn đi ra ngoài thôi.”

Ngay từ đầu Chúc Diêu hoàn toàn không tin những lời lão đầu này nói. Nàng lạnh lùng trừng mắt lên nhìn hắn. Nàng nắm tay lại thành quyền nghe rắc rắc một cái, có nói hay là không?

Lão đầu nuốt nuốt nước miếng một cái, rồi thành thực nói,

” Ách... tiểu oa nhi à, tiểu oa nhi ơi. Người nhìn Kim Linh hung dữ kia mà xem. Nó chắc chắn sẽ không có dừng lại rồi. Nếu như lúc này không chạy khỏi bí cảnh, đợi tới khi bí cảnh tan vỡ. Nếu như tới lúc đó Kim Linh còn không chịu dừng lại thì rất có thể Tu Tiên giới cũng bị liên lụy lây. Ta thấy vị tu sĩ Hóa Thần kỳ kia tu vi cao thâm, nếu như hắn toàn lực đánh cuộc thì rất có thể sẽ ngăn cản....”

Chúc Diêu hung ác, tàn nhẫn nhìn lão đầu.

Lão đầu rụt cổ lại,

” Ách... Ý của ta là vừa khéo dưới cây cột này có một trận pháp truyền tống. Mặc dù lúc này nó vô dụng, nhưng khi bí cảnh bị tan vỡ, hoặc tới lúc Kim Linh bạo động đến cực đoạn, thì trong khoảng khắc đó trận pháp Phương Thiên này sẽ bị lỏng ra. Khi đó cái trận pháp này sẽ tự động truyền tống chúng ta ra ngoài.”

61. Chương 61: Linh Bản Chúc Diêu

Dịch giả: Hoangforever

Chúc Diêu trầm mặc một lúc lâu rồi nắm thật chặt nắm tay lại hỏi,

“Vậy hắn thì sao?? Nếu như bí cảnh bị tan vỡ thì sư phụ của ta sẽ như thế nào?”

” Hắn chỉ là một sợi thần thức mà thôi. Chỉ cần người ra bên ngoài được thì kiểu gì cũng có cách tu bổ thần thức.”

” Nếu như tu bổ không được thì sao?”

“Chuyện này... Chuyện này... vậy thì khi bước vào giai đoạn thăng lên thượng giới, ứng phải lôi kiếp đành phải chịu đau đớn một chút vậy.”

Thần thức không đầy đủ thì cũng đâu phải bị đau đớn như vậy đâu. Cho dù có là Lôi Linh cần đi chăng nữa, e rằng cũng sẽ bị đánh cho một chút cặn bã cũng không còn.

Nhất thời Chúc Diêu cảm thấy tâm mình nhói nhói đau. Quả nhiên sư phụ đã an bài cái chết cho mình xong xuôi hết cả rồi nên mới vội vàng đẩy nàng đi.

Nàng hít sâu một hơi, rồi nhịn xuống tâm trạng xúc động đang muốn sôi trào của mình, nói:

” Lão đầu, còn có biện pháp gì nữa không? Có biện pháp gì có thể ngăn cản Kim Linh mất kiểm soát không?”

” Trừ phi có thể mạnh mẽ áp chế lại được linh khí của Kim Linh. Mà muốn làm được điều này chỉ có thể là người có tu vi Hóa Thần Kỳ trở lên mới có thể ngăn cản được linh khí của Kim Linh bạo động.”

” Linh khí bạo động...”

Chúc Diêu lập đi lập lại mấy chữ này. Chữ này quả là quen thuộc....

Chúc Diêu liền đưa ra quyết định trong lòng. Nàng lập tức thúc dục linh lực ra. Rồi gọi ra một cây tử đằng lõi Lục Sát ở cách đó không xa lôi lại chỗ mình. Cái lão đầu liệt dương này, quả nhiên đối với nữ nhân thấy chết mà không cứu.

Sau khi đem Lục Sát đặt ở bên cạnh Tiêu Dật, nàng cũng không thèm nhìn mặt cái lão đầu kia có ghét bỏ cô nương này hay không liền gỡ xuống dây chuyền sư phụ tặng cho mình xuống rồi đặt vào trong túi áo của Lục Sát.

” Thúc Vân Khải” vì phòng ngừa tu sĩ có tu vi Kim Đan trở lên tiến vào trong nên mới có trận pháp. Vì vậy để tiến vào được nơi này sư phụ đành phải sống nhờ ở trong cái dây chuyền này. Cho nên khi dây chuyền này rời khỏi bí cảnh rồi thì đương nhiên sư phụ sẽ bị bắn ra ngoài rồi.

Sau khi làm xong mọi thứ, Chúc Diêu liền khoanh chân ngồi xuống. Rồi bắt đầu cảm ứng Lôi linh khí ở bốn phía.

Hiện tại....

Nàng sẽ làm cho linh khí bạo động mãnh liệt hơn lần trước nữa!

Đúng vậy! Nàng muốn dẫn khí nhập vào cơ thể.

Từ lúc nàng tu tiên tới nay, cũng chỉ có một lần duy nhất nàng hấp thu quá nhiều Lôi linh khí không một chút kiêng kị gì cả. Mà lần đó liền dẫn tới chuyện Lôi linh khí bạo động. Về sau khi nàng đã kết đan được rồi. Sư phụ cũng chỉ cho nàng hấp thu Lôi điện màu tím kia mà thôi.

Không phải là linh khí bạo động sao? Kim linh cũng chỉ là một con chim nhỏ mà thôi!

Lão Tử sẽ cho người thấy!

Tâm niệm Chúc Diêu vừa động, Lôi Linh khí bốn phía liền biến thành một cái đuôi nhỏ hình tia chớp.

Rồi bọn nó điên cuồng hướng vào trong cơ thể của nàng mà vào, cuộn cuộn không dứt. Ngay lập tức, kinh mạch của nàng liền hiện ra sự đau đớn quen thuộc. Vào lúc này, Chúc Diêu không còn cách nào khác là cắn răng kiên trì. Liều mạng vận chuyển kim đan của mình, áp súc linh khí.

Nhất thời, bầu trời đang còn mù mịt, đen xì như ban đêm kia liền dâng lên cuộn cuộn mây đen, sấm sét vang dội.

Ngay lập tức Ngọc Ngôn liền phát hiện ra đồ đệ của mình có biểu hiện khác thường. Hắn quay đầu lại nhìn đồ đệ đang ngồi trên mặt đất mà khiếp sợ. Cái tên đồ đệ ngu xuẩn này của mình lại muốn làm gì nữa vậy trời?

” Nhanh dừng lại!”

Ngọc Ngôn một chiêu đánh vắng con dị thú khó ưa, dây dưa mãi không dứt kia ra. Rồi nhanh chóng bay về phía đồ đệ của mình. Thế nhưng khi bay tới nơi hắn lại bị tầng tầng lớp lớp Lôi linh khí ngăn cản ở bên ngoài. Lúc này trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn liền hiện ra sự tức giận.

” Ngọc Vượng! Người Kim Đan chưa thành, không thể nào chịu được nhiều Lôi linh khí như vậy đâu.”

Chúc Diêu quay lại nhìn hắn một cái, không nhin được kêu lên một câu,

” Ngọc Vượng, em gái nhà người...”

Phải nhớ kỹ tên đồ đệ của mình một chút chứ!

“Tuân mệnh!”

Chúc Diêu cũng không để ý tới nữa. Cho dù có là đồ đệ đi chăng nữa thì cũng có nghịch lân. (vậy ngược)

Sau khi phóng thần thức ra, lôi linh khí tràn vào càng thêm điên cuồng hơn. Trong nháy mắt liền biến thành một tia chớp khổng lồ màu trắng. Nó giống như một con Cự Long xông thẳng lên trời vậy giống như nó muốn phá vỡ cả bầu trời này ra làm đôi vậy.

” Ngoc Vượng!”

Hai cái chân mày Ngoc Ngôn nhíu chặt lại. Rồi quyết định thúc dục toàn bộ linh khí trong cơ thể, phá vỡ lôi quang kia mạnh mẽ kéo đồ đệ của mình ra.

Cả bí cảnh trong nháy mắt liền vụn vỡ.

“Chính là lúc này!”

Lão đầu thấy cảnh tượng như này trên khuôn mặt liền hiện ra sự vui mừng. Hắn lập tức thúc dục trận pháp. Trận pháp khổng lồ liền phát sáng đem thân ảnh ba người ở phía trên bắt đầu tiêu tán dần dần. Chỉ trong phút chốc nó liền truyền tống 3 người ra ngoài.

Ngoc Ngôn đang muốn xông lên cứu đồ đệ mình, thân ảnh cũng chợt lóe lên. Biến mất ngay tại chỗ.

Chúc Diêu thấy như vậy, liền thở phào ra nhẹ nhõm. Thành công hoàn hảo.

Nhưng Kim Linh cũng không có vì vậy mà dừng lại.

Nàng có thể cảm giác tu vi của mình tăng vọt. Nhưng mà mỗi lần tu vi tăng lên một cấp, thì cảm giác đau đớn trên người nàng lại tăng lên một tầng. Huyết mạch toàn thân căng trào ra tứ tung trên cơ thể. Đau đớn khiến cho nàng cảm giác tứ chi sắp không thuộc về nàng nữa rồi. Nhưng đau đớn này giống như là từ trong thần thức tới vậy. Nó căn bản không thể nào biến mất được. Nàng đã thấy Kim Đan của nàng có dấu hiệu vỡ vụn ra từng cục, từng cục.

Nàng liều mạng dùng một tia ý thức cuối cùng không chế Lôi Linh khí quán chặt lấy cột sáng Kim Linh ở bên cạnh nàng.

|‘o | ngao

~~Một tiếng rống liền vang lên. Con dị thú kia không biết từ góc nào liền chui ra. Lúc này nó đang rất là tức giận vì không tìm thấy đối thủ lúc trước của mình đâu. Cho nên nó liền chạy về phía sinh vật duy nhất đang còn sống. Đó cũng chính là Chúc Diêu. Nó chạy tới chỗ Chúc Diêu nhe răng múa vuốt rống lên một tiếng.

Lúc này Chúc Diêu hơi đau mà quan tâm tới nó làm gì. Nàng liền quay đầu lại mắng nó một câu.

” Câm miệng!”

Nàng vừa nói dứt lời. Một đạo thiên lôi thẳng tắp bổ xuống, phát ra tiếng nổ rung trời. Nhưng nó lại không có đánh trúng con dị thú kia. Mà là nó đánh xuống mặt biển ở bên cạnh con dị thú kia. Nhất thời nước biển liền cạn khô mất một nửa. Ngay sau đó là một mảnh chân không liền xuất hiện.

” Ngheo ngheo....”

Con dị thú đang còn bá đạo, lồng lộn kia bị một đạo thiên lôi này đánh xuống bị hù dọa cho sợ chết khiếp liền kêu lên ” ngheo ngheo ” hai tiếng giống như con mèo bị đánh vậy. Cả người nó nằm gục trên mặt đất. Cái đuôi co rụt lại và hai cặp vuốt của nó ôm lấy đầu run lên cầm cập không dám ngẩng đầu lên nhìn nàng lấy một cái.

Chúc Diêu cũng không có hơi đâu mà đi quan tâm tới con thú này làm chi. Lúc này ý thức của nàng bắt đầu mơ hồ rồi. Linh Khí của nàng lúc này đã đến mức cực đoan rồi. Tu vi hiện giờ của nàng đã xông thẳng lên tới đẳng cấp Kim Đan Đại viên mãn. Thế nhưng linh khí vẫn còn chưa chịu dừng lại, vẫn còn có dấu hiệu tăng vọt.

Kim Đan của nàng lúc này không thừa nhận nổi áp lực lớn như vậy, nên đã vỡ vụn rồi. Nàng biết phương pháp tốt nhất để bảo vệ tánh mạng nàng lúc này chỉ có Kết Anh.

Nhưng mà...

Mẹ cha nó chứ! Nàng không biết làm sao để kết anh được. Sư phụ còn chưa có nói qua cho nàng biết về nó! Dù sao thế này cũng tốt chán. Nó không khác gì nàng vất vả lắm mới vào được cấp 3 mà nàng hằng mơ ước thì thầy giáo lại nói với nàng rằng đây chính là chương trình dạy đại học!

Hức! Nàng quả thật không muốn cuộc sống của mình sẽ biến thành như vậy! Quái đản!

Cho nên nàng chỉ còn cách để cho Lôi linh khí toàn lực quán quanh lấy Kim linh khí bạo động kia. Rồi sau đó nhìn hai đứa nó chạm nhau, từ từ tiêu tán dần dần. Ngay đến cả một sợi của cột sáng cũng bị tia chớp màu trắng vây quanh. Cột sáng màu vàng kia nhanh chóng bị thổi tan kết hợp với Lôi quang cuồng loạn kia cũng tiêu tán biến mất.

Trong nháy mắt bốn phía liền yên tĩnh không một tiếng động.

Chúc Diêu ngã trên mặt đất. Lúc này nàng hoàn toàn biến thành một huyết nhân và không còn năng lực dẫn khí nhập vào cơ thể được nữa.

Nàng vẫn còn sống. Quả nhiên ông trời già vẫn là người tốt. Nên nàng vẫn còn sống cho dù nàng không thể nào cử động được nữa. Chúc Diêu cũng muốn im lặng để xem ông trời có khen mình nữa không. Lúc này, cả người nàng nhuộm đầm máu và bùn đất nằm dài trên mặt đất. Nàng nhìn Kim Linh trôi lơ lửng trên không trung. Nó chợt lóe ra ánh sáng biến mất ở phía chân trời. Xem ra nó đã trở lại trên người của Tiêu Dật rồi.

Chúc Diêu cảm giác cơ thể của mình lúc này rất là mệt mỏi, chỉ muốn ngủ một giấc thật dài. Đột nhiên nàng nghe thấy âm thanh "Ầm Ầm" vang lên. Nàng quay đầu nhìn lại thì thấy ở phía trước mặt của nàng bắt đầu sụp đổ trên một phạm vi lớn. Ở mặt đất phía trước mặt của nàng kia liền xuất hiện một cái hố sâu màu đen không thấy đáy. Nó không khác gì một cái miệng khổng lồ màu đen đang còn nuốt chửng mọi thứ trong cái bí cảnh này vậy.

Lúc này Chúc Diêu đột nhiên nhớ tới lời của con giao nhân kia – Đoạn tuyệt đất!

Cái đệt con mẹ nó chứ! Nếu nàng biết mình còn sống nhảu rằg như thế này! Thì nàng cũng không cần phải kiêu ngạo, tuyệt tình đem sư phụ vứt ra ngoài bí cảnh tới như vậy!

Bây giờ nàng hối hận có còn kịp nữa không vậy trời??? Sư phụ..... người nhanh trở lại!

Đáng tiếc, sự thật chứng minh rằng, ngay cả taobao cũng không mua được hối hận. (taobao một trang web của Trung Quốc)

Khu vực sụp đổ ở phía trước mặt nàng không ngừng lan tràn tới vị trí nàng đang nằm. Sau đó nàng rơi vào một vực sâu, không ngừng rơi xuống, rơi đến nỗi nàng không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào.

Chúc Diêu liền cảm thấy mình có chút may mắn. May mắn rằng nàng rơi cũng chỉ là vực sâu. Cho nên nhiều lắm là nàng thiếu mất tay thiếu mất chân là cùng. Từ lúc xuyên qua cho tới nay, rơi xuống vực sâu cũng không có chết bao giờ. Đây là định luật bất biến. Cho nên nàng nhất định còn sống.

Trong lúc nàng đang còn mãi miết suy nghĩ, đột nhiên ở trước mặt nàng liền hiện ra một khung cảnh vô cùng quen thuộc. Nó rất là vuông vức, gọn gàng và sạch sẽ.

Chúc mừng ngài đã vừa mới chết. Ngài có muốn sống lại bây giờ hay không? Xin hãy lựa chọn: Yes or Yes!

Té cái rầm! Cái đệt mẹ mày! Mày hãm hãi bỏ mày à???

Ai đã nói định luật rơi xuống vực sâu không bao giờ chết vậy??

Lão nương còn chưa có chết, lão nương vẫn còn sống. Tao đập một cái cho mày chết bây giờ.

Nhưng cho dù nàng có nói như vậy, có kháng nghị kêu ca như thế nào, thì cái khung kia vẫn trơ trơ cái mặt ra đó, vô cảm lãnh đạm với nàng. Nó bắt đầu điên cuồng hiện ra tới tấp ở trước mặt nàng.

Tức giận!

Nàng quả thực rất là tức giận.

Để tránh cho khỏi tái phạm bị kích lần trước, Chúc Diêu quyết định nhắm chặt hai mắt của mình lại.

Nhưng mà... cái con mẹ nó chứ! Tại sao nó lại xuất hiện chình ỉnh ở trong đầu của nàng một đồng như thế này vậy???

Không chọn. Lão tử nhất quyết không chọn.

Cho đến cả khi cái khung hộp thoại hiện ra ngay sát mặt của nàng. Chúc Diêu cũng không có ý định lựa chọn.

Rốt cuộc thì cái khung diện không này cũng chịu ngừng lại. Nhưng ngay sau đó nó liền xuất hiện một cái dấu than màu đỏ diện cuồng nhấp nháy cảnh báo.

Vượt quá thời gian lựa chọn. Hệ thống tự động lựa chọn! Đếm ngược 10 giây....

9,8,7.....

Ta ngắt! Người nói xong liền đếm luôn là sao? Người có tin hay không ta tới thẳng nhà mà đập cho mà một trận bây giờ???

3..... 2..... 1

Một giây sau, Chúc Diêu lại một lần nữa thấy dòng chữ quái đản kia lại xuất hiện!

Chủ tử Chúc Diêu đã ” chết”!

Xong!Kết thúc. Em gái nhà người chứ! Lật bàn!

62. Chương 62: Khám Phá Bản Thân

Dịch giả: Hoangforever

Sau khi nhìn thấy ánh sáng một lần nữa. Điều đầu tiên Chúc Diêu làm là kiểm tra lại cơ thể của mình.

Rất tốt! Tay chân vẫn còn bình thường, vẫn dài như cũ, không phải là hình hài của đứa con nít. Trong miệng của nàng cũng không có bị nhét vật thể khả nghi nào cả.

Nàng nhìn bốn phía xung quanh xem có cái gương nào không. Vừa hay nàng thấy một tảng đồng sạch sẽ trơn bóng, phát ra ánh sáng. Ngay lập tức Chúc Diêu liền bước về phía nó và nhìn vào trong tảng đồng.

Rất tốt! Rất đầy đủ!!

Bên trong tảng đồng là hình ảnh của một thiếu nữ đoan chánh.

Nàng đang còn mặc một trang phục áo dài, màu xanh đen. Tóc của nàng cũng không được dài cho lắm. Nó bị thắt nút ngay ngắn thành một búi tóc nhỏ ở trên đỉnh đầu. Mặt mũi nàng nhìn có vẻ rất là hào hùng. Mà quan trọng hơn đó là... nàng cao có chừng một 70 cm. Trông nàng không khác gì một chú lùn đáng yêu vậy. Chúc Diêu càng nhìn càng thêm thỏa mãn.

Nhưng có một khuyết điểm duy nhất, đó là ngực của nàng vẫn phẳng như cũ. Nàng sờ sờ ngực của mình thì thấy bộ ngực này của nàng so với cái bánh bao cũ của nàng còn phẳng lì hơn nữa.

Lúc này Chúc Diêu chỉ muốn ói ra một trận và bắt đầu suy nghĩ xem nguyên nhân vì sao bộ ngực này lại phẳng như vậy. Nàng đang tự hỏi rằng không biết có phải là do nó dùng dinh dưỡng để phát triển chiều cao lên. Cho nên nó mới phẳng lì như thế này.

” Tiểu huynh đệ! Cho ta hỏi: phía trên này viết chữ Khâu Cổ Phái có phải không?”

Chúc Diêu đang còn kiểm tra cơ thể mới của mình. Đột nhiên có một giọng nói của một thanh niên vang lên bên cạnh. Hắn vỗ vỗ vai nàng hỏi.

” Dĩ nhiên là không phải rồi. Khâu Cổ Phái là ở....”

Chúc Diêu vừa mới ngẩng đầu lên thì đã bị ba chữ to đùng ở phía trên chặn ngay hòng lại.

Sặc! Đúng là ba chữ Khâu Cổ Phái thật.

” Tiểu huynh đệ?”

Thanh niên kia liền sửng sốt, nhin không được lại vỗ vai nàng,

” Xin lỗi! Ta là tán tu. cho nên ta không biết chữ. Ta đang định đầu nhập vào Khâu Cổ Phái. Nghe nói ở đây có truyền tông trận pháp. Vì vậy ta mới chạy sang nơi này nhìn xem một chút. Huynh đệ người giúp ta một chút đi! Có phải ba chữ trên kia là Khâu Cổ Phái hay không?”

” Ách! Chính là nơi này.”

Chúc Diêu liền toát ra mồ hôi lạnh. Không ngờ nàng trọng sinh lại đến ngay trước cửa nhà nàng.

” Đa tạ tiểu huynh đệ!”

Thanh niên kia hướng nàng trả lễ. Sau đó đi về phía bên phải tảng đá. Trận pháp sáng lên. Thân hình hắn bắt đầu nhạt dần. Nhưng hắn vẫn không quên quay lại nói với nàng một câu.

” Tiểu huynh đệ! Cáo từ!”

” Cáo từ.”

Chúc Diêu cũng trả lễ.

Nhất thời nàng có chút không hiểu. Tại sao người kia lại gọi nàng là ” tiểu huynh đệ?”

Nàng quay sang tảng đồng nhìn lại lần nữa. Bộ trang phục màu xanh che hết cơ thể khiến cho nàng không nhận ra mình là con trai. Cộng với việc hình dáng cao. Không trách nàng nhận lầm là phải.

Chúc Diêu thở dài, yên lặng. Nhìn người thanh niên nó với một ánh mắt chán ghét. Tại sao hắn có thể nhận lầm nàng là nam được cơ chứ???

Thấy quần áo của mình khá là xộc xệch. Nàng liền sửa sang lại quần áo. Đột nhiên nàng cảm giác ở giữa hai chân mình có thứ gì đó. Một dự cảm bất thường chợt nổi dậy.....

Nàng xoay người, im lặng, kéo quần của mình ra, nhìn xuống....

“.....”

Không! Không! Không!

Chắc chắn là do nàng kéo quần ra không đúng phương pháp. Trên người của nàng sao có thể mọc ra thêm một bộ phận nữa được cơ chứ.Thử lại lần nữa xem sao!!

Nàng lại kéo quần ra lần nữa....

Nàng lại khép lại! Chắc chắn là do nàng bị hoa mắt.

Nàng xoa xoa hai con mắt. Lại kéo quần ra lần nữa....

Lại khép lại!

“A.a.a.a.a.a.a.a.....”

Chúc Diêu kêu lên thảm thiết.

Cái con mẹ, con mẹ, con mẹ, con mẹ nó chứ! Tại sao nàng biến thành nam được??? Chuyện này quá là phản khoa học!

Cái hệ thống kia cho nàng trọng sinh ở bên cạnh tảng đá?? Chẳng lẽ nó muốn nàng đâm đầu vào tảng đá này tự tử à???

Chúc Diêu cảm giác rất là khó chịu trong người. Cảm giác giống như cả thế giới này ghét bỏ nàng vậy.

Người đó! Người đi ra ngoài cho ta! Chúng ta nói chuyện nhân sinh tươi đẹp một chút!

” Chiêm chiếp??”

Đột nhiên có ánh sáng màu lục lóe lên trước mắt nàng. Sau đó một đoàn màu lục liền nhảy ra ngoài.

Chúc Diêu nhìn cái bồn hoa đột nhiên xuất hiện trước mặt mình. Hơn nữa nó không có đất mà phát triển to như thế này được, khiến cho nàng sợ hết hồn.

” Yêu nghiệt phương nào??”

Cái bồn hoa nhảy nhảy ở trước mặt nàng. Sau đó nó uốn thân cành của mình, cọ cọ lên chân của nàng, kêu:

” Chiêm chiếp~!”

Âm thanh này sao nghe quen vậy ta???.....

“Người là Mộc Linh?”

” Chiêm chiếp!”

Bồn hoa gật đầu.

” Tại sao người lại ở đây?? Hơn nữa người còn đột nhiên lớn lên như vậy nữa??”

Chúc Diêu nhìn nó mà giật mình. Lúc trước nó ở trong chiếc hộp kia. Nó cũng là một cái mầm cây nho nhỏ, có hai chiếc lá mà thôi. Tại sao lúc này, nó lại biến thành cái bồn hoa di động rồi??

” Chiêm chiếp, chiêm chiêm chiếp chiếp, chiếp chiếp chiếp chiêm.....”

Mộc Linh dùng sức huy động mấy cành nhỏ của mình. Nó kêu lên một tràng dài, giống như kiểu nó đang giải thích cho nàng biết vậy.

Đáng tiếc thay! Nàng một câu nghe cũng không hiểu. Nàng không hiểu nó đang nói cái gì.

” Thôi kệ đi! Người còn sống là may rồi!”

Lúc ấy, trong tình huống cấp bách, nàng đem Mộc Linh bỏ vào trong thần trí của mình. Không ngờ nó cũng trọng sinh theo nàng. Chúc Diêu sờ sờ lên người nó. Thật sự nó là một gốc cây trưởng thành sao??

” Chiêm chiếp!”

Mộc Linh vươn hai cành cây nhỏ lên tạo thành một hình trái tim nho nhỏ.

Đây là... nó đang khen tặng nàng sao??

Chúc Diêu cảm thấy buồn cười. Nàng nhẹ nhàng sờ lên mấy chiếc lá nho nhỏ. Nhưng không sao mà sờ được vì nó quá trơn.

” Meo.... Ngao...”

Đột nhiên có một con thú nhô ra từ chiếc lá kia. Nhìn cái bản mặt này của nó, không ngờ nó lại chính là con dị thú kia.

Chúc Diêu hết hồn, liền tát cái ” Bốp” một phát vào nó theo phản xạ. Con dị thú liền lăn chục vòng ra xa, đụng phải cây khô mới dừng lại được. Lúc này nó thở hổn hển kêu lên hai tiếng.

” Méo....Méo...”

Con dị thú bị thu nhỏ ủy khuất bò dậy. Sau đó khập khiễng đi về phía nàng giống như kiểu cái tát kia khiến nó rất là đau vậy.

Trong lòng Chúc Diêu lúc này liền trở nên căng thẳng. Cơ thể nàng liền khởi động chế độ đề phòng. Nàng sao có thể quên được cảnh tượng hung tàn của con dị thú này ở trong bí cảnh lúc trước được cơ chứ. Theo thói quen, nàng định gọi ra ” Phi kiếm” của mình. Đột nhiên nàng phát hiện thấy trong cơ thể của nàng không có bất kỳ tia tinh khí nào.

Ặc! Cổ máy đại gian ác kia! Không ngờ nó dám để lại di chứng cho nàng sau khi nàng sống lại.

Nàng vội vàng chạy về phía tảng đá. Cho dù nàng không còn tinh khí thì nàng vẫn còn thể lực.

” Đừng qua đây! Người mà qua đây nữa... Ta sẽ dùng nó đè chết người!”

Con dị thú nghe thấy vậy liền sững sốt. Hai con mắt đen nháy nhìn chăm chăm vào nàng, nhìn chăm chăm nàng....

Đột nhiên từ hai đôi mắt đen nháy kia dâng lên một tầng hơi nước, giống như kiểu một giây sau nó sẽ khóc rống lên vậy.

Chúc Diêu đang ôm tảng đá:

“.....”

Way, way!! Người bắt nạt chính là người đó. Người biểu hiện như vậy nghĩa là sao???

” Ô ô.....oa oa oa oa oa.....”

Quả nhiên con dị thú kia nằm trên mặt đất. Bốn chân giãy nãy trên mặt đất, bắt đầu khóc rống lên như một đứa trẻ.

“.....”

” Oa oa oa oa.....”

” Đừng khóc!”

” Oa oa oa oa oa oa oa oa.....”

” Ta không đánh người đâu.”

“Oa oa oa oa oa oa oa oa.....”

” Ta thật sự không đánh người mà, người không tin ta à??”

“Oa oa oa oa a a a a a”

” Đủ rồi!”

“Oa oa oa oa a a a a a”

” Câm miệng!”

“.....”

Tiếng khóc dừng luôn!!!!

Đừng đừng để ta hung lên nghe chưa!!

Chúc Diêu cảm thấy đau đầu với con dị thú này. Nàng đi tới bên cạnh con dị thú thu nhỏ, sờ sờ tay mình lên cái đầu nho nhỏ của nó, hỏi:

” Người tại sao lại ở nơi này được, nói ta nghe??”

” Meo ngao....”

” Tại sao người muốn đi theo ta?”

” Meo ngao...”

” Rất cuộc người muốn như thế nào?”

” Meo Ngao...”

” Meo Ngao cái đầu nhà mày à!”

Chúc Diêu giơ tay giả bộ tát cho nó cái nữa,

” Vẫn còn giả bộ?? Đừng tưởng người giả bộ như thế là có thể lừa ta rằng người không biết nói. Rõ ràng là người biết nói.”

Lão đầu trong bí cảnh kia từng nói rằng. Con dị thú này từ trên thượng giới hạ phạm xuống đây và nó là một con yêu thú không có năng lực hóa hình. Nhưng con dị thú này chỉ ít nó cũng phải là 11 cấp. Mà đã sau 10 cấp là có năng lực hóa hình. Cho nên không có lý nào nó không biết nói chuyện.

Con dị thú dùng hai chân trước của mình xoa xoa vào phần đầu bị nàng đánh. Hai con mắt nhìn chăm chăm vào nàng ủy khuất như cũ. Sau đó nó yếu ớt nói một chữ,

” Đau!”

Chúc Diêu nghe thấy vậy, sắc mặt liền tối sầm lại. Hai tay nàng ôm quyền, kêu ” rằng rắc”, cười lạnh nói:

” Người có tin là ta sẽ cho người đau hơn nữa không?”

Dị thú nghe thấy vậy, sắc mặt liền tái mét. Nó lập tức ngồi chồm hổm rất là quy củ. Nó len lén nhìn nàng với một cái ánh mắt rất là sợ hãi. Hai con mắt như hai viên ngọc trai của nó tí hí chuyển động nói,

” Ta cũng tiến vào Đoạn Tuyệt Đất như người. Vì vậy ta mới xuất hiện ở đây.”

” Có cục cứt!”

Chúc Diêu tát cho nó một cái, nói tiếp:

” Có nhiều loài rơi vào Đoạn Tuyệt Đất như vậy. Tại sao chỉ có mình người tới đây?? Người tưởng ta ngu như người à?”

Con dị thú nghe thấy vậy chỉ biết cúi đầu, làm ra bộ dạng hối lỗi,

” Ta rơi xuống Đoạn Tuyệt Đất trước, và ta... ta cũng trốn vào trong thần trí của người. Cho nên...”

Chúc Diêu nghe thấy vậy liền nhú nhú mày. Chuyện này rất có thể nó nói đúng. Lúc đó nàng chỉ còn một hơi thở. Nếu như nó nhân cơ hội này tập kích thần trí của nàng thì quả thật nàng không hay biết gì cả.

” Vậy tại sao người lại biến thành như thế này?”

Chúc Diêu vừa nói xong, con dị thú càng thêm ủy khuất, nói,

” Ta cũng không biết tại sao nữa. Tu vi của ta vẫn còn. Thế nhưng trong cơ thể của ta không có nửa điểm linh khí.”

Đó là do nó chưa có nạp điện.

Trong nháy mắt Chúc Diêu liền biết tình huống của nó giống y xì phốt của nàng. Cả hai đều bị sét đánh cho mất hết linh khí.

” Vậy tại sao người lại ẩn núp trong Mộc Linh?”

Chúc Diêu lại hỏi tiếp,

” Người xuất hiện đột ngột như vậy. Chẳng lẽ người định lợi dụng ta chưa kịp chuẩn bị để chạy trốn càng xa càng tốt đúng không?”

” Ta.... ta định đi theo người.”

Dị thú có chút xấu hổ giải thích.

” Lý do?”

” Người rất mạnh!”

Nhất thời cặp mắt của nó lóe ra ánh sáng giống như kiểu gặp được thần tượng vậy.

Nó chưa từng thấy ai đã chết mà có thể sống lại như nàng. Cho dù nó có ở trên thượng giới đi chăng nữa, thì nó cũng chưa từng thấy người nào như nàng. Hơn nữa vào thời khắc nàng trọng sinh kia, nó mơ hồ cảm nhận được một tia hơi thở Thiên đạo,

” Ta đi theo người, khả năng ta trở lại thượng giới chắc chắn sẽ cao hơn. Ta sẽ đi theo và giúp đỡ cho người. Thậm chí chúng ta có thể làm kẻ ước giữa người và thú.”

Chúc Diêu nghe thấy vậy giật mình nói

” Hả hả!”

Cho dù nó có biểu hiện thân mật hơn thế nào đi chăng nữa thì rốt cuộc nó vẫn là yêu thú. Mà lúc trước nó lại còn là địch của nàng. Nó đánh cho nàng thừa sống thiếu chết nữa.

Mà có một điều khiến cho nàng không thể tha thứ được cho nó. Đó là nó đánh cả sư phụ của nàng. Quả thực chuyện này không thể tha thứ được.

” Tạm biệt!”

” Người.... người đừng đi!”

Dị thú thấy Chúc Diêu đi mất, liền vội vàng ôm lấy chân nàng. Nó vừa bị Chúc Diêu kéo lê đi vừa nói,

” Ta rất là hữu dụng. Ta là yêu thú 11 cấp. Ở trong cái thế giới này rất ít yêu thú có thể đánh lại được ta.”

Chúc Diêu vẫn tiếp tục đi....

” Mũi của ta rất nhạy. Ta có thể giúp người tìm linh thảo...”

” Không cần!”

” Ta có thể giúp người thu phục yêu thú.”

” Không cần!”

” Ta... ta còn có thể làm chăn cho người đắp.”

” Cút!”

Chúc Diêu cảm giác nàng bị con dị thú kia quấn chặt không rời vậy. Nàng đi tới đâu nó theo tới đó. Mà vừa đi nó vừa phát ra tiếng ” Ô Ô Ô” nhìn rất là ủy khuất. Nàng cũng mặc kệ nó. Dù sao lúc này nó cũng không có bất kỳ linh khí nào. Cho nên nó cũng không thể nào tổn thương được nàng.

Nàng đem Mộc Linh bỏ vào thần trí của mình lại một lần nữa. Sau đó nàng dự tính đi tới Ngọc Lâm Phong. Ít nhất nàng cũng muốn báo cho sư phụ biết nàng vẫn bình an. Hơn nữa nàng có kinh nghiệm lần trước rồi. Nàng đoán hiện giờ có lẽ cũng đã trôi qua 100 năm nữa rồi.

Lần trước khi nàng bị yêu hồ giết chết. Sư phụ rất là tức giận. Hắn đã phá hủy cả khu rừng Úc U. Lúc này nàng cương ép đem sư phụ ra khỏi ” Thức Vân Khải.” Cho nên hắn chắc chắn còn tức giận lớn hơn nữa.

Còn một người làm cho nàng vô cùng lo lắng nữa. Đó là Vương Từ Chi. Từ trước tới nay thằng bé này biểu hiện rất dễ bị kích động. Nàng chỉ sợ trong lúc nàng không trông chừng hắn. Hắn lại chạy tới chỗ Tiêu Dật tìm chết, bắt chấp hậu quả.

Càng nghĩ nàng càng thêm lo lắng hơn. Nàng nhìn bốn phía đánh giá nơi này một chút. Đây là nơi thiết lập truyền Tống Trận của môn phái. Nó ở khắp mọi nơi. Nàng muốn tới Khâu Cổ Phái. Thật ra quãng đường tới đó vẫn còn xa lắm. Nàng nhìn tảng đá bên cạnh viết ba chữ ” Khâu Cổ Phái” to đùng rồi sau đó đi vào Truyền Tống Trận ở bên cạnh.

Ánh sáng lóe lên. Nàng đã xuất hiện trên một hòn đảo. Mà phía trên bầu trời của hòn đảo này lại chính là một ngọn núi to đùng trôi nổi ở trên đó. Cảnh tượng này rất là quen thuộc đối với nàng.

Nàng đã trở về!

Chúc Diêu ngẩng đầu nhìn ngọn núi trôi nổi trên bầu trời. Trong nháy mắt nàng có cảm giác bình an. Giống như kiểu nàng muốn nhanh chóng trở về nơi này để gặp gỡ người sư phụ chuyên gia hâm hại đồ đệ kia vậy.

Nhưng vấn đề là....

Nàng trở về đó như thế nào đây? Đan điền trống trơn. Một tia linh khí cũng không có. Nàng hoàn toàn không có khả năng bay lượn!!

Nàng ngẩng đầu nhìn đệ tử bay tới bay lui mà cảm giác rất là ưu thương. Thế nhưng lại không có một ai nhìn xuống hòn đảo nơi nàng đang đứng ở đây lấy một cái. Mọi người bay tới vội vàng, bay đi cũng rất là vội vàng.

Đặc biệt có một đạo bay tới vô cùng nhanh. Cơ hồ nó chỉ lóe ra một cái bóng trắng. Nàng chỉ thấy cái bóng trắng. Còn hình dạng người này như thế nào, nàng không nhìn rõ được. Nó ” Vút” một cái, rồi mất tăm không thấy đâu luôn.

Đột nhiên cái bóng ” Vút” kia trở lại.

A A A!! Ta ngất! Nó thật sự trở lại!

Bóng trắng chợt lóe. Một thân ảnh trắng như tuyết đột nhiên dừng trước mặt nàng. Mà khuôn mặt của hắn thì không khác gì một khối băng ngàn năm cả. Hơi lạnh tỏa ra bốn phía, giống như kiểu nàng hơi nhích gần tới chỗ hắn một chút liền bị hơi lạnh này đông cứng thành băng vậy.

Ngọc Ngôn nhìn chăm chăm vào người thanh niên xa lạ này một lúc lâu. Thế nhưng hắn lại không có nói gì.

Đồ đệ?

Không đúng! Đồ đệ mình sao có thể là nam được??

Nhưng trên người thanh niên này rõ ràng có một tia thần thức của hắn phát ra. Đồ đệ của hắn luôn luôn ngu xuẩn. Hơn nữa còn rất là am hiểu các phương thức tìm đường chết. Không chừng người này chỉ là giả dạng.

Sư phụ! Chúc Diêu nhìn thấy sư phụ mà cảm động muốn khóc. Quả nhiên sư phụ vẫn là đáng tin nhất. Hắn lại tới nhất nàng trở về. Nàng đang định chạy tới ôm bắt đùi sư phụ.... vân vân và vân vân... vừa mới nói.

” Sư....”

Nàng còn chưa nói dứt lời, Ngọc Ngôn đã bước tới trước một bước rất nhanh. Sau đó chậm rãi đưa tay lên túm lấy cổ áo nàng, Sau đó....

” Rầm!”

Hắn ném nàng xuống mặt đất. Xong đó hắn thả tay ra. Động tác nhanh gọn, dứt khoát.

Chúc Diêu bị ném cái ” Rầm”:

“.....”

Bằng phẳng? Ngọc Ngôn có chút gấp gáp. Hắn vừa mới nhìn lên ngực nàng và đã kiểm tra đi kiểm tra lại 2 lần thì thấy ngực nàng vẫn bằng phẳng. Thấy vậy hắn liền dời mắt xuống nửa thân dưới của nàng.

.....

Chúc Diêu nhìn thấy sư phụ nhìn chăm chăm vào hạ thân của mình, liền lấy tay che lại theo phản xạ, hét lên,

” Người dám cởi quần ta ra! Người có tin ta khi sư diệt tổ người luôn không?”

Cho dù nàng có biến thành nam thì hắn cũng không cần phải vừa thấy mặt liền cởi hết quần áo của nàng ra!

Ngọc Ngôn nhú nhú mày. Lúc này hắn mới thu tay về. Hắn nhìn chăm chăm vào nam tử lạ mặt ở phía trước mà không dám xác định chắc chắn.

63. Chương 63: Hãm Hại Dã Man, Không Có Thương Lượng

Dịch giả: Hoangforever

“Ngọc vương?”

” Ngọc Vương, em gái nhà người!!”

” Xem ra đúng rồi.”

Ngọc Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

Mặt Chúc Diêu liền đen lại. Cái con mẹ hần chứ! Không ngờ hần lại lấy cách thức này để nhận người thân??

” Chúng ta trở về thôi.”

Ngọc Ngôn thở dài một tiếng. Sau đó xách đồ đệ nhà mình phi thân bay lên. Trong nháy mắt hai người liền trở về đỉnh núi Ngọc Lâm Phong.

Ngọc Ngôn nhìn từ trên xuống dưới bộ dạng đồ đệ mình một lần nữa. Hần làm sao cũng không thể hiểu được tại sao nàng lại biến thành một nam tử được. Từ đáy lòng hần liền trời lên các loại quần quýt không rõ, không hiểu vì sao.

” Tại sao người lại biến thành như thế này?”

Chúc Diêu lắc đầu, nói:

” Ta cũng không biết tại sao nữa. Ta tiến vào Đoạn Tuyệt Đất. Sau khi ta tỉnh lại thì đã thấy mình như vậy?”

Sư phụ! Chúng ta có lẽ không thể thân mật với nhau như ngày xưa được nữa rồi! Thật là đáng tiếc~~ Không biết người có cảm thấy thiếu thiếu không?

” Đoạn Tuyệt Đất?”

Chân mày Ngọc Ngôn nhíu chặt hơn. Hần nhớ lại tình huống trong bí cảnh lúc đó. Một cỗ hỏa khí bị đè nén từ trong lòng chợt nổi lên. Hàn khí quanh thân càng thêm rõ ràng.

Chúc Diêu không khỏi lạnh hết sống lưng. Bộ dạng sư phụ lúc này thật là đáng sợ. Chẳng lẽ hần tức giận?? Nàng im lặng lùi lại, lùi lại....

” Bất tuân lời sư phụ! Tự ý làm bậy! Đáng phạt!!!”

Trái tim nhỏ của Chúc Diêu run lên,

” Chuyện kia....Chúng ta vui vẻ, cười cho qua được không??”

“Tới đây!”

“Sư phụ

~”

Ngọc Ngôn không nói thêm gì nữa. Nhưng hàn khí quanh thân hần tỏa ra càng nhiều hơn. Xem ra nàng chạy trốn không thoát rồi. Chúc Diêu đành phải chậm chậm, chậm chậm bước tới chỗ sư phụ. Nàng đưa tay trái của mình ra, giống như kiểu thấy chết không sợ vậy.

Đánh đi! Chỉ cần không vào mặt là được.

Ngọc Ngôn thấy Chúc Diêu như vậy liền sững sốt một chút. Hần nhìn cánh tay đồ đệ đưa về phía mình mà cau mày. Sau đó hần kéo tảng đá bên cạnh, ngồi xuống rồi dùng sức kéo tay đồ đệ về phía mình. Cả người nàng liền ngã vào chân hần. Cái móng của nàng nhô lên đúng vào bàn tay của hần. Sau đó... sau đó.. sau đó... hần giơ tay lên... từ từ... ” Bép” ” Bép” ” Bép”....

Từng tiếng ” lép lép lép” do bàn tay va chạm vào cái móng Chúc Diêu vang lên.

Không!!!!

Tại sao nàng lại bị đánh vào mông chứ??

Chúc Diêu khóc không ra nước mắt. Nàng đau đến nỗi nhe răng nhếch miệng. Thế nhưng hắn vẫn đánh tới tấp vào cái mông nàng hết lần này tới lần khác.

” Đau! Ngừng..... Ngừng. Sư phụ! Ta sai rồi!”

Nếu như tiếp tục đánh xuống như vậy thì mông nàng sẽ nở hoa mất.

Ngọc Ngôn ngừng một chút. Hắn đang do dự nếu như đánh nàng nhẹ hơn thì nàng lại như chúng nào tật này.

|’o | Ngao

~~Vào thời khắc mấu chốt kia, một con dị thú không biết từ đâu chui ra. Nó liền rống lên một tiếng thật to, không thềm đếm xỉa gì tới Ngọc Ngôn ở đây.

Ngọc Ngôn giơ tay tát cái ” Bốp” một cái. Con dị thú kia liền bay lăn lóc ra ngoài xa hơn 10 m đến khi đụng phải gốc cây mới ngừng lại được.

Nó thê thảm bò dậy. Quả nhiên đúng là thầy trò! Đến cả tát mà cũng giống nhau như đúc được.

” Con yêu thú này....”

Ngọc Ngôn cũng nhận ra con yêu thú này. Hắn đỡ đỡ đệ dậy, đẩy về phía sau mình. Rồi vào tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Con dị thú bị đánh đau liền kêu lên một tiếng:

” WOW!!! A...a.a.a.a!!! Chủ nhân! Hắn bắt nạt ta!”

” Hắn cũng bắt nạt ta.”

Chúc Diêu xoa xoa cái mông của mình. Nhìn cái mông của mình mà đau lòng không làm gì được.

Sư phụ: “.....”

Sư phụ ra tay nặng quá!! Cái mông của nàng đã nở ra 4 cánh hoa rồi.

” Người thu phục được con dị thú này?”

Ngọc Ngôn quay đầu nhìn lại đồ đệ của mình.

Chúc Diêu lắc đầu,

” Không! Là nó muốn đi theo ta.”

Ngọc Ngôn nghe vậy sắc mặt liền lạnh lẽo lại. Hắn đưa tay phải ra, triệu hồi một đoàn Lôi điện. Con dị thú thấy vậy, sợ hãi run lên cầm cập. Hai móng vuốt nó ôm đầu, hét to lên:

” Ta là thú của nàng! Ta là thú của nàng....”

Chúc Diêu khinh bỉ ném cho nó một cái. Đây là yêu thú 11 cấp đấy! Có cần phải kinh sợ tới như vậy không?

Dị thú thấy nàng không có phản ứng gì lại càng thêm thương tâm. Nó khóc càng to hơn, khóc đến nỗi thành một vũng nước lớn trên mặt đất,

” Oa oa oa oa.....Ngay cả tên thực của ta người cũng biết rồi. Người còn định chối bỏ ta là thú của người sao! Người là đồ xấu xa! Oa oa oa oa..... Ta mặc kệ. Ta muốn làm thú của người. Ta muốn làm thú của người.....”

Chúc Diêu buồn phiền: “.....”

Thiếu chút nữa nàng buộc miệng nói ra, ta không muốn làm người bị công kích!

Ta đã bị biến thành nam nhân. Số phận của ta coi như xong rồi!! Chẳng lẽ người còn muốn ta tiếp tục bước vào con đường đam mỹ nữa sao??

” Ta biết tên thật của người lúc nào?”

Nàng hỏi thẳng lại nó.

Dị thú nghe thấy vậy liền vui mừng nhảy lên, nghiêm trang trả lời,

” Lúc ở trong bí cảnh, chẳng phải người kêu lên tên của ta sao? Còn bắt ta mở cửa cho người vào!!”

Mở cửa???? Chúc Diêu sững sốt một chút. Đột nhiên nàng nhớ tới câu khẩu lệnh khôi hài lúc trước (xem lại chương 58), khóe miệng nàng liền giựt giựt 2 cái.

” Người... Chẳng lẽ tên của người là “Vùng” à?”

Con dị thú ngẩng đầu, ưỡn ngực nói:

” Đúng vậy!”

Cái đệt con mẹ! Sao người có thể lấy tên bừa bãi như vậy được? Cha mẹ người có biết chuyện này không?

” Mặc dù nói ra tên thật của yêu thú có tính trối buộc rất lớn. Nhưng nó cũng chỉ hiệu nghiệm với yêu thú từ 10 cấp trở xuống mà thôi.”

Sắc mặt Ngọc Ngôn lạnh lẽo nói,

” Rốt cuộc người đi theo đồ đệ của ta có mục đích gì?”

Trong chớp mắt, khuôn mặt của con dị thú ” Vùng” liền cứng đờ. Nhưng nó ngay lập tức liền khôi phục bộ dạng xấu hổ, đánh chết không chừa kia. Nó càng tỏ ra đáng thương, nói với Ngọc Ngôn:

” Tất nhiên nguyên nhân là vì chủ nhân của ta rất là mạnh rồi. Ta đi theo nàng thì tương lai ta trở lại thượng giới sẽ nhanh hơn.”

Ngọc Ngôn nghe thấy vậy giơ tay lên, triệu hồi ra một đạo Lôi Điện đánh xuống thẳng tắp bên cạnh nó. Trong nháy mắt một cái hố to liền xuất hiện. Sắc mặt hắn càng thêm lạnh hơn nói,

” Nói thật.”

” Ta... ta nói thật mà.”

Ầm!

Một đạo Lôi Điện lại đánh xuống lần nữa. Lần này đạo Lôi điện đánh trúng cái đuôi con dị thú. Cái đuôi đang con dài kia trong nháy mắt biến thành hai khúc.

” Au! Cái đuôi của ta!”

Con ” Vùng” kêu lên một tiếng ” Au”. Xoay người lại thối phù phù vào nửa cái đuôi còn lại. Nhưng đột nhiên nó rơi xuống cái ” Rầm”. Thì ra nó quay lại trượt chân đứng vào cái hố vừa mới được đào do Lôi Điện đánh trượt bên cạnh kia.

Vắt vả lấm nó mới bò lên mặt đất được. Nó quay lại nhìn nửa cái đuôi vẫn đang còn chảy máu kia của mình. Càng nhìn càng thêm đau đớn, càng thêm tức giận. Nó nhe răng hét lên một tiếng, liều mạng xông về phía Ngọc Ngôn,

” Ta liều mạng với người!”

Chúc Diêu liền giơ tay lên tát cái ” Bốp” vào mặt nó khi nó nhảy qua người nàng. Thế là nó lại bị bật ngược trở về. Nàng nghe những lời sư phụ nói như vậy liền tỉnh ngộ, có phản ứng ngay lập tức. Nó đi theo nàng như vậy. Nguyên nhân tuyệt đối không chỉ có phi thăng đơn giản như vậy được.

Ngọc Ngôn ngắt một cái bí quyết định thân tại chỗ con ” Vùng” đang không ngừng đập chân phi về phía hắn kia. Chúc Diêu liền đi tới, tát cho nó cái ” Bốp” nữa lên mặt,

” Nói?? Rốt cuộc người có mục đích gì? Yêu thú 11 cấp có thể vượt qua lôi kiếp, phi thăng dễ dàng. Người căn bản không cần phải dựa vào ta để phi thăng.”

Con ” Vùng” không cự quạ nữa, thở phì phò phản bác,

” Yêu thú trải qua nhiều lần cử tử nhất sinh. Mà Lôi điện lại khắc chế yêu thú chúng ta. Huống chi là Kiếp Lôi Phi Thăng. Ta sẽ bị phách tới chết mất.”

Ánh mắt Ngọc Ngôn híp lại, lạnh lùng nói:

” Yêu thú khác thì như vậy! Người?? Không thể nào!!”

“.....”

Con ” Vừng ” nghe thấy vậy sửng sốt, không ngộ nguy nữa.

Đột nhiên Chúc Diêu nhớ tới lão nhân kia từng nói con ” Vừng” này là từ trên thượng giới rơi xuống đây. Hay nói chính xác hơn hẳn đã từng vượt qua Kiếp Lôi Phi Thăng. Hơn nữa nó còn sống trên thượng giới. Như vậy cho dù nó có rơi xuống hạ giới đi chăng nữa. Cho dù nó có tiếp nhận Lôi kiếp thêm lần nữa thì Lôi kiếp này đối với nó mà nói cũng không có nguy hiểm gì.

Chúc Diêu nghĩ thông suốt điều này, liền lạng lẽ lui về sau một bước. Tiểu động vật quá thông minh. Loài người cần phải bề gãy cái thông minh đó.

Con ” Vừng” quay đi, quay lại ngó nghiêng nhìn hai người. Lúc này có lẽ nó cảm thấy nó không thể giấu diếm hai người này được nữa rồi. Trong nháy mắt nó thu hồi lại vẻ mặt tham sống sợ chết, không biết xấu hổ kia lại. Nó nói với cái giọng rất là khiêu khích,

” Hừ! Không ngờ thế mà người cũng khám phá ra được! Không hổ là lão yêu quái Hóa Thần Kỳ.”

Lão yêu quái?

Ngọc Ngôn nhướng mày, trả lời lại nó,

” Cũng vậy!”

Nếu như Hóa Thần Kỳ là lão yêu quái thì...con yêu thú này nó phi thăng phải mất bao nhiêu năm?? Có lẽ con số phải tới tận cuối chân trời. Ngọc Ngôn quay đầu nhìn lại đồ đệ của mình. Hừ! Hẳn thấy mình không già một chút nào cả.

Sắc mặt con ” Vừng” cứng đờ, lại nghiêng răng nghiêng lợi, hít sâu vào một hơi, nhìn xuống, nói một hơi dài,

” Ta thật sự có thể phi thăng được. Nhưng lúc trước ta ở trên thượng giới có gặp một chút phiền phức. Cho nên nếu ta một mình lên đó, ta rất dễ bị phát hiện. Vì vậy ta muốn nhờ tiểu cô nương này một chút... Ách, chờ thời điểm tiểu tử này phi thăng. Ta sẽ dùng danh nghĩa kẻ ước thú trở về để trách người khác phát hiện ra mình.”

Nó đột nhiên ngừng lại nghĩa là sao??

” Tại sao là ta?”

Nếu như nó muốn tìm người giúp mình phi thăng lên thượng giới thì nó nhờ sự phụ của nàng có phải nhanh hơn không?

” Bởi vì người tốt, dễ bị lừa gạt!”

Bốp!

Chúc Diêu giơ tay lên tát cho nó một cái.

Cái con mẹ mày chứ! Nói thật cần phải ăn đòn!

” Đùng đánh! Đùng đánh!”

Con ” Vừng” chật vật trốn tránh tay nàng, thều thào giải thích,

” Những điều ta nói lúc trước với người, quả thật ta không có lừa dối người. Nguyên nhân ta đi theo người bởi vì ta thấy người rất mạnh! Người là người mang trong mình Đại Cơ Duyên.”

Đại Cơ Duyên! Cái thứ này nàng làm sao mà không biết cơ chứ! Nàng ngoài trừ rất biết chết ra thì còn đại cơ duyên nào khác nữa sao??

“Cho dù đồ đệ của ta có thể phi thăng.”

Ngọc Ngôn tiến lên một bước nói,

“Nàng cũng không cần phải mạo hiểm như vậy. Vừa mới phi thăng lên thượng giới đã đắc tội với tiên nhân trên thượng giới”

Lúc này Chúc Diêu mới kịp phản ứng lại. Cái con mẹ nó chứ! Rõ ràng con ” Vừng” này muốn đem nàng làm bia đỡ đạn cho nó.

” Nhưng mà trước đó, ta sẽ toàn lực giúp nàng thành tiên.”

Con ” Vừng” nhìn Ngọc Ngôn một cái, nói tiếp:

” Huống hồ nếu như ta muốn ở, người cũng không thể nào bắt ta được.”

Ngọc Ngôn nghe thấy vậy, vẻ mặt liền trầm xuống. Sát khí tỏa ra bốn phía.

Con ” Vừng” cũng không thêm để ý, tiếp tục buông lời khiêu khích:

“Sở dĩ ta có bộ dạng như lúc này. Nếu như ta đoán không nhầm, nguyên nhân gây ra là do cơ thể ta không có linh khí. Cho nên ta chỉ cần dẫn khí nhập thể, bổ sung thêm linh khí là được. Tất nhiên khi đó ta sẽ khôi phục về hình dạng trước kia rồi. Mới vừa rồi ta cũng có thử qua và cũng khôi phục được một ít linh khí. Vì vậy người không thể nào giết được ta.”

Chúc Diêu nghe tới câu dẫn khí nhập thể liền sửng sốt một chút. Chẳng lẽ nguyên nhân không phải do bị sét đánh sao??.. vân vân và vân vân.... Lần trước sư phụ cũng có nói vừa khéo Lôi điện bổ sung linh khí trong cơ thể của nàng. Cho nên tu vi của nàng mới khôi phục được như cũ. Vì vậy lúc này nàng chỉ cần bổ sung thêm linh khí là được rồi. Chứ không cần phải bị sét đánh như lần trước nữa.

Ách....

Cũng vì mình quá thông minh nên mới nông nổi như vậy đây! Khóc ròng....

Ngọc Ngôn trầm mặc, nắm chặt lòng bàn tay. Mặc dù hẳn không thể thất bại trước con dị thú này được nhưng nơi này cũng không phải là ” Thức Vân Khải” bí cảnh. Hẳn mà động thủ e rằng cả Khâu Cổ Phái sẽ bị liên lụy, vạ lây. Nhưng nếu cứ để con dị thú tràn đầy uy hiếp này ở bên cạnh đồ đệ của hắn. Hẳn thật sự không yên tâm.

” Làm ra một cái sinh tử khế ước.”

” Được!”

Thấy có thỏa hiệp, con ” Vừng” rất là vui mừng, đáp ứng vô cùng sáng khoái.

Nó nhắm mắt lại, bốn trảo chầm xuống mặt đất. Rồi sau đó điều động một tia linh lực duy nhất trong cơ thể gọi ra nội đan của mình. Một viên hạt châu màu xanh liền từ trong miệng nó bay ra, phiêu phù trên đỉnh đầu của nó. Con “vừng” đưa chân trước của mình ra. Ngay lập tức trên hạt châu màu xanh kia liền hiện ra một tia máu đỏ. Một giọt chất lỏng màu đỏ từ bên trong chảy ra ngoài.

” Đây là máu trong tim của ta!”

Con ” Vừng” quay đầu nhìn lại Ngọc Ngôn một chút rồi thu nội đan của mình vào trong.

Ngọc Ngôn mở rộng lòng bàn tay, giọt máu của con dị thú tự động bay về phía hắn, lơ lửng trên lòng bàn tay của hắn. Hắn xoay người nhìn về phía đồ đệ ở bên cạnh,

” Đưa tay ra.”

” A??”

Chúc Diêu nhìn mà cảm thấy mơ hồ. Thế nhưng nàng vẫn nghe lời đưa tay của mình ra. Trong lòng thì tự hỏi ” làm gì vậy?”

Ngọc Ngôn lấy tay cuốn tay áo của nàng lên. Cánh tay của nàng liền hiện ra trước mặt hắn. Hắn cảm giọt máu ở trong tay rồi nhấn một cái vào trong cánh tay của nàng. Trong nháy mắt trên cánh tay nàng liền xuất hiện một chấm đỏ tươi.

Tại sao trên cánh tay nàng lúc này lại có một chấm đỏ giữ trọn trinh tiết kia rồi?

Con "Vùng" nhìn thấy vậy liền sinh ra một chút bất mãn. Sinh tử khế huyết rõ ràng được đặt ở trên mi tâm? Tại sao hắn lại đặt lên cánh tay?? Thế nhưng khi nghĩ tới chuyện đối phương là sư phụ của chủ nhân mình. Nó đành nhịn xuống.

"Tuyệt lắm! Từ nay về sau, ta chính là người của người rồi."

Con "Vùng" lặn một vòng trên mặt đất. Sau đó nó liền khôi phục lại bộ dạng thích ăn đòn như lúc trước,

"Người phải luôn luôn quan tâm, yêu thương ta nha."

Đừng có đánh người nữa nha.

"Chủ nhân! Ta đi khôi phục linh khí trước đây! Đừng quên ta nha!"

Nói xong nó nhảy lên, ve vẩy cái đuôi vừa mới bị chặt đứt một nửa kia, tung tăng chạy về nơi xa.

Chúc Diêu: "....."

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Ai giải thích hộ ta một chút?

"Đây là khế huyết!"

Ngọc Ngôn để khế huyết vào lòng bàn tay của nàng rồi giải thích tiếp,

"Miễn là khế ước ở đây. Cho dù người có trêu chọc ai và bị tổn thương thì vết thương đó cũng xuất hiện trên người thú của người. Đây là một loại khế ước cùng chết đối với yêu thú."

"Nếu như ta bị thương. Nó cũng sẽ bị thương. Thế nếu như nó bị thương thì ta sẽ bị...."

"Sẽ không bị!"

Hay nói cách khác, đây là một phương thức quản chế nó sao?

"Thế lỡ như ta chết thì sao?"

Nàng nhớ tới một chuyện

"Thì đương nhiên nó cũng sẽ chết theo người."

Ngọc Ngôn bình tĩnh trả lời.

Chúc Diêu nghe thấy vậy, khoe miệng liền co quắp lại. Đau khổ vươn hai ngón tay ra,

"Sư phụ! Ta đã chết hai lần rồi. Người sẽ không vì thế...."

Về mặt Ngọc Ngôn càng thêm bình tĩnh. Hắn đưa tay ra sờ sờ lên đầu của nàng,

"Trở về phòng! Ta sẽ giúp người kiểm tra một ít vết thương."

"....."

Sư phụ! Người sao có thể chuyển đề tài nhanh như chong chóng vậy được? Rõ ràng người cố tình hăm hại con dị thú này mà! Còn có, người từ chỗ nào nhìn ra ta bị thương? Chẳng lẽ việc kiểm tra này là cần thiết hay sao??

64. Chương 64: Mắc Kẹt Tu Vi

Dịch giả: Hoangforever

Nửa giờ đồng hồ sau, Chúc Diêu mới hiểu được kiểm tra này là quan trọng cần thiết như thế nào. Đơn giản! Xem xét! Nhỏ! Nói!

” Kim đan của người đã vỡ.”

Ngọc Ngôn thu hồi thần thức thăm dò từ trong đan điền đồ đệ về, vẻ mặt ngưng trọng nói.

” Ta... ta.....”

Đan vỡ rồi thì cũng đâu cần phải nói thẳng thừng như vậy chứ?

” Mặc dù đan của người đã vỡ. Nhưng cảnh giới của người vẫn là Kim Đan đại viên mãn.”

Ngọc Ngôn cau mày thật sâu nói,

“Giống như kiểu người vỡ đan trước khi Kết Anh vậy. Nhưng do không có linh khí. Cho nên người hoàn toàn không có dấu hiệu Kết Anh.”

” Ý của sư phụ muốn là..... ta mắc kẹt?”

Ngọc Ngôn gật đầu.

“.....”

Cái con mẹ nó chứ! Người khác Kết Anh. Một là thất bại đan hủy người chết theo. Hai là chiến thắng tu vi tăng lên. Thế nhưng nàng lại bị mắc kẹt ở giữa chừng, thế nghĩa là sao??

” Trong khoảng thời gian này đừng có nóng vội, đừng có tự tiện dẫn khí nhập thể khôi phục tu vi.”

Ngọc Ngôn căn dặn Chúc Diêu một cách nghiêm túc.

“Nếu như ta khôi phục tu vi lại thì ta sẽ như thế nào?”

” Nếu như bên trong cơ thể của người có linh khí. Lúc đó người sẽ bị cưỡng ép Kết Anh. Nhưng lúc đó linh khí của người chưa đầy. Cho nên khi người dẫn khí nhập thể thì sẽ dẫn tới linh khí bạo động. Mà lúc này người không có dẫn thêm linh khí vào nữa thì Kết Anh chắc chắn thất bại.”

Đến lúc đó chẳng lẽ nàng thật sự giống như phương án 1, đan hủy người chết theo.

” Vậy làm thế nào bây giờ?”

Chúc Diêu khóc không ra nước mắt. Không có tu vi, không có linh lực. Chẳng lẽ nàng đành phải yên ổn làm một phế nhân hay sao?

” Người không cần phải quá lo lắng như vậy.”

Ngọc Ngôn sờ sờ đầu nàng, nói.

” Chờ ta tìm được một nơi có Lôi linh khí sung mãn. Tới lúc đó người có thể Kết Anh được rồi.”

Nhưng cho dù có là như vậy đi chăng nữa thì nàng cũng là một người có Lôi linh căn đó. Nàng chưa bao giờ thấy nơi nào có Lôi linh khí sung mãn như lời sư phụ nói cả. Tìm được một nơi như vậy quả thật không khác gì mò kim dưới đáy bể.

Dĩ nhiên ngoài trừ phương pháp này ra thì các loại ” Linh ” có trong người cũng có thể dùng được. Chẳng hạn như Kim Linh của Tiểu Dật. Chỉ cần hấn nghĩ tất cả thể gian đều là Kim Linh Khí thì linh khí sẽ biến thành Kim Linh để cho hấn sử dụng. Thế nhưng trong cái thế giới này chỉ có Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. 5 loại linh này ai cũng có cả. Thế nhưng từ đầu đến cuối lại không có Lôi Linh?? Thế này không khác nào cố tình hãm hại nàng sao?

” Chiêm chiếp~”.

Mộc Linh giống như cảm nhận được tâm trạng nàng đang xuống thấp. Nó liền từ trong thần thức nàng chui ra ngoài. Nó đưa cành cây mềm nhũn lên, vuốt ve, an ủi cánh tay nàng.

” Chiêm chiêm, Chiêm Chiếp?”

” Đây là Mộc Linh?”

Ngọc Ngôn nhìn gốc cây đột nhiên nhảy ra kia.

Lúc này, Chúc Diêu mới kịp phản ứng lại. Nàng cũng chưa từng nói cho sư phụ biết về Mộc Linh này,

” Đây là Mộc Linh ta gặp được trong Thức Vân Khải. Lúc đó nó và con ” Vừng” kia núp trong thần thức của ta. Sau khi ta sống dậy, bọn nó cũng theo ta tới đây.”

” Uk!”

Ngọc Ngôn gật đầu. Thật ra thì hắn cũng đã đoán được một hai điều từ mấy chuyện này. Hình dạng đồ đệ đổi thành thế này. Lại còn có con dị thú xuất hiện bên cạnh nàng. Chắc chắn là nó cùng một thể, theo nàng tới đây rồi.

Nếu như lúc đó nó núp trong thần thức của nàng thì mọi chuyện có thể hiểu được rõ ràng rồi.

“Oh!”

Ngọc Ngôn nhàn nhạt trả lời.

“.....”

Oh? Oh một tiếng xong rồi thôi? Phản ứng này hình như không đúng,

” Sư phụ! Ý ta là ta không phải là người của Tu Tiên giới. Ta đến từ một cái thế giới khác. Nó hoàn toàn khác xa nơi này.”

” Ta biết rồi.”

” A! Ồ! Người thì biết cái gì?? Người thì hiểu cái gì?”

Ngọc Ngôn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rồi trả lời,

” Ngày đầu tiên người lên núi.”

” Đéo đỡ được!”

Chúc Diêu nhin không được chữ thề một câu. Đây chắc chắn là hãm hại mình rồi. Nàng liền cảm thấy căng thẳng, hồi hộp hẳn lên.

” Cử chỉ, ngôn từ của người khác với người bình thường.”

Ngọc Ngôn nhàn nhạt phân tích:

” Lúc đó trong đầu ta đã liên tưởng tới chuyện người tới từ một nơi không biết tên nào đó. Cộng thêm với việc người đối với Lôi linh khí có độ thân thiện vượt quá mức so với người thường. Ta liền càng thêm khẳng định suy nghĩ ban đầu kia của ta là đúng. Chớ nói chi tới việc người còn có thể hai lần trọng sinh.”

“.....”

Không hiểu vì sao nàng có cảm giác cả thế giới này quay sang chữ nàng một câu ” Ngu vcl!”

Oán niệm.....

Nàng ngẩng đầu, ngẩng đầu bắn oán niệm của mình về phía sư phụ.

Thế nhưng Ngọc Ngôn vẫn kiên trì, bình tĩnh vò tóc của nàng, khiến cho đầu của nàng rối tung rối mù lên,

” Còn có một chuyện nữa?”

“.....”

Đừng có nói chuyện với ta nữa. Lúc này ta đang còn rất là thương tâm đây nè! Chỉ số thông minh của ta không bằng con gà!

” Mặc dù ta biết chuyện này. Nhưng ta cũng không thể nào tùy tiện nói điều này cho người biết được. Hiểu không?”

” Dĩ nhiên! Ta vừa không...”

A! Tại sao nàng lại đi hoài nghi mình bị ngu chứ!

Ngọc Ngôn sư phụ lại tiếp tục tìm manh mối.

Chúc Diêu dứt khoát đem toàn bộ chuyện của mình nói lại cho sư phụ nghe. Từ công việc hiện tại của nàng cho đến chuyện đủ loại chuyện dị thường từ khi nàng xuyên qua tới giờ. Chỉ bắt quá những việc nàng kể lại khác xa thế giới này. Nàng muốn giải thích cho hẳn hiểu. Quả thật đây là một công việc vô cùng tốn sức.

Cho nên, trọng điểm nàng muốn nói lại hoàn toàn đi chệch hướng.

“Computer là vật gì?”

“Ách..... Một loại công cụ tính toán.”

” Người ở trong thế giới của người không biết tính toán sao?”

” Không phải như vậy! Dùng computer thì tính toán nhanh hơn.”

” Khẩu khẩu là cái gì?”

” Đó là QQ! Một công cụ dùng để trò chuyện.”

” Các người trò chuyện mà cũng phải nhờ tới công cụ? Chẳng lẽ thân thể các người trời sinh tàn tật?”

“==, Không phải như vậy! Chẳng qua là dùng nó thì có thể truyền thông tin đi được xa hơn mà thôi.”

“Truyền Âm Phù?”

“Đúng rồi!”

” Thế game online nghĩa là như thế nào?”

” Có thể tạo ra một thế giới giống như thế giới các người. Và game online cũng là một loại trò chơi giải trí.”

” Online? Dùng sợi dây để liên kết với trò chơi?”

” Đây cũng chỉ là một ví dụ cụ thể mà thôi. Nói tóm lại, mọi người không cần bước chân ra khỏi nhà nhưng lại có thể chơi với người chơi khác trong cùng một trò chơi có thế giới giống như các người vậy.”

” Truyền Âm Phù cỡ lớn?”

“Ừ! Nó cũng tương tự như vậy.”

” Thế giới của người tiêu tốn tâm tư nhiều như vậy để làm ra Truyền Âm Phù lớn như vậy. Cũng chỉ để giải trí thôi sao?”

Ngọc Ngôn nhàn nhạt nhìn nàng một cái xem coi khuôn mặt nàng có phải hay không xuất hiện chữ nói dối.

“.....”

Cũng đành chịu thôi. Dù sao nàng cũng cảm thấy người trong thế giới mình khá là buồn chán?

” Sư phụ! Vương Từ Chi hiện giờ thế nào rồi?”

Chúc Diêu quyết định chuyển sang chủ đề khác. Quả thật từ khi nàng không có ở đây nàng cảm thấy rất là lo lắng. Lo lắng không biết từ giờ có làm chuyện ngu ngốc gì nữa không.

Sắc mặt Ngọc Ngôn sư phụ liền trầm xuống, hẳn suy nghĩ một lúc nói,

” Sau khi Thức Vân Khải đóng. Đương nhiên lúc này hắc đang còn trên đường trở về rồi.”

” Thức Vân Khải??”

Chúc Diêu nghe mà giật mình. Không phải 500 năm mới mở ra một lần sao? Chẳng lẽ lần này nàng trọng sinh tiêu tốn mất 500 năm,

” Hắc đi lúc nào vậy?”

Ngọc Ngôn không khỏi nhìn nàng một cái,

” Đương nhiên là hắc đi cùng với người rồi.”

” Đi cùng với ta?”

Chúc Diêu sửng sốt. Đột nhiên nàng có một suy đoán,

“Có phải sư phụ vừa mới đi...”

” Ta đưa cho người một tia thần thức thì nó đã bị người cưỡng ép bắn ra khỏi ” Thức Vân Khải.”

Ngọc Ngôn vẫn còn rất là tức giận nhìn nàng một cái,

” Vì vậy ta mới quyết định đi ra ngoài xem xét một chút. Không ngờ ta vừa rời khỏi Ngọc Lâm Phong thì cảm ứng thấy người đang ở trên hòn đảo kia.”

Hắc muốn chạy tới cứu nàng sao?

” Ta sai rồi.”

Chúc Diêu vội vàng nhận mình sai. Nàng nghĩ tới trừng phạt vừa rồi, cái mông nàng lại nhói nhói đau. Thế nhưng từ đáy lòng lại dâng lên một cổ cảm động. Hơn nữa lại còn rất là vui mừng. Không ngờ lần này nàng Trọng sinh lại, lại đúng thời gian như vậy. Căn bản là không sai lệch thời gian một chút nào cả. Quá tuyệt!

Ngọc Ngôn đứng dậy. Đi vài bước cách xa nàng. Sau đó hắc vươn tay niệm một câu bí quyết.

Trong chốc lát một ánh sáng màu trắng liền lóe lên. Một khối dây chuyền màu trắng liền nằm trong lòng bàn tay của hắc.

Đây chính là dây chuyền hắc dùng ẩn dấu thần thức của mình để vào trong Thức Vân Khải. Đồ đệ đã trở về rồi. Đương nhiên thần thức của hắc cũng không cần ở lại bên ngoài Thức Vân Khải nữa.

Hắc nhẹ nhàng bóp nát cái viên ngọc treo ở dây chuyền kia. Một ánh sáng màu trắng nhẹ nhàng đi ra ngoài, từ từ trở về trong cơ thể của hắc.

Chúc Diêu tiến lên kiểm tra thấy không có gì khác thường. Nàng vốn định học thêm loại thuật phân thân này. Nhưng sư phụ hoàn toàn không có ý định truyền thụ cho nàng. Hắc chỉ giảng thích cặn kẽ một chút tình huống Kết Anh. Các loại phương pháp đối phó và kinh nghiệm.... Hắc suy nghĩ một chút, sau đó tiện thể đem cái loại triệu chứng khi lên Hóa Thần nói một lần.

Mặc dù Nguyên Anh muốn lên Hóa Thần nhanh thì ngàn năm. Chậm thì mấy ngàn năm. Nhưng đồ đệ này của hắc từ trước tới nay toàn học theo kiểu lên lớp như trực thăng lên thẳng. Một tháng trước nàng vừa mới ổn định cảnh giới Kim Đan Sơ cấp. Nhưng lúc này lại sắp bắt đầu Kết Anh rồi. Loại tốc độ nhảy cấp 3 thế này. Có lẽ hắc nên chuẩn bị thật tốt cho nàng từ sớm thì hơn.

Chúc Diêu nghe xong liền ngất luôn. Sư phụ nói nếu như muốn Kết Anh thì nàng chỉ cần dùng linh khí nung thần thức là được. Nung cho đến khi thần thức ngưng tụ ra chân thật mới thôi. Thậm chí khi Thần thức có thể thoát ly khỏi bản thể thì lúc đó nàng đã thành công rồi. Phân thân thần thức của sư phụ thật ra đó là kết quả trui rèn thần thức.

Lúc trước nàng ở trong Thức Vân Khải ngăn cản Kim Linh, dẫn tới linh khí bạo động. Linh khí tăng vọt mới giúp cho nàng chống đỡ được Kim Linh. Nhưng nàng cũng không thể nào Kết Anh được. Nguyên nhân là do nàng không đem linh khí hướng về phía thần thức của mình. Quả nhiên phương pháp của nàng sai lầm nên nàng mới không thể Kết Anh được.

Thần thức đối với một người mà nói là một bộ phận vô cùng quan trọng. Nó thật sự ngang hàng với linh hồn. Cho nên khi nàng nung thần thức thì nàng sẽ chịu đựng một sự thống khổ rất lớn. Mà khi đó Chúc Diêu muốn Kết Anh thì nàng cũng đã là đèn cạn dầu rồi.

Sư phụ giải thích một mạch từ sáng cho đến tối. Sau đó hần mới để cho nàng rời đi. Nàng là đồ đệ của hần cho nên nàng không có năng lực phản kháng. Và dĩ nhiên nàng bị sư phụ cấm bế rồi. Nhưng lúc này nàng lại tự nguyện.

Con “Vùng” kia cũng không biết chạy đi đâu rồi. Lúc này còn chưa thấy nó trở về.

Nàng định trở về giường đánh một giấc, đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

” Vương Tử Chi Kiếm Phong, cầu kiến Thái sư thúc tổ.”

Tiểu hài tử xấu xa đã trở về!

Người trong nhà còn chưa kịp trả lời lại, thì Vương Tử Chi đang còn mặc đồng phục môn phái đã từ trên trời bay xuống rồi. Hần nhìn khá là chật vật. Thậm chí trang phục của hần vẫn còn chưa kịp dọn dẹp máu khô lưu lại. Đầu tóc hần lúc này thì lộn xộn. Chỉ thiếu mỗi trên mặt viết thêm hai chữ ” Một mỗi” to chừng nửa là đủ bộ. Thế nhưng hai con mắt hần lúc này lại rất là có thần nhìn Ngọc Ngôn.

“Đệ tử ra mắt Thái sư thúc tổ.”

Wương Tử Chi liền hành lễ với Ngọc Ngôn.

Ngọc Ngôn nhú mày. Rõ ràng hần có chút thiếu kiên nhẫn. Hần ngồi xuống ghế đá bên trong viện rồi sau đó nhàn nhạt gật đầu.

Wương Tử Chi liếc mắt nhìn Chúc Diêu ở bên cạnh một cái, đè nén sự tò mò trong lòng lại hỏi,

” Đệ tử có một chuyện muốn thỉnh giáo Thái sư thúc tổ. Xin Thái sư thúc tổ giải thích nghi hoặc trong lòng đệ tử.”

Ngọc Ngôn cũng không có trả lời. Ngày cả tầm mắt cũng không nhìn hần tới một lần. Hần luôn luôn thiếu kiên nhẫn đối với người khác như vậy.

Wương Tử Chi thấy vậy đành phải cắn răng, hỏi tiếp:

” Đệ tử muốn hỏi Thái sư thúc tổ một chuyện. 10 mấy năm về trước Thái sư thúc tổ có ôm về một đứa con nít. Đứa con nít đó có phải là Chúc Diêu thân truyền đệ tử của ngài hay không?”

Chúc Diêu nghe thấy vậy liền kinh ngạc. Xem ra lúc trước nàng ở Thức Vân Khải lớn tiếng công khai đã làm bại lộ thân phận của nàng. Cũng may lúc này nàng đã thay đổi sang hình dạng khác rồi.

” Xin Thái sư thúc tổ nói rõ chân tướng cho đệ tử biết.”

Ngọc Ngôn ngẩng đầu nhàn nhạt đứng dậy, không thèm quan tâm tới hần và nói một câu đáng để bị ăn đòn:

” Có liên quan tới người sao?”

Quả nhiên nhà người và đồ đệ của ta, vân vân và vân vân.... Chuyện này là chuyện hần ghét nhất.

Wương Tử Chi bị một câu chặn họng thẳng thừng, trên khuôn mặt liền hiện ra sự tức giận. Thế nhưng hần lại không tài nào phát tác sự tức giận này ra ngoài được. Hần cắn răng hít sâu vào một hơi hỏi,

” Đệ tử chỉ muốn báo cáo cho Thái sư thúc tổ biết một chuyện. Nhị đệ tử của ngài lúc này đang bị vây khốn trong bí cảnh Thức Vân Khải. Kính xin Thái sư thúc tổ tới trợ giúp. Xem còn phương pháp nào tiến vào trong bí cảnh nữa hay không?”

Ngọc Ngôn cũng không có trả lời. Hần chậm rãi quay đầu lại trợn mắt lên nhìn Chúc Diêu một cái.

Ách.....

Quần chúng đứng xem xung quanh là vô tội mà.

65. Chương 65: Tiến Lên Kết Anh

Dịch giả: Hoangforever

“Khụ khụ!”

Chúc Diêu đành phải đứng dậy lên tiếng,

” Ai...vị tiểu huynh đệ này. Người có biết chuyện bí cảnh ” Thúc Vân Khải” 500 năm mới mở ra một lần không? Nếu như người ở trong đó không đi ra ngoài kịp thời. Thì người ở trong đó phải đợi thêm 500 năm nữa, khi bí cảnh ” Thúc Vân Khải” mở ra thì người đó mới có thể ra ngoài được. Huống hồ tu giả có cấp bậc Nguyên Anh kỳ trở lên. Tất cả đều không thể tiến vào trong bí cảnh ” Thúc Vân Khải” được. Vị tiểu huynh đệ này nói như thế? Không phải khiến cho người khác cảm thấy khó chịu sao?”

Vương Từ Chi nghe thấy vậy liền nắm chặt nắm tay lại, giống như kiểu đang cố đè nén sự tức giận của mình lại vậy. Hắn hoàn toàn không để ý tới bộ dạng của nàng. Một lúc sau hắn ôm quyền nói với Ngọc Ngôn,

” Thế thì, đệ tử xin lỗi đã mạo phạm Thái sư thúc tổ, mong Thái sư thúc tổ thứ lỗi cho đệ tử. Đệ tử tới đây là muốn xác nhận một chuyện. Không biết Chúc Diêu tỷ có phải thật sự trở về hay không. Nhưng lúc này có lẽ...Thái sư thúc tổ không có cách nào tiến vào trong bí cảnh được. Thế thì đệ tử tự mình đi tìm vậy. Đệ tử xin cáo lui!”

Lúc này vẻ mặt của hắn càng thêm kiên nghị giống như kiểu đã đưa ra một quyết định gì đó vậy. Hắn xoay người lại rồi rời đi không một chút chần chừ.

Chúc Diêu nhìn thấy vẻ mặt Vương Từ Chi như vậy, liền run lên. Chẳng lẽ tiểu tử xấu xa này định mạnh mẽ xông vào ” Thúc Vân Khải” à? Đến ngay cả tu sĩ Hóa Thần Kỳ cũng bị Kết giới bí cảnh ngăn cản lại. Mà hắn thì cũng chỉ là một tu sĩ Kim Đan nho nhỏ. Nếu như hắn mạnh mẽ xông vào thì chỉ có tan xương nát thịt mà thôi.

Đột nhiên nàng có một loại dự cảm bất thường, khiến cho nàng bật thốt ra một câu,

” Tiểu hài tử xấu xa, người quay lại cho ta!”

Vương Từ Chi đang định rời đi liền mạnh mẽ quay đầu lại. Hai con mắt hắn mở to ra nhìn nàng với một ánh mắt không thể tin được,

“.....”

Ách, hiện tại ta đối ý, có kịp không vậy?

” Chúc Diêu..... tỷ!?”

Quả nhiên, không còn kịp nữa rồi.

Ngọc Ngôn sư phụ cũng quay đầu lại, ném cho nàng một cái ánh mắt khinh bỉ. Hắc lắc đầu một cái. Vẻ mặt hắn lúc này hận không rên nàng từ sắt thành thép được.

Ách... tại sao nàng không sửa được cái bệnh cái miệng cứ vạ đâu nói đó vậy trời?

” Chúc Diêu tỷ, tỷ... làm sao tỷ...”

Vương Từ Chi vội vàng quay trở lại nhanh như một con gió. Hắn nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt.

” Đừng có hỏi ta. Ta là Tĩnh Tĩnh.”

Người còn định hỏi Tĩnh Tĩnh là ai. Ta đánh chết người!!!

Vương Từ Chi nhìn chằm chằm về phía trước ngực của nàng. Hắn giơ tay lên, định ấn ấn vào ngực nàng một cái.

Chúc Diêu thấy vậy, liền tát cái "bốp" một cú mạnh như trời giáng để ngăn ngừa móng vuốt đang định xâm phạm thân thể mình kia. Sau đó nàng giơ tay lên cổ đầu hấn một cái,

"Tiểu tử thú! người định làm gì ta vậy?"

"Không... Không có. Ta chỉ là... chẳng qua là. Chúc Diêu tỷ, tỷ... tại sao tỷ lại biến thành..."

Có lẽ hiện thực quá tàn khốc đánh sâu vào tâm trí Vương Từ Chi, khiến cho lời nói của hấn có phần lộn xộn, không được mạch lạc cho lắm.

Không phải chỉ là nữ biến thành nam thôi sao?? Tiếp nhận sự thật này khó như vậy sao?

Vương Từ Chi càng nói càng thêm rối loạn, càng nói càng không liên mạch,

"Ta... ta ở trong bí cảnh tìm không thấy tỷ. Sau khi ta ra ngoài... ta ... ta cũng không tìm thấy tỷ... tỷ... tỷ đã trở lại... cuối cùng đã trở lại..."

"Khóc cái gì?"

"Ta không có khóc!"

Vương Từ Chi mạnh mẽ lau nước mắt của mình đi.

Những lời hấn vừa nói quả thật hoàn toàn trái ngược với hành động hấn đang làm.

"Thế này mà còn bảo là không có??"

Nàng nhìn Vương Từ Chi càng nói càng loạn, nước mắt nước mũi thì chảy ròng ròng. Mặc dù rằng hấn đã lớn tuổi rồi. Chúc Diêu thấy vậy mà cảm thấy đau lòng.

"Ta không sao. Tỷ của ta là kim cương, không thể chết được. Chẳng qua, tỷ chỉ thay đổi hình dạng bên ngoài một chút mà thôi."

Nàng sờ sờ đầu hấn một cái rồi gõ cái "cốp". Thì ra tiểu hài tử xấu xa vẫn luôn lo lắng cho nàng. Vì vậy hấn vẫn luôn đi tìm nàng. Coi như, hấn là người có lương tâm đi. Chẳng trách hấn đau khổ nhiều năm như vậy.

"Thay hình? Hiện tại Chúc Diêu tỷ thật sự là..."

"Đúng vậy! Ta chính là nam nhân!"

"....."

Vương Từ Chi mở to hai mắt ra, hai tay run rẩy chỉ về phía nàng.

Chúc Diêu vỗ vỗ bờ vai hấn một cái. Đột nhiên trong đầu nàng liền xuất hiện ý nghĩ muốn trêu chọc hấn.

"Hiện giờ ta đã biến thành nam nhân rồi. Thế người có ghét bỏ ta không?"

"Đương nhiên là không rồi!"

Vương Từ Chi lớn tiếng trả lời.

"Vậy thì tốt."

Chúc Diêu giả bộ cảm động, lau lau nước mắt, ném cho hấn một cái ánh mắt mỉa mai,

"Tiểu hài tử xấu xa, còn nhớ lúc nhỏ người từng nói gì với ta không. Người nói rằng người nhất định phải cưới ta. Lúc này ta cảm thấy cả hai chúng ta đều đã lớn rồi, cũng đến lúc thực hiện lời nói đó rồi, người cưới ta đi. Hay là, ta cưới người cũng được."

"A!!! A....A???"

Vương Từ Chi mạnh mẽ lùi về sau một bước. Hấn nhìn nàng với một vẻ mặt xoắn xuýt. Khuôn mặt hấn đỏ lên rồi sau đó chuyển sang hồng, rồi lại chuyển sang xanh lét. Khuôn mặt hấn thay đổi một cách liên tục, rất là đặc sắc. Đặc sắc đến nỗi khiến cho người khác nhìn vào là không muốn dời mắt đi.

"Được rồi."

Ngọc Ngôn sư phụ liền tỏ thái độ khó chịu giống như không chịu được bộ dạng ngàn dặm tìm vị hôn phu của nàng. Hai con mắt lạnh khốc của hắn nhìn chằm chằm vào Vương Từ Chi.

” Người tự tiện xông vào Ngọc Lâm Phong, chuyện này ta không muốn tính toán với người. Đi đi!!”

Người nhanh cút xa xa khỏi đồ đệ nhà ta đi! Đừng làm hư đồ đệ ta thêm nữa.

Vương Từ Chi nhìn Chúc Diêu một cái. Khuôn mặt của hắn lúc này xoắn xuýt không rời, giống như kiểu hắn gặp phải vấn đề khó khăn, rất khó giải quyết vậy. Hắn vừa muốn đi lại không nỡ đi.

” Sau này có cơ hội, ta sẽ nói lại tỉ mỉ cho”

Chúc Diêu nhú mắt lại. Sau đó ghé vào tai hắn nói thầm một câu,

” Sẽ! Nói! Về! Chuyện! Hôn! Sự!”

“.....”

Vương Từ Chi nghe thấy vậy, chân nam đá chân chiêu, rời khỏi Ngọc Lâm phong.

Chúc Diêu nhìn thấy vậy, ôm bụng cười quần quai. Nàng mới nói như vậy mà cái tên này đã bị hù dọa cho sợ chết khiếp rồi. Chuyện nàng biến thành nam nhân không thể tiếp nhận được như vậy sao? Nhìn sư phụ nàng bình tĩnh mà xem....

Hắn chẳng những không chê nàng mà còn ngang nhiên lột quần áo của nàng ra nữa.==!

Không đúng! Chuyện này có gì mà nàng phải cao hứng như vậy chứ!

Ngày hôm sau, Ngọc Ngôn sư phụ vì đề phòng những đồ đệ khác đột nhiên xông vào mang đồ đệ của mình đi làm hư. Hắn liền mở trận pháp ngăn cản mọi người vào Ngọc Lâm Phong ra. Vì vậy Vương Từ Chi không vào được Ngọc Lâm Phong nữa là điều hiển nhiên. Cho nên cái trò tiêu khiển duy nhất của Chúc Diêu cứ như vậy mà mất đi.

Nhưng mà ông trời già hình như cố tình không để cho nàng nhàn rỗi thì phải.

Sáng sớm ngày hôm nay, nàng liền cảm thấy trong người là lạ. Bầu trời Khâu Cổ phái bao la có chút âm u, giống như báo hiệu một cơn giông sắp kéo tới vậy.

Ngay cả tiên hạc của Ngọc Lâm Phong cũng bị hiện tượng này dọa cho sợ, kêu dáo dác khắp không trung. Giống như kiểu có chuyện gì đó sắp xảy ra, khiến cho bọn nó không an tâm vậy.

Không khí bị đè nén rất là khó chịu khiến cho Chúc Diêu cảm thấy sợ sệt. Cảm giác, cảm giác như sắp có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy!

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời thì thấy mây đen cuộn cuộn kéo tới. Bên trong tầng mây như nổi lên một cái gì đó vậy.

Theo lý thuyết Khâu Cổ Phái là một nơi địa linh nhân kiệt. Cho tới bây giờ cảnh vật luôn tươi đẹp. Mà lúc này khí trời lại âm trầm trong phạm vi lớn như thế này, quả thật rất là hiếm thấy. Chúc Diêu nhìn lại đám mây kia, càng nhìn nàng càng thấy phiền não thêm. Cảm giác, cảm giác như trong đó có thứ gì đó vậy. Một thứ gì đó vô cùng thân thiết với nàng.

“Có người Kết Anh.”

Ngọc Ngôn cau mày nhìn bầu trời đang quay cuồng Lôi Vân,

” Thiên uy lớn như thế này. Xem ra không lâu nữa Lôi kiếp sẽ giáng xuống.”

“Lôi kiếp?”

Chẳng lẽ là Tiêu Dật? Nhưng mà lúc trước hắn mới Kết Anh mà. Cho dù hắn ẩn tàng tu hành đi chăng nữa, cũng không thể nào trong vòng một tháng đạt tới Kim Đan Đại Viêm Mãn, trừ phi.....

Chúc Diêu đột nhiên nhớ tới Kim Linh bạo động kia. Mặc dù Kim Linh đã ngưng bạo động. Nhưng nó vẫn hấp thu một lượng lớn Kim Linh khí. Nếu như nó mang một lượng lớn Kim Linh khí trở về bên cạnh Tiêu Dật. Thì chuyện Tiêu Dật tiến vào Kết Anh cũng là chuyện có thể xảy ra. Chẳng lẽ người Kết Anh thật sự là hắn?

Nhất thời Chúc Diêu cảm thấy có chút biệt khuất. Giống như kiểu tự nhiên nàng giúp đỡ không công cho hắn vậy.

Nàng ngẩng đầu nhìn mây đen đông kịt kia. Đột nhiên nhớ tới chuyện Tiêu Dật Kết Đan lần trước, liền nói đùa với sư phụ một câu:

” Sư phụ! Người xem cái Thiên Lô này, nó có phách chúng ta hay không?”

Ngọc Ngôn sững sờ, giống như nghĩ ra chuyện gì đó vậy. Hắn mạnh mẽ quay đầu lại nhìn về phía đồ đệ của mình. Hai con mắt hắn liền sáng rực lên.

” Sư phụ? Người nhìn ta như vậy, là ý gì?”

” Đi theo ta.”

Ngọc Ngôn phát tay, gọi ra phi kiếm, rồi quay đầu lại nói với đồ đệ ngu xuẩn của mình đang còn mơ hồ kia. Hành động của hắn giống như kiểu hắn rất là ghét nàng vậy. Hắn xách cổ áo nàng, sau đó phi thân lên. Thân hình chợt lóe rồi bay về phía Đông như một tia chớp.

” Sư phụ bình tĩnh, có gì từ từ nói.”

Người xách ta như xách chó như vậy sao?

Ngọc Ngôn cũng không có trả lời lại. Hắn bay thẳng tấp dọc theo Kiếp Vân này. Sau đó ngừng lại trên một đảo nhỏ cách xa Khâu Cổ Phái.

Sau đó hắn quăng Chúc Diêu xuống. Cũng không có giải thích gì. Tiếp theo hắn lao vào làm việc như một con ong mật chăm chỉ. Hắn bắt đầu vẽ các loại trận pháp xung quanh đảo. Mặc dù Chúc Diêu không thông thuộc trận pháp nhưng nàng vẫn có thể nhìn được sư phụ đang vẽ trận pháp... giấu diếm.

” Sư phụ? Có thể giải thích trước được không?”

Nửa giờ sau, Ngọc Ngôn mới ngừng lại, ném cho nàng một quả bom,

” Người ở đây chuẩn bị Kết Anh.”

” What the Hell? Người đang nói cái gì vậy? Trên cái đảo này đừng nói là Lô linh khí. Ngay đến cả Linh khí cũng rất là thưa thớt. Người nói đùa với ta à?”

Ngụ xuẩn! Ngọc Ngôn lắc đầu, chỉ lên Kiếp Lô ở trên cao,

” Người có cảm ứng ở giữa Lô Vân kia có Lô linh khí hay không?”

Chúc Diêu gật đầu. Đầu chỉ có cảm ứng thôi đầu. Nàng còn có một loại cảm giác, cảm giác giống như Lô Vân kia rất là nhớ nàng vậy. Thế nhưng bọn họ giống như bị thứ gì đó trói buộc, không cho chạy tới chỗ nàng vậy.

” Sau khi Kiếp Lô đánh xuống, người cố gắng hết sức dẫn nó tới hòn đảo này.”

” Ý của sư phụ là...”

Chúc Diêu rốt cuộc cũng hiểu được sư phụ muốn làm gì. Ý của hắn là hắn muốn giúp nàng hấp thu Lô Linh Khí của Kiếp Lô để Kết Anh. Còn Lô Linh Khí ở chỗ nào sung mãn hơn Lô Linh Khí Kiếp Vân cơ chứ? Đáp án là không? Sư phụ thật là thông minh. Vì vậy nàng khen tặng hắn một câu,

” Ta biết rồi.”

” Vì sư sẽ dùng dẫn Lô thuật giúp con dẫn Kiếp Lô tới đây. Con toàn lực Kết Anh.”

” Vâng!”

Chúc Diêu lập tức ngồi xuống xếp bằng. Nàng nhắm hai mắt lại. Bình tâm tĩnh khí. Dựng tâm cảm ứng Kiếp Vân ở bên kia. Nàng mơ hồ có thể thấy Tia chớp đang quay cuồng ở bên trong.

Bầu trời lúc này đã hoàn toàn đen lại. Đột nhiên một tiếng ” Ầm” vang lên. Một tia chớp màu trắng từ trong tầng mây hiện ra.

Chúc Diêu yên lặng nói thầm trong đầu.

“Nhanh tới đây đi! Nhanh tới đây đi nào.”

Tia chớp kia đánh thẳng một đường xuống phía dưới. Rõ ràng nó sắp đánh thẳng lên người đang ứng kiếp ở Khâu Cổ Phái. Đột nhiên nó rẽ cong một đường, thẳng tắp bay về phía đảo này đánh xuống. Vô thiên vô ý đánh lên trên đầu Chúc Diêu.

Nhất thời một lượng lớn Lôi Linh Khí tràn ngập vào trong cơ thể Chúc Diêu. Một loại cảm giác đau đớn toàn thân khó có thể tưởng tượng ra nổi, lan tràn khắp toàn thân. Đau đến nỗi nàng đứng thẳng dậy không được. Đặc biệt là ở vị trí đan điền giống như bị tràn ngập, sắp vỡ vụn ra vậy.

Lúc này nàng mới chân chính cảm nhận được võ đan nó là như thế nào. Cảm giác đau đớn này không khác gì cảm giác đau đớn trước khi chết, lúc nàng ở trong ” Thức Vân Khải” vậy. Sau khi nàng sống lại, cơ thể nàng không có linh khí. Đương nhiên nàng không cảm giác được võ đan đau đớn như thế nào. Lúc này cơ thể nàng có linh khí thì cảm giác đau đớn này liền xông ra. Cái loại cảm giác đau đớn này không khác gì có người đang bóp nát trái tim nàng vậy. Cơ hồ khiến cho nàng sống không nổi.

” Tĩnh thần tĩnh khí, dẫn linh nhập thần.”

Lời nói của Ngọc Ngôn truyền tới.

Nhất thời Chúc Diêu liền thanh tỉnh lại. Nàng lập tức sử dụng toàn bộ khí lực của mình dẫn Lôi linh khí đang còn toán loạn trong cơ thể tiến vào trong thần thức. Nhưng sau khi nàng làm như vậy, nàng liền nghênh đón một cơn đau đớn lớn hơn nữa. truyệnhoangdung.xyz. Truyện được dịch và update mới nhất tại đây. Nếu nói như võ đan là đau đớn thân thể thì lúc này nàng đau đớn chính là linh hồn. Nàng chịu sự đau đớn hết lần này tới lần khác. Thế nhưng nàng cũng chỉ có thể cắn răng dẫn linh khí trui rèn thần trí của mình hết lần này tới lần khác mà thôi. Lúc này Chúc Diêu chỉ muốn mắng một câu: Cái con mẹ nó chứ! Đau gì mà đau đến khiếp vậy.

Lúc này nàng vẫn còn có ý thức. Quả thật đây là một chuyện kỳ tích. Nàng còn tưởng mình có thể gắng gượng qua được chuyện này. Thế nhưng Đạo Thiên Lôi thứ hai không có nàng dẫn dắt tới liền oanh thẳng vào. Nhất thời linh khí trong cơ thể nàng tăng vọt lên.

Cái đệt con mẹ nó chứ! Có cần thiết phải tới nhanh như vậy không?

Chúc Diêu đành bất đắc dĩ điên cuồng đem Lôi linh khí nhét vào trong thần thức. Cho dù cảm giác đau đớn tăng mạnh lên nữa. Ngay sau đó đạo Thiên Lôi thứ ba, thứ 4 liền đánh tới. Đạo sau càng mạnh hơn đạo trước. Kiếp Lôi này giống như có mắt vậy. Nó đánh rất đúng thứ tự. Cuối cùng Kiếp Lôi đánh về phía Khâu Cổ Phái cũng dần dần giảm xuống. Bọn nó thẳng tắp đánh về phía nàng không cần phải đi đường vòng nữa.

66. Chương 66: Lại Vào Khâu Cổ Phái

Dịch giả: Hoangforever

Chúc Diêu đau đớn, sắp khóc tới nơi rồi. Đánh tới như vậy, nàng có mà đi đời nha ma à? Tiết tấu này hình như có gì đó không đúng!

Ngọc Ngôn đứng ở bên cạnh, nhìn nàng đầy lo lắng. Đáng tiếc hắn cũng không thể giúp gì được cho nàng. Con đường Kết Anh khó khăn lại gian khổ. Rất nhiều tiên nhân vào lúc này còn chịu đau đớn nhiều hơn

thể nữa. Cơ hội để Kết Anh thành công còn chưa tới 1 phần vạn. Mà hiện giờ đồ đệ của hắn thì không thể Kết Anh được. Cho nên Kiếp Lôi chính là cơ hội tốt nhất của nàng.

Nhưng mà Kiếp Lôi này đánh tới cũng quá là dứt khoát đi.

Lúc trước hắn còn lo lắng kiếp lôi kia hắn dẫn còn không tới. Hắn định dùng vũ lực dẫn Lôi Kiếp lại đây. Nhưng lúc này nhìn lại, có lẽ hắn không cần ra tay nữa rồi. truyenhoangdung.xyz. Truyện được dịch và update tại đây. Từng đạo, từng đạo Kiếp lôi đánh tới như thế kia, giống như kiểu đang tranh nhau giành nhau miếng mồi ngon vậy. Lúc này hắn hân hân hoài nghi rằng độ thân mật quá cao đối với Lôi linh khí kia của đồ đệ hắn rốt cuộc là phúc hay họa với nàng nữa?

Chúc Diêu đau đớn đến nỗi sắp mất dần ý thức. Ý thức nàng càng lúc càng mơ hồ. Lúc này nàng cũng chỉ máy móc dẫn linh khí nhập thể mà thôi.

” Chiêm Chiếp~”

Đột nhiên một âm thanh thanh thúy từ trong thần thức kêu lên.

Đó là âm thanh của Mộc Linh. Con mẹ nó chứ! Mình quên khuấy mất chuyện đem nó ra ngoài?? Nó không bị Lôi Linh Khí đánh chết rồi chứ?

Chúc Diêu nghĩ vậy liền cảm thấy lo lắng. Nàng nhìn vào trong thần thức một chút. Thì thấy ở nơi góc của thần thức có một cái gốc cây nho nhỏ đang mù tịt nhìn một đồng Lôi linh khí đang tràn vào trong chỗ nó.

Chúc Diêu muốn đem nó ra ngoài. Nhưng nàng không còn khí lực để làm điều đó. Đột nhiên Chúc Diêu cảm thấy có chút áy náy. Nàng muốn xin lỗi tiểu Mộc Linh.

” chiêm...chiếp..... Chiêm ch..i.ếp....”

Mộc Linh giống như kiểu nghe được tiếng lòng của nàng. Nó lắc lắc chiếc cành nhỏ bé của mình. Đột nhiên một chiếc chấu nhỏ nhỏ hiện ra. Nó vươn hai đoạn dây chẳng kéo một luồng Lôi linh khí vào trong chiếc chấu. Sau đó bay vào trong thần thức.

Lúc này nó không khác gì một chú công nhân bốc vác nho nhỏ vậy. Nó chạy tới chạy lui rất là bận rộn.

Chúc Diêu:

“.....”

Nó không sợ hãi Lôi Linh Khí? Chẳng lẽ nó ở trong thần thức nàng quá lâu, cho nên đối với Lôi Linh Khí đã thành quen thuộc?

Có Mộc Linh gia nhập vào. Tốc độ hấp thu linh khí của nàng liền tăng lên rất nhiều. Nhưng Thiên Lôi lại càng ngày càng dày đặc, không ngừng tích tụ lại cho nàng nạp điện.

” Chiêm Chiêm Chiêm Chiêm Chiêm Chiếp...”

Mộc Linh liền cảm thấy nôn nóng. Hai chiếc dây thừng của nó không cách nào lấy được nhiều như vậy. Cho nên nó liền tạo ra 4 chiếc dây thừng.

“.....”

Nhìn bé công nhân nho nhỏ bốc vác nhiệt tình như vậy. Chúc Diêu cảm thấy cảm động trong lòng. Nàng yên lặng tặng cho nó một lời khen ngợi.

Rốt cuộc nàng cũng có đủ tinh lực để trui rèn thần trí của mình. Hay nói cách khác đây chính là một quá trình tu luyện Nguyên Anh. Mà muốn như vậy, nàng phải dùng Lôi linh khí không ngừng trui rèn thần trí của mình.

Thời gian cứ như vậy chậm chậm trôi qua. Thần trí của nàng càng ngày càng chân thật hơn. Nó từ từ hình thành hình dạng ban đầu. Lúc ban đầu nó giống như một đứa trẻ con vậy. Khuôn mặt càng lúc càng rõ ràng hơn. Đau đớn trên người cũng chậm chậm được hóa giải.

Lúc này Lôi Linh Khí không cần này dẫn dắt cũng có thể tự nó tiến vào trong cơ thể nàng một cách tự nhiên.

Lúc này nàng mới có dư sức lực một chút. Nàng nhìn về phía Mộc Linh một cái.

Wow! Lúc này nó đã trở thành một cái gốc cây trưởng thành rồi, Còn đâu là một mầm cây nho nhỏ như lúc trước nữa?

Chẳng lẽ nó trưởng thành như vậy nguyên nhân là do nó tiếp xúc nhiều Lôi linh khí?

” Chiêm Chiếp...”

Lúc này Mộc Linh có vẻ như lúc này cực kỳ mệt mỏi. Nó đã bốc hàng nghìn hàng vạn Lôi Linh Khí rồi. Nó kêu lên một tiếng rồi mềm nhũn nằm sấp xuống mặt đất. Những chiếc dây thừng được thu hồi về. Rồi sau đó Mộc Linh bay vào sâu trong thần thức. Nó tựa vào bên cạnh cái Nguyên Anh vừa mới hình thành kia của nàng, bất động ngủ thiếp đi.

Cực khổ rồi!

Chúc Diêu yên lặng nói một câu.

Nàng đã thành công tiến lên Nguyên Anh. Mà Kiếp Lôi lúc này cũng ngừng. Nàng chữa trị một chút vết thương nơi kinh mạch sau đó mở mắt ra.

Nàng nhìn xung quanh bốn phía một chút. Xung quanh nàng lúc này có lẽ dùng từ ” hoàn toàn thay đổi” chắc cũng không quá đáng cho lắm. Khắp mọi nơi đều bị Kiếp Lôi đánh cho trơ trọi. Nếu như sư phụ nàng lúc trước không bày ra trận pháp. Nàng dám khẳng định rằng hòn đảo này sẽ bị Kiếp Lôi đánh chìm ngấm.

Lúc này Ngọc Ngôn đang còn đứng cách xa nàng năm bước chân.

” Sư phụ. Ta đã Kết Anh thành công.”

Chúc Diêu khua chân múa tay đầm đầm một cái. Nàng có cảm giác như nàng đầm một cái là vỡ một ngọn núi vậy!

“Ừ!”

Hắn nhìn từ trên xuống dưới kiểm tra nàng một lượt. Sau đó mãn nguyện gật đầu. Hai hàng lông mày giãn ra.

Ngọc Ngôn ngẩng đầu nhìn về phía Khâu Cổ phái. Kiếp Vân lúc này cũng bắt đầu tiêu tán. Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy. Còn có Lôi kiếp đánh về đây nhiều như vậy. Hắn tin chắc rằng mọi người trong phái cũng nhận ra điều bất thường. Khi Kiếp Vân tản ra, chắc chắn sẽ có người tới đây kiểm tra. Có lẽ hắn nên nghĩ kế sách đối phó thì hơn.

” Chủ nhân! Ta đã trở về. Người có muốn chơi với con thú dễ thương như ta không nào?”

Con ” Vù” không biết từ nơi nào đột nhiên chui ra. Nó bay thẳng về phía chỗ Chúc Diêu. Thế nhưng chưa kịp bay tới chỗ Chúc Diêu thì đã bị Ngọc Ngôn tát cho cái ” bốp” bay ngược trở về.

“Bịch” một cái rơi xuống mặt đất. Toàn thân con ” vù” dính đầy bùn đất. Con “vù” ủy khuất bò dậy, nhe răng múa vuốt nhìn Ngọc Ngôn rống lên một tiếng. Sau đó nó làm khuôn mặt đáng thương nhìn về phía Chúc Diêu:

” Chủ nhân! Hắn bắt nạt ta. Người phải đòi lại công đạo cho ta.”

Chúc Diêu thưởng cho nó một cái liếc mắt. Nàng nhớ tới chuyện Mộc Linh liều mạng giúp nàng Kết Anh. Sau lại nghĩ tới con ” vù” này. Con cầm thú này hoàn toàn là một con chỉ biết núp đằng sau người khác.

” A! Chủ nhân đã Kết Anh rồi!”

Lúc này con ” vù” mới phát hiện ra Chúc Diêu có điều khác lạ. Nó vui mừng quẫy quẫy đuôi chạy về phía nàng, không khác gì một chú chó con vậy,

” Quá tuyệt vời! Ta biết ngay chủ nhân của ta lợi hại mà!”

Chúc Diêu nắm lấy mặt nó, kéo ra hai bên hỏi:

“Người trở lại làm gì?”

” Đau! A Đau! Đau quá!”

Con ” vờ” giãy dụa thoát ra khỏi móng vuốt của nàng. Sau đó nó chạy ra ngoài rung đùi đắc ý. Nó dùng móng vuốt, vuốt vuốt lại mấy sợi lông trên đầu nói,

“Không phải ta lo lắng cho sự an nguy của chủ nhân sao. Vì vậy sau khi ta khôi phục được một chút linh khí. Ta liền tức tốc trở về. Chủ nhân! Người sao có thể vô tình vô nghĩa với ta như vậy được chứ!”

” Ta không thèm đôi co với người!”

Chúc Diêu cóc lên đầu nó một cái. Rồi sau đó lấy tay vò vò đầu nó một cách nhiệt tình.

” Ô ô ô, đau! Đau quá...”

Con ” vờ” không có chỗ trốn, chỉ có thể bị nàng giày vò. Nó nghiêng đầu nhìn về phía Ngọc Ngôn ở bên cạnh

” Way Way Way, người quản đồ đệ của người hộ ta với!”

Ngọc Ngôn liền trực tiếp phớt lờ lời nói của con ” vờ”. Đồ đệ hoạt động chân tay một chút. Hắn hoàn toàn không có ý kiến.

“Không biết vị đạo hữu ở chỗ này làm phép. Ta là Tử Đan của Khâu Cổ Phái. Không biết tôn giá của vị bằng hữu này là? Có thể hiện thân được không?”

Chương môn Tử Đan của Khâu Cổ Phái dạo gần đây có chút đau buồn. Bí cảnh ” Thức Vân Khải” 500 năm mới mở ra một lần thế nhưng nó lại phát sinh dị tượng. Khâu Cổ Phái bọn họ phái đi hơn 50 đệ tử vào trong bí cảnh. Thế nhưng trở về chỉ còn lại một nửa. Đây là tổn thất lớn nhất từ khi lập phái cho tới nay. Mà để cho hắn lo lắng cũng không phải là chuyện này. Khi hắn kiểm tra lại nhân số quay về, thì hắn phát thấy thiếu một người không có trở về ở trong đám người này. Đó là một cô gái có tên là ” Bánh bao”.

Không kiểm tra thì không biết. Nhưng khi kiểm tra xong rồi, hắn liền bị hù dọa cho sợ mất mật. Bởi vì cô gái có tên là ” Bánh Bao” này chính là đứa nhỏ mà Thái sư thúc ôm về cách đây 10 năm trước. Hay nói cách khác nàng chính là nhị đệ tử của Ngọc Lâm Phong.

Lúc này hắn cảm thấy rất là đau đầu. Cái cô nương 10 tuổi này thiếu gì chỗ để chơi. Tại sao cứ thích đâm đầu vào chỗ chết mà chơi vậy nhỉ. Hắn mới chỉ nghĩ tới chuyện Thái sư thúc tức giận là hắn đã cảm thấy cơ thể, tâm tình mình đau đớn rồi.

Ai! Mà nhắc tới Thái Sư Thúc chứ! Thái sư thúc cũng quá là xui xẻo đi. Hắn chờ vạn năm, vất vả lắm mới thu nhận được một người đồ đệ. Thế mà đồ đệ của hắn lại từng người từng người một chết đi. Quả thật hắn lúc này hoài nghi Thái sư thúc chọn phải tên đồ đệ khác... Hắt xì!

Hắn hết lo trái lại lo phải cả ngày. Cũng không biết phải bấm báo như thế nào với Thái sư thúc.

Thế nhưng chuyện phiền toái lại cứ hết lần này tới lần khác tìm tới hắn.

Đồ đệ của tôn giả Phương Dịch sau khi trở về đột nhiên Kết Anh. Chuyện này đáng lẽ ra là một chuyện đại hỷ. Thế nhưng trong lúc chờ Kiếp Lôi đánh xuống đột nhiên lại xuất hiện dị tượng. Đạo Kiếp Lôi kia đánh một lúc lâu thế nhưng một đạo cũng không có đánh xuống người Kết Anh đang chờ ở dưới. Ngược lại nó lại bay về phía Đông của Khâu Cổ Phái, từng đạo từng đạo đánh xuống rất là sáng khoải.

Hắn sống nhiều năm như vậy rồi. Thế nhưng chưa bao giờ thấy Kiếp Lôi đánh hoành tráng như vậy. Hơn nữa từ phía Đông còn truyền tới một luồng linh lực ba động dị thường. Tử Đan nhìn thấy vậy nhất thời cảm thấy đứng ngồi không yên. Hắn gọi mấy đồ đệ lên phân phó một chút chuyện. Sau đó tự mình bay tới nơi này kiểm tra một chút.

Đúng vậy! Hắn chạy tới nơi này không phải vì muốn trốn Thái sư thúc đâu nha! Mọi người đừng có hiểu lầm!

Kết quả là sau khi Kiếp Lôi tan dần. Hắn phát hiện ra trên hòn đảo này có bố trí một trận pháp. Theo nguyên tắc hắn nên hành lễ với người ta trước sau đó đánh sau. Vì vậy hắn rống to lên một tiếng. Không ngờ người bên trong thật sự lại mở ra trận pháp.

Tử Đan bay vào bên trong nhìn một chút. Khi hắn nhìn rõ người đang đứng bên trong là ai. Nhất thời chân hắn như muốn nhũn ra. Xém tí nữa là rơi từ trên phi kiếm xuống mặt đất.

” Thái... thái.. thái thái thái... Thái sư thúc!”

Tại sao Thái sư thúc lại ở nơi này. Quả thật hắn không có một chút xíu gì gọi là đề phòng cả.

Chờ một chút!

Người thanh niên có khuôn mặt đẹp trai, đôi mắt phượng đang đứng bên cạnh Thái sư thúc này là ai vậy? Thái sư thúc hình như vô tình hữu ý bảo vệ đối với chàng trai này vậy. Chẳng lẽ hắn không bị chuyện đồ đệ mình chết, khiến cho hắn bị đả kích lớn sao?? Sau đó... Không cần thận làm chuyện không đúng đắn à

~~Trong nháy mắt não bộ Tử Đan liên hoạt động hết công suất. Hắn cảm động rơi lệ vì Thái sư thúc bỏ qua chuyện cũ cho mình.

Không không không! Chắc chắn hắn nghĩ sai rồi! Thái sư thúc làm sao có thể ham mê cái loại người này được cơ chứ. Ha ha ha

Tử Đan yên lặng nhìn phương hướng chàng thanh niên kia. Nhưng hắn kinh ngạc phát hiện ra rằng. Chàng thanh niên này lại là một vị Nguyên Anh chân nhân. Thái sư thúc ánh mắt thật là cao thâm à nha!

Khi hắn hỏi chàng thanh niên này thì đối phương trả lời rằng hắn là một gã tán tu. Hắn định đầu nhập vào Khâu Cổ Phái. Nhưng khi đi ngang qua hòn đảo này thì phát hiện thấy một con yêu thú cấp 9. Hắn không địch lại con yêu thú Cũng may lúc đó có Thái sư thúc đi ngang qua, tiện tay kéo Kiếp Lôi sang đây giúp hắn thu phục con yêu thú này.

Thái sư thúc vạn năm không ra khỏi cửa lại đi chủ động ra tay cứu người khác? Người thanh niên này là người nào vậy? Gia thế hắn lớn như vậy sao? Quả nhiên mối quan hệ giữa hai người này tuyệt đối không tầm thường?

Tử Đan nhìn ra sau lưng hai người thì thấy một con yêu thú. Nó giống như một ngọn núi nho nhỏ đang đứng ở đây vậy. Hắn xem xét một lúc thì phát hiện ra con yêu thú này là một con yêu thú cấp 9. Không trách Thái sư thúc phải dẫn Kiếp Lôi tới nơi này thu phục nó. Nhưng mà tại sao Thái sư thúc lại đi giúp người ngoài thu phục con yêu thú kia? Hơn nữa còn sáng khoái tặng cho chàng thanh niên kia? Đây là một con yêu thú cấp 9 đấy. Hay nói cách khác nó tương đương với một vị Hóa Thần sơ kỳ đấy. Cấp 9! Ôi trời đất ơi! Tại sao lại để thứ của nhà mình đem đi cho người ngoài được cơ chứ?

Cho dù đối phương có là người ” không tha hậu thế” đi chăng nữa. Thì đây cũng quá là ” không tha hậu thế” đi!

* ” Không tha hậu thế” ý bảo Ngọc Ngôn trẻ không tha già không thương. Ai cũng yêu.

Tử Đan thở dài một cái thật sâu. Hắn định nói mấy câu bất mãn đối với Thái sư thúc. Thì Thái sư thúc chỉ quay đầu lại nhìn thiếu niên này một cái. Sau đó không nói câu gì liền bay đi mất.

Tử Đan: “.....”

Ai!

Ai bảo hắn là người chuyên đi giải quyết mấy cái cục diện rối rắm này cơ chứ! Nhưng mà nghĩ lại đối phương bảo là muốn đầu nhập vào Khâu Cổ phái của hắn. Sau này hắn chính là người nhà rồi. Cho nên con yêu thú cấp 9 này đương nhiên sẽ là của nhà mình rồi.

Sau khi suy nghĩ thấu đáo như vậy, khuôn mặt Tử Đan liền vui vẻ như trẻ ra như hồi thanh niên vậy.

Tuổi tác của người tu tiên từ Trúc Cơ giả trở lên không thể nhìn mặt mà phán đoán được. Mặc dù người đó có khuôn mặt giống như thiếu niên. Nhưng đối với Tử Đan thấy nhiều biết nhiều mà nói. Hắn cũng không

dám xưng là trưởng lão đối với chàng thanh niên này được. Huống hồ chàng thanh niên này còn là người ” Không tha hậu thế” của Thái sư thúc.

” Không biết đạo hiệu của chân nhân là?”

Khi nghe thấy Tử Đan hỏi như vậy Chúc Diêu liền sửng sốt một chút. Lúc này nàng rất cuộc hiểu được vì sao sư phụ muốn con ” vờ” trở về bên cạnh nàng rồi. Cho nên hấn mới thuận tay đẩy thuyền theo dòng nước trôi để cho thân phận tán tu của nàng tận lực mà phát huy hết công suất.

Rõ ràng sư phụ rất là không hài lòng đối với nàng. Cho nên hấn mới nổi giận đùng đùng rời đi như vậy. Đúng! Chính là nổi giận đùng đùng! Mặc dù nàng chỉ đứng ngoài nhìn hai người nói chuyện.

” Ách... ta còn chưa có đạo hiệu.”

Chúc Diêu cười ha ha nói:

” Ta họ Tương... tên Du”

” Thì ra là ” Tương” đạo hữu.”

Tử Đan khách khí cười nói. Sau khi hấn nghe được thân phận của đối phương, lúc này hấn mới yên lòng.

Chúc Diêu ngay cả tên cũng giả bộ quơ đại một cái tên. Và đương nhiên còn nhiều tên hay hơn cái tên Tương Du này rồi!!.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-de-nha-ta-lai-treo-roi-do-de-cua-ta-lai-chet>